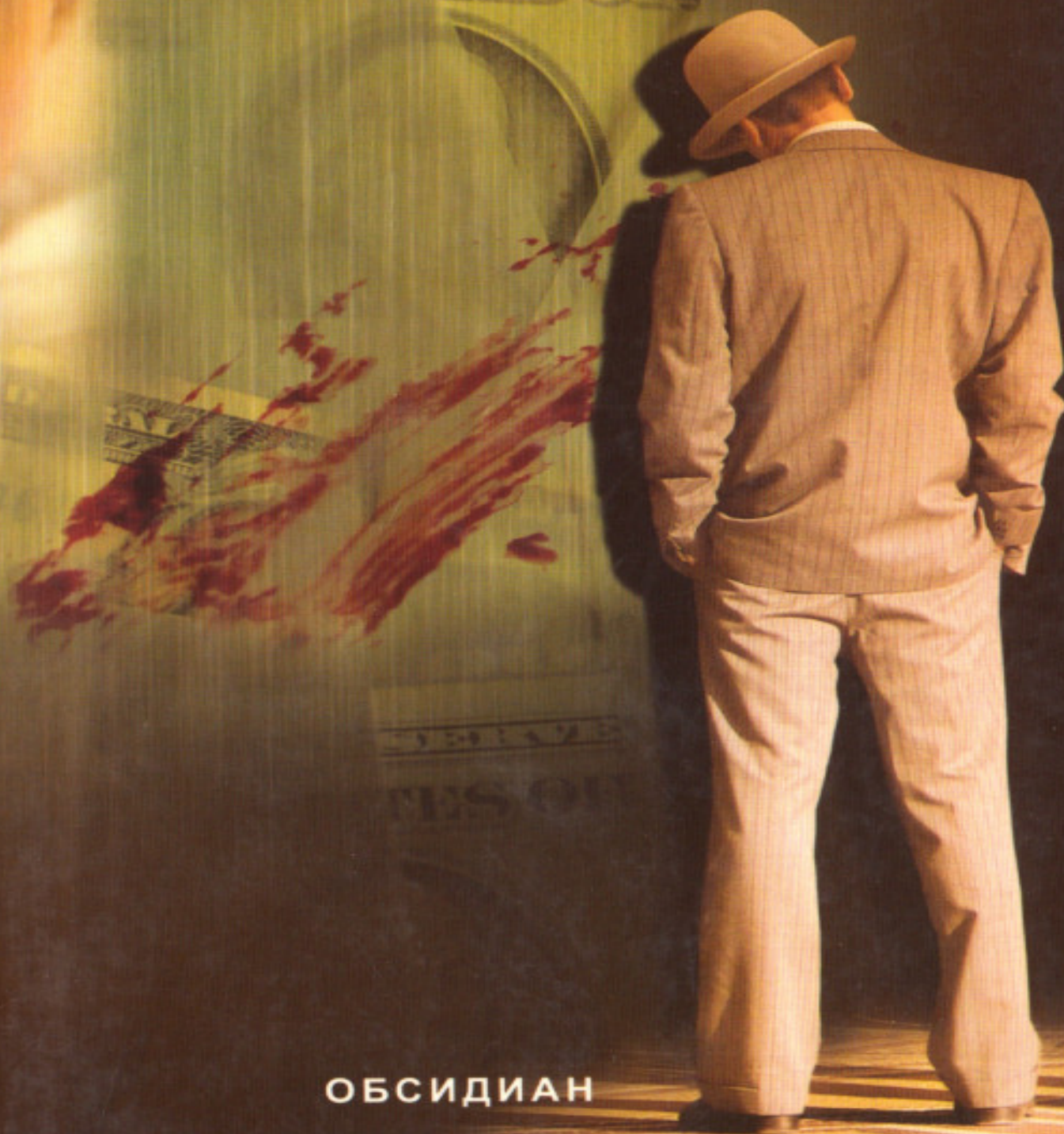

МАРК ХИМЕНЕС

ЦВЕТЪТ НА ЗАКОНА

ОБСИДИАН

МАРК ХИМЕНЕС
ЦВЕТЪТ НА ЗАКОНА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Скот Фени е постигнал американската мечта. Звездата на футболния отбор в колежа се превръща в златното момче на голяма юридическа фирма в Далас. Той има богати клиенти, разкошна къща, красива жена, умна дъщеря. Кара ферари, членува в престижни клубове, играе голф с известни политици. Не страда от излишни скрупули, когато трябва да постигне целта си. Произнася високопарни речи за благородната мисия на адвокатската професия.

Впечатлен от безупречното поведение и красивите думи на Скот, федералният съдия Бъфорд го назначава за защитник pro bono на чернокожа проститутка и наркоманка. Шауанда е обвинена в убийството на сина на влиятелния сенатор Маккол, кандидат за президентския пост. Маккол не може да си позволи скандал, хвърлящ петно върху сина му. А Шауанда упорито отказва да се признае за виновна. Успее ли да докаже невинността ѝ, Скот ще загуби перфектния си живот. Отстъпи ли пред натиска на шефа си, личен приятел на сенатора, клиентката му ще загуби живота си. А Скот е свикнал да играе за победа, дори цената да е твърде висока. Особено когато правото е на негова страна.

Невероятно силен дебют, който ни връща към първите романи на Джон Гришам!

*Всеки адвокат поне веднъж в живота си
попада на дело, което приема лично. Мисля, че
това е моето.*

Атикъс Финч в „Да
убиеш присмехулник“ от
Харпър Ли

ПРОЛОГ

Кларк Маккол беше на трийсет години, единствен наследник на състояние от 800 милиона долара и първокласен некадърник според израза, който баща му използваше при всяка поредна заплаха за лишаване от наследство. Това обикновено ставаше след нощ като тази — изпълнена с алкохол, дрога и жени.

Беше събота вечер и Кларк, порядъчно натъпкан с уиски и кокаин, обикаляше с мерцедеса на татко да си търси проститутка. Бе тръгнал на юг по „Хари Хайнс“ и бе стигнал почти до центъра на града, но без късмет. Работещи момичета имаше в изобилие, но не и тази, която му трябваше. Той спря на червен светофар и вдигна глава към гората от небостъргачи в центъра на Далас, очертани от бели, сини и зелени светлини. Виждаха се от шейсет километра разстояние. От тази поза бързо му прилоша и пръстите му трескаво потърсиха копчето за сваляне на стъклото. Протегна глава навън, изложи лицето си на топлия летен ветреца и вдъхна дълбоко въздуха, натежал от сладкия аромат на изложената за продан женска плът.

Затвори очи и вероятно щеше да заспи на волана, но каубоят зад него рязко натисна клаксона на пикапа си. Кларк се стресна, видя зеления светофар и понечи да направи обратен завой. Но подаде твърде много газ и кракът му трескаво потърси педала на спирачката, който, незнайно защо, не се оказа на обичайното си място. Тежката лимузина прекоси трите платна на насрещното движение, качи се на тротоара и мина на сантиметри от някакъв пътен знак. *Кой го е сложил там, мамка му?* Колата се разтресе и се върна на платното.

Очите му попаднаха на момичето в момента, в който мерцедесът се понесе напред. Истинска хубавица от южните квартали, излязла да се поразходи в топлата вечер със своята приятелка. Беше точно неговият тип — стройна чернокожа кукла с руса перука, розова минипола и розови обувки на адски високи токчета. Под бялата блузка потрепваха тежки и сочни гърди. Малката розова чантичка се поклащаше на рамото ѝ в синхрон с гъвкавите движения на

закръгленото ѝ задниче. Безупречна фигура, дълги и стройни бедра, чувствено излъчване. Точно това му трябваше — чернокожа проститутка от Южен Далас, която предпочита бели клиенти от северната част на града.

Тя щеше да бъде партньорката му в тази съботна нощ.

Разбира се, Кларк лесно би могъл да си намери жена сред множеството разкошни бели момичета в Далас, които си търсеха съпрузи. Просто защото беше красив, а баща му притежаваше огромно състояние.

В този град богатството беше задължително условие, красотата — допълнителна екстра. Кларк Маккол притежаваше и двете и затова бе обявен за един от най-търсените ергени в града. Но той предпочиташе компанията на проститутките, защото те изпълняваха всичките му желания, а после не тичаха в полицията да се оплакват. Освен това знаеше предварително точно колко ще струва на баща му поредното удоволствие.

Насочи мерцедеса към тротоара и намали скоростта.

— Хей, блонди! — подвикна през отворения прозорец той.

Момичетата спряха, колата също. Тази с русата перука тръгна към него с гъвкавата походка, която той толкова обичаше. Тя се наведе и почти влезе при него през прозореца. Кожата ѝ беше гладка и светла, а лицето ѝ имаше изненадващо правилни черти. Под яркочервените устни и нокти се поклащаха едри гърди, които изглеждаха истински, тялото ѝ излъчваше главозамайващ аромат. Беше красива и секси — точно каквото му трябваше.

— Колко? — дрезгаво подхвърли Кларк.

— Зависи какво искаш.

— Всичко, скъпа.

— Двеста.

— Хилядарка, за цялата нощ.

— Покажи парите — усмихна се момичето.

Кларк извади пачка стотарки и ги размаха пред очите ѝ като бонбони пред малко дете. Тя отвори вратата и се плъзна на гладката кожена седалка. Розовата поличка се вдигна толкова високо, че той зърна черните ѝ бикини и лицето му пламна. Стъпи на газта, направи обратен завой и подкара към дома си.

И както често се случваше в подобни ситуации, пред очите му отново изплува лицето на баща му. Открай време Кларк Маккол беше сериозен проблем за политическата кариера на родителя си — най-вече с постоянното си пиянство, наркотици и момичета. Господи, ако сенаторът от Тексас можеше да зърне единствения си син в този момент: пиян и надрусан, купил поредната чернокожа проститутка с *неговите* пари, повел я към *неговата* разкошна къща в Хайланд Парк, с *неговия* мерцедес! Естествено, едва ли щеше да бъде обладан от бащински чувства, тъй като беше загрижен единствено за политическата си кариера. Какво ли щеше да стане с имиджа му, ако медиите надушеха поредната изцепка на сина му?

Кларк се изсмя на глас и момичето го погледна стреснато. Поне се беше върнал у дома да се позабавлява. Естествено, ако баща му научеше, че пак е взел самолета за Далас, щеше да има нови заплахи за лишаване от наследство, но Кларк възнамеряваше да се върне във Вашингтон, преди почитаемият сенатор да научи за отсъствието му. Отново се изсмя, но усети как в душата му се надига гняв. Винаги ставаше така, когато мислеше за баща си — този човек мечтаеше не за син, а единствено и само за Белия дом.

* * *

Каква прекрасна първа двойка ще бъдем, помисли си сенатор Мак Маккол, спрял поглед върху втората си съпруга.

Седяха на кожените кресла в дневната на къщата си в Джорджтаун, а на канапето срещу тях се бяха настанили двамата мъже, които щяха да ги вкарат в Белия дом. Това бяха политическият консултант и ръководителят на предизборния щаб, които анализираха последните проучвания на общественото мнение и докладите на различни фокусни групи и формулираха позицията на Маккол по актуалните проблеми на деня, вземайки предвид отношението на всякакви етнически, расови, религиозни, географски, социално-икономически и сексуално ориентирани групи и течения в американското общество. В навечерието на първичните избори сенаторът от Тексас имаше значителна преднина.

Мак Маккол беше на една ръка разстояние от постигането на най-голямата мечта в живота си. При тази мисъл той неволно сведе очи към ръцете си — все още здрави и обсипани с мазоли след годините тежък труд на петролните кладенци. Бяха ръце на работник, свикнал да преодолява житейските несгоди. Както винаги беше изпълнен с решителност, дълбоко убеден, че никой и нищо не може да се изпречи на пътя му. В понеделник щеше да обяви официално, че издига кандидатурата си за най-високия пост в Съединените американски щати.

А след това възнамеряваше да изразходва 100 или 200 милиона долара от личното си състояние — толкова, колкото бяха необходими, за да спечели Белия дом. Отдавна беше разбрал, че с пари се купува всичко, независимо дали става въпрос за избори или за сърцето на по-млада жена. А Мак Маккол разполагаше с достатъчно, за да купи и двете. Спрял очи върху лицето на съпругата си, той отново се възхити на нейната красота. Обзе го онова чувство за собственост, което бе изпитал на младини пред многобройните си петролни кладенци, съзнавайки ясно, че притежава нещо, за което повечето хора могат само да мечтаят.

Маккол беше на шейсет години, Джийн на четирийсет. Той беше сенатор вече две десетилетия, а тя беше най-близката му сътрудничка през последните петнайсет години, постъпила в екипа му направо от студентската скамейка. Умна, умееща да говори и изключително фотогенична, тя беше чудесен актив за политическата му кариера. Бяха женени от десет години — достатъчно дълъг период, за да бъдат забравени подробностите около скандалния му развод.

Джийн нямаше деца и не искаше да има. Той имаше един син от първия си брак. Кларк, разхайтен трийсетгодишен пубертет и единствен наследник на огромното му състояние. Преди шест месеца, обзет от надеждата, че работата ще накара сина му да улегне, Маккол използва връзките си и успя да му издейства поста председател на Федералната комисия за енергийно регулиране. Но при всеки удобен случай Кларк отскачаше у дома, в Далас. Един бог знаеше с какво си запълваше времето в просторния им дом там. При тази ситуация синът не можеше да се смята за политически актив.

Под входната арка на дневната се появи фигурата на иконома Брадфорд, който държеше безжичен телефон в ръка със замаяно

изражение на лицето.

— Господин сенатор? Става въпрос за Кларк...

— Кажи му, че съм зает — махна с ръка Маккол.

— Не е той, сър. Обаждат се от централата на ФБР в Далас.

— ФБР?! Мили боже, какво пак е направил, да го вземат мътните?!

— Нищо сър. Мъртъв е.

1

— Каква е разликата между гърмящата змия и адвоката, които лежат прегазени на магистралата? — попита ораторът, замълча за момент и отговори: — Пред змията има следи от спирачен път.

Аудиторията отговори с любезен смях и дипломатични усмивки.

— Защо Ню Джърси получи токсичните отпадъци на цялата страна, а Калифорния прибра всички адвокати? — продължи с вицовете си ораторът. — Защото в Ню Джърси са избирали първи.

Откликът на аудиторията беше по-сдържан, усмивки почти липсваха. Дипломатичната любезност бързо си отиваше.

— Какво е общото между адвоката и сперматозоида? — Този път отговорът дойде без никаква пауза. — Че шансът им да станат хора е едно на милион.

Това сложи край на всякакви опити за дипломатично поведение. Аудиторията отговори с мъртво мълчание. Море от вкаменени лица, извърнати към трибуната. Повечето от членовете на адвокатската колегия предпочитаха да гледат в чиниите си, изпитвайки неудобство от безплодните напъни на оратора да демонстрира остроумие. Очите му бавно обходиха претъпканата зала. Той вдигна ръце.

— Защо не се смееете? — попита с недоумение. — Нима тези вицове не са смешни? Обществеността е на обратното мнение. Няма коктейл или парти, на което да не ме засипват с тъпи вицове за адвокати. Ние сме в устата на цялата страна, приятели.

Той намести микрофона така, че да улови въздишката му, а очите му продължаваха да обхождат залата.

— Аз също мисля, че тези вицове са тъпи. Навремето, постъпвайки в юридическия факултет, изобщо не съм допускал, че ще се превърна в обект на груби закачки. Влязох там с мечтата да стана втори Атикъс Финч, героят от любимата ми книга „Да убиеш присмехулник“. Всяка вечер преди лягане мама ми четеше откъси от нея. А когато стигдохме до края, тя невъзмутимо започваше отначало.

„Скоти, искам да бъдеш като Атикъс — постоянно ми повтаряше тя. — Стани адвокат и прави добро.“

Това поражда един фундаментален въпрос, скъпи колеги. Наистина ли правим добро, или просто живеем добре? Дали сме благородни рицари на закона, борещи се за тържеството на справедливостта, или сме алчни паразити, които използват правото, за да изсмучат и последния долар на хората като пиявиците, изсмукващи кръвта на умирация? Дали се стремим да направим света по-добър, или просто забогатяваме?

Длъжни сме да потърсим отговор на тези въпроси, приятели. Длъжни сме, защото обществото ги поставя пред нас. То ни обвинява, то ни сочи с пръст. Е, аз ще отговоря. На себе си, на вас, на цялата общественост. Да, ние правим добро! Да, ние се борим за справедливост! Да, ние правим света по-добро място за живеене!

Дами и господа, ако ме изберете за председател на Адвокатската асоциация на щата Тексас, няма да се уморя да повтарям на хората именно това! Ще им напомня, че ние написахме Декларацията за независимостта и Декларацията за правата, че ние се борихме за граждански права, закриляхме бедните и защитавахме невинните, освобождавахме потиснатите и се борихме за неотемните им права. Че ние сме единствената преграда между свободата и потисничеството, между доброто и злото, невинността и вината, живота и смъртта. А накрая ще добавя, че се гордея, дяволски се гордея от факта, че съм адвокат! Защото адвокатите ВЪРШАТ ДОБРО!

Някои вероятно биха обвинили прекомерната лятна жега в Тексас, но присъстващите адвокати, при това адвокати, които никога не бяха закриляли бедните и защитавали невинните и цял живот се бяха грижили за правата на мултинационалните корпорации, повярваха на тези думи като пораснали деца, които отдавна знаят, че Дядо Коледа е мит, но въпреки това не се отказват от него. Изпълнили докрай официалната зала на хотел „Белоу Меншън“ в центъра на Далас, всички скочиха от местата си и ентузиазирано заръкопляскаха. Високият трийсет и пет годишен оратор свали очилата си с рамки от черупка на костенурка, отметна гъстата си руса коса и ги дари с усмивката на кинозвезда. След което зае мястото си в президиума, обозначено с табелка *А. Скот Фени, ЮФ „Форд-Стивънс“*. Специалистът по корпоративно данъчно право, за чието място се

бореше, използва оглушителните аплодисменти, приведе се към него и прошепна:

— Голям устатник си, Скоти! Сега разбирам защо половината мацки в юридическия факултет бяха готови да си свалят гащичките за теб!

Скот пристегна възела на копринената си вратовръзка и приглади реверите на струващия 2000 долара костюм, а усмивката му разкри два реда блестящо бели зъби.

— Такъв е животът, Хенри — прошепна в отговор той. — Мацки или избори не се печелят с говорене на истината!

След тези думи Скот се извърна към залата и с широка усмивка прие аплодисментите на колегите си.

Изключение правеше един от присъстващите — възрастен джентълмен с гъста бяла коса, заел обичайната си маса в дъното на залата. Бистрите му очи се справяха без проблеми с обекти на подалечно разстояние, но за храната в чинията му трябваша очила. Беше висок, леко прегърбен и изглеждаше почти нисък. Членовете на адвокатската колегия предпочитаха да го избягват, а когато това беше невъзможно, се обръщаха към него почтително и с безкрайно внимание — като васали към своя господар, изчаквайки го да вдигне глава от пилешката пържола, картофеното пюре или ореховия пай, за да им кимне или в най-добрия случай да се ръкува с тях. Този човек беше председателят на федералния окръжен съд Самюъл Бъфорд, когото дори потоп не можеше да накара да прекъсне храненето си или пък да стане на крака. Но днес, търпеливо изслушал речта на младия си колега, той си позволи лека, едва забележима усмивка.

Защото адвокат А. Скот Фени току-що бе предложил решение на един труден казус.

2

Юридическата фирма „Форд-Стивънс“ заемаше площта между петдесет и петия и шейсет и третия етаж на Дибрел Тауър в центъра на Далас. Забележителните ѝ финансови успехи се дължаха на нейните двеста адвокати, всеки от които предлагаше услуги за около двеста часа месечно срещу 250 долара на час. Общите приходи възлизаха на 120 милиона долара годишно — цифра, която означаваше печалба от средно 1,5 милиона за всеки от партньорите. Това я нареждаше сред най-известните юридически фирми на Уолстрийт. Скот Фени беше партньор вече трета година и печелеше по 750 000 долара, но основната му цел бе да удвои тази сума, преди да е навършил четирийсет.

Като всеки от петдесетте съдружници, Скот се радваше на редица привилегии: лична секретарка, двама юридически помощници и четирима адвокати, работещи единствено за него. Плюс запазено място в подземния гараж, членство в различни клубове и огромен ъглов кабинет на шейсет и втория етаж с изглед на север — единствената посока, заслужаваща внимание в центъра на Далас. Страшно обичаше този кабинет — дървената ламперия, буковия паркет, махагоновото писалище, кожените мебели и специално внесеният от Иран оригинален персийски килим. На една от стените висеше окачената в рамка художествена фотография на собствената му особа, облечена в доспехите на „Мъстангс“ — университетския отбор по американски футбол — в момент на продължителния, почти 180-метров спринт, донесъл победата срещу „Тексас Лонгхорнс“ и превърнал Скоти Фени в истинска легенда сред местните запаянковци. Всичко в този кабинет трябваше да докаже на клиентите, че обитателят му е готов да им служи с всеотдайността, с която учениците на Исус Христос са следвали своя учител.

Стъпил на персийския килим, Скот се любуваше на 27-годишната стажантка Миси, бивша водачка на фен клуба на „Далас Каубойс“. Всяка есен юристи от „Форд-Стивънс“ тръгваха на обиколка

и интервюираха студенти второкурсници от най-добрите юридически факултети в страната. Фирмата наемаше около четирийсет от тях за лятна практика, предлагайки им по 2500 долара седмично, плюс храна и квартира, а понякога купони, алкохол и дори жени. Повечето партньори в големите юридически кантори бяха членували в различни студентски братства и по тази причина стажантските програми в тях носеха всички белези на тези особени отношения. „Форд-Стивънс“ не правеше изключение.

В първия понеделник на юни във фирмата се появиха четирийсет амбициозни стажанти, решени на всичко, за да привлекат вниманието на влиятелните съдружници, които от своя страна трябваше да преценят дали тези млади орли на правосъдието отговарят на изискванията на „Форд-Стивънс“. Този беше точно такъв. От изражението на студента, застанал до Миси, личеше, че мечтае един ден да притежава подобен кабинет. Което означаваше, че през следващите осем години той щеше безропотно и търпеливо да осигурява юридически услуги в размер на 200 часа месечно въпреки опасността всеки момент да му бъде посочена вратата.

Шансовете да получи постоянна работа като младши сътрудник бяха едно към двайсет. Но това изобщо не намаляваше ентузиазма на студентите, особено на онези около Скот, които често слушаха една от любимите му сентенции: „Ако искаш да си пробваш късмета, заминавай за Вегас. Но ако искаш да бъдеш неприлично богат на четирийсет, направи всичко възможно да получиш място във «Форд-Стивънс».“

— Мистър Фени?

Скот отмести поглед от Миси и го насочи към старомодно облечената си възрастничка секретарка, която надничаше от вратата.

— Какво има, Сю?

— На телефона чакат четирима — съпругата ви, Стан Тейлър, Джордж Паркър и Том Дибрел.

Скот се обърна към стажантите.

— Работа, какво да се прави — сви рамене той, стисна ръката на отличника с умни очи и бледо лице го потупа по рамото. — И така, Боб...

— Роб.

— О, извинявай, Роб. Присъствието ти на купона у нас по случай Четвърти юли е просто задължително.

— Да, сър, вече чух за него.

Скот се извърна към Миси.

— Надявам се, че ще присъстват и няколко момичета.

— Десет — кимна Миси.

— *Десет?! —* подсвирна с престорено смайване адвокатът. — И всичките са бивши фенки на „Далас Каубойс“? — Фирмата плащаше по 1500 долара на момичетата, чието единствено задължение беше да се появят по бикини и да проявят интерес към студентите по право. — Боб...

— Роб.

— Да, да, извинявай. Ако искаш да закоवेश някоя от тях, няма да е зле да порботиш за малко тен.

Роб се усмихна по начин, който ясно показваше, че шансовете му да си уреди среща с някоя от красавиците са равни на шансовете на някой еднокрак да спечели състезание по шутове в задника.

— Мистър Фени, искам да ви поздравя за речта пред адвокатската асоциация. Беше наистина вдъхновяваща — каза той.

— Благодаря, Боб.

Миси му намигна. Скот не разбра дали защото си даваше сметка, че речта му беше пълен боклук, или просто отново флиртуваше. Подобно на повечето красиви момичета в Далас, тя беше превърнала флирта в изкуство и умееше да привлича погледа му по всевъзможни начини — кръстосваше дългите си крака в подходящия момент, докосваше го в асансьора или просто го пронизваше с поглед, от който той оставаше с чувството, че са на ръба на интимна връзка. Разбира се, всички сътрудници от мъжки пол във фирмата се чувстваха по същия начин, но Скот редовно печелеше ежегодния конкурс за най-привлекателен мъж във „Форд-Стивънс“ благодарение на гласовете на запалените си почитателки. Не ставаше дума за истинско състезание. Скот беше звезда на футболния отбор в колежа; повечето юристи си падаха по шаха. Точно като Боб.

— Роб.

— Да, извинявай.

Миси и Роб се оттеглиха, а Скот седна на кожения си стол. На телефона на бюрото мигаха четири лампички. Тренираният му ум

механично ги подреди според приоритетите: Том, Стан, Джордж и накрая съпругата му. Миналата година Том бе внесъл три милиона долара в сметките на фирмата, Стан — 150 000, Джордж — 50 000, а съпругата му — нула.

Вдигна слушалката и натисна бутона за Том.

— Мистър Фени!

Изправен пред асансьорите на шейсет и втория етаж, Скот нетърпеливо пристъпваше от крак на крак в очакване на кабината, която щеше да го изкачи седем етажа по-горе, при Том Дибрел. На лицето му играеше доволна усмивка, предизвикана от факта, че има клиент, за какъвто мечтае всеки адвокат — богат строителен предприемач, който развива трескава дейност, купува, продава, тегли кредити, отдава на лизинг, съди партньорите си. Те на свой ред също го даваха под съд, а клиентът през цялото време демонстрираше невероятна склонност да попада в опасни от юридическа гледна точка ситуации, изискващи незабавната компетентна и скъпоструваща помощ на опитния юрист А. Скот Фени.

По коридора тичаше Сю, задъхана и със зачервено лице.

— Мистър Фени, в четиринайсет нула-нула започва заседанието на партньорите!

Скот погледна часовника си, който показваше 13:45.

— Няма да успея, защото Том ме чака — поклати глава той. — Какъв беше дневният ред?

Сю му подаде някакъв лист. Оказа се, че гласът му е нужен само за една от точките, а именно изгонването на съдружника Джон Уокър, който за разлика от Скот бе изгубил благословията на партньорите си. Най-богатият му клиент бе изкупен от една нюйоркска фирма, което означаваше, че „Форд-Стивънс“ вече няма да се радва на високите му хонорари и присъствието на Джон Уокър сред съдружниците автоматично се прекратяваше. Заплатата му от 800 000 долара годишно се превръщаше в ненужно бреме за фирмата. Джон беше великолепен юрист и двамата със Скот играеха скуош два пъти в седмицата, но бизнесът си е бизнес: голямата юридическа фирма няма нужда от адвокати без богати клиенти, независимо колко добри са те.

Вратата на асансьора се отвори в момента, в който Скот посегна за писалката във вътрешния джоб на самото си. Той побърза да влезе в кабината, следван от Сю. Към програмата на заседанието беше защитено листче с допълнителна точка, гласяща ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДОГОВОРА НА ДЖОН УОКЪР. Единственият партньор, който нямаше понятие за нейното включване, беше самият Джон Уокър. Когато ставаше въпрос за уволнение на съдружник, Дан Форд неизменно прибягваше до изненадата; в противен случай потърпевшият можеше да си тръгне заедно с ценни клиенти. Което означаваше, че след петнайсет минути нищо неподозиращият Джон Уокър щеше се яви на поредното заседание, щеше да бъде безцеремонно уволнен, а охраната щеше да се погрижи той да напусне сградата незабавно. Фирмата не беше изгубила нито един клиент вследствие на освобождаването на свой служител.

Сю се обърна и му предложи гърба си. Той опря листа на него, потърси името си и понечи да се подпише, после ръката му изведнъж замръзна. Обзе го чувство на вина, въпреки че подписът му беше само една формалност, подхранваща илюзията, че „Форд Стивънс“ се управлява от партньори с равни права. На практика фирмата беше собственост на Дан Форд, който притежаваше не само всяка канцелария, бюро или документ в просторните офиси, но и хората, които работеха в тях. А Дан вече беше решил да уволни Джон Уокър. Разбира се, Скот можеше да подкрепи решението или да откаже и... да се нареди на опашката за безработни непосредствено след Джон! Той въздъхна и се подписа в колонката на съгласните, след което подаде листа на Сю.

— Предай го лично на Дан.

Секретарката се втренчи в подписа му с ужаса на осъден на смърт, който вижда потвърждението на присъдата си.

— Жена му има рак на гърдата — тихо прошепна тя.

— Жената на Дан?!

— Не, на Джон Уокър. Според секретарката му разсейките са стигнали до лимфните й възли.

— Шегуваш ли се? Тя е твърде млада!

И майката на Скот беше млада — едва на четирийсет и три, когато същият рак я уби. Той бе наблюдавал безпомощно как губи гърдите и косата си, а накрая и живота си. Неволно си представи

съпругата на Джон, а след това и самия него — изправен на тротоара пред сградата с палто и кариерата си в ръце, проклинайки партньорите си, че са го изоставили, и Бог, че е изоставил съпругата му. Точно както Скот го беше проклинал, когато болестта бе стопила тялото на майка му и то бе леко като перце в ръцете му, докато я носеше до банята.

— Мамка му!

Не беше в състояние да направи каквото и да било нито за жената на Джон, нито за самия него. Джон просто щеше да поеме по пътя на всички юристи, уволнени от Дан Форд без никакво предизвестие. И все пак... Остана втренчен в отражението си в огледалото до момента, в който кабината плавно спря на шейсет и деветия етаж и вратата се отвори. Мелодичният звуков сигнал го изтръгна от унеса — така някога свирката на рефера известяваше края на принудителното прекъсване. Вратата се затвори зад гърба му и той бавно се насочи към владенията на Дибрел Пропърти Къмпани — този клиент, който осигуряваше деветдесет процента от годишния му принос за благосъстоянието на фирмата и благодарение на който Скот Фини се радваше на всичките си придобивки в живота — от леглото, на което спеше, до обувките на краката си.

Точно преди десет години Скот, тогава току-що назначен за младши сътрудник във „Форд-Стивънс“, пак пътуваше в един от асансьорите. Изведнъж вратата се отвори и в кабината влезе Томас Дж. Дибрел, строителен предприемач, когото всички в Далас познаваха като заклет фен на футбола, замесен в шумния скандал за уредени мачове през 1987 г., който в крайна сметка доведе до изваждането на местния отбор от Националната лига. Същият човек бе издигнал разкошната Дибрел Тауър по време на строителния бум в началото на 80-те, използвайки кредит от 300 милиона долара от нюйоркски пенсионен фонд. Том Дибрел успя някак си да избегне съдбата на стотиците предприемачи, пометени от кризата в бизнеса с недвижими имоти през 90-те, и запази небостъргача си по начин, който и до ден-днешен си оставаше загадка за даласката общественост. Тя отстъпваше единствено на *Сам ли е действал Ли Харви Осуалд?* — най-важния въпрос в историята на Тексас.

Дибрел също го позна. На лицето му се появи онова изражение, което Скот беше виждал по време на многобройните си срещи с феновете — изражение на дете, застанало пред коледното дърво.

Стиснаха си ръцете, след което Скот обясни, че е започнал работа като адвокат във „Форд-Стивънс“, а Дибрел го покани на обяд в клуба „Даунтаун“. Поръчаха стекове и предприемачът заобяснява как търговията с недвижими имоти в Далас била замряла, компанията му била на изкуствено дишане, а адвокатите му — дребни душички и предатели, лапали милиони в годините на разцвет — току-що го били напуснали, за да преминат на служба при големите нюйоркски банки, които глътнали обявилите несъстоятелност местни финансови институции. Разбира се, заедно с дълговете му и лихвите по тях. След като приключиха храненето, Дибрел захвапа дебела пура, приведе се напред и предложи на някогашната футболна легенда да поеме юридическата му защита.

Така адвокат А. Скот Фени се сдоби с първия си клиент.

Останалото бе история. Десет години по-късно пазарът на недвижими имоти в Далас отново процъфтяваше, Дибрел Пропърти Къмпани беше на върха, а собственикът ѝ отново се превърна в най-желания клиент. Скот с удоволствие установи, че вълшебната фраза „Аз съм Скот Фени, адвокат на Том Дибрел“ му отваря всички врати. Лоялността му беше богато възнаградена и хонорарите скоро надхвърлиха сумата от три милиона долара годишно.

Токовете му отчетливо почукваха по мраморните плочи на пода, оградени с изящни рамки от тъмен махагон. Под масивния полилей във фойето беше поставена кръгла маса, върху която лежеше съвършено в анатомическо отношение теле от бронз с примка около рогата. Двама каубои го притискаха към земята, а трети се готвеше да го лиши от мъжественост с огромните ножици, които държеше с две ръце. Надписът на сребърната табелка в основата на скулптурната група гласеше: „Пролетен подбор“.

При всяка своя поява в просторната приемна на Дибрел Пропърти Къмпани, Скот имаше чувството, че е попаднал в музей на Дивия запад. Статуи на Фредерик Ремингтън стояха на специалните си поставки в ъглите, а стените бяха плътно запълнени от картините на Дж. Харви, изобразяващи каубои на коне, замръзнали в различни пози и носещи имена от сорта на *Когато bankerите носеха ботуши*, *Прекосяването на Рио Гранде*, *Потокът пресъхва по Божията воля*. Обзавеждането беше впечатляващо — скъпи кожени канапета, тежки фотьойли и стени с тъмна ламперия. Над бюрото на рецепцията беше

окачен шедьовърът на залата — огромен портрет на Том Дибрел, възседнал черен жребец. На лицето му се беше запечатало изражението на дете, чиито родители насила са накарали да яхне опитоменото пони в зоологическата градина. Но, както се оказва впоследствие, с това се изчерпваше целият му опит като ездач — факт, който не му пречеше да изпитва дълбоко възхищение към всичко, имащо отношение към каубойския живот. Изобщо не се притесняваше, че в щата Тексас никога не бе имало истински каубои, най-малкото пък в Далас и Хюстън. Удоволствието да се прави на такъв очевидно му беше достатъчно.

Очите на Скот се плъзнаха от платното на Рой Роджърс-младши към вероятно най-красивата жена на света — руса и с изумително сини очи, която седеше зад бюрото и спокойно лакираше ноктите си над разтворения сутрешен вестник. Том Дибрел се придържаше към едно твърдо установено правило: за работа наемаше випускници от икономическия факултет на Харвард, но рецепционистките подбираще от известната с разголените си сервитьорки верига ресторанти „Хутърс“. Проблемът беше там, че кариерата на последните неизбежно преминаваше през канапето в кабинета му, което пък водеше и до значителни суми в брой, за да се избегнат евентуални съдебни искове.

— Господи, какъв хубавец беше! — въздъхна синеоката красавица, която нямаше предвид Том, а черно-бялата фотография на млад мъж, поместена във вестника непосредствено под набраните с тлъст шрифт заглавия: КЛАРК МАККОЛ УБИТ... ОБВИНЕНИЯ СРЕЩУ ПРОСТИТУТКА... СЕНАТОРЪТ МАККОЛ „СЪСИПАН“... ПРЕДИЗБОРНАТА КАМПАНИЯ СПИРА.

— Репортерска снимка, направена в момента, в който го арестуват за притежание на наркотици — подхвърли Скот. — Постоянно имаше неприятности от подобен характер.

— Но беше богат — сви рамене момичето.

— Баща му е богат — поправи я той.

— Мен това би ме устроило.

— Значи в събота вечерта е трябвало да забърше теб, а не онази проститутка.

— О, аз щях да му струвам доста по-скъпо. Но пък не нося пистолет.

— Ей, момиче — втренчи се в нея Скот. — Дори от два метра разстояние усещам, че се ядосваш!

Тя го дари с игрива усмивка, сведе очи към вестника и озадачено поклати глава.

— Богат и красив, може да има което бяло момиче си пожелае, но вместо това търси услугите на черна проститутка. Защо?

— За да му излезе по-евтино, както сама каза.

Скот обичаше да се закача с момичетата на Дибрел, но сега диалогът започна да го уморява. Тази сутрин изобщо не му беше до убийството на някакво сенаторско синче. Беше тук, за да печели пари.

— Скот Фени, имам среща с Том — обяви с променен тон той.

Рецепционистката остави шишенцето, подуха върху ноктите си и вдигна слушалката, като внимаваше да не си развали лака. Набра няколко цифри с тъпата част на молива и пропя:

— Мистър Фени е тук.

Затвори, размърда се в стола, за да демонстрира внушителната горна част на тялото си, и подхвърли:

— Ти женен ли си?

— От десет години — отвърна Скот и вдигна лявата си ръка, за да покаже венчалната халка.

— Жалко — направи гримаса момичето, духна ноктите си и добави: — Влизай направо. Обади се, ако в семейното ти положение настъпи промяна. А дори и да не настъпи...

Въпреки твърде бедния речник тя беше типичната мечта на тексаските мъже — разкошна, сочна, руса. В Тексас съществуват много митове, но поне един от тях отговаря на истината — в този щат живеят най-прекрасните жени на света. Най-вече в Далас. Независимо дали са завършили гимназия или колеж, те се стремят към столицата като нощни пеперуди към светлината на лампата. Идват да си търсят работа, да се гмурнат в нощния живот или просто на лов за неженени мъже, които печелят много пари. Очите им светят при перспективата да се докопат до тези пари, които ще им купят големи къщи, скъпи коли, модни дрехи и лъскави бижута. По-скромните момичета, които са доволни да се омъжат за обикновен работник в петролните рафинерии, автоматично се насочват към Хюстън. Но онези, които искат много пари и голяма къща, тръгват към Далас.

Скот предвидливо си сложи очилата, след което прекоси приемната и тръгна по дълъг коридор, отрупан с още произведения на каубойското изкуство. Беше малко далекоглед и използваше очила само за четене на слаба светлина, но от опит знаеше, че клиентите харесват адвокатите с интелигентно излъчване. След миг влезе в стаята на секретарката, от която се преминаваше в покоите на Том, състоящи се от просторен кабинет с фалшива камина и лична баня с тоалетна.

Секретарката на Том беше на средна възраст и се казваше Марлийн. Тя вдигна глава от вестника с репортажа за убийството на Маккол, усмихна се и му махна да влиза. Том седеше в дъното на просторния кабинет, стиснал глава с две ръце. Изглеждаше необичайно дребен зад масивното писалище под триметровия таван. Скот тръгна към основния си клиент, заобикаляйки тежките кожени мебели. На специална поставка до стената се мъдреше мексиканско седло със сребърен обков, а над него бяха подредени фотографии на Том в компанията на губернатори, конгресмени и президенти. Върху масичката за кафе, сред небрежно разхвърляни чертежи и планове, лежеше строителна каска с надпис ДИБРЕЛ. Бяха просто декори, предназначени да правят впечатление, тъй като Том Дибрел никога в живота си не беше работил като строител.

— Долу ще има заседание по онази сделка за земята — подхвърли Скот. — Много скоро ще имаме решение.

Главата на Том леко се поклати.

— Не те викам за това.

Беше петдесет и пет годишен, с олисяло теме, покрито със старателно сресани редки косъмчета. Метър и шейсет в правените по поръчка каубойски ботуши, Дибрел беше направо джудже, но имайки предвид трите милиона годишно, които смъкваше от него, Скот предпочиташе да го окачествява като набит. Беше се женил четири пъти, като всяка съпруга беше по-млада от предишната. Сегашната мисис Дибрел беше едва на двайсет и девет. В момента, в който клиентът му вдигна глава, Скот разбра, че проблемът е женски, и въздъхна тежко. Очевидно шефът пак беше опипал някоя от подчинените си.

— Коя е този път, Том?

— Надин.

Скот поклати глава, защото не можеше да си спомни за никаква Надин.

— Висока брюнетка, страхотна фигура — поясни Том и в очите му се появи замечтано изражение. — Два метра крак, Скот! — Помълча, после вдигна някакъв лист от писалището и му го подаде. — Иска да ме съди за сексуален тормоз и си е взела адвокат!

Скот пое бланката и прочете името в горната ѝ част: *Франклин Търнър*. Най-известният специалист по граждански искиове.

— Мамка му!

От двайсет хиляди адвокати в Далас проклетата мадама бе открила точно Франк Търнър!

Очите му механично пробягаха по текста. Франк Търнър заплашваше да заведе гражданско дело срещу Дибрел Пропърти Къмпани и лично срещу Томас Дж. Дибрел от името на клиентката си Надин Джонсън. Компромис можеше да има само в случай, че в десетдневен срок се постигне финансово споразумение.

— Тоя Търнър наистина ли е толкова страшен, колкото го описват? — попита Том.

— Отвратителен задник — мрачно кимна Скот.

Каза го със загрижеността на лекар, който съобщава на пациента си, че е болен от рак. Никога не е излишно да накараш клиента да се поизпоти, защото разтревоженият клиент плаща повече, без да задава въпроси. Стана и пристъпи към еркерния прозорец, направен специално за панорамната гледка към Далас, която, между другото, беше доста потискаща. Еднообразни и сиви бетонни кубове, като картината на стар черно-бял телевизор. Гора от бетон и стъкло докъдето стига погледът, над която виси неизбежният облак смог. Нито едно дръвче, никаква зеленинка — явен резултат от намеренията на алчните предприемачи да покрият с бетон всеки квадратен метър от централната градска част. Ненаправно Далас беше смятан за най-грозния голям град в Америка. Ако не се брояха жените, тук наистина липсваше красота. Нямаше море, езеро, дори река освен Тринити Ривър, която течеше в покрайнините и от десетилетия се използваше като отходен канал. Нямаше Сентръл Парк, Скалисти планини, Маями Бийч, а и климатът беше отвратителен. Нито едно от предимствата на останалите големи градове. Единствената забележителност беше един голям бял кръст върху настилката на Елм стрийт, обозначаващ лобното

място на един от президентите на страната. Но човек не живееше в Далас заради красотата, а заради възможността да прави пари, и то бързо.

— Скот?

Гласът на предприемача прозвуча като детски хленч и Скот бавно се обърна с лице към клиента си.

— Срещу Франк Търнър няма да е лесно, Том — мрачно заяви той. — Смятай, че ще сме минали леко, ако се отървем с двойно по-голяма сума от предишната.

— Парите са без значение, Скот. Искам да уредиш въпроса, дори ако трябва да платя и два милиона долара! Но те моля да го направиш дискретно, защото не ми се иска да загубя Бабс. Тази жена наистина ми харесва.

Бабс беше съпруга номер четири.

— Ще се погрижа, Том — успокои го Скот. — Както се погрижих и за предишните икове.

— Никога няма да забравя това, Скот — прошепна с овлажнели очи Дибрел. — Никога!

— Спомни си тези думи, когато ти представя сметката — подметна адвокатът и се обърна към вратата.

Запази печалното изражение на лицето си, докато минаваше покрай Марлийн и прекосяваше целия каубойски музей. Намигна на рецепционистката и излезе в коридора. Широката усмивка се появи на лицето му едва когато вратата на асансьора се плъзна зад гърба му.

— Как е възможно един човек постоянно да попада в подобни бъркотии? — запита отражението си в огледалото той. — Дибрел направо е сбъркан!

Дълбоко в себе си Скот Фени възприемаше богатия си клиент по начина, по който всички адвокати възприемат хората, осигуряващи им охолен живот: като същества с по-ниска интелигентност, които по волята божия са наследили, откраднали или придобили с измама своето огромно състояние. А за да бъде възстановено природното равновесие, адвокатите имат за свой дълг да откъснат максимално голяма част от това състояние под формата на хонорари за юридически услуги.

И адвокат А. Скот Фени ревностно изпълняваше този дълг, особено по отношение на Том Дибрел.

3

Скот се спусна на шейсет и втория етаж и пое по коридора към заседателната зала. Вратата на Джон Уокър зееше отворена. Секретарката тъпчеше личните му вещи в голям кашон. Беше получила заповед час по-скоро да освободи кабинета за наследника му. Опиянен от успеха, най-силният стимулант, познат на човека, Скот крачеше леко и доволно пощракуваше с пръсти.

Блъсна двойната врата и влезе в заседателната зала — помещение с внушителни размери, в средата на което беше поставена 12-метрова маса от черешово дърво, заобиколена от трийсет стола, тапицирани с тъмнокафява кожа. Днес бяха заети едва десетина. Млади и изпълнени с амбиция адвокати се биеха за чуждите пари като настървени лъвове. Ставаше въпрос за покупката на петдесет акра земя на брега на Тринити Ривър, за която Дибрел Пропърти Къмпъни щеше да плати 25 милиона долара и да построи складове. В центъра на битката бяха трима юристи от „Форд-Стивънс“, които защитаваха интересите на клиента срещу комбиниран хонорар от 850 долара на час. Скот бавно седна на челното място и почука по масата.

— Господа!

Залата бързо притихна. Към него се извърнаха очи, вратовръзки и тиранти.

— Още ли не сте приключили? — попита с вдигнати вежди Скот.
— Какво ви пречи, по дяволите?

Отговори Сид Грийнбърг, сътрудник пета година, на когото Скот беше възложил надзора върху сделката.

— Все още търсим компромис по изискванията, свързани с опазването на околната среда — обясни той.

— И не сте намерили решение? Вече две седмици го предъвквате!

— Мисля, че не можем да го решим, Скот.

— За всеки юридически казус има решение — тръсна глава Скот.
— Какъв е проблемът?

— Ето какъв: ние сме наясно, че земята е замърсена с олово от завода за акумулатори, който преди години беше там. Но правителството не го знае. В реката се просмукват отровни отпадъци, особено по време на дъжд. Искаме да отбием част от цената, защото ще се наложи цялостно рекултивиране на почвата, особено ако наличието на олово бъде открито, преди строителите да запечатат всичко под дебел пласт бетон. Проблемът е в размера на сумата.

— По дяволите, Сид! За целта е достатъчно да наемеш екологичен консултант. Той ще ни каже колко може да струва въпросната рекултивация.

— Вече го направихме, Скот, но съдът разпореди да предадем всички материали на глупаците от онази природозащитна организация, която иска спирането на сделката.

— Става въпрос за „Обединението за защита на Тринити Ривър“ така ли?

— Точно така, ОЗТР. Те настояват върху тази земя да се построи парк, в който децата да наблюдават отблизо живота около реката. В главите им непрекъснато се въртят отровени води и умрели риби. Лично аз съм на мнение, че ще пипна някоя зараза в момента, в който натопя дори един пръст в тази река. Пред съда обаче заявихме, че никоя от заинтересованите страни не разполага с оценка на околната среда. Ако се сдобием с такава, ще бъдем принудени да я предадем на ОЗТР, а те ще блокират сделката в момента, в който научат за замърсяването с олово. Още на следващия ден активистите им ще окупира терена и всичко ще свърши. От друга страна, без оценка ние не знаем каква част от земята трябва да бъде рекултивирана. В момента настояваме за 50-процентен отбив от цената за рекултивация, но продавачът не мърда от 5 процента. — Сид вдигна ръце в знак на отчаяние и добави: — Може би трябва да посъветваме Дибрел да се откаже от сделката.

От гърдите на Скот се изтръгна тежка въздишка. Преди години беше допуснал грешката да посъветва Дибрел да се откаже от една сделка поради юридически усложнения. Том търпеливо го бе изслушал и бе заявил: „Скот, не ти плащам да ми казваш какво не мога да направя. Плащам ти да ме посъветваш как да постигна това, което искам. Ако не можеш, ще си потърся друг, по-умен адвокат“.

И Скот добре запомни думите му. Нямаше никакво намерение да посъветва Том Дибрел да се откаже от сделка за 25 милиона долара, от която „Форд-Стивънс“ щеше да спечели хонорар в размер на половин милион. Още повече че ставаше въпрос за изтичане на олово в река, която отдавна се беше превърнала в клоака.

— Окей — кимна той. — Ето какво ще направим: „Форд-Стивънс“ ще потърси услугите на екологичен консултант, който ще ми предаде лично своите заключения. Адвокатите на продавача могат да се запознаят с него в кабинета ми, но копия няма да получат. Докладът ще бъде собственост на „Форд-Стивънс“, не на Дибрел или на продавачите. По този начин ще спазим поверителността на отношенията адвокат-клиент, а аз ще заявя под клетва в съда, че нито една от страните не разполага с екологична експертиза, която може да бъде изискана от ОЗТР. Така никой няма да разбере за просмукването на олово в подпочвените води.

— Дали ще стане? — погледна го със съмнение Сид.

— Ще стане, разбира се — отвърна Скот. — Тютюневите компании използваха същия номер и цели четирийсет години криха доказателствата, че никотинът води до пристрастяване. Защото въпросните изследвания бяха поръчани от собствените им юридически консултанти, а резултатите не се огласяват поради неприкосновеността на отношенията адвокат-клиент. Така ще постъпим и ние.

— Гениално! — възкликна със светнало лице Сид. — По този начин ще можем да сключим сделката с една разумен отбив за рекултивация.

— Именно — кимна Скот. — И ще го начукаме на онези смахнати еколози.

— Франк, къде се губиш, приятелю?

Още при първото набиране Скот успя да се свърже с Франклин Търнър, известния специалист по граждански иски. Без съмнение той беше инструктирал секретарката си да го уведоми в мига, в който адвокатът на Том Дибрел го потърси. Специалистът беше наясно, че един такъв разговор ще му донесе доста тлъст хонорар.

— Два милиона, Скот.

Вратата на кабинета беше затворена и Скот включи говорителя на апарата — така можеше да тренира любимия си удар и същевременно да разговаря с колегата си. Предстоеше да постигнат споразумение по жалбата на млада жена, чийто работодател бе използвал служебното си положение, за да ѝ поиска сексуални услуги. Познавайки отблизо характера на най-добрия си клиент, Скот беше сигурен, че това наистина се е случило. Замахна със стик номер 9, който държеше в кабинета си. Доскоро използваше номер 6, но се отказа от него, след като проби няколко дупки в тавана при замаха си.

— За бога, Франк! — обади се от далечния край на кабинета си той. — Дай да обсъдим въпроса за десетина минути, поне от уважение към професията!

— Слушай, Скот. Дибрел е петдесет и пет годишен, баща на пет деца...

— На шест — поправи го Скот, докато критично оглеждаше стойката си в стъклото.

— Добре, на шест, при това женен...

— За четвърти път — добави Скот и замахна за начален удар.

— Така да бъде — изръмжа Франк Търнър. — Женен, президент на една от най-големите компании за недвижими имоти в Далас, член на Съвета на предприемачите, на Търговската камара и още куп важни обществени организации в този град. И този човек се нахвърля върху едно наивно двайсет и две годишно момиче...

— *Да се нахвърля ли?! —* изненада се не на шега Скот. — Стига, Франк! Познавам добре момичетата, които назначава Том. Сигурен съм, че тази е паднала на колене по-бързо и от Моника Люински! — засмя се и вдигна стика.

— Няма нищо смешно, Скот! Надин е била подложена на невъобразимо унижение!

— Което ще бъде забравено с помощта на два милиона, така ли?

— Не, но поне ще може да напусне града.

На вратата се почука тихо. Скот обърна гръб на прозореца и се втренчи в Сю, която надничаше през пролуката.

— Дъщеря ви е на телефона, мистър Фени — тихо го осведоми тя. — Казва, че въпросът бил спешен.

Спешен въпрос?! — Страхът прониза като меч централната му нервна система. Четири големи крачки го отведоха до бюрото.

— Франк, задръж така, ако обичаш — изрече високо той, опря стика на бюрото, вдигна слушалката и натисна мигащия бутон.

— Здравей, миличка — поздрави осемгодишната си дъщеря той.
— Какво има?

— Мама я няма, а Консуела плаче — отговори тъничко гласче.

— Защо?

— Арестуваха Естебан.

— Кой го арестува?

— Той каза „имиграсион“.

— Говори ли с него?

— Първо Консуела говори с него, но после започна да плаче и аз взех слушалката. Той каза, че са го арестували там където си строи къща, и ще го върнат в Мексико. Можеш ли да му помогнеш?

— Нищо не мога да направя, миличка. Естебан е умно момче, ще се оправи. Ще го закарат с автобуса до Матаморос, но на следващия ден той отново ще прекоси границата и ще се върне, както миналия път. След няколко седмици ще бъде при нас.

— И той каза същото.

— Тогава защо Консуела се е разстроила толкова много?

— Страхува се, че ще дойдат и за нея. Казва, че в Мексико си няма никого и че това е единственият дом, който е имала някога.

Консуела де ла Роса се появи в комплект с къщата. Нещо като безплатно приложение към имота, обявен за продан от фалирания собственик.

— А. Скот, аз ѝ казах, че ще я уредиш да остане при нас завинаги. Нали ще го направиш?

— Ами, да... Работя по въпроса. — Отдавна се канеше да наеме някой адвокат, който да извади на жената редовна зелена карта. — Виж какво, кажи ѝ да не се безпокои. Имиграционните власти няма да посмеят да правят проверки в Хайланд Парк, защото ще падат глави!

— Какво?

— Ще бъдат уволнени, ако посмеят да отведат прислужницата ни.

— Да, ама тя е много уплашена. Дръпна пердетата и не излиза в градината. През цялото време се моли. Вкъщи сме само двете и... аз също съм уплашена. Нали няма да дойдат и да разбият вратата, както го правят по телевизията?

— Няма, миличка. Никой няма да пипне къщата ни.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. Дай да говоря с нея.

Консуела беше емоционално момиче, което често избухваше в плач заради истински или въображаеми страхове. Окачила на шията си три кръста едновременно, тя усърдно се молеше на различни светии, а на перваза над мивката беше наредила толкова много свещи, че спокойно можеше да освети цял магазин. Най-големият ѝ страх беше свързан с опасността да я върнат в Мексико. С приятеля си Естебан се бяха запознали в католическата църква в мексиканския квартал, докъдето Скот я караше с колата всяка неделна утрин, а в късния следобед отиваше да я прибере. Младежът работеше по строежи в различните части на града и рискуваше да бъде заловен и депортиран. Консуела попадеше под защитата на неписания закон, според който имиграционните власти никога не влизаха в района на Хайланд Парк, където живееха най-богатите и влиятелни хора в Тексас, разбира се, в комплект с нелегалната си мексиканска прислуга. Беше закръглено и изключително добро същество, което след две години работа в къщата беше станало неразделна част от семейството. Понякога, в момент на притеснение, Консуела преминаваше на майчиния си език, но всички приемаха това за нормално.

— Сеньор Фени, ще дойдат имиграционните! — прозвуча уплашеният ѝ глас в слушалката.

— Не се страхувай, Консуела. Всичко е наред. Никой няма да те отведе, винаги ще живееш с нас.

Скот бе запомнил няколко думи на испански, които момичето често употребяваше.

— Винаги ли? — подсмъркна Консуела и в гласа ѝ се долови надежда.

— Да, винаги.

— Сеньор Фени, вие правите на Консуела... обещание?

— Да, Консуела, обещавам.

Ново подсмърчане, после:

— Окей. Адиос, сеньор.

В слушалката отново звънна гласчето на дъщеря му.

— Тя спря да плаче!

— Много добре.

— А. Скот, нали няма да им позволиш да я отведат?

— Няма, миличка. Такова нещо не може да се случи.

— Окей.

— Слушай, миличка, в момента съм малко зает. Ако при вас всичко е под контрол, аз ще трябва да се връщам към работата си.

— Вече сме добре. Ще се видим по-късно, алигаторе.

— Доскоро, крокодиле.

Скот прекъсна връзката и си напомни да се обади на Руди Гутиерес, адвокат по имигрантските въпроси, с когото се познаваше от години. Канеше се да го направи поне от шест месеца, ако не и от година, но все не му оставаше време. Мигащата светлина на апарата му напомни, че Франк Търнър го чака на другата линия. Нека чака, тръсна глава той. Понякога дори хиени като него трябва да се поизпотят за тлъстите си хонорари. Образът на дъщеря му, сгушена в обятията на прислужницата зад спуснатите пердета, постепенно избледня и на нейно място се появи лукавата физиономия на Франк, настанил се удобно в луксозния си офис в очакване да спечели поредната битка със Скот Фени и да измъкне от клиента му два милиона долара обезщетение за сладката Надин. Няма да стане, Франк, поклати глава той. Не и днес. Вдигна стик номер девет, натисна мигащото копче и започна оттам, докъдето бяха стигнали.

— Два милиона?! — подхвърли с престорен ужас той. — Това трябва да е изключително дупе, Франк! Да не би да е девственица?

— Сексуалният ѝ живот е без значение.

— Да бе, също като случая „Коуб“. — Скот насочи стика към телефона. — По всяка вероятност ще се окаже, че тази мацка се чука от четиринайсетгодишна, Франк. Не е зле да ѝ напомниш, че ако държи да се стигне до съдебен процес, ще се погрижим да открием всеки натопорчен орган, с който се е запознавала отблизо. Ще докараме в съда притежателите на тези органи, които ще разкажат такива неща за нейните добродетели, че когато свършим, курвите по „Хари Хайнс“ ще изглеждат като монахини в сравнение с нея!

— О, така ли? В такъв случай кажи на Том Дибрел, че когато приключи с него, дълбоко ще съжاليا, че не си е останал при съпруга номер едно!

Скот избухна в смях, сякаш никога не беше чувал нещо по-смешно.

— Ако можеше да я зърнеш, едва ли щеше да кажеш това! — каза той, извърна се към прозореца и зае позицията за удар над глава. — Виж какво, Франк, нека си говорим като стари приятели и колеги от университета, а не като закleti врагове. Клиентите ни без съмнение искат да постигнат споразумение, което да удовлетворява и двамата. Том е готов да плати половин милион на сладката Надин. За такива пари тя дори не си е и мечтала, докато е бачкала в „Хутърс“.

— Там бакшишите са добри, Скот. Милион и половина.

— Не са чак толкова добри, Франк. Един милион.

— Става.

Скот замахна отново.

— Утре сутринта ще ти изпратя копие от конфиденциалното споразумение. Накарай клиентката ти да го подпише и ми го върни. През това време ще бъда готов с чека.

— Нека бъде платим в брой, на името на Надин и на мое име.

— Искам да й внушиш добре основната клауза от споразумението, Франк. Ако тръгне да споделя впечатленията си от... хм... търкалянето в сеното в компанията на Том, включително и с шибания си психоаналитик, ще трябва да върне сумата до последния цент. Това важи и за твоя хонорар. А Том най-вероятно ще я удуши!

— Ако тая кучка отвори уста, лично аз ще я удуша! — засмя се Франк. — Защото ще изгубя триста и трийсет хилядарки!

— Една трета ли прибиращ? — зяпна от смайване Скот.

— Това е стандартната такса.

— Триста и трийсет хиляди долара са доста добра надница за един работен ден!

— Все някой трябва да върши и мръсната работа.

Господи, поклати глава Скот. Такива бяха те, адвокатите по граждански дела. Той самият се надяваше да изкара може би около петдесет милиона долара през цялата си кариера, докато тези копелета явно правеха същите пари за година, вземайки по 33, 40, а дори и 50 процента от обезщетенията, които получаваха клиентите им, и то почти винаги чрез извънсъдебни споразумения. Големите корпорации не искаха да играят на зарове с тексаските съдебни заседатели, станали известни с присъдата от 11 милиарда 120 милиона 976 хиляди и 110 долара и 83 цента, издадена по делото „Пензойл срещу Тексако“ — най-голямото обезщетение в световната история на правото. Това

автоматично превръщаше Тексас в обетована земя за специалистите по граждански иски, а най-известният сред тях, хитрата лисица Франклин Търнър, бе успял да измъкне над един милиард долара под формата на извънсъдебни споразумения.

— Хей, Скот, какво мислиш за онзи чернокож полузащитник, когото взехме от Хюстън? — обади се Франк. — Според мен той има всички шансове да подобри рекорда ти.

В университета Франк беше част от оркестъра, който правеше тържествена обиколка на стадиона преди всеки мач. Свиреше на туба.

— Вече тринайсет години се опитват, Франк — небрежно отвърна Скот. — Но все още никой не може да го подобри.

— Един ден и това ще стане, Скот.

— Сигурно, сигурно... Приятно ми беше да работя с теб, Франк.

Върхът на стика докосна бутона за изключване на говорителя. Десетминутните преговори завършиха успешно и той щеше да поиска от клиента си хонорар от петдесет хиляди долара. Още преди да се обади на Франк, беше усетил, че Том Дибрел е готов да плати 2 милиона на сладката Надин, което означаваше, че в резултат на умело проведените преговори му беше спестил цял милион, разбира се, минус стандартната такса от 50 000 долара. Забил поглед в отражението си на стъклото, Скот Фени вдигна стика и зае професионална стойка. Отдавна беше разбрал, че притежава необходимите умения да бъде отличен играч в три вида спорт: футбол, голф и адвокатстване.

4

Пет следобед. Краят на поредния работен ден, изпълнен с кризи, конфликти и конфронтации. Такъв е животът на юристите. Той не е за всички, дори не за всички юристи. Адвокатската професия или ти е в кръвта, или не е. Ако сутрин не се събуждаш с жаждата за битка, ако бягаш от сблъсъка лице в лице и не притежаваш състезателен дух, ако отвътре не те изгаря желанието да влезеш в ръкопашен бой с авторитетния адвокат на ищеца и да го победиш на собствения му терен, значи трябва да си търсиш друга работа — най-добре в социалната сфера, защото не си пригоден за мъжкия спорт, наречен адвокатстване.

Той е много близък до американския футбол. Скот винаги беше приемал футболната си кариера като предварителна подготовка за професията. Именно тя беше улеснила прехода му към правото, защото в същността си американският футбол е едно узаконено насилие, а правото е насилствено налагане на закона. Адвокатите използват закона като тояга, с която да подчинят противниковия клиент. А богатите клиенти искат умни, печени и коварни адвокати — точно както треньорите по футбол търсят умни, печени и силни играчи. И едните, и другите искат да спечелят. На всяка цена. Средствата нямат значение — лъжете, увъртайте, крадете, но спечелете проклетото дело! Във футбола и в правото победата е единственото, което има значение. Победителите обират лаврите, победените губят. Адвокат А. Скот Фени се облегна назад, склочи ръце на тила си и бавно огледа света, заключен между стените на юридическата фирма „Форд-Стивънс“. Той беше победител и хубавият живот беше неговата награда. Абсолютно перфектният живот.

Долови телефонния звън в стаята на Сю. Секунда по-късно тя се изправи в рамката на вратата с чантичка в ръце.

- Търсят ви от федералния съд, мистър Фени.
- Ще ѝ се обадя утре — поклати глава Скот.
- Не е секретарката, а съдия Бъфорд.

Скот рязко се наведе напред.

— Лично съдия Бъфорд? — попита той.

Сю кимна.

— Какво иска от мен, по дяволите?

Жената сви рамене, а очите на Скот се сведоха към самотната лампичка, която мигаше на телефона. От другата страна на линията чакаше Самюъл Бъфорд, старши съдия във федералния съд на окръг Северен Тексас. Назначен от президента Картър, той вече три десетилетия председателстваше всяко гражданско дело, заведено в града. И макар че беше заклет либерал и демократ, отдавна се беше превърнал в икона на консервативния Далас. Заплатата му на федерален съдия беше по-малка от тази на младшите сътрудници във „Форд-Стивънс“, но това не пречеше на адвокатите с доход от един милион годишно да се обръщат към него с почтителното „сър“ дори извън съдебната зала. Самият Скот никога не беше водил личен разговор с него. Напълни дробовете си с въздух, вдигна слушалката и натисна мигащия бутон.

— Съдия Бъфорд! Каква приятна изненада, сър!

— Здравей, Скот. Как я караш, синко?

— Ами... добре, господин съдия. Много добре. А вие как сте, сър?

— Не съм много добре, Скот. И затова ти се обаждам. Имам сериозен проблем и ми трябва добър адвокат. Сетих се, че представляваш Том Дибрел и...

— Нещо във връзка с Том ли е? — прекъсна го с тревога в гласа Скот.

— Не, не. Просто си помислих, че като адвокат на Дибрел си свикнал да работиш на високо ниво, а и представянето ти в съда винаги е било безупречно. Най-много ме впечатлява нагласата ти към тази професия. Слушах днешната ти реч на обета на асоциацията и си казах, че точно ти си човекът, който ще свърши работа. Не можеш да си представиш как се зарадвах, че все още има хора като теб, хора, които разбират какво означава да си адвокат. Защото младите в бранша мислят единствено за това как да забогатеят.

— Прав сте, сър. Много жалко, наистина.

— Знаеш ли, Скот, като те слушах да говориш от онази трибуна, обсипван с аплодисменти, изведнъж си спомних за един твой мач

срещу „Тексас“. По дяволите, синко! И до ден-днешен не съм виждал такъв спринт! Колко метра пробяга тогава, помниш ли? Мисля, че бяха най-малко сто и петдесет...

— Сто седемдесет и седем, господин съдия. Три тъчдауна. Но въпреки това загубихме.

— Страхотен мач беше!

— Не знаех, че сте толкова запален по футбола, господин съдия.

— Аз съм роден и израснал в Тексас, Скот. И това автоматично ме прави запаянко. Знаеш ли, че съм учил в ЮМУ?

— Разбира се, господин съдия — засмя се Скот. — Всеки студент по право знае за Самюъл Бъфорд, студентът с най-висок успех в историята на Южния методистки университет, издател на „Юридически преглед“, сътрудник на съдията от Върховния съд Дъглас, помощник главен прокурор в администрацията на Линдън Джонсън.

— Уф, синко — прекъсна го Бъфорд. — Караш ме да се чувствам стар...

— Извинете ме, сър.

— Ти също беше първенец на випуска си.

— Благодаря, сър.

— И тъй, Скот, ще помогнеш ли на стария съдия?

— За мен ще бъде удоволствие, сър.

Изричайки тези думи, Скот изпита чувството, че с периферното си зрение улавя някакво движение, сякаш защитник на противника се кани да го атакува отзад.

— Трудната задача изисква опитен и твърд адвокат, Скот. Човек, който не се поддава на натиск и умее да понася удари. Тоест да притежава качества, които ти вече си показал на игралното поле. Трябва да ти призная, че те смятам за най-добрия играч, когото съм гледал, може би с изключение на Мередит.

Преди да се превърне в суперзвезда на „Далас Каубойс“ Дон Мередит беше играл като полузащитник в университетския отбор на щата в периода 1957–1959 г. Беше се превърнал в най-големия спортист на Тексас и по всеобщо признание в най-твърдия полузащитник в историята на американския футбол. Днес той живееше в Санта Фе, но феновете в Далас все още го смятаха за жива легенда.

— Скот, задачата, за която става въпрос, изисква юрист като теб, който искрено вярва, че основната цел на адвокатите е да закрилят бедните, да защитават невинните и да се борят за тържеството на справедливостта.

— Тук сте абсолютно прав, сър.

Когато изходът на мача зависеше от него, Скот не признаваше никакви ограничения на терена. Нищо не можеше да го спре. В момента не беше сигурен какъв мач му предстои. Бъфорд вероятно искаше да го назначи за независим консултант по някой от горещите политически скандали, което със сигурност щеше да му донесе известност и слава. Вече усещаше как в гърдите му се надига желанието за победа. Нищо не можеше да го спре.

— Закрилата на бедните, защитата на невинните и борбата за справедливост са нещо повече от професионален дълг, господин съдия — тържествено рече той. — Те са наш свещен дълг.

Добре прозвуча, мамка му! Удар точно в целта!

Фразата му хареса и той си отбеляза да я включи в следващата си публична реч.

— Радвам се да го чуя, Скот. Вероятно вече си чел за случая „Маккол“. По-точно за убийството на сина на сенатора в събота през нощта...

— Да, сър. Убила го някаква проститутка.

— Точно така. Чернокожа, дващест и три годишна, неколнократно задържана за проституция и притежание на наркотици. Която обаче твърди, че е невинна.

— Ами как иначе? — засмя се Скот.

— Делото ще се превърне в медиен цирк. Чернокожа проститутка, обвинена в убийството на сенаторски син, и то не кой да е сенатор, а по всяка вероятност бъдещият президент на страната.

— Вярно — промърмори Скот. — Не бих искал да я защитавам.

— Точно затова ти се обаждам, синко.

Думите на съдията се стовариха върху него със зашеметяващата сила на неочаквана атака от страна на краен защитник. *Жесток удар под кръста от федералния съдия!* По челото му избиха ситни капчици пот, пулсът му се ускори. Вдигна ръка и механично разхлаби възела на вратовръзката си.

— Тя има нужда от добър адвокат, Скот. Има нужда от теб.

Това ли е победата? Този трофей ли трябва да отнесе у дома?
Пъргавият му ум отчаяно започна да търси изход.

— Но за това си има обществени защитници, господин съдия!

— Не мога да поверя заплашен от смъртно наказание обвиняем в ръцете на онези лигави хлапаци, които едва-едва са изкретали до диплома, Скот. Момичето се нуждае от истински адвокат.

— Но аз съм корпоративен юрист. Защо не потърсите някой специалист по наказателно право?

— Щях да го направя, но... чух речта ти. Адвокатите по наказателно право са обикновени наемници. Тях нито ги е грижа дали защитават невинните, нито пък мислят за тържеството на справедливостта. Интересува ги единствено заплащането. Те не са като теб, Скот. Освен това повечето работят в щатските съдилища, докато ти имаш опит и с федералните.

— Защо дело за убийство ще се гледа във федерален съд?

— Кларк Маккол беше председател на Федералната комисия по енергийно регулиране. Назначиха го благодарение на връзките на сенатора. А убийството на федерален служител е федерално престъпление.

— Но, господин съдия...

— А ти ще получиш възможност да зарадваш майка си, Скот.

— *Какво?!*

— Имаш шанс да се превърнеш във втори Атикъс Финч.

— Но...

— Тя има право на добър адвокат и това си ти, Скот. От този момент нататък се смятай официално назначен за защитник на обвиняемата по делото „Съединените американски щати срещу Шауанда Джоунс“. Утре сутринта ще имаш възможност да се запознаеш с клиентката си, а предварителното заседание е насрочено за сряда, 9:00 сутринта.

Скот крачеше бързо, всъщност почти тичаше по покритите с дебели пътеки коридори на шейсет и втория етаж. Насочи се към стълбището с махагонови парапети, което щеше да го отведе един етаж по-горе. Вземайки стъпалата по три наведнъж, той профуча покрай малките кабинети с отворени врати, в които младшите сътрудници

усърдно работеха да изпълнят месечната си квота от платени часове и непрекъснато поглеждаха към часовника като работници на поточна линия. И като почти всяка вечер повечето от тях щяха да работят до късно, за да се справят с непосилната норма. Но днес Скот не изпита обичайното злорадство. Сърцето му беше сковано от страх. Страх, който го накара да се втурне в кабинета на старшия съдружник, без дори да почука.

Дан Форд приближаваше шейсетте. През 1969 г. двамата с Джийн Стивънс, току-що завършили Юридическия факултет при ЮМУ, бяха основали кантората за правни услуги „Форд-Стивънс“. Преди десет години, малко след като завърши същия факултет, Скот получи предложение за работа във фирмата. Дан го взе под крилото си, научи го да печели пари и му помогна да бъде избран за равноправен партньор. Освен това му помогна за ипотеката на къщата, направи го член на два елитни клуба, вкара жена му в дамската благотворителна организация и му намери ферари на изгодна цена. Скот го боготвореше, приемайки го едновременно като баща и наставник. Завари го на обичайното му място зад бюрото, където Дан прекарваше по дванайсет часа на ден — от седем сутринта до седем вечерта — от понеделник до петък. В събота работеше до обяд. Придържаше се към тази практика петдесет седмици в годината. За трийсет и пет години във фирмата Дан Форд имаше средно по три хиляди платени часа годишно и съвсем правилно сравняваше постижението си с рекорда на Ди Маджо, постигнал точки в петдесет и шест последователни мача. Фирмата беше неговият живот.

Лъскавата му като билиардна топка глава се надигна и на лицето му изплува широка усмивка.

— Скоти, момчето ми!

Скот рухна на близкото канапе.

— Не ми изглеждаш добре, синко — загрижено го погледна Дан.
— Какво те мъчи?

През последните десет години Дан Форд беше човекът, който решаваше всичките му проблеми. Скот горещо се надяваше, че и този път ще стане така.

— Съдия Бъфорд ме назначи за защитник на проститутката, убила сина на сенатор Маккол.

Новината изкара въздуха от гърдите на Дан. Той бавно се облегна.

— Шегуваш се.

— Де да беше така.

— Но *защо*?

— Заради онази реч в стил „Атикъс Финч“, която произнесох в асоциацията! — отчаяно вдигна ръце Скот. — Оказа се, че и съдията е бил там.

— И е повярвал на думите та?

— Вероятно.

Дан прокара длан по гладкия си череп.

— Това не е хубаво. Никак не е хубаво. Не можем да си позволим да разгневим бъдещия президент, още по-малко пък Бъфорд. Проклетото дело! И то за убийство! Защо не се гледа в щатския съд, където можем да се справим без проблеми?

Щатските съдии в Тексас имаха добронамерено отношение към всички големи юридически фирми, защото тези фирми бяха основни спонсори на предизборните им кампании. Всеки от тях проявяваше лоялност, тъй като опасността даренията да бъдат прехвърли към опонентите им беше голяма. Изборът на съдии за щатските съдилища бе стара конституционна традиция в Тексас, датираща още от 1850 г. Благодарение на нея правораздавателната система действаше сравнително добре и по напълно предвидим, макар и не напълно справедлив начин. От всичко това следваше, че адвокатите от големите юридически фирми не се страхуваха от щатските съдии. Хората не се страхуват от домашните си любимци.

Но федералните съдии са други животни. Те не се избират, а се назначават пряко от президента. До живот, съгласно Член 3 от Конституцията на Съединените щати. Никакъв вот не може да ги свали от поста им, не се нуждаят от даренията на големите юридически фирми. Не изпитват страх и от най-влиятелния адвокат, а който дръзне да им се изпречи на пътя, плаща прегрешението си дълго — трийсет-четирийсет години. Без нито едно спечелено дело в съответната съдебна зала. По тази причина авторитетната и солидна фирма „Форд-Стивънс“, поддържаща активна юридическа практика на федерално ниво, не можеше да си позволи да обиди човек като съдия Сам Бъфорд.

— Поне дузина наши дела са разпределени при него — въздъхна Дан. — Станем ли персона нон грата, ще изгубим цялата си практика на федерално ниво. Чак докато мръсникът пукне.

— Или излезе в пенсия.

— Бъфорд ще пукне на банката също като Джийн.

Миналата година съоснователят на фирмата Джийн Стивънс беше умрял на бюрото си с писалка в ръка и пръст върху дневната си програма, разграфена до минута. В рамките на следващите двацет и четири часа кабинетът му беше изчистен и Скот се нанесе в него.

— Бъфорд твърди, че делото ще бъде медиен цирк — подхвърли той.

— Така е. Огромна реклама за фирмата, но за съжаление негативна. — Бледото лице на Дан започна да се зачервява като на новородено. — По дяволите! Нашата фирма не може да защитава една курва!

Затвори очи и започна да разтърква слепоочията си. Това беше позата му за размисъл. А когато Дан Форд напрегнеше мозъка си, неизменно стигаше до най-правилното решение. Мозъкът на старши съдружника работеше безупречно, като двигателя на мерцедеса, който караше: мощен, ефективен, надежден и, най-важното, напълно освободен от морални скрупули. Скот млъкна и го остави да мисли. Очите му бавно се плъзнаха по стените, търсейки нови ловни трофеи. Дан беше страстен ловец, отстрелваше само едър дивеч. Стените на кабинета му бяха отрупани с препарирани глави на различни животни, които гледаха строго. Скот усети, че го побиват тръпки.

Изтече една дълга минута, после Дан свали ръце. На лицето му изплува усмивка.

— Ще я накараш да се признае за виновна и да поиска смекчаващи вината обстоятелства.

— Твърди, че е невинна и настоява за процес — отвърна с въздишка Скот.

— Какво от това? Срещни се с нея, Скоти. Обясни й, че почти сигурно ще загубим делото и тя ще бъде осъдена на смърт или в най-добрия случай на доживотен затвор. А ако се признае за виновна, ще излезе на свобода някъде около петдесетте и все още ще има време за нормален живот. Знаеш как да го направиш, излишно е да те уча. Ще пуснеш в ход чара си, ще се преструваш, че си загрижен за нея.

— А ако откаже?

— Няма да откаже! Не мога да позволя на някаква евтина проститутка да съсипе приходите на фирмата!

Лицето на Дан вече беше яркочервено, а пръстът му беше насочен към гърдите на Скот — сигурен знак, че е време да се изпарява. Той се надигна и бавно тръгна към вратата.

— Кажи ѝ да се признае за виновна, независимо дали това ѝ харесва, или не!

Скот мълчаливо кимна и побърза да се измъкне. Гласът на Дан го настигна, въпреки че беше изминал десетина крачки по коридора.

— Накарай я да признае, Скоти!

5

Скот изкара червеното ферари от подземния гараж, махна на Освалдо на бариерата, излезе на улицата и подкара на север. За разлика от повечето хора, които работеха в центъра и тръгваха към домовете си в далечните предградия по двете основни и вечно задръстени магистрали Далас Норт Толуей и Норт Централ Експресуей, като често изпускаха нервите си и стигаха до скандали и дори убийства (според официалната статистика няколко души годишно губеха живота си по главните артерии на Далас), Скот Фени спокойно пое по Сидар Спрингс Роуд, излезе на Търтъл Крик булевард и Лейксайд Драйв, мина покрай парка „Робърт И. Лий“ и пое по маршрута, използван от баровците на Далас през последните сто години. Десет минути по-късно прекоси асфалтирана улица с две платна и се озова в един друг свят. Тук цената на терените беше пет пъти по-висока от средната за града, тази на къщите четири пъти, доходите на обитателите три пъти, а успехът на живеещите в околността студенти бе два пъти по-висок от този на колегите им в останалите райони на Далас. Всички обитатели имаха бял цвят на кожата.

Казано с две думи, беше навлязъл в чертите на Хайланд Парк.

Застроен през 1906 г. върху хълм над центъра на Далас с обща площ от пет хиляди декара, кварталът Хайланд Парк, на практика едно отделно градче, бе осеян с елегантни къщи, отлично поддържани градини и тихи улици с вековни дъбове. По широките тротоари се разминаваха европейски дойки и мексикански прислужници, които разхождаха невръстните наследници на огромни състояния, докато бащите им — милионери и милиардери, работеха в луксозните си офиси в центъра, а майките им играеха тенис или пазаруваха в луксозните бутици на търговския център Хайланд Парк Вилидж, носещи имена като „Ан Фонтейн“, „Лука-Лука“ и „Ботега Венета“. Самият търговски център беше построен в испански стил и се състоеше от няколко очарователни старинни сгради с плоски плочести покриви и украса от ковано желязо, напомнящи за далечните времена,

в които голямото богатство е било привилегия на една определена класа, а не на всеки случаен тип, който умее да вкарва топката в кошата. Гости от Калифорния основателно твърдяха, че градчето много прилича на Бевърли Хилс. И в това нямаше нищо чудно, ако се вземеше предвид фактът, че Хайланд Парк бе проектиран от същия архитект, който бе създал Бевърли Хилс. Единствената разлика беше, че основателите на Бевърли Хилс не бяха ограничили собствеността върху недвижимите имоти в района единствено до хората с бял цвят на кожата — нещо, което бяха направили създателите на Хайланд Парк.

Днес, почти сто години по-късно, Хайланд Парк представляваше само едно островче, заградено от всички страни от град Далас. Град, населен от 1,2 милиона души с различен цвят на кожата, от които само 39 процента бяха бели, докато процентът на същите хора в градчето с 8850 жители надвишаваше 98. Нито една къща в чертите му не беше собственост на чернокож. Един истински остров на богатството. Агенциите за недвижими имоти всекидневно предлагаха за продажба повече от сто къщи, чиято цена никога не падаше под един милион долара. Вероятно защото Хайланд Парк бе и остров на сигурността и спокойствието, напълно изолиран от престъпленията и социалните вълнения, характерни за останалата част на Далас.

Местните малчугани го наричаха „Мехурчето“, очевидно доволни от факта, че това мехурче е надеждно изолирано от околния свят. Един остров без река или канал, без дори ров, който да го пази. Но тази роля успешно се изпълняваше от високите цени на имотите, добре въоръжената полиция и старото като света убеждение, според което, ако си с черен или кафяв цвят на кожата и не живееш тук, най-добре си върви по пътя.

Полицията на Хайланд Парк не спря ферарито. Скот Фени не само беше бял, но и живееше тук. Подобно на другите му жители, той също печелеше парите си в Далас, но притежаваше дом в Хайланд Парк, където живееше семейството му и учеше детето му. Скот зави надясно по Бевърли Драйв и вкара колата в алеята пред къщата на два етажа и половина с обща застроена площ от 850 квадратни метра, в която имаше шест спални и шест бани, а пазарната ѝ цена надхвърляше 3,5 милиона долара. Беше я купил за 2,8 милиона преди около две години, когато предишният собственик бе обявил фалит и имотът му премина в ръцете на банката. Това стана с помощта на Дан

Форд, който използва личните си връзки и банката прие да продаде къщата на Скот на 100-процентно изплащане при лихва с пет пункта над основния лихвен процент. Нещо, което си беше чиста кражба за имот от четири декара в центъра на Хайланд Парк. Разбира се, Скот моментално прие условията, въпреки че затъна до гуша в дългове. В щата Тексас се гледа с подозрение на хората, разполагащи с големи суми пари; в Далас такива хора се приемат със страхопочитание.

Колата пропълзя по покритата с тухли алея и спря пред гаража отзад. Скот изключи двигателя, но остана на мястото си. Всяка вечер, прибирайки се от работа, оглеждаше своята великолепна къща и сърцето му се изпълваше с гордост. Беше стигнал до нея с ум и упорита работа, беше успял да се добере до перфектния дом, до прекрасния живот.

Но тази вечер в душата му бушуваха по-различни чувства. За втори път в живота си усети, че го грози опасност. Първият беше преди много години, когато беше едва десетгодишен. Майка му дойде да го вземе от училище и каза, че баща му е пострадал. А той моментално разбра, че е мъртъв.

Бъч Фени беше строителен работник. Нещастieto се случи, когато се скъса някакъв кабел и върху главата му се стовари цял тон подпорни греди. Майка му се бореше с живота със зъби и нокти и направи всичко, което беше по силите ѝ. В крайна сметка обаче беше принудена да продаде малката им къщичка в източната част на Далас. По онова време тя работеше за един ортопед, който живееше в Хайланд Парк и притежаваше 60-годишна паянтова къщичка в малък парцел непосредствено до парка на Южния методистки университет. Тя нямаше стойност, защото можеше да рухне всеки момент, но парцелът струваше най-малко 250 000 долара, въпреки че бе по-малко от декар. Докторът беше решил да задържи имота, докато се пенсионира, а после да събори къщата и да продаде земята. Но той имаше добро сърце и с готовност даде под наем къщичката на майката и невръстното момче.

Така Скот се озова в местното училище, сред синовете и дъщерите на сенатори и губернатори, милионери и милиардери, наследници на най-знатните даласки фамилии като Хънт, Перо и Кроу. Той беше беднякът на квартала — момченцето, което не носеше маркови джинси и маратонки „Найки“ за сто долара чифта, не

отскачаше до Европа за пролетната ваканция и не получаваше струващо 50 000 долара беемве за 16-ия си рожден ден. Но Скот Фени притежаваше нещо, което нито едно от надутите хлапета не можеше да купи с бащините си пари — изключителни спортни качества. Забележителен, даден му от бога талант, който се изяви по време на един футболен мач, запечатал се дълбоко в съзнанието на градските запаянковци. Американският футбол отдавна се беше превърнал в мания, обземаща целия град в петъчните вечери. Узаконено и добре структурирано насилие, организирано от зрели мъже и осъществявано от младежи, но приветствано от всички. Изпитано във времето средство за издигане по обществената стълбица в щата Тексас. А Скот беше силен, упорит и бърз. Беше звездата на гимназиалния отбор на Хайланд Парк и най-добрият играч след Доук Уокър.

Веднага след гимназията Скот постъпи в ЮМУ. Повечето младежи от Хайланд Парк изпитваха ужас при мисълта, че могат да се простят със сигурността на „Мехурчето“. По тази причина постъпването им в колеж не означаваше нищо повече от изминаването на няколко пресечки с новичкото беемве, разделящи бащиния дом от кампуса на ЮМУ в който властваха братските общности и съпътстващите ги привилегии. Скот Фени бе приет в престижното учебно заведение само поради факта че му отпуснаха стипендия като перспективен играч в отбора по американски футбол. В продължение на четири години той беше звездата на този отбор, а забележителният му 177-метров спринт срещу „Тексас“ го превърна в легенда. Популярността му беше достатъчно голяма, за да бъде избран за председател на класа, а пъргавият му ум с лекота го направи пръв по успех. Когато професионалистите не проявиха интерес към един почти двуметров бял защитник с дълбоки белези по коленете, той се записа в Юридическия факултет.

Но човек не постъпваше в Юридическия факултет на ЮМУ с намерението да практикува право в Ню Йорк, Вашингтон или Лос Анджелис, а дори и в Хюстън. Защото този колеж едва ли можеше да бъде наречен Харвард на Юга и според всеобщото мнение в неговия юридически факултет се влизаше далеч по-лесно, отколкото в съпътстващите го младежки и девически общества и клубове. Човек постъпваше в споменатия факултет само ако възнамеряваше да

практикува право в Далас, щата Тексас. Беше абсолютно затворена общност, в която нова кръв просто не се допускаше.

Скот се дипломира пръв по успех и беше засипан с оферти от големите юридически фирми в Далас. Избра „Форд-Стивънс“, защото там му предложиха 5000 долара повече. Десет години по-късно Скот Фени вече не беше бедното момче на квартала.

Бутна задната врата и влезе в просторната кухня. Консуела приготвяше вечерята, а по малкия телевизор на рафта вървеше някакво мексиканско шоу.

— Добър вечер, сеньорита. Какво ще има за вечеря?

Мургавата прислужница вдигна глава и се усмихна.

— Енчилади, сеньор Фени. Специално за вас!

Той пристъпи към нея, прегърна я през рамото и промърмори:

— Не бива да се тревожиш за нищо, Консуела. Естебан скоро ще се върне.

— Да — кимна момичето и преглътна сълзите си. — Скоро ще се върне.

Консуела де ла Роса беше на двайсет и осем години, ниска и пълничка. Живееше в къщичката до басейна подобно на безброй мексикански момичета, които работеха нелегално в Хайланд Парк, далеч от очите и ръцете на имиграционните власти. Разбира се, тяхното присъствие не беше тайна за никого дори само поради факта че местните супермаркети, от които домашните помощници ежедневно зареждаха с продукти къщите на своите господари, се бяха превърнали в нещо като школа за изучаване на испански. Реалната заплаха за неговата икономка не бяха държавните служители, а хормоните на Естебан. В случай че Консуела забременееше от своя *hombre*, тя трябваше да напусне Хайланд Парк, подчинявайки се на неписания закон, според който в магазина можеше да се говори на испански, но в училище това бе абсолютно изключено.

— У дома ли е мисис Фени?

— Не. *Señora* цял ден я няма. Удря топка за голф.

— След толкова много уроци вече би трябвало да е професионалистка — промърмори Скот и пое по обичайния си маршрут нагоре по стълбите.

Прекося коридора на втория етаж и се насочи към по-късо стълбище, което водеше към царството на осемгодишната му дъщеря. Стаята ѝ нямаше нищо общо със стаите на другите деца на нейна възраст. По стените липсваха плакати на Бритни Спийърс и близнаците Олсън. Тяхното място беше заето от рафтове с книги. Книги имаше на бюрото и върху нощното шкафче, книги бяха разпръснати и по пода. Макар и само на осем години, дъщеря му беше сериозно и изключително умно дете. Завари я на бюрото под прозореца. Беше по шорти, със зелената, прекалено широка фланелка на „Далас Маверикс“ въпреки заплахите на майка ѝ, че ще я нареже на парчета, ако не започне да се облича като другите момиченца на нейна възраст в квартала с фирмени дрешки от „Найман Маркърс“. Детето упорито отказваше да се подчини, изтъквайки, че има своя идентичност. На което майка ѝ навъсено питаше: „Каква идентичност, може би на момче?“.

— Здравсти, Бу.

Барбара — Бу — Фени. Бяха я кръстили на майка му, която почина преди раждането ѝ и не можа да види нито внучката си, нито прекрасното жилище на сина си. Бу се завъртя заедно със стола. Червената ѝ дълга до раменете коса описа блестящ кръг във въздуха, а усмивката ѝ го прободеше право в сърцето. Скот обичаше съпругата си, но Бу беше голямата радост на живота му.

— Здравсти, А. Скот.

Той взе лицето ѝ между дланите си, наведе се и я целуна по челото.

— Добре ли мина денят ти, миличка?

— О, както обикновено. Четох, играх на компютъра, гледах телевизия и помагах на Консуела в кухнята. Но после се обади Естебан. Благодаря ти, че я успокоих, иначе със сигурност щеше да плаче и досега.

Скот кимна.

— А майка ти цял ден я няма, а?

— Дааа — въздъхна детето и го погледна изразително.

— Лято е, би трябвало да ти отделя повече време.

— Е, не съм член на организационния комитет на Бала на каубоите — усмихна се Бу. — А как премина твоят ден?

— Добре.

— Свърши ли си важните адвокатски работи?

— О, да.

— И какво по-точно прави?

В главата на Скот изплуваха детайлите от напрегнатия работен ден: беше си писал дванайсет платени часа за деветте прекарани в офиса; речта в стил „Атикъс Финч“, която произнесе пред членовете на асоциацията; флиртът с Миси, по време на който приличаше на рибар, хвърлящ въдицата; даденото пътъом съгласие за уволнението на Джон Уокър, последвано от нов флирт — този път с рецепционистката на Дибрел; ловкият ход с укриването на замърсяването на почвата зад поверителността на отношенията адвокат-клиент; заплахата да унищожи репутацията на една млада жена, отправена, с цел да получи по-благоприятно споразумение. Той бързо реши, че служебните проблеми на един адвокат трябва да си останат в службата.

— Ами обикновените неща, с които се занимават юристите — уклончиво отвърна той.

— Аха — кимна Бу и му хвърли изпълнен с разбиране поглед. — Както винаги ти ми казваш само това, което си решил да ми кажеш.

— Аха — усмихна ѝ се той.

— Не е честно! — нацупи се детето.

— Кое по-точно?

— По цял ден стоя затворена тук, докато мама се забавлява с приятелките си или играе голф, а ти отиваш в офиса и вършиш всичките си адвокатски работи. Мама се прибира и изгаря от желание да ми разкаже как е прекарала деня, но мен ме интересува как е преминал твоят ден. Не е честно да не ми казваш!

Скот седна на ръба на леглото и погледна недоволното личице на дъщеря си. Знаеше, че тя всъщност не му се сърди, но въпреки това изпита тревога. Набързо прехвърли в главата си събитията от деня и този път реши, че все пак има нещо, което може да сподели с нея.

— Добре, ще ти разкажа какво се случи днес — въздъхна той. — Назначиха ме за защитник на жената, която е убила сина на сенатор Маккол.

Лицето на детето моментално светна и всичко беше наред.

— Но ти не си адвокат по наказателни дела.

— Някои хора твърдят, че всички адвокати имат нещо криминално в себе си.

— Знаеш какво имам предвид — усмихна се Бу.

— Е, добре. Надявам се, че тази жена ще се признае за виновна и няма да се стигне до процес.

— Какво значи да се признае за виновна?

— Да признае, че е извършила убийството.

— А тя извършила ли го е?

— Вероятно.

— Ще я попиташ ли?

— Може би. Всъщност сигурно...

— А защо искаш да се признае за виновна? Нали печелиш повече, когато делото стигне до съда?

— Не и това дело. За него работя безплатно.

— Защо?

— Защото съдия Бъфорд пожела така.

— Той може ли да го прави?

— Може. Аз практикувам право във федералния съд и затова може. Такива са правилата.

— Тогава защо не подкрепиш противника му при следващите избори?

Запомнила е всичко, на което съм я учил, рече си със задоволство Скот.

— Бъфорд е федерален съдия, назначен до живот — поясни на глас той.

— Мамка му!

— Не ругай, Бу!

— А мама защо ругае?

— И тя не трябва да го прави. Още по-малко пък ти, защото не ти отива.

— По филмите постоянно ругаят, другите деца — също.

— Няма защо да им подражаваш, Бу. Не прави лоши неща само защото другите ги правят. Прави добри.

— Не използвам онази дума, която се води за мръсна.

— Е, това вече е добре — усмихна се Скот.

— Дори не знам какво означава.

— Още по-добре.

— Съседката ни Сали казва, че баща ѝ непрекъснато повтаря тази дума, когато си мисли, че тя не го чува. А понякога и когато го

чува. Ти нали не я казваш, когато не съм наблизо?

— Не, разбира се.

Една малка лъжа.

— Значи тя няма пари да ти плати?

— Кой, обвиняемата ли? Не, няма.

— Не работи ли?

— Всъщност тя е...

— Проститутка. Чух го по телевизията. И наркоманка. Какво е проститутка?

Когато Бу задаваше подобни въпроси, Скот се колебаеше как да отговори. Тя винаги усещаше, когато ѝ спестяваше част от истината, но той продължаваше да го прави, въпреки че детето разсъждаваше като двацет и пет годишна жена. И сега той отговори като адвокат. Тоест извъртайки истината.

— Нещо като лична придружителка.

— Това пък какво е?

— Забавлява мъжете.

— Както ти забавляваш клиентите ли?

Аналогията беше много по-точна, отколкото дъщеря му предполагаше.

— Нещо такова.

— Имаш ли други клиенти като нея?

— Не, Бу. Аз не представлявам проститутки и наркомани.

— Имах предвид чернокожи клиенти.

— О, не. Никога не съм имал чернокожи клиенти.

— Защо?

— Ами защото представлявам корпорации, а не отделни хора.

— Защо тогава непрекъснато те търсят по телефона?

— Корпорациите, които представлявам, имат свои ръководители.

Именно с тях разговарям.

Бу замислено стисна устни.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо представляваш корпорации, а не хора?

— Защото хората не могат да си го позволят, Бу. Дори аз самият не бих наел някой като мен за триста и петдесет на час.

— По колко, по колко вземаш на час? — разшириха се очите на детето.

— По триста и петдесет долара.

— *Наистина ли?* Затова ли работиш толкова бавно?

Макар и само на осем години, това дете имаше качествата да управлява най-голямата юридическа фирма в страната.

— Значи ние сме богати, защото корпорациите могат да ти плащат по триста и петдесет долара на час, така ли? — беше следващият въпрос.

— Да. Всъщност... Ние не сме богати, миличка.

— Живеем в голяма къща, а ти караш ферари — отбеляза Бу.

— Да, но аз трябва да работя, за да си го позволим. А богатите не работят.

— Бащата на Синди го уволниха и те трябваше да си продадат къщата.

— Не се безпокой, Бу. На нас няма да ни се случи.

— Трябва да поговориш с нея, Скот — каза жена му. — Тя слуша единствено теб. Как да ме изберат за председател на организационния комитет на Бала на каубоите, когато дъщеря ми се облича като момче?!

Ребека Фени беше на трийсет и две години, блестяща и елегантна, все още най-красивата жена в Хайланд Парк. Перфектната съпруга за един перфектен живот. Голямата ѝ мечта беше да организира традиционния Бал на каубоите, провеждащ се всяка година в Далас. На него изтънчените обитатели на Хайланд Парк се обличаха като каубои и всеки се стремеше да изглежда повече тексасец от другия. Носовият акцент ставаше особено подчертан, пурите по-дълги, полите по-къси, а диамантите — по-едри. Всеки искаше да бъде забелязан. Гостите се появяваха в Саутфорк Ранч, имението на Джей Ар Юинг от прочутия телевизионен сериал „Далас“, с хамъри и ролс-ройсове, а дори и с хеликоптери. Пиеха шампанско и уиски, похапваха алигатор на скара и лютив мексикански фахитас, язدهха механичния бик, залагаха на надбягванията с броненосци и танцуваха под музиката на Оук Ридж Бойс, Дуайт Йоукъм или Уили Нелсън.

Мъжете се състезаваха с парите си, залагайки безумни суми в казиното или наддавайки на специално организирания търг, на който

се предлагаха диаманти и поршета. Жените наблюдаваха на тоалетите. Носеха черни, сини, червени, розови или бели каубойски ботуши, изработени от кожи на гущери и щрауси, слонове и кенгуру. Бяха с дълбоко изрязани бюстиета, кожени жилетки и вечерни рокли с каубойски шапки в съответните тонове. Миналата година Ребека се появи с къса небесносиня велурена поличка и каубойски ботуши в същия цвят, дълбоко изрязано розово бюстие и розова велурена каубойска шапка. И беше бясна, защото никой не ѝ обърна внимание. Скот се забавляваше от суматохата в навечерието на бала, но за жените на Хайланд Парк това беше сериозно събитие, най-важното за сезона, което им даваше шанс да бъдат забелязани. А онази от тях, която имаше късмета да стане негов главен организатор, си осигуряваше вечно място в елита на Хайланд Парк, с изключение може би на Брук Столънуерк Олдридж, обявена от списание „Вог“ за най-добре облечената жена, която бе удостоена с тази чест на трийсетгодишна възраст, но веднага след това беше заловена да краде в магазин на „Найман Маркър“. При положение че опазеше репутацията си неопетнена, Ребека Фени имаше всички шансове да стане главен организатор на предстоящия бал.

В момента двамата бяха в голямата баня на втория етаж. Тя лежеше в джакузито, а той, сериозно ядосан, стоеше до ваната по халат. Беше се опитал да ѝ разкаже за изминалия ден и да сподели проблемите си, но тя не прояви абсолютно никакъв интерес, включително и към делото „Маккол“, което отбеляза с разсеяно кимане и нищо повече. Интересуваше я единствено проклетият бал и поредният скандал в Хайланд Парк, който, разбира се, отново беше свързан с извънбрачна връзка.

— Нали помниш Мъфи? Беше на последното ни парти.

Скот не помнеше въпросната Мъфи и не направи опит да си я спомни. Уловила лекото поклащане на главата му, Ребека побърза да продължи:

— Изрусена мацка, силиконов бюст, държи се адски нахакано...

— Това описание е подходящо за деветдесет и пет процента от обитателките на Хайланд Парк — отбеляза той.

— Омъжена е за Бил не знам си кой, стар, дебел и плешив.

— О, спомням си я. Носеше адски тясна пола, за да ѝ изпъква задникът. Най-малко с двайсет години по-млада от Бил. Значи му е

кръшнала, а?

— Заварил я в леглото, в съседска компания...

— Това едва ли е шокираща новина, Ребека.

Тя го дари с онази хитра усмивка, която обикновено предшества главната новина.

— Но в леглото ѝ не бил съседът, а съседката!

— Била в леглото с жена?

— Точно така! Звъннах да те информирам, но Сю каза, че си зает.

— Ребека, много те моля да не ме безпокоиш в службата с разни слухове!

— Сам казваш, че когато слухът отговаря на истината, той вече не е слух.

— Имах предвид клюката, Ребека — поправи я той. — Истината е най-доброто оръжие срещу очернянето и злословията, но срещу клюките оръжие няма.

— Дори когато става въпрос за лесбийска връзка?

— Нали те имат момиченце на възрастта на Бу?

— Точно така. А Мъфи и приятелката ѝ избягали в Калифорния.

— Зарязала е детето си? Защо?

— Всички знаят, че вече не може да си покаже носа в Хайланд Парк — сви рамене Ребека. — А и за детето е по-добре да бъде далеч от майка лесбийка.

— Само с клюки ли си запълвате времето на тези безкрайни обеда? — пожела да узнае Скот.

— Не, тях ги оставяме за десерт. Наричаме ги „скандал суфле“.

Ребека изглеждаше доволна от себе си, за разлика от Скот, чието раздражение рязко нарасна при мисълта, че жена му си губи времето с клюки на безкрайните обеда, докато детето стои само вкъщи. Готвеше се да каже нещо, което със сигурност щеше да я нарани, но прехапа език при гледката, която се разкри пред очите му. Стройната ѝ фигура бавно изплува от ваната. Червените коси бяха полепнали по лицето, а едрите ѝ гърди съблазнително се поклащаха, зачервени от горещата вода. Благодарение на редовните упражнения на тренажора коремът ѝ беше стегнат и абсолютно плосък, а задничето ѝ беше запазило формата си отпреди десет години. Желанието, което го обзе, бързо прогони от съзнанието му всякакви мисли за делото „Маккол“, Бала на каубоите, „скандал суфле“-то и всичко останало. Халатът падна от

раменете му, очите му се сведоха надолу. Пълна ерекция. Пристъпи към нея, прегърна я отзад и плъзна ръка към влажните ѝ интимни части — един акт, който до не много отдавна я караше да простене от възбуда и водеше до бърз секс върху мраморния шкаф. Но тази вечер действията му не предизвикаха нищо повече от въздишка на отегчение.

— Не сега, Скот, уморена съм.

През последните шест месеца все беше уморена. Той я пусна, влезе в спалнята и се насочи към канапето срещу широките прозорци. Седна и се заслуша в равномерното почукване на юнските мушици по стъклата, устремили се към светлината като пречистени грешници. Натисна копчето на дистанционното и пак погледна надолу. Ерекцията му се беше стопила като кубче лед в горещ летен ден.

Някога нещата се развиваха по друг начин. Запознаха се, когато той беше трети курс в юридическия, по време на един от купоните, които се организираха след поредния футболен мач. Тя беше една от изявените водачки на феновете и последната „Мис ЮМУ“. Скот Фени, футболна легенда и всеобщ любимец, нямаше никакви проблеми с най-красивото момиче на купона. Правиха секс в една от баните на горния етаж, а в последвалите дни и месеци и навсякъде, където имаха възможност да се усамотят — в нейната кола, в неговата кола, в нейната стая, в апартамента му, на стълбището в юридическия, в парка посред бял ден, на подстриганата ливада на голф клуба късно през нощта, където проникваха през една дупка в оградата. И до ден-днешен си спомняше за този секс, особено когато се озоваваше в близост до затревените клубни терени. Бяха пламенни и ненаситни на ласки.

После, бавно и постепенно, страстта започна да гасне. Той така и не разбра кога започна всичко. Днес вече спяха с гръб един към друг, разделени от почти метър широк и леко пружиниращ матрак, който сякаш играеше ролята на демилитаризирана зона. Не се караха и не се сърдеха. Просто престанаха да разговарят. Сексуалните им контакти ставаха все по-редки, защото тя, точно като преди малко, предпочиташе да се отдръпне.

Отпуснал се на канапето, Скот усети как всички неприятни мисли се връщат в съзнанието му — делото „Маккол“, липсата на интерес у жена му, отказаният секс, „скандал суфле“-то и тъжното лице на дъщеря му, стояла сама през целия ден.

Изви глава към банята и раздражено подвижна:

— Защо не отделиш малко време на Бу? Ако го направиш, тя със сигурност ще започне да те слуша!

Ребека се изправи в рамката на вратата чисто гола, с предизвикателно сложени на кръста ръце.

— Никога не ме е слушала! — отсече тя. — Заради нея получих тези отвратителни стрии на корема, но тя е и твое дете! На нейните години вече бях спечелила две награди за красота, а тя носи анцузи! На всичкото отгоре това лято съм изключително заета. Защо ти не й отделяш повече време?

— Защото работя.

— Аха. Кое то вероятно означава, че моите занимания са без значение.

— По всичко личи, че се занимаваш основно с клюки.

— Само по време на десерта. През останалото време планираме бала.

— Страхотна обществена проява!

— Тя събира значителни суми за благотворителност.

— За която не даваш и пет пари, защото си мислиш единствено за новото стъпало, което ще покориш. Но докато се катериш по обществената стълбица, с възпитанието на Бу се занимава единствено Консуела!

Тя го изгледа вбесено, после се завъртя и изчезна в банята. Изведнъж му се прииска да изкрещи след нея, да я накара да чуе всичко, което се беше натрупало в душата му: *Вместо да си губиш времето с онези стари клюкарки, би трябвало да обръщаш повече внимание на дъщеря си!* На което тя без съмнение щеше да отвърне нещо от сорта на: *А ти би трябвало да ми отделяш толкова часове, колкото отделяш на проклетите си клиенти!*

Кое то щеше да доведе до следващата му реплика: *Тези клиенти плащат за тази къща, за колите и тоалетите ти.*

„Маккол...“

Гласът на репортерката го изтръгна от неприятните мисли и насочи вниманието му към телевизора.

„Убийството на сина му рязко повиши рейтинга на сенатора, превръщайки го в главен претендент за Белия дом.“

6

На 22 ноември 1963 г. вестник „Далас Морнинг Нюз“ излязъл с голямо, оградено в черно рамка заглавие, гласящо „Добре дошъл в Далас, мистър Кенеди“. Но това не било приветствие, а присъда над президента, издадена от няколко десни даласки производители на петрол, които наричали себе си „граждани, загрижени за Америка“. Въпреки успешните му действия срещу руснаците по време на кубинската криза, те го обвинявали в меко отношение към комунизма. По време на полета на „Еърфорс 1“ към Тексас един от сътрудниците на президента му показал вестника. Кенеди прочел заглавието и отбелязал: „Днес ни предстои посещение в страната на лудите“. Под въпросното заглавие било поместено уточнение, според което кметът на Далас бил запален привърженик на Кенеди.

Името на този кмет било Ърл Кейбел и именно той посрещнал президента на летище „Лав Фийлд“, а след това се включил в автомобилното шествие, на три коли разстояние от синята президентска лимузина. Когато процесията излязла на Елм стрийт, Кейбел чул три изстрела, идващи от сградата на Тексаската училищна библиотека. Пристигнал в болницата „Паркленд Мемориал“ в момента, в който вадели президента от колата, и останал там, докато откарали тялото му. Надявал се да покаже на Кенеди, че Далас вече не бил „столицата на омразата в Южните щати“, но мечтата му така и останала нереализирана. Въпреки това една от федералните сгради в центъра на града е кръстена на неговото име. Не на името на президента, а на Кейбел.

Разбира се, появявайки се в девет сутринта пред входа на федералната сграда „Ърл Кейбел“ на Комерс стрийт, адвокат А. Скот Фени нямаше никаква представа кой е този Ърл Кейбел и защо това мрачно 21-етажно здание е кръстено на неговото име. Знаеше само, че не иска да бъде тук, и единственото му желание беше да се махне в мига, в който убеди клиентката си да се признае за виновна. Слезе от асансьора на петия етаж, където се намираще следственият арест.

Премина през металдетектора на входа, подаде за преглед куфарчето си и се изправи пред чернокож надзирател в униформа.

— Скот Фени, на посещение при Шауанда Джоунс.

— Вие ли сте адвокатът ѝ?

Той кимна, въпреки че страшно много му се искаше да изкрещи: *Не съм ѝ никакъв адвокат, по дяволите!* Надзирателят му направи знак да го последва по тесния коридор и го въведе в малка стая, в която имаше само една метална маса и два железни стола. Скот седна и заби поглед в голата стена. Няколко минути по-късно вратата се отвори и в стаята се появи чернокожа жена. От тялото ѝ се излъчваше неприятна миризма, която бързо изпълни помещението. Огледа го от горе надолу, вдигна шепи към устата си и енергично кихна.

— Вие ли сте адвокатът? — попита тя.

— Да, аз съм.

Шауанда Джоунс изглеждаше на много повече от своите двайсет и три години. Беше дребна, главата ѝ стигаше до раменете на Скот. Кестенявата ѝ коса едва покриваше ушите и изглеждаше мека, въпреки че поне няколко дни не беше виждала гребен. Очите ѝ представлява съвършени кремави овали с големи кафяви зеници, лишени от всякакво изражение. Кожата под тях беше по-тъмна от останалата част на лицето ѝ, което беше гладко и загоряло, покрито със ситни капчици пот. Носът ѝ беше къс, а устните тънки. Тялото под белия затворнически комбинезон беше слабо и стройно, отлично допълващо продълговатото лице с добре очертани скули. Беше привлекателна жена, която на даден етап от живота си със сигурност е била красива. *Прилича на Холи Бери в лош момент*, помисли си Скот. В много лош момент.

Тази сутрин той не носеше очила, защото пет пари не даваше какво впечатление ще направи. Не ѝ подаде ръка, въпреки че никога не пропускаше да се ръкува с нов клиент. В началото на кариерата му Дан Форд беше казал, че адвокатът има само един шанс да направи добро впечатление на клиента си. И той е по време на първата им среща. За целта трябва да го гледа в очите и енергично да разтърси ръката му — жест, който да демонстрира прямота и откровеност, да внуши на клиента вяра в юридическите му качества. Но в момента той не изпита никакво желание да докосне тази ръка, сякаш се страхуваше да не

прихване заразна болест. Направи ѝ знак да седне на свободния стол, но тя остана права и започна да крачи напред-назад.

Стигаше до едната стена, обръщаше се и тръгваше обратно, като през цялото време потриваше длани, сякаш ѝ беше студено. Приличаше на Консуела в момент на молитва. Очите ѝ опипваха помещението, без да се спират върху нищо, а краката ѝ се движеха механично и видимо трепереха. В един момент спря, преви се на две и простена.

— Добре ли сте? — разтревожено я погледна Скот.

— Спазми — отвърна през стиснати зъби тя.

Подобно на повечето мъже, Скот не знаеше какво да отговори, когато жената пред него се оплаква от менструални проблеми.

— Жена ми всеки месец страда от ужасни спазми — промърмори той.

— Едва ли са такива — изпъшка в отговор арестантката.

След минута спазмите очевидно преминаха и тя отново закрачи напред-назад. Скот извади една визитка от портфейла си и я плъзна по масата. При следващата си обиколка жената рязко спря, дръпна стола, седна и положи ръце върху металния плот. Меката кожа на свивките на лактите беше потъмняла и надупчена, сякаш някой бе решил да играе на свързване на точки, а после се беше отказал. Тази жена употребява хероин, напомни си той. Едната от надупчените ръце леко се повдигна и посегна към визитката.

— Какво означава това „А.“?

— Нищо.

— Първото ти име е само буква, така ли?

Скот нямаше желание да обсъжда името си. Искаше да приключи тук час по-скоро и да се завърне в луксозния кабинет на шейсет и втория етаж, където му беше мястото.

— Казвам се Скот Фени, мис Джоунс. Съдът ме назначи за ваш защитник. Обвинена сте в убийство и делото ще се разглежда във федералния съд, защото жертвата е била федерален служител. В случай че вината ви бъде доказана, ще бъдете осъдена на смърт или доживотен затвор. По тази причина искам да обсъдим възможността да се признаете за виновна в замяна на по-леко наказание. При благоприятно стечение на обстоятелствата ще можете да излезете от затвора след трийсет години.

Ръцете ѝ се стрелнаха напред и пръстите ѝ се вкопчиха в китките на Скот. Той инстинктивно се отдръпна от тази жена с подивели очи, но тя се оказа невероятно силна за ръста си.

— Намери ми една доза, моля те! — дрезгаво прошепна тя. — Два дни не съм мигнала!

— Доза?

— Хероин, за бога! Имам страшна нужда от него!

— *Дрога?!* Не, това е изключено!

— Нали си ми адвокат!?

— Нима си получавала дрога от адвокатите си?

— Срещу секс! Хайде, ще ти направя една свирка веднага!

— Не!

Жената скочи и отново закрачи напред-назад. Това даде възможност на Скот да се овладее. Беше се случвало да му предлагат подкуп (най-често корпоративни клиенти, които използваша термина „юридически хонорар“), за да унищожи инкриминиращи документи, да прикрие незаконна дейност или да фалшифицира доклади, предназначени за Комисията по ценните книжа. Но това правеха добре облечени и отлично образовани бели мъже. Никой не му беше предлагал орален секс! Успя да си върне самообладанието и заяви:

— Както вече изтъкнах, можеш да се признаеш за виновна и...

— Да кажа, че аз съм го направила, така ли?

— Да, но не с намерението да извършиш убийство.

Тя се закова на място, сложи ръце на кръста си и заби невярващ поглед в лицето му.

— Значи предлагаш да кажа, че аз съм го убила?! Не искаш ли да знаеш дали наистина съм го направила?

— Разбира се, че искам — отвърна той и се облегна назад. — Разкажи ми какво се случи.

— Няма ли да си записваш? — изгледа го тя и махна към голата повърхност на масата.

Скот извади бележник с жълти листове от куфарчето си и кимна.

— Започвай.

Шауанда Джоунс, по професия проститутка, продължи да крачи из стаята, излагайки фактите (както ги виждаше тя) за случилото се през нощта в събота, 5 юни:

— Бяхме на работа на „Хари Хайнс“...

Булевардът, носещ името на един от най-крупните производители на петрол в Далас, започваше северно от центъра на града и стигаше до естакадата, маркираща основната пътна артерия в посока север-юг, отвъд която живееше населението с така наречената „разнообразна култура“. На тази покрита с бетон и асфалт отсечка човек можеше да получи най-добрите медицински грижи в страната, предлагани от четири елитни болнични заведения, да защити диплома в Медицинския факултет на Тексаския университет, да се сдобие с модерни мебели от Маркет Сентър, да си напазарува на ниски цени в „Арми-Нейви Шоп“, да играе голф в резервирания само за бели християни клуб „Брук Холоу“, да опита типична за отделните етноси храна, да си купи евтина кола на старо, незаконни наркотици, фалшиви документи за самоличност или чантички менте на известни фирми, да се наслаждава на програмата в различни стриптийз барове и салони за масажи, да прекара нощта в безплатните пансиони на Армията на спасението, да направи аборт или да забърше някоя проститутка.

— Бяхме? — вдигна вежди Скот.

— Аз и Кики.

— Тази Кики има ли си фамилно име?

— Откъде да знам. Кики е малкото ѝ име, освен това не е истинското.

— В колко часа?

— Някъде към десет.

— Вечерта?

— Шауанда не работи дневна смяна.

— Какво...

— Искаш ли да чуеш тая история, а? — сбърчи вежди жената.

Скот вдигна ръце в знак, че се предава, а очевидно възбудената Шауанда продължи разказа си.

— Както и да е. Чувствахме се добре и изглеждахме добре. Аз си бях сложила русата перука, а Кики — червената. Покрай нас се нижеше върволица от коли, а мъжете в тях ни подсвиркваха и подвикваха „Хей, мамче, няма ли да го смукнеш“ и други такива. Бяха черни или мексиканци — от онези, дете само зяпат, защото не могат да си позволят класни мадами като нас. А ние чакахме бели момчета с хубави коли, които ни харесват, защото не сме печки и сме във форма

— ние двете с Кики всеки ден играем гимнастика с онези страхотни ластици и гирички. Я виж това...

Тя повдигна ръкава на затворническия комбинезон и му показа бицепса си — наистина внушителна топка мускули за жена с нейното тегло. Страхотно, рече си Скот. Хероинозависима със спортни наклонности!

— И тъй, някъде към десет и половина се появи едно бяло момче с мерцедес — от онези, дългите, със затъмнени прозорци. Спря до нас, свали стъклото и ни огледа. Веднага разбрахме, че една от нас ще се уреди, а той рече: „Хей, блонди, качвай се“. Ама Шауанда не е от онези, които веднага скачат в колата. Първо тикнах глава през прозорчето и веднага усетих, че купето вони на уиски като спиртоварна. Той каза, че ще ми плати хиляда долара за цялата нощ, а аз му рекох „покажи парите“, както по филмите. Тоя тип извади пачка, която би задавила дори кон. Качих се и за малко не се смъкнах на пода, защото полата ми се хлъзна по кожената тапицерия. Той се пресегна, хвана ме за цицата и попита: „Истинска ли е?“. А аз му викам: „Миличък, при Шауанда всичко е истинско“. О, мамка му!

Жената рязко прекъсна разказа си, приведе се на две и простена.

Остана в тази поза дълго време, под съчувствения поглед на Скот, който като бивш спортист отлично знаеше колко много болят тези внезапни мускулни спазми. Той хвърли бегъл поглед на часовника си. Времето течеше, а заедно с него изтичаха и почасовите хонорари, които го чакаха в кантората.

— Както и да е — започна най-сетне арестантката. — Оня тип подкара колата, а аз реших, че ще отидем в някой мотел. Но той тръгна към Хайланд Парк. Разбрах го по пътните знаци. Никога не бях ходила там, защото добре знам, че не е място за чернокожи момичета. Скоро спряхме пред най-голямата къща, която бях виждала в живота си. Минахме през портала, подкарахме покрай високата стена и спряхме. Влязохме вътре. Къщата беше страхотна. Той ме попита искам ли нещо за пиене и аз казах окей. После се запитах защо му е Шауанда на това хубаво и богато момче с такъв дом?

Качихме се горе и той веднага ме хвърли на леглото. Покатери се отгоре ми и почна да ръчка като луд. „Харесва ли ти?“ — пита. „Много ти е голям, скъпи“ — викам аз. Те си падат по такива забележки. Той поора още малко, после пак пита: „Харесва ли ти бялата ми пишка,

мръсна негърко?“. Хич не обичам да ми викат „мръсна негърка“, ама за хиляда кинта само му викам: „Много, скъпи, страшно много!“. После той ми фрасна един и каза, че обича да е груб с жените. Да, ама никой не може да фраска Шауанда. Аз му забих един юмрук в белите зъби и той падна от леглото. Станах и рекох: „С Шауанда не можеш да си груб, тъпако!“.

Той побесня и се нахвърли отгоре ми. Аз му издрасках лицето, а след това му треснах още един юмрук — този път сериозен. ПРАС! Право в окото! — Жената посочи лявата си скула, върху която ясно личеше сивкав оток. — Паднахме върху леглото и той ме удари ей тук. Ама аз му забих едно коляно в топките, той се сгъна на две и започна да крещи „Мръсна черна курва“ и други такива. Грабнах си дрехите, хилядарката и ключовете за колата му. Върнах се при Кики и там зарязахме колата.

— И повече изобщо не видяхте Кларк Маккол, така ли?

— Тъй ли се казва?

— Да. Баща му е сенатор Мак Маккол.

Жената прие новината с пълно безразличие. Явно не правеше разлика между Мак Маккол и Мики Маус.

— Последния път, когато го видях, мистър Фени, се беше превил на две, с ръце около топките, и ме засипваше с псувни.

— Същата нощ Кларк е бил убит. Полицията го е открила в неделя, проснат гол на пода на спалнята, с куршум дващсет и втори калибър в главата. Пистолетът е бил открит до тялото му, с твоите отпечатъци върху него.

— Сигурно ми е паднал от чантичката.

— Значи оръжието е твое, така ли?

— Всяко момиче, което работи по улиците на Далас, трябва да си има нещо такова.

— Но не си го използвала?

— Не, мистър Фени, не, сър.

— И си невинна?

— Да, сър. И няма да се призная за виновна.

— Но, мис Джоунс...

— Мама е мис Джоунс. А на мен ми викай Шауанда. Няма да се призная за виновна, и толкоз. Кажете нещо за гаранцията. Кога ще мога да изляза оттук? Имам страшна нужда от...

— Дрога?

— Мистър Фени, сър, гледаш ме така, сякаш съм най-големият боклук, но никога не си бил там, където съм била аз.

Скот въздъхна. Нещата не се развиваха според плановете му.

— Ще искам заседание за освобождаване под гаранция, но при обвинение в убийство шансовете са малки — рече той. — А ако съдът все пак реши да те пусне, сумата за гаранцията ще бъде много висока. Разполагаш ли с някакви активи?

— Това е единственият ми актив — шляпна се по стегнатия задник Шауанда.

— Хубав актив, но той няма да те извади от затвора.

— В някои общини го прави — подхвърли уж на шега жената, но на лицето ѝ нямаше усмивка. — Значи ще ме държат вътре чак до процеса? Но аз трябва да видя детенцето си, мистър Фени!

— Имаш дете?

— Казва се Пашамей, на осем години.

— Продиктувай ми го буква по буква — рече Скот и извади писалката си.

— Па-ша-мей... Това е френско име.

— Къде е тя?

— У дома, в квартала. И друг път съм била задържана, но само за ден-два. Казвам ѝ „не отваряй на никого, момиче“ и това е всичко.

— А тази Кики няма ли да се погрижи за нея?

— Не, сър, мистър Фени. Кики живее с един мъж, а аз не допускам мъже в къщата си. Тоя, нейният, се казва Луис. Грижи се за нея, пазарува. Ще речеш, че ѝ е чичо, ама не е.

Скот плъзна бележника и писалката през масата.

— Напиши си адреса. И телефона на Луис.

Шауанда престана да крачи напред-назад, взе писалката с лявата си ръка и започна да пише. Пръстите ѝ трепереха като на болна от Паркинсон старица. Изпитал някакво непонятно неудобство, Скот подхвърли:

— Дъщеря ми също е левичарка.

Тя спря да пише и се втренчи в ръката си. После остави писалката и го погледна с овлажнели очи.

— Тоя прашец ме скапа, мистър Фени.

След тези думи се преви на две и повърна.

Когато Скот влезе в кабинета на шефа и се тръшна на канапето като чувал с картофи, Дан Форд говореше по телефона.

— Разбира се, че ви подкрепяме за втори мандат, губернаторе. Под вашето мъдро управление бизнесът получи всичко, което поиска — ниски данъци, реформа на законодателството по отношение на груповите иски. Да. Да. Добре, разбрахме се. Утре ще се видим.

Дан остави слушалката и смаяно поклати глава.

— Това момче няма да открие петрол дори на бензиностанция на „Ексън“! — въздъхна той. — Но е губернатор. — Вниманието му най-сетне се насочи към Скот. — Тя прие ли?

— Не. Няма да се признае за виновна.

— Допускаше се — кимна с разбиране Дан, а Скот се приготви за една от дългите и изключително досадни тиради на шефа си. Но после с изненада установи, че той изобщо не е разстроен.

— Какво искаш да кажеш, Дан?

— Ще се откажеш от защитата ѝ.

— Да се откажа?

— Точно така. Ще потърсиш някой адвокат по криминални дела, който да те замести. Въпрос на проста аритметика, Скоти.

— Какво говориш, по дяволите?

Дан стана и пристъпи към дъската за писане на стената, монтирана непосредствено под препарираната глава на величествен лос.

— Да приемем най-неблагоприятния сценарий и случаят отнеме хиляда адвокатски часа — започна да пише той. — Ние поемаме хонорара на някой адвокат по криминални дела — не говоря за семестриално завършил студент, а за практикуващ юрист — който възлиза на петдесет долара на час.

— *Петдесет* ли?! — втренчи се в него Скот. — Та дори летните стажанти получават по сто!

— Да, но те са отличници. В случая имам предвид треторазреден адвокат, който ще подскочи от радост, ако му предложим петдесетачка. И така, хиляда часа по петдесет долара правят петдесет хиляди долара разход за фирмата.

Скот си даде сметка, че старши партньорът бе обмислил предварително всичко, защото Дан Форд не се разделяше лесно и с петдесет цента, да не говорим за петдесет бона. Той беше от онези юристи, които изчисляват печалбата от всяка копирна машина — четирийсет цента на страница, и правеше всичко възможно тези машини да работят двайсет и четири часа в денонощието. В края на годината тази дейност носеше на фирмата почти един милион долара. Във „Форд-Стивънс“ се държеше сметка за всички разходи, независимо дали се правеха за техника, или жива сила; печалба се очакваше от абсолютно всички сътрудници и машини — секретарки, юридически помощници, машинописки, куриери, копирни машини, факсове и телефони. А Дан Форд контролираше лично всичко и всички.

— В същото време ще освободим тези хиляда адвокатски часа за теб. Ти ще работиш с клиенти — продължи старши съдружникът. — Което означава триста и петдесет хиляди долара приходи за фирмата. Ако извадим от тях петдесетте, които ще платим на защитника, за нас остават триста хиляди. Подчертавам, това е приход, който трябва да съпоставим с чистата загуба от триста и петдесет хиляди, в случай че ти се заемаш с това дело.

Настроението на Скот започна да се повишава.

— А Бъфорд ще се съгласи ли? — попита той.

— Разбира се. Преди време федералните съдилища не разполагаха с обществени защитници и непрекъснато ни възлагаха подобни случаи. Общоприета практика на големите юридически фирми беше да пренаемат адвокати, специализирани в тази дейност. — Дан сви рамене и добави: — Освен това, от ситуацията печелят всички: обвиняемата получава адвокат, който познава наказателното право по-добре от теб, а ти се отърваваш от нея.

Дан затвори вратичките пред дъската и попита:

— Познаваш ли някой евтин адвокат по наказателни дела?

Над вратата беше окачена табела с надпис *РО ЪРТ ХЕР Н, АД ОК Т*. Явно наемателят беше прекалено беден, за да си поръча нова. Едва ли имаше някакво значение, тъй като това беше единствената табела на английски в квартала, чиито обитатели, така или иначе, не

можеха да прочетат. Кантората не беше в най-добрата част на града, намираще се в Източен Далас, известен с множеството долнопробни кръчми и стриптийз барове. Нейният наемател беше уличен адвокат и по тази причина офиса му беше на улично ниво. Често се случваше да завари поредния си клиент заспал пред вратата, но за разлика от останалите собственици на заведения той не го сритваше, за да го разкара, защото знаеше, че това може да се окаже най-доброто предложение за деня. Никога не звънеше в полицията, щеше да бъде чиста загуба на време. Полицията поддържаше реда единствено в кварталите, които имаха някакво значение в очите на градската управа. По тази причина той просто прескачаше въпросния клиент и отключваше кантората на Робърт Херин, адвокат.

Тя се състоеше от една-единствена стая плюс тоалетна. Беше сгушена между мексикански ресторант и корейска закусвалня, която предлагаше понички. Вероятно по тази причина адвокат Херин редовно закусваше с понички, а вечеряше с бира. Покривът течеше, плочките бяха влажни и зацапани, а въздухът тежеше от миризмата на мухъл. Подът беше покрит с линолеум, напукан и извит по краищата като ботушите на гном. Бюрото и столът зад него бяха железни, но столът имаше удобна възглавница и се въртеше. За щастие умееше да пише на машина сравнително добре, което му спестяваше цяла секретарска заплата. Така си вадеше хляба Робърт Херин, адвокат по наказателно право, чиито клиенти имаха такъв външен вид, че ако някой от тях случайно се появеше в престижна юридическа фирма в центъра, персоналът моментално щеше да извика полиция. Неговата кантора излъчваше миризма не на пари, а на провал. И на мексиканска бира, разбира се.

Но тази кантора се вписваше много добре в обстановката на Източен Далас. Той беше *адвокатът* на квартала, а тънките стени му даваха възможност да овладее и няколко чужди езика. Разбира се, испанският му беше далеч по-добър от корейския, вероятно защото прекарваше по-голямата част от времето си на масата за бiliarд в бара. По принцип в мексиканските бирарии не гледат с добро око на англоговорещи клиенти, но това не важеше за *el abogado* сеньор Херин, тъй като всички в заведението, включително собственикът, барманът, келнерките и голяма част от посетителите бяха негови клиенти. Освен всичко друго този факт спасяваше стъклата му от

куршумите, които често свистяха в тази част на града. Към него се обръщаха по най-различни поводи, включително чести случаи на домашно насилие. Той демонстрираше уважение към клиентите си и се стараеше да им предложи удобна схема за изплащане на дължимите хонорари. В резултат нерядко се случваше да отвори вратата, прескачайки споменатия по-горе пияница, и да завари на пода няколко петачки, десетачки, а в редки случаи и двайсетачки, към всяка от която имаше прикрепено с кламер листче, за да се знае кой е направил поредната вноска.

Това не беше животът, за който Боби Херин беше мечтал в юридическия факултет.

Телефонът иззвъня. От опит знаеше какво означава това: след няколко минути щеше да подкара колата си към един или друг от общинските арести, където бе задържан някой от редовните му клиенти. Въздъхна и посегна към слушалката.

Боби Херин се чувстваше като адвокат, попаднал в непозната съдебна зала.

Всъщност беше във фойето на клуб „Даунтаун“ — заведението, което заемаше последния етаж на най-високия небостъргач в града и предлагаше най-изтънчената кухня. Край него се точеха най-богатите мъже на Далас, идващи да похапнат в компанията на своите адвокати, по-многобройни от свитата на нашумял рап певец. Сред тях можеха да се видят собствениците на най-авторитетните юридически фирми в града, които вземаха по триста, четиристотин, а нерядко и по петстотин долара на час (за сравнение Боби печелеше 500 долара на седмица, при това добра седмица), облечени в костюми от фина вълна, колосани ризи и копринени вратовръзки. На краката им блестяха черни обувки, току-що лъснати от момчето на входа. За разлика от тях костюмът на Боби беше от изкуствена материя, купен от поредната разпродажба. А обувките му от месеци плачеха за боя. Притеснен, той се опита да ги излъска малко с помощта на дискретно потъркване върху задната част на крачолите.

— Боби!

Адвокат Херин се обърна. Насреща му се усмихваше красивото лице на стар приятел; на човека, от когото се беше възхищавал и когото беше следвал сляпо, както фен прочута рок звезда; на човека, когото беше обичал като брат. Не беше виждал Скоти Фени поне от десет години. С мъка се удържа да не прегърне стария си приятел, задоволявайки се да разтърси здраво протегнатата му ръка.

— Радвам се, че прие поканата ми, приятелю — рече Скот. — Надявам се, че не си ме чакал прекалено дълго.

Боби мълчаливо поклати глава, макар че наистина беше чакал дълго. Пристигна преди петнайсет минути, паркира колата си в подземния гараж и взе експресния асансьор. Това му напомни да бръкне в джоба си за талона.

— Надявам се, че е за сметка на клуба — промърмори той. В случай че ресторантът не покриеше десетте долара такса за паркиране, дневният му бюджет със сигурност отиваше на кино.

Но Скоти не отговори, зает да го оглежда от глава до пети и явно търсещ повод да похвали облеклото му. Не успял да открие такъв, той го плесна по рамото и бодро подхвърли:

— Да вървим да хапнем.

Поведе го по късия коридор, който водеше към канцеларията на метрдотела. Стените бяха покрити с портрети на основателите на клуба и членовете на борда, някогашни и настоящи. Даласки вариант на справочника „Кой кой е“.

— О, мистър Фени, приятно ми е да ви видя — усмихна се латиноамериканец на средна възраст, който очевидно приемаше посещението на Скоти като главното събитие на деня. Беше слаб и строен, със старателно сресана коса и добре поддържано мургаво лице, украсено с тънки мустачки. От него лъхаше на скъп афтършейв, беше облечен с черен костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка. Спокойно би могъл да мине за собственик на погребална агенция, но задълженията му очевидно бяха други. Тикна под мишницата си две менюта с кожена подвързия и делово попита:

— Две места за обяд, сър?

— Да, Роберто.

Боби ги последва в залата за хранене, осветена от разкошни полилеи и огромни панорамни прозорци. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмно дърво, а големите маси бяха покрити с бели ленени покривки. Възрастните посетители се обслужваха от млади мъже с мургав цвят на кожата, бели престилки и черни папийонки. Щракайки с пръсти, Роберто насочваше подчинените си към местата, които се нуждаеха от допълване на чашите или разчистване на чиниите. Въздухът ухаеше на скара, пресни скариди и задушена риба, а приглушеният звън на сребърните прибори, влизащи в съприкосновение с кристал и фин порцелан, напомни на Боби за живота, който при малко по-друго стечение на обстоятелствата би могъл да бъде и негов. Той обикновено обядваше в заведението на близкия ъгъл, където бяха наредени няколко сгъваеми маси за пикник, а храната се поднасяше в картонени чинии и пластмасови вилици за еднократна употреба.

Докато Боби се чувстваше като Ралф Нейдър, попаднал на заседание на Търговската камара, Скоти се движеше из залата както навремето на футболния терен — подхвърляйки думи за поздрав и стискайки ръцете на възторжените си почитатели. А Боби, също като едно време, наблюдаваше всичко далеч от центъра на събитията, заел позицията зад гърба му. Лицата на хората, с които се ръкуваше Скоти, му бяха познати от страниците с бизнес новини в местните вестници. Тези хора притежаваха Далас: земята, сградите, фирмите и всичко останало. Вниманието на Скоти изведнъж бе привлечено от четирима мъже, заели маса в противоположния край на залата.

— Веднага се връщам — прошепна той и се насочи натам.

Боби последва Роберто към една маса до прозореца, от която се разкриваше великолепна гледка към града, в който бе прекарал целия си живот. Бе роден в най-бедната част на Далас. Малко преди да завърши девети клас, родителите му се преместиха в двустаен апартамент в близост до ЮМУ. Те правеха всичко възможно да осигурят по-добро образование на сина си, но това не беше по силите на баща му, който издържаше семейството си с една шофьорска заплата. Ето защо решиха да се преместят в Хайланд Парк и да се възползват от по-добрите училища там, посещавани от синовете на богатите.

Запозна се със Скот Фени още първата година, тъй като и двамата бяха наематели, заемащи еднакво положение в обществената стълбица на Хайланд Парк — едно стъпало над мексиканските домашни помощници. Боби бързо се превърна в предан сподвижник на Скоти, като Робин на Батман. И се възползва от бързия възход на приятеля си главно на футболния терен, за да бъде приет от останалите обитатели на Хайланд Парк като неразделна част от антуража на прославения спортист.

След като завърши гимназия, Боби последва примера на Скоти и се записа в ЮМУ. С тази разлика, че Скоти получи стипендия, а той беше принуден да тегли студентски заеми. Четири години по-късно, отново вървейки по стъпките на приятеля си, той кандидатства в юридическия факултет. Но адвокатската диплома не му донесе подобър живот, защото парите бяха в големите фирми, а големите фирми наемаха само най-добрите — обикновено десетте процента с отличен успех по време на следването. Тоест випускници като Скоти Фени, а не

като Боби Херин. В университета крояха планове да практикуват право заедно, но после големите фирми направиха своите оферти и Скоти откликна. После просто изчезна — като някоя от честите летни бури в Тексас, които в един момент заливат всичко с двајсет сантиметра вода, а в следващия от тях няма дори следа. А Боби, за пръв път от четиринајсетгодишната си възраст насам, остана без пример за подражание.

През следващите десет години се луташе в живота като Моисей в Синайската пустиня. Правеше всичко възможно да открие своя път, но без пътеводната звезда на Скоти това се оказа трудна работа. Разбира се, от време на време получаваше сведения за него, обикновено от светските страници на вестниците, които прилежно отразяваха присъствието на мистър и мисис А. Скот Фени на поредния прием, а понякога и от бизнес новините, съобщаващи за поредната съдебна битка, спечелена от известния корпоративен адвокат А. Скот Фени. В такива мигове си спомняше за миналото и се чувстваше още по-самотен.

В крайна сметка животът му все пак влезе в свой коловоз въпреки липсата на особени усилия от негова страна. Живот, който не предлагаше нищо особено, както бе отбелязал тази сутрин, прескачайки поредния заспал пияница пред вратата на кантората си. Беше готов за обичайния си работен ден, по време на който щеше да измъква разни наркомани под гаранция, да оборва обвинения срещу клиентите си в районния съд, а в промеждутъците щеше да похапва корейски понички и да играе бiliarд в съседния бар с мексиканска бира в ръка. Но телефонът извънтя и жената насреща се представи като личната секретарка на Скот Фени. Първата му реакция на новината, че приятелят му го кани на обяд в клуб „Даунтаун“, беше да звънне на 911 и да поиска спешна интервенция с дефибрилатор. Миг след като прие поканата и затвори телефона, той хвърли критичен поглед на облеклото си и съжали за прибързаното си решение. В продължение на цял час снова напред-назад и поне десет пъти посегна към слушалката, за да откаже срещата. Разбра, че е затънал до гуша в момента, в който вкара стария си шевролет импала в подземиято на небостъргача, а служителят на бариерата открито се изсмия на изкопаемото, което използваше за превоз.

Клуб „Даунтаун“ просто не беше за хора като Боби Херин.

Усети, че пръстите му барабанят по масата, сякаш искаше да изпрати спешно послание с помощта на морзовата азбука. Мечтаеше да запали цигара, но това беше изключено в този изискан клуб. Градската управа беше забранила пушенето на обществени места. Изведнъж му се прииска да стане и да си тръгне. Мястото му беше в Източен Далас, а не тук. *Защо приех шибаната покана, мамка му,* отчаяно въздъхна той. В първия момент си каза, че това се дължи на изненадващото обаждане на секретарката на Скоти, но после тръсна глава и си призна истината — просто много му се искаше да види стария си приятел.

Защото Скоти му липсваше много повече от двете му бивши съпруги.

Вдигна глава и го потърси с поглед. Приятелят му се беше привел над човек с познато лице и поверително шепнеше в ухото му. Явно новините бяха приятни, защото мъжът скочи на крака със светнало лице, тупна го по гърба и за малко не го прегърна. Скоти се усмихна и тръгна към масата си.

— Познаваш Том Дибрел? — почтително го погледна Боби.

— Аз съм му адвокат и току-що го отървах от голяма гадост — поясни Скоти, наведе се над масата и прошепна: — Проблемът на Том е, че все не успява да си държи оная работа в гащите!

— Но той беше човекът, който подкупи играчите на ЮМУ и подписа смъртната присъда на университетския отбор! — възкликна Боби. — Едно време хич не си падаше по задници като него, а сега си му станал адвокат! Защо, Скоти?

— Защото ми плаща три милиона годишно — усмихна се приятелят му.

Цифрата накара Боби да хлъцне. *Три милиона долара!* Личният му рекорд беше 27 500 долара годишно. Само десет минути в компанията на Скоти се оказаха достатъчни, за да се пробуди старата завист. Разбира се, той също имаше лоялни клиенти. Един всяка седмица му носеше домашни питки, а някаква жена кръсти на негово име незаконния си син. В допълнение не му приемаха парите нито в магазина за понички, нито в мексиканския бар. Всъщност безплатните понички и бира бяха единствените добавки към поста на уличен адвокат, а най-големият му хонорар за миналата година беше 500 долара. Докато Скоти смъкваше по три милиона от един-единствен

клиент! Парите са основен критерий за успеха на практикуващите право в англоговорещата част на Далас, а адвокат Робърт Херин не беше смятан за пълен неудачник по единствената причина че упражняваше професията си в Източен Далас, където се говореше предимно на испански.

В съзнанието му отново започна да се промъква депресията, която обикновено лекуваше с няколко бири в съседния бар, но днес ситуацията беше различна. Роберто се появи с две чаши леден чай, които тържествено постави на масата, и старателно разстла колосаните салфетки в скута на гостите си — акт, който накара Боби да трепне, защото по местата, където обичайно се хранеше, подобна близост означаваше, че някой има намерение да му измъкне портфейла. Изчака отдалечаването на метрдотела, пусна два подсладителя в чая си и отпи няколко едри глътки.

— Сутринта останах доста изненадан от обаждането ти, Скоти — промърмори той. — Всъщност на секретарката ти. Но нали ме знаеш, никога не пропускам безплатния обяд!

— Я ми кажи как я караш, Боби.

Репликата го накара да хвърли изпитателен поглед на приятеля си, седнал небрежно насреща му, облечен в скъп костюм, колосана риза и дизайнерска вратовръзка. Дали този даласки принц действително се интересуваше как я кара дребна риба като Боби Херин? Едно време, когато случайно се срещаше с някой по-добър състудент (което означаваше с всеки състудент), той светкавично оценяваше неудобството на ситуацията и бързаше да изчезне. Но в момента оттеглянето беше изключено. Затова Боби помълча за момент, после вдигна глава и попита:

— Скоти, очакваш ли денят да ти донесе хубави неща, като ставаш сутрин от леглото?

Приятелят му се замисли за миг, после кимна:

— Да, предполагам.

— А защо?

— Може би защото постоянно ми се случва по нещо хубаво — сви рамене Скоти.

— Най-добрият футболист, най-добрият студент, пръв хубавец, взема за жена най-голямата красавица, става богат адвокат и води прекрасен живот?

На лицето на Скоти изплува широка усмивка.

— Нещо такава — отвърна той.

— Точно такава — поправи го Боби.

— Ами, да...

— Но не всички се чувстват така, Скоти. Аз например никога не се събуждам с очакването, че ще ми се случи нещо хубаво. Напротив, неизбежно започвам да мисля какво лошо ще ми се случи.

Скоти заби поглед в чашата пред себе си с изражението, което Боби беше виждал и у другите си състуденти. Изражение на смущение и досада. Но вече беше стигнал твърде далеч, за да спре.

— Ти се дипломира като отличник на курса, Скоти. А аз просто се дипломирах. Нали помниш онзи стар виц от юридическия? Как викат на лекаря, който се е дипломирал с най-слаб успех в курса? Доктор. А как се обръщат към колегата му от юридическия? Рядко. — Боби сведе очи към сребърната вилица, която въртеше между пръстите си, и тихо добави: — И трябва да ти кажа, че не е виц.

Скоти забави отговора си и Боби вдигна очи, очаквайки да срещне насмешливия му поглед. Но вместо това видя дълбоката загриженост в очите на приятеля си. Двамата бяха неразделни в колежа и юридическия факултет. Живееха заедно, учеха заедно, пиеха заедно и заедно гонеха мадамите (в хода на този процес Боби винаги се задоволяваше с отхвърлените от Скоти), заедно играеха баскетбол и голф. Бяха като братя до момента, в който Скоти бе нает от „Форд-Стивънс“ с начална заплата от 100 000 долара годишно. След което дори не бяха разговаряли.

— Нещата не вървят, така ли? — попита Скоти.

— Клиентите, които човек набира от телевизионния справочник, обикновено не плащат добре — сви рамене Боби и направи опит да се усмихне. — Хей, животът невинаги тече гладко!

— Разбирам — кимна Скоти и се изправи в стола си. — Дай да похапнем и да си поговорим.

Келнерът се появи в секундата, в който пръстът му небрежно се вдигна нагоре.

— Мистър Херин? — прозвуча глас със силен латиноамерикански акцент.

Боби вдигна глава от менюто с ордьоврите, всеки от който струваше повече от костюма му.

Лицето на младия келнер му се стори смътно познато.

— Аз съм Карлос, мистър Херин. Карлос Ернандес. Миналата година ме защитавахте по обвинение в притежание на наркотици с цел продажба.

Клиентите на Боби много си приличаха — все млади мъже с мургав цвят на кожата, най-често обвинени по едни и същи параграфи: притежание на контролирани субстанции, притежание с цел разпространение, заговор за нелегално разпространение. Бяха дребни наркоманчета, попаднали под ударите на Закона за борба с наркотиците. В някои случаи запомняше клиента си, най-често заради татуировките. Имаше един Хектор, който от кръста нагоре беше покрит с огромна, наподобяваща фреска татуировка на Дева Мария. Но този Карлос беше облечен от главата до петите и по тази причина той не можеше да го различи от останалите, независимо дали се казваха Хорхе, Рикардо или Лупе. Въпреки това се усмихна и кимна.

— О, да, Карлос. Как я караш, човече? Надявам се да си чист!

Усмивката на Карлос беше по-широка от неговата, а отговорът — по-фалшив.

— Разбира се, сър, мистър Херин.

Никога не оставаха чисти.

— Браво на теб.

Скоти си поръча съомга, а Боби предпочете стек. Проследи с очи отдалечаващия се Карлос и промърмори:

— Беше най-добрият ми клиент.

— Май постоянно се занимаваш с криминални дела, а?

— Защитавам дребни престъпници — кимна Боби. — Такива като Карлос, които нямат нужда от оценка на имотното състояние.

— Във федералния съд ли?

— Да, защото всички свързани с дрогата престъпления се гледат там.

Не след дълго Карлос сервира храната. Говориха си за миналото и стари приятели, смяха се на полузабравени случки. Скоти не знаеше, че Боби бе успял да се ожени и разведе, при това два пъти. Боби пък не беше чул, че майката на Скоти е починала и че има дъщеря. Сякаш се върнаха десет години назад и отново бяха първи приятели. Но Боби не забравяше, че е само Пепеляшка, поканена на бала от принца на Далас. Разкошният обяд в изискания клуб скоро щеше да свърши и той отново

щеше да се върне в жалкия си офис в Източен Далас, където трябваше да защитава клиенти като Карлос, за да осигури съществуването си. Ето защо довърши стека, бутна чинията настрана и погледна приятеля си в очите.

— Благодаря за хубавия обяд, Скоти. Много ми беше приятно да те видя и да си спомня за миналото. Но ти едва ли си ме поканил само за това, особено като се има предвид факта, че не сме се виждали десет години. Затова ти предлагам да изплюеш камъчето.

Скоти се огледа, приведе се над масата и прошепна:

— Бъфорд ме назначи за служебен защитник на проститутката, която уби Кларк Маккол.

— Стига бе! — стресна се Боби и едва не се поля с леден чай.

— Самата истина.

Макар и да не беше най-ярката звезда на факултета, Боби Херин светкавично схвана за какво става въпрос: Скоти Фени отново му подхвърляше мацката, която не харесваше.

— Искаш да ми я прехвърлиш, така ли?

— Ще ти обясня за какво става въпрос — кимна Скоти. — Вече се срещнах с обвиняемата Шауанда Джоунс, чернокожа хероинозависима проститутка, която за малко не се издрайфа върху костюма ми! Твърди, че не го е убила, но това са глупости, тъй като оръжието на престъплението е нейно. Казва, че Маккол я забърсал на „Хари Хайнс“. Предложил ѝ хилядарка за цялата нощ, закарал я в дома си и започнал да я бие и псува. — Гласът му се понижи още повече. — Непрекъснато я наричал мръсна негърка. — Изправи се и продължи с нормален тон: — Както и да е. Сбили се, тя го сритала в топките, след което си прибрала парите и се върнала на улицата с неговата кола, която после зарязала. Полицията открила отпечатъците ѝ върху пистолета и на другия ден я арестувала. Имала е предишни обвинения за проституция. Отказа да се признае за виновна срещу по-лека присъда и настоява за процес. Но, както вероятно се досещаш, „Форд-Стивънс“ не може да защитава проститутки!

— Добре — кимна Боби.

— Какво добре?

— Ще я поема. За какви пари говорим?

— Петдесет на час.

— Плюс разходите.

- Какви разходи?
 - Следовател, криминалист, ДНК тестове...
 - Добре, но не прекалявай.
 - Кво ти пука? Тя е само една мръсна негърка.
 - Не съм го казал, Боби.
 - Извинявай. Грешка на езика. Предварително заседание?
 - Утре в девет сутринта.
 - Ще бъда там.
- Изправиха се и Боби извади талона от паркинга.
- Ще го признаят ли за разход?

* * *

Фитнес центърът се намираше на последния етаж на сградата до Дибрел Тауър и беше свързана с нея посредством пасаж с климатик, който позволяваше на хора като Скот Фени да не се потят, докато се придвижват към мястото за всекидневните си тренировки. Повечето от офис сградите в деловия център на Далас бяха свързани помежду си с подобни пасажи или подземни тунели, охотно използвани от юристи, банкери и бизнесмени, които не искаха да се излагат на парещите слънчеви лъчи, а и нямаха никакво желание да се смесват със скитниците и просяците, за които улиците в центъра бяха и дом, и място за препитание. И това се оказа разумно решение, тъй като преди няколко години пред входа на „Макдоналдс“ отсреща някакъв бездомник беше успял да измъкне оръжието на един полицай и да го застреля от упор.

Скот току-що беше пресякъл един такъв пасаж и в момента се наслаждаваше на гледката, докато краката му тичаха точно с 10 километра в час по наклонената пътечка. Както винаги се чувстваше добре, адски специален. Просто защото цял живот си беше специален. Бъч пръв направи тази констатация — в момента, в който нахлузи ръкавиците на осемгодишното момче и откри безспорния му футболен талант. „Ти имаш дарба, Скоти“, каза му той. По-късно и майка му стигна до подобно заключение, уточнявайки обаче, че дарбата му няма нищо общо с футбола. Тогава той не разбра какво иска да каже, а после тя умря.

Но внушението остана и постепенно облада душата му, подхранвано от осемте години футболна слава в гимназията и колежа, от запалянковците и красивите фенки, от треньорите и репортерите, които всекидневно го уверяваха, че е наистина специален. То стана част от него, като сините му очи. И никога не го напусна. Дори се усили през трите години в ЮМУ и десетте във „Форд-Стивънс“. С тази разлика, че днес не спортните успехи, а парите го правеха специален. Пари, достатъчни за покупката на голям дом, ферари и прекрасен живот. И на един стар приятел.

За пръв път от двайсет и четири часа насам от телефонния разговор със съдията той се почувства абсолютно уверен и спокоен, с ясно съзнание и бодър дух. Закова очи върху задника на момичето, което използваше пътеката пред него; краката му работеха равномерно и мощно, като бутала на машина. Отмести очи от нея и извърна глава към огледалото вдясно. Там срещна погледа на момичето, което тичаше зад него. Намигнаха си, а душата му се изпълни с невероятна мъжка жизненост, която се плъзна по нервите и вените му като наркотик и придаде нова сила на мускулите му. Увеличи скоростта на петнайсет километра в час, защото много му допадаше да бъде специален.

Вечерта влезе в стаята на дъщеря си и я завари по пижама, опряла глава в таблата на леглото и скръстила ръце в скута си. Косата ѝ беше старателно сресана, а лицето — розово от скорошната баня. От тялото ѝ се разнасяше аромат на свежи ягоди. На стола до леглото лежеше книгата, която Скот ѝ четеше всяка вечер преди лягане. Той я вдигна и седна, разтърка очи и си сложи очилата.

— Докъде бяхме стигнали?

— До шестата.

Разгърна на Шестата поправка на Конституцията. Чула в клас за Декларацията за правата, Бу искаше да научи повече за поправките, вероятно защото изобщо не беше подозирала, че ги има.

— „Във всички случаи на наказателни дела обвиняемият има право на бързо и публично съдебно дирене“ — започна да чете Скот, после спря и вдигна глава. — Какво означава това според теб?

— Че ченгетата не могат да те затворят и да хвърлят ключа в морето.

— Точно така. И не могат да те съдят тайно.

— Значи, ако твоята проститутка откаже да се признае за виновна, процесът срещу нея ще бъде открит и всеки може да присъства на него.

— Да. И тя ще постъпи точно така.

— Как?

— Няма да се признае за виновна.

— Говорил си с нея? — попита с ококорени очи Бу и напрегнато се наведе напред.

— Да, тази сутрин, в затвора.

— Как изглежда?

— Млада, уплашена, не особено образована — сви рамене Скот.
— Твърди, че е невинна.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че е виновна — поклати глава Скот. — Убийството е извършено с нейното оръжие, върху което са открили нейните отпечатъци.

— Имала е пистолет?

— Аха.

— Мамка му! Ох, не може да бъде!

Момиченцето се отпусна обратно, а той продължи да чете:

— „В безпристрастен съд със съдебни заседатели на щата.“
Знаеш ли какво означава това?

— Тц — поклати глава тя.

— Означава заседателите да бъдат честни и да нямат предубеждения към обвиняемия.

— Значи сред тях да няма хора, които мразят чернокожите.

— Точно така.

— А как можеш да бъдеш сигурен?

— Защитата задава въпроси на кандидатите за съдебни заседатели, преди да бъдат избрани.

— Какви въпроси?

— Ами... В дадения случай ги питаме дали имат предразсъдъци по отношение на чернокожите, проститутките или наркоманите.

— Но те със сигурност ще кажат, че нямат.

— Е, не ги питаме директно, а по заобиколен начин. Да речем, дали са гостували в дома на чернокожо семейство. Внимателно наблюдаваме езика на тялото им, обръщаме внимание на дреболии — например дали ако е седнал до чернокож, някой бял човек неволно се отдръпва по-настрана.

— Ти правил ли си го?

— Какво да съм правил?

— Ходил ли си на гости на чернокож?

— Не съм.

— Но нямаш предразсъдъци към тях, нали?

— Разбира се, че нямам. Едно време имах чернокожи приятели, с които играех футбол в един отбор.

— Например?

— Ами... Рашид, Лирой, Големия Чарли.

— Кой е Големия Чарли? — усмихна се Бу.

— Чарлс Джексън — усмихна се на свой ред Скот. — Беше десен защитник и имаше задача да блокира противника, за да ми отваря коридори. Спасявал ме е много пъти. Както на терена, така и извън него.

— Добри приятели ли бяхте?

— Да — кимна Скот. — Той беше голям човек.

— Умрял ли е?

— Не, мисля, че не е.

— А защо вече не сте приятели?

— Защото той стана професионален състезател, а аз постъпих в юридическия. Загубихме връзка.

Бу кимна.

— Значи не представляваш чернокожи в съда само защото не се занимаваш с отделни хора, а с корпорации.

— Точно така.

— Карай по-нататък — посочи книгата тя.

— „Обвиняемият има право да бъде уведомен за характера и мотивите на обвинението“, което означава, че обвиняемият трябва да знае в какво точно го обвиняват.

— А твоята проститутка я обвиняват в убийство, нали?

— Да — кимна Скот и продължи да чете: — „Да има очни ставки със свидетелите на обвинението.“ Това означава, че прокурорът трябва

да призове свидетели, потвърждаващи извършването на деянието. „Да изисква принудително призоваване на свидетели в негова полза“, което ще рече да се издирят и призоват всички, които могат да потвърдят невинността му.

— Значи твоята проститутка може да намери хора, които да кажат, че не го е направила.

— Да, стига да успее. „Да се ползва от помощта на адвокат за защитата си.“

— Твоята проститутка има право на адвокат, така ли?

— Да.

— Дори и да не може да ти плати?

— Да.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо може да те наеме безплатно, докато другите ти плащат по триста и петдесет долара на час?

— Ами, как да ти кажа... Джордж Вашингтон и другите отци основатели... Чувала ли си за тях? — Детето кимна. — Те са решили, че няма да е справедливо, ако държавата отправя обвинения към някого, но не му осигурява адвокат, който да го защитава.

— Защото той може да е невинен, но ако няма адвокат, който да докаже това, пак ще влезе в затвора.

— Точно така. Всъщност адвокатът не е длъжен да доказва невинността на обвиняемия, но прокурорът е длъжен да докаже виновността му. Точно в това се състои работата на адвоката, Бу — да накара обвинението да докаже по неоспорим начин вината на обвиняемия.

— А то доказва ли вината на твоята проститутка?

— Още не. Да не говорим, че тя не е моята проститутка, а моята клиентка.

— Но ти я караш да се признае за виновна.

— Да, искам да признае, че го е извършила.

— За да може обвинението да докаже, че е виновна?

— Точно така.

— В такъв случай защо си й притрябвал?

— Защото съм длъжен да... — Скот въздъхна и на лицето му се появи усмивка. — Дори да е виновна и да е готова да признае

престъплението, съдът пак ѝ назначава служебен защитник. Така е според Декларацията за правата. За да е сигурно, че ще се спазват правилата.

— И съдията те назначи да следиш за спазването на правилата, така ли?

— Да, но тя не иска да се признае за виновна и предпочита да се яви в съда. По тази причина аз се отказах от защитата ѝ.

— Обясни ми — сбърчи чело детето.

— Наех един стар приятел от юридическия факултет, който ще я представлява в съда.

— Защо?

— Защото съм прекалено зает.

— Нямах време да накараш обвинението да докаже вината ѝ?

— Да. Затова плащам на този приятел.

— Както аз плащам на една приятелка да ми пише домашните?

— Точно така. Всъщност не съвсем. Защото ти трябва сама да си пишеш домашните, Бу!

— Защо?

— Защото обратното е измама.

— Но ако си адвокат няма да е измама, така ли?

— Да, всъщност не... Искам да кажа... Нещата са доста сложни, Бу.

— В Декларацията за правата няма ли го онова нещо, как казваше ти... При условие че...

— *При условие че ли?*

— Да.

— Защо питаш?

— Искаш да кажеш, че когато един адвокат наистина е много зает, човек няма право на такъв, така ли?

— Не. Но има право изобщо на адвокат, а не на някой специален.

— Изобщо?

— Да.

— Дори и на лош?

Скот сви рамене и неохотно кимна.

— А твоят приятел какъв е — добър или лош?

— Ами... Не знам.

— Колкото теб ли е добър?

— Не — усмихна се Скот.

— Значи съдията назначава теб да й бъдеш адвокат, защото си добър, но сега тя ще трябва да се задоволи с приятеля ти, който не е толкова добър?

— Нещо такова. Не всеки може да ме наеме за свой защитник.

— Само корпорациите, които ти плащат триста и петдесет долара на час.

— Да.

— Не ми се вижда толкова добро такова право — въздъхна Бу.

— Кое?

— Правото на лош адвокат.

8

В девет без четвърт на следващата сутрин Скот се появи в сградата на федералния съд. Гореше от нетърпение да предаде Шауанда Джоунс в ръцете на Боби Херин и да се върне към спокойния живот. Пред входа бе нападнат от телевизионни камери и репортери, които навираха микрофоните си под носа му и крещяха. Разблъска ги, повтаряйки неколккратно „без коментар“ и успя да се шмугне през широката врата. Взе асансьора до залата на съдия Бъфорд на петнайсетия етаж, където Боби Херин вече го чакаше, облечен в ужасния си костюм и вонящ на цигари. Влязоха през двойната врата и седнаха на първия ред, заедно с още куп адвокати, които чакаха разпити, мерки за неотклонение и присъди.

Вече три десетилетия съдия Бъфорд беше пълновластен господар в тази зала. Оглеждайки лицата на присъстващите — нервни тъмнокожи наркодилъри с федерални обвинения, престъпници с бели якички и светла кожа, добре облечени и изпълнени с високо самочувствие, за чиито данъчни измами и финансови престъпления държавата харчеше купища пари на данъкоплатците, които се питаха дали ще се приберат у дома под гаранция, или ще ги тикнат в килията за срок от пет до десет — Скот неволно се замисли за хората, чийто живот се беше променил след появата им в тази зала по волята на един човек. Но той разполагаше с върховната власт. Законът.

Съдебният пристав прочете първото дело, насрочено за деня:

— Съединените американски щати срещу Шауанда Джоунс.

Скот си сложи очилата — в съда той винаги носеше очила, смушка Боби и двамата заеха мястото си пред банката на защитата. Към тях се приближи надхвърлил трийсет мъж, който очевидно не беше новак в съдебната зала.

— Хей, Боби, откога си се включил в А-група? — иронично подхвърли той. — Не знаех, че работиш по това дело.

— Просто се опитвам да помогна на една невинна гражданка, попаднала в лапите на прекалено усърден прокурор, Рей — отвърна

невъзмутимо Боби.

— Аха, ясно — засмя се онзи и протегна ръка на Скот. — Рей Бърнс, прокурор.

— Скот Фени от „Форд-Стивънс“ — отвърна на ръкостискането му Скот.

— Чух, че Бъфорд е назначил частен адвокат по това дело — каза Бърнс и огледа с интерес лицата на двамата юристи. — Значи ще искате освобождаване под гаранция, а?

— Не — поклати глава Скот. — Просто искам да постъпя правилно, като я предам в ръцете на специалист по наказателни дела.

— *Да постъпиш правилно?* — продължи иронично Рей. — А защо ми се струва, че ще искаш гаранция?

След тези думи Рей Бърнс, гадняр по природа, бавно се насочи към банката на обвинението. Дясното му рамо беше увиснало под тежестта на злобата, с която очевидно не се разделяше никога. Юристите на държавна работа винаги злобееха, когато срещу тях се изправяха адвокати на големи юридически кантори като Скот. Причината беше колкото проста, толкова и очевидна: големите юридически кантори не ги бяха избрали сред випускниците на ЮМУ, а това силно стесняваше възможностите им за професионално развитие. Ако младежите бяха добри, ги назначаваха в частни фирми. Ако не ги биваше, търсеха преподавателско място, а ако и за това не ставаха, приемаха офертата на Чичо Сам и работеха за държавата.

— Бърнс е гад — прошепна в ухото му Боби. — Натяга се с надеждата да го забележат и да го изтеглят във Вашингтон. Лепна доживотни присъди на двама от клиентите ми, обвинени за притежание на наркотици.

Една от страничните врати се отвори и в залата се появи странна тъмнокожа жена, облечена в бяла затворническа униформа. Скот я гледа в продължение на няколко секунди, преди да осъзнае, че това всъщност е Шауанда. Вчера изглеждаше ужасно, но днес приличаше на умираща. Придружаваше я същият тъмнокож надзирател, който, поддържайки я под мишниците, почти я помъкна към банката на Скот. Тя го зърна и лицето ѝ потъмня.

— Добро утро, Шауанда.

Тялото ѝ видимо трепереше. Скот изведнъж изпита желание да я прегърне и стопли, както правеше, когато Бу излизаше от басейна.

Спря го единствено мисълта, че арестантката може да повърне направо върху скъпия му костюм.

— Кой е този, мистър Фени? — попита с тих глас жената, посочвайки с пръст към Боби.

— Твоят адвокат Боби Херин.

— Нали ти ми беше адвокат?

— Аз представлявам корпорации, а не престъпници, Шауанда. Искам да кажа хора, обвинени в престъпления. По тази причина реших да ти наема опитен адвокат по наказателни дела.

— Всички да станат! — извика съдебният пристав и присъстващите се изправиха да посрещнат съдия Бъфорд, който се появи от вратата зад съдийската маса.

Този човек беше олицетворение на федерален съдия: бяла коса, строго лице и очила с черни рогови рамки, дълга черна роба. Седна на банката, издигната над останалите с очевидното намерение да подчертае върховната власт на закона. За да го гледа в лицето, Скот беше принуден да вдигне главата си под ъгъл от двадесетина градуса.

— Седнете — нареди Бъфорд, прелисти документите пред себе си и погледна над очилата си първо към Рей Бърнс, а след това и към Скот, Шауанда и Боби.

— Съединените американски щати срещу Шауанда Джоунс — заговори най-сетне той. — Това е заседание за определяне на мярката за неотклонение.

Очите му отново се спряха върху лицето на Шауанда.

— Добре ли сте, мис Джоунс? — Гласът му прозвуча загрижено, като на баща, който пита малката си дъщеря дали се е ударила след падането от велосипед.

Шауанда кимна и той се обърна към юристите.

— Моля, представете се.

— Прокурор Рей Бърнс, от страна на обвинението — изрече в скоропоговорка Бърнс.

— А. Скот Фени от юридическа кантора „Форд-Стивънс“, представител на защитата — заяви на свой ред Скот. — Ако разрешите, Ваша Светлост, нека ви представя адвокат Робърт Херин, когото нашата кантора нае за защита на обвиняемата. Мистър Херин е известен и уважаван адвокат по наказателни дела в Далас, който притежава далеч по-голям опит от мен в тази област и ще предложи на

обвиняемата една наистина компетентна защита. Моля съда да ми разреши да се оттегля от делото, като мястото ми бъде заето от адвокат Херин.

Съдията го наблюдаваше над очилата си. На лицето му бавно изплува иронична усмивка.

— Значи все пак решихте да не се правите на Атикъс Финч, а? — подметна той.

Скот благоразумно замълча. Усмивката на съдията премина в разочарована гримаса, която, по неизвестни причини, предизвика смут и тревога в душата на адвоката. Миг по-късно Бъфорд въздъхна, сведе очи към листа пред себе си и започна да пише. Скот знаеше, че попълва съдебния формуляр, в който официално отбелязваше, че защитата се поема от адвокат Робърт Херин, назначен на мястото на адвокат А. Скот Фени. Скот се почувства като дете, което ще излезе навън да играе.

— Щом мис Джоунс е съгласна — въздъхна съдията.

Шауанда Джоунс разтърка лицето си, но кожата ѝ отказа да реагира. Не беше мигнала в продължение на четирийсет и осем часа, разяждана от наркотичен глад. Никога досега не беше оставала толкова дълго без хероин и имаше чувството, че ще падне и ще умре тук, в съдебната зала. Измъчваше я ужасно главоболие, не можеше да мисли. Цялото тяло я болеше, а кожата ѝ настръхваше от студените тръпки, които периодично я разтърсваха.

Очите ѝ бяха сухи и сякаш пълни със ситен пясък, но тя направи усилие и ги извъртя към белия мъж, който се беше изправил до нея. Робърт Херин, адвокат по наказателни дела. Беше нисък и с добре очертано коремче, а лицето му беше надупчено от прекараната в пубертета шарка. Тази сутрин явно беше пропуснал да измие кестенявата си коса, а евтиният му костюм буквално лъщеше под светлината на флуоресцентните лампи. Бялата му риза жълтееше, едното копче на яката липсваше, а на вратовръзката му сякаш беше поставен надписът *Окончателна разпродажба в „Дж. К. Пени“!* Нямаше никакво съмнение, че като проститутка Шауанда печелеше доста повече пари от този адвокат.

Тя бавно извърна глава към белия мъж вляво, мистър Скот Фени. Висок, рус и красив, облечен в елегантен тъмен костюм на райета, който меко лягаше върху широките му рамене; безупречно изгладена бяла риза с френски ръкавели, копринена вратовръзка в шоколадов цвят — коренна противоположност на гадните сводници в крайните квартали. Изражението му сякаш казваше *Какъв жребец съм аз!*

Жребец или хитрец?

Шауанда беше на двацет и три. На петнайсет забременя и напусна училище. Образованието ѝ приключи в девети клас, но това не означаваше, че е глупава. От предишните си контакти с американската правораздавателна система беше научила урок, който никога нямаше да забрави: богатият адвокат е добър адвокат, бедният не го бива за нищо. Тя насочи очи към съдията зад банката и тръсна глава.

— Не съм съгласна!

Сърцето на Скот замръзна в момента, в който думите на чернокожата жена достигнаха до съзнанието му. Съдията рязко вдигна глава и заби поглед в лицето на Шауанда Джоунс.

Скот я изгледа ледено, обзет от внезапното желание да я удуши.

— Какво означава това? — попита Бъфорд.

— Не съм съгласна — отвърна Шауанда, насочи треперещия си пръст към Скот и добави: — Аз съм невинна, Ваша Светлост, и искам адвокат да ми бъде мистър Фени!

Съдията свали очилата си и се обърна към Скот:

— Адвокат Фени, нима не сте обсъдили с клиентката си искането за смяна на защитника?

— Не съм, сър — колебливо отвърна Скот.

— Трябвало е да го сторите — отсече Бъфорд, обърна се към обвиняемата и попита: — Защо?

— Какво защо? — погледна го с недоумение Шауанда.

— Защо държите на мистър Фени?

— Защото му вярвам, господин съдия. Защото чувствам, че той може да докаже невинността ми.

— Адвокат Фени, обвиняемата има право да избере защитника си — отсече с нетърпящ възражение тон Бъфорд.

— Позволете ми да разменя две думи с нея, Ваша Светлост.

Съдията махна небрежно, а Скот се наведе към Шауанда и напрегнато зашепна в ухото ѝ:

— Слушай внимателно, по дяволите! Моята кантора ти наема адвокат, защото аз си имам достатъчно работа, за да се мотая по съдилищата! Няма да те защитавам, и толкова! Затова ти предлагам да кажеш на съдията, че приемаш услугите на Боби!

Той се изправи и отново погледна към съдийската банка.

Бъфорд вдигна ръка и попита:

— Какво е крайното ви решение, мис Джоунс?

Шауанда погледна към Робърт Херин, адвоката менте, след което извърна очи към А. Скот Фени, адвоката оригинал. Помълча известно време, после посочи към Скот.

— Искам него!

— Пресвети боже! — изръмжа Дан Форд, дълбоко разстроен. — Една тъпа проститутка ни взема за заложенници!

— Може ли да обжалваме назначението? — попита Скот.

— Не, по дяволите! Но дори и да можехме, едва ли щяхме да го направим. Подобно нещо би вбесило Бъфорд, при това за години напред.

— А аз какво да правя?

Дан закова очи върху лицето на протежето си, най-способния млад адвокат, на когото се беше натъквал от трийсет години насам. Момчето притежаваше огромна природна дарба — умен, съобразителен, сладкодурен, той умееше да измъкна и последния цент от клиентите с усмивка. Вероятно по тази причина самият Дан го възприемаше като син.

— Ще задържиш Херин и ще го натовариш с черната работа: да пише исковете и жалбите и да се явява на всички предварителни заседания. Така фирмата ще е далеч от вестниците и телевизионните предавания. Предай на Херин изричното ни желание да се въздържа от всякакви интервюта, а ти — пръстът му се заби в гърдите на Скот — продължаваш да работиш за клиентите, които плащат добре!

Погледна часовника си и тръгна към закачалката зад вратата.

— Дръж ме в течение, Скот. Не искам никакви изненади.

Младият адвокат побърза да се оттегли, а Дан облече самото си. Днес беше с черен костюм, защото трябваше да ходи на погребение.

Повечето от съседите на Кларк Маккол в Хайланд Парк бяха убедени, че той ще умре млад. Беше див и необуздан до онази крайност, която е характерна за наследниците на огромни състояния. Дете от обикновено семейство със средни доходи не си позволява да пренебрегне шансовете, които му предлагат най-добрите колежи, а след това и факултетите по право или медицина на престижните университети. Но на Кларк Маккол изобщо не му пукаше за такива дреболии — баща му притежаваше състояние, надхвърлящо 800 милиона долара.

В очакване на траурната церемония Дан Форд беше седнал до олтара на Обединената методистка църква на Хайланд Парк, разположена в южния край на кампуса на ЮМУ. Познаваше Кларк от дете, тъй като приятелството му с Мак Маккол датираше отпреди четирийсет и две години. Двамата се оказаха членове на едно и също студентско братство.

По онова време Америка беше в разгара на Виетнамската война и Чичо Сам изпитваше постоянен глад за млади мъже, готови да умрат в джунглата. Дан Форд реши да се бори срещу войната зад стените на частния колеж, а след това и на частния университет. Избра правото не защото беше мечтал за юридическа кариера, а по-скоро от страх, че дните му могат да приключат в някое оризище на петнайсет хиляди километра от дома. Този страх се споделяше от много млади хора. Доказателство за него беше удвоеният прием на студенти по право в цялата страна.

След като осигури бъдещето си, Дан Форд затърси пътя към успеха. Знаеше, че адвокатите забогатяват, ако представляват богати клиенти. И по тази причина младият Форд започна да отглежда бъдещите си клиенти, вместо, както повечето първокурсници, да си губи времето в пиене и секс, замаян от първите глътки свобода след родителския тормоз.

Мак Маккол заемаше първо място в списъка му. Всеки, който се срещнеше с него, веднага усещаше, че този младеж ще стигне далеч. Роден в Одеса, в семейството на сондър и сам свикнал на тежък труд, Мак беше сгоден за училищното си гадже — единствена дъщеря на вицепрезидента на петролна компания. Бъдещият му тъст плащаше таксите в ЮМУ.

През лятото Дан работеше като стажант в различните юридически кантори на Далас, а Мак се трудеше на петролна сонда в Западен Тексас. По онова време петролът вървеше по два долара барела, а Мак предвиждаше повишение на цената до десет. Дори и той не беше сънувал, че ще дойде време, когато цената на един барел от черното злато ще стигне петдесет долара.

В деня на дипломирането си Мак знаеше как се копаят кладенци и, още по-важно, къде да се копаят. През четирите години в колежа той беше картографирал всеки действащ петролен кладенец и всяка суха дупка в района на Пърмиън Бейсин. Същото лято бе успял да открие първото си собствено находище. Докато Дан завърши юридическия факултет, Мак Маккол вече струваше над 20 милиона долара. Подобно на Х. Л. Хънт и тексаските пионери преди него, Мак Маккол скоро се отегчи от малкото, населено със сондъори градче и се премести в Далас. А адвокат Дан Форд се сдоби с първия си богат клиент.

Извърнал глава към преддверието на църквата, Дан гледаше как старши сенаторът от Тексас си пробива път по начина, по който го правеше по време на предизборните си обиколки. Само сбърченото му в печална гримаса лице показваше, че все пак се е появил на погребението на единствения си син. Беше хубав мъж, с гъста късо подстригана посивяла коса и безупречен костюм. Младежите си падаха по такива като него, а членките на различните дамски клубове го намираха неотразимо красив.

В храма звучеше тиха музика на орган, опечалените шепнеха. Заел позиция в средата на реда, Дан имаше отличната възможност да види кой присъства и кого го няма. Марта Маккол, първата съпруга на Мак и майка на Кларк, пристигна рано и седна на челната скамейка, отредена за членовете на семейството. До Джийн Маккол тя изглеждаше безнадеждно стара, но кой на нейно място би изглеждал другояче? Приличаше на старо семейно комби, паркирано до лъскава спортна кола.

Старото семейно комби на Дан беше паркирано до него. Беше почти на неговите години и това й личеше. Бяха се оженили веднага след завършването му. Детето дойде бързо — допълнителна застраховка, че Дан Форд няма да обикаля Индонезия за сметка на Чичо Сам. По време на този продължителен брак Дан бе имал три любовни връзки, разбира се, ако сексът по време на коледното тържество с пияна секретарка в кабинета му можеше да се приеме за любовна връзка. Нито веднъж обаче не беше помислял да смени жена си с друга. Първо, защото никоя не беше проявила желание да стане следващата му съпруга, и второ, защото юридическата кантора си остана неговата единствена голяма любов.

Погребението на Кларк Маккол беше почетено от най-различни политически фигури. Те не бяха тук от мъка по него, а заради бизнеса: президенти на фирми, които искаха гласа на Маккол за удължаване на данъчните облекчения или заобикаляне на някой закон за опазване на околната среда; членове на Конгреса, които искаха да направят милиони на най-влиятелния сенатор; вицепрезидентът, заради телевизионните камери; министри от кабинета, които хранеха надежди да намерят място в администрацията на Маккол; окръжни съдии, които се бореха за място в Апелативния съд, и апелативни съдии, които се целеха във Върховния — все повишения, които се нуждаеха от одобрението на Сената. Погребението на Кларк Маккол събра цвета на политиката и бизнеса, хора от голям калибър, които рядко можеха да се видят в Далас. Но когато един политик води в надпреварата за президентския пост, погребението на сина му няма как да остане без внимание.

Разбира се, тук беше и постоянното присъствие на всички погребения — старите дами на Хайланд Парк, които с умиление си спомняха какво красиво дете е бил Кларк. В списъка на официално поканените гости личаха повече приятели на семейството, отколкото на самия Кларк. Появиха се и шепа млади хора, горе-долу на възрастта на Кларк, които също като него бяха богати наследници и бреме за родителите си. В същото време правеше впечатление отсъствието на млади дами. Явно Кларк нямаше близки приятелки, които да страдат за него.

Синът на Дан също нямаше да бъде ожалван от дами; неотдавна открито беше признал, че е гей. За разлика от Кларк, в чиято

мъжественост никой нямаше повод да се съмнява. Колко пъти Дан Форд бе вдигал телефона посред нощ, за да освобождава под гаранция глезеното синче на сенатора? Поне веднъж месечно, докато Кларк учеше в ЮМУ, плюс още десетина пъти след това. Пиянство, смъркане, чукане — Кларк Маккол наистина се забавляваше. За щастие момчето имаше достатъчно здрав разум да безобразничи в Далас, където всичко можеше да се оправи с пари.

Свещеникът се изправи зад амвона, хората заеха местата си, музиката спря. Преподобният говори за Бог, небето и вечния покой и за Кларк, който бе отишъл на по-добро място. Добрият свещеник продаваше идеята за вечността, но Дан не вярваше на такива неща. Тук и сега е всичко, което притежаваме. Глупаво е да се разчита на отвъдното. Човек трябва да получи тук и сега това, което желае.

Словото на отца продължи точно десет минути. Сенатор Маккол го изчака да свърши, приближи се до ковчега, положи длан върху него и затвори очи, сякаш се молеше. Но Дан отказа да повярва и на този етюд, защото познаваше Маккол прекалено добре.

Минута по-късно Мак обърна гръб на ковчега и заговори бавно и прочувствено за единствения си син, а очите му внимателно опипваха множеството. Не пропусна да спомене колко неестествено е синът да си отиде преди бащата, след което подчерта, че през целия си шейсетгодишен живот не е изпитвал такава болка. Кларк наистина беше създавал проблеми, но за това той обвини единствено себе си — една абсолютна лъжа според Дан Форд. После обвини Марта, която не му позволила да изпрати десетгодишното момче във военно училище. Мак Маккол много го биваше като оратор и в края на траурното му слово част от присъстващите се бяха просълзили, а други открито плачеха.

Единственият му син беше мъртъв и погребан.

Но Мак Маккол не беше близък със сина си. Кларк беше привързан към майка си, а Мак към парите. Бръкна за портфейла във вътрешния джоб на сакото си. Вътре нямаше нито снимка на сина му, нито на някоя от трите му съпруги. Беше добре натъпкан с банкноти, от които го гледаха физиономиите на Бенджамин Франклин и Юлисис С. Грант. Парите и властта, а не съпругата и детето бяха неговите

постоянни спътници в живота. Сега му предстоеше да използва тези пари, за да си купи президентския пост.

За покупката на място в Сената бе похарчил около 25 милиона долара. Но там бързо откри, че единствената власт на колегите му се изразява в пренасочване на допълнителни средства към родните им щати, нещо, което не се различаваше бог знае колко от работата на пощальона, който звъни на вратата с чек за социални помощи в ръка. Власт, която обслужваше единствено собствените им постове. Но Мак Маккол искаше да остави нещо след себе си; искаше историята да го забележи. Преди развода Марта му предложи да създаде частна фондация, чрез която да раздава богатството си на нуждаещите се по света — на жертвите на СПИН в Африка, на неграмотните деца в Мексико, на бездомниците в родната му Америка. Но когато нещата опираха до световните проблеми, дори състояние от 800 милиона долара бе капка в морето. Освен това той никога не бе проявявал съчувствие към бедните, защото не ги смяташе за свой проблем. По тази причина се разведе с Марта и се ожени за Джийн, а днес възнамеряваше да похарчи толкова, колкото е необходимо, за да постигне мечтата си. Истинската власт означаваше да бъде в състояние да изпрати армията на Съединените щати в Близкия изток, да изтрие от лицето на земята тамошните диктатори, да остави своя диря в историята.

Мак стоеше в спалнята на разкошната си къща в Хайланд Парк, в която беше убит синът му. В главата му изплуваха последните мигове от живота на Кларк, както бяха описани в полицейския рапорт. Мигове, наситени с алкохол и кокаин, с гняв и страст, и с главно действащо лице — проститутка негърка, по дяволите! Мърсува с Кларк, а след това отнема живота му, ей там, на пода, върху липсващото парче от килима, отнесено от агентите на ФБР. Представи си мъртвото тяло на сина си и усети как в душата му се надига гняв. После в главата му изплува мисълта, която неизменно го спохождаше, когато мислеше за Кларк: *Какъв неудачник, господи! Какъв провал!*

Ако ставаше въпрос за чуждо дете, Мак без колебание би отсякъл, че съдбата му е заслужена. Това чака всеки, който си позволява да води проститутки в бащиния дом. Но сега ставаше дума за собствения му син и нещата бяха различни. Никой друг от обитателите на Хайланд Парк не се беше кандидатирил за президент.

През последните двайсет години всяко действие на Мак Маккол, всяка негова реч, публична изява или парламентарен вот — всяка глътка въздух, която поемаше! — бе подчинена на една цел: спечелването на президентския пост. По тази причина не му беше трудно да прецени последиците от убийството на сина му и шумния процес срещу проститутката, която го беше извършила.

Заклучението никак не му хареса.

Нееднократно беше заплашвал Кларк, че ще го лиши от наследство с единствената цел да го стресне и да го върне в правия път. А сега синът заплашваше бъдещето на баща си. Защото обстоятелствата около смъртта на Кларк и скандалното му поведение представляваха пряка заплаха за президентските амбиции на Мак. А той не беше човек, който ще гледа безучастно как една заплаха се превръща в реалност.

Два часа по-късно Мак стоеше до широко отворената врата и благодареше на хората, дошли да отдадат последна почит. Най-отзад в дългата процесия крачеше Дан Форд. Мак го проследи с очи до паркирания на алеята мерцедес с отворена задна врата. Беше убеден, че Дан Форд ще направи всичко, за да му помогне. Адвокатската лоялност винаги можеше да се купи със съответната сума в брой.

— Това момче Фени го помня от университетския отбор — промърмори той. — Беше дяволски добър играч!

Затвори вратата и се обърна към Делрой Лънд, едър, плешив и напълно лишен от врат. Едва ли можеше да бъде наречен най-умният бивш агент на Агенцията за борба с наркотиците и не беше особено дискретен, но беше доказал лоялността си като бодигард и способностите си като частен следовател, особено при разкриването на малките мръсни тайни в живота на онези сенатори, които се обявяваха против Мак при гласуването на различни законопроекти, свързани с отпускането на допълнителни средства, а по време на развода с първата му съпруга бяха застанали на нейна страна.

— Искам да откриеш всичко за този Фени — заповяда той. — Абсолютно всичко: стенограми на пледоарии, банкови сметки, дългове, данъчни декларации, клиенти, приятели, врагове, евентуални любовници или любовници на жена му. — Пръстът му се насочи към

гърдите на верния слуга. — Искам да знам точното количество на лайната му сутрин! Ясно ли е, Делрой?

Делрой мълчаливо кимна.

— И никакви грубости! Целта е да го държим под контрол, нищо повече!

— Ти си шефът! — сви рамене бившият агент.

— Събери всички вестникарски материали, свързани със смъртта на Маккол! — разпореди се Скот, след което махна към Боби, който седеше на канапето. — Сю, това е Боби Херин, с когото ще работим заедно по случая. Дай ѝ картичката си, Боби. Трябва да разполага с телефоните ти.

Боби прерови джобовете си и измъкна смачкана визитка. Сю продължаваше да стои пред Скот със сноп розови листчета в ръка.

— Репортери и телевизионни продуценти — започна да изброява тя. — Настояват да се появиш в сутрешни предавания, „Дейтлайн“, „20/20“ и...

— Отрежи ги! — прекъсна я Скот. — Обади се на охраната да не ги допуска в сградата!

— Франк Търнър още чака.

— Покани го. — Седна зад махагоновото бюро и подхвърли към Боби: — Адвокатите на ищците винаги трябва да чакат.

За последен път се беше чувствал толкова зле като първокурсник, когато бе получил сериозна контузия на коляното.

— В момента, в който си мислиш, че си стиснал света за топките, изведнъж се оказва, че той стиска твоите! — горчиво промърмори той.

— Добре дошъл в моя свят — отвърна Боби.

Сю въведе Франк Търнър и побърза да се оттегли. Насреща им се изправи един типичен представител на адвокатите, които печелят големи пари от дела за обезщетения. Облечен в скъп костюм, с безупречна прическа, отпочинал и загорял, вероятно от поредното отскачане до Канкун с частния реактивен самолет. Преди десетина години Франк бе имал късмета да спечели шумно дело за огромни обезщетения, свързани с изхвърлянето на токсични отпадъци, и оттогава не бе пледирал пред съдебни заседатели. Репутацията му принуждаваше корпорациите да търсят извънсъдебни споразумения,

обикновено срещу значителни суми, една трета от които влизаше директно в джоба на Франк. По тази причина Скот Фени караше ферари, а Франк Търнър — реактивен „Лиър“.

— Не очаквах да се появиш лично, Франк — промърмори Скот, без да става от мястото си.

— Когато става въпрос за прибиране на пари, винаги се появявам лично — ухили се Търнър.

— Аха — кимна Скот и махна към Боби. — Това е Боби Херин. Боби, запознай се с прочутия Франк Търнър, специалист по граждански иски.

Двамата се ръкуваха, след което Франк махна към огромния постер на стената, върху който се мъдреше Скот във футболен екип с номер 22 на гърба.

— По време на този мач пробяга онези сто седемдесет и седем метра, нали?

— Точно така.

В очите на Франк ясно пролича завистта на свирещия на туба в оркестъра. Но днес той беше тук, за да прибере парите, спечелени благодарение на адвокатските му умения.

— Готов ли е чекът?

— А ти носиш ли споразумението?

Франк му подаде документа, който Скот внимателно изчете, за да се увери, че мръсникът не е променил нещо. Доволен от текста, той отгърна на последната страница. Оказа се, че сладката Надин и лукавият Франк вече бяха поставили подписите си под трите идентични екземпляра на официалното споразумение. Отвори чекмеджето и извади чека.

— Един милион долара, Франк — каза той.

Франк се втренчи в хартията, а на лицето му изплува момчешка усмивка.

— Всеки ден ли го правиш, Франк? — попита Скот. — Обикаляш от офис на офис и прибираш чекове?

Търнър се замисли само за миг.

— Май си прав, Скот — отвърна с широка усмивка той. — Точно това правя.

После се обърна и си тръгна, стиснал чека за един милион долара между пръстите си. На крачка от вратата изведнъж спря и се

обърна.

— Трябва да ти призная нещо, Скот — подхвърли той. — Надин щеше да е доволна и на половин милион.

Отговорът на Скот го настигна в момента, в който протягаше ръка към дръжката.

— Е, щом опряхме до признанията, и аз искам да споделя нещо с теб. Том беше готов да се раздели с два милиона.

Раменете на Търнър изведнъж увиснаха, а усмивката му се изпари като капка дъжд върху нагорещен плочник. Изпуснатите пари са единственото нещо, което е в състояние да разболее всеки специалист по граждански иски. Замайно напусна кабинета, без изобщо да си помисли за току-що спечелената сума, възлизаща на 333 333 долара и 33 цента, тъй като можеше да си мисли единствено за същата сума, която беше изпуснал. Този факт донесе на Скот немалко морално удовлетворение.

— Задник! — презрително подхвърли той.

— Кой, аз ли?

От процепа на вратата надничаше физиономията на Сид Грийнбърг.

Скот му махна да влезе.

— Запознай се с Боби Херин, Сид.

Двамата стиснаха ръце.

— Доколкото съм осведомен, вие поемате проститутката — подхвърли Сид.

— Не съвсем — мрачно отвърна Скот.

— Какво? Съдията отказа да те освободи?

— Не, тя отказа. Боби ще се заеме с черната работа, ще пише всички молби и досиета, ще се явява на предварителните заседания.

— Значи ставаме колеги — усмихна се Сид, обърна се към Боби и добави: — Вие ще правите всичко, което правя аз по отношение на Том Дибрел.

Усмивката му се стопи в момента, в който отново се обърна към бюрото. Скот не се усмихваше.

— Има една разлика, Сид — мрачно го изгледа той. — Аз имам нужда от Боби, докато теб мога да сменя по всяко време.

Подчиненият му замръзна. При подобни подмятания никога не беше в състояние да прецени дали Скот се шегува, или говори

сериозно. Това беше начинът, по който Скот Фени държеше хората си на нокти и ги караше да блъскат като луди.

— Защо стъпи на персийския ми килим, Сид?

— О, за да ти съобщя, че сключихме договор с един консултант по екологични въпроси за сделката на Дибрел. От днес нататък благодарение на великолепната ти идея той работи за „Форд-Стивънс“.

Опитите му да постигне примирие бяха очевидни.

— Това ли е всичко?

— Не, Скот, има и още нещо. — Очите му се изместиха към Боби Херин, после се върнаха върху лицето на шефа. — Нещо поверително.

— Запуши си ушите, Боби! — заповяда Скот и кимна на Сид да продължава.

— Получихме документални доказателства, свързани с друг съдебен иск срещу Дибрел. Онзи, който заведоха обитателите на построения от него жилищен комплекс заради мухъл в апартаментите. Спомняш ли си?

— Да. И какво?

— Преглеждахме документите на Дибрел и открихме едно писмо, което може да ни създаде неприятности. В него се споменава за гъбично отравяне, но нашата позиция беше, че Дибрел не е имал представа за опасностите, свързани с мухъла в жилищата.

— Куп искове, свързани с тоя мухъл! — изръмжа Скот, обръщайки се към Боби. — Засипаха ни с тях, след като в Остин присъдиха обезщетение от 32 милиона долара за гъбично отравяне. Оттогава всеки втори жител на щата се оплаква от мухъла! — Той се извърна към Сид. — Колко страници техническа документация трябва да представим на ищците?

— Около двацет и седем хиляди.

— Добре. Сега слушай внимателно. Искам фотокопия на всичките страници, за да ги направим петдесет и четири хиляди. След което лично ще се погрижиш да ги разбъркаш по начин, който ги лишава от смисъл. Към тях ще добавиш лошо копие на въпросното писмо — от онези, които секретарките правят, без да искат. Буташ го някъде между въпросните петдесет и четири хиляди страници и да видим дали ще го намерят.

— Страхотно! — обяви със светнало лице Сид.

— Агресивно и творческо приложение на правото, Сид.

Адвокатите, които прибегват до неложната тактика да скрият даден документ между хилядите страници, изисквани от техните противници (а не просто да го унищожат), използват термина „агресивно и творческо приложение на правото“ като доказателство за професионалните си умения. И постигат успех и уважение благодарение на тази тактика, която всъщност се свежда до едно просто правило — гледай да не те хванат. Скот отдавна знаеше, че то лежи в основата на всички професионални успехи.

Изчака Сид да излезе и махна с ръка след него.

— Беше пръв по успех в Харвард, но трябва да изяде още доста хляб, за да стане истински адвокат.

Боби го дари с мрачен поглед.

— Сега пък какво?! — попита Скот и вдигна ръце в знак на отчаяние.

— С това ли се занимават твоите високоплатени помощници? Учат се да кривят топката?

— Нещата наистина са като при футбола, Боби — въздъхна Скот. — Хванат ли те, преди да овладееш топката, просто няма да я овладееш. Но когато играеш тази игра срещу специалисти като Франк Търнър, си принуден да играеш по техните правила. Правиш всичко възможно да спечелиш, защото богатите клиенти не се нуждаят от етични адвокати, които губят. Те искат да печелят, Боби.

Прочел съмнението в очите на приятеля си, Скот се надигна от стола и гневно посочи към вратата.

— Онова копеле Франк притежава частен самолет, Боби!

После мислите му се върнаха към Шауанда Джоунс. Човек винаги се връща към кошмарите си.

— Никакви интервюта, Боби — въздъхна той. — Името на фирмата изобщо не трябва да попада в пресата.

Боби кимна.

— Ще изискам полицейския доклад, за да видя с какви доказателства разполага Бърнс. После ще наема частен детектив, който ще разпита свидетелите, ще разнищи уликите и ще провери контактите на Кларк. Той е бивше ченге, казва се Карл.

— Дан едва ли ще одобри подобни разходи — поклати глава Скот.

— Клиентката ни е обвинена в убийство, Скоти. Няма как да минем без частен детектив.

— Окей — въздъхна Скот. — Но гледай да вкараш хонорарите му между твоите сметки. Така ще имаме някакъв шанс Дан да не ги забележи.

— Няма проблем. — Боби се поколеба за момент, после добави: — Тая работа ще отнеме по-голямата част от времето ми, Скоти. Ще има разходи. Дали не бих могъл да получа малък аванс срещу хонорара си?

— Разбира се — кимна Скот, обърна се към вратата и подвикна: — Сю! — Изчака секретарката му да надникне и нареди: — Издай чек за две и петстотин на името на Боби.

— Благодаря — промърмори приятелят му, след като вратата се затвори.

Скот само махна с ръка. Във „Форд-Стивънс“ две хиляди и петстотин долара бяха джобни пари.

— Става забавно, Скоти...

— В какъв смисъл?

— Едно време в университета постоянно мечтаехме как ще работим заедно. И ето че стана. Забавно, нали?

Скот се втренчи в някогашния си най-добър приятел, помълча малко, после въздъхна:

— Прав си, Боби. Направо веселба!

* * *

— А. Скот, дават те по телевизията! — възбудено изкрещя Бу.

Родителите ѝ бързо се извърнаха към телевизора в кухнята, по който течаха вечерните новини. Адвокат А. Скот Фени си пробиваше път сред камерите и тълпата репортери с физиономията на отегчена кинозвезда.

„Клиентката ви убила ли е Кларк Маккол?“

„Как ще пледира?“

„Каква ще бъде тактиката на защитата?“

Скот изчака затихването на пороя от възбудени въпроси и се обърна към дъщеря си:

— Беше тази сутрин. Пред съда беше истинско стълпотворение.

— Не успя да се отървеш от случая, така ли?

— Не успях.

— И ще участваш в съдебните заседания?

— Да.

— Кога?

— През август.

— Което означава, че ще трябва да се простим с Вейл — направи гримаса майка й. — Пак ще бъдем единствената фамилия в Хайланд Парк, която ще стои тук през цялото лято!

— Може ли да отида? — попита Бу.

— Разбира се — кимна Скот. — Ти и майка ти спокойно можете да заминете за Вейл.

— Не, имам предвид процеса.

— Искаш да присъстваш на процеса?

— През август сме във ваканция.

— Няма да стане, млада госпожице! — отсече майка й. — Съдът не е място за осемгодишни деца, особено когато се води дело за убийство!

— Но това е едно от делата, които ще останат в историята!

— Глупости! Дела за убийства се водят всеки ден!

— Имам предвид факта, че А. Скот Фени ще защитава жив човек за пръв път в живота си.

Скот се втренчи в дъщеря си, после и двамата избухнаха в смях.

Ребека не се засмя.

— Това няма ли да се отрази на положението ти във фирмата? — попита тя, когато вече бяха в спалнята. Всъщност въпросът й можеше да бъде перифразиран съвсем лесно и да прозвучи така: *Това няма ли да се отрази на доходите ти?* Единственият въпрос, който я интересуваше.

— Не, разбира се — отвърна Скот. — Продължавам да съм адвокат на Том Дибрел.

От изражението й пролича, че не му вярва.

— Слушай какво ще ти кажа, Ребека — настойчиво каза той. — По това дело ще работи Боби, отначало докрай. Жената ще бъде осъдена и нещата ще се върнат към нормалното си състояние. Няма от какво да се безпокоиш.

Но самият Скот беше неспокоен. Чувството за надвиснала беда ставаше все по-силно. Тръшна се в креслото си и натисна копчето на дистанционното. По късните новини показваха погребението на Кларк Маккол. На екрана се появиха множество хора в тъмни дрехи, насочили се към входа на Обединената методистка църква в Хайланд Парк. Богати и заможни бели хора, сред които можеха да се различат публични фигури като вицепрезидента, членове на Конгреса, губернатора, кмета и старши съдружника на Скот.

Остатъкът от юни изтече спокойно. Температурата стабилно се покачваше и в края на месеца живачният стълб достигна 38 градуса. Дъжд нямаше, слънцето жареше безмилостно. Пуснали дълбоки корени, вековните дъбове жадно смучеха последните остатъци влага от напуканата тексаска земя и всички създания се подготвяха за поредното горещо лято. Изключение правеха богатите даласки фамилии, които можеха да си позволят да избягат на хлад в Колорадо или Калифорния. Другите оставаха у дома и разчитаха на климатичните инсталации и басейните, за да се спасят от жегата.

Ребека Фени продължаваше неуморното си изкачване по обществената стълбица на Хайланд Парк, Бу Фени си стоеше у дома, заобиколена от компютъра и книгите, Консуела де ла Роса се събра с Естебан, който току-що бе прекосил границата, Скот Фени натрупа двеста часа юридически консултации, платени по 350 долара всеки, Боби Херин навъртя около сто, по петдесет всеки, обслужвайки единствения неплатежоспособен клиент на „Форд-Стивънс“, а разширен състав съдебни заседатели обвини официално Шауанда Джоунс в убийството на Кларк Маккол. Беше ѝ определена гаранция от един милион долара, което означаваше, че тя ще остане в ареста до произнасяне на присъдата. После щеше да бъде освободена или преместена във федерален затвор за излежаване на присъдата или в очакване на екзекуция. Тя звънеше на адвоката си всеки ден, понякога по няколко пъти, изпаднала в истерия от мъка по дъщеря си или от наркотичен глад. Адвокатът ѝ нямаше идея откъде може да я снабди с хероин и по тази причина реши да направи единственото, което можеше да я накара да млъкне: да заведе дъщеря ѝ на свиждане. Поточно накара Боби Херин да свърши тази работа.

Но Боби изрази скептицизъм към тази идея. Който беше по-скоро страх.

— За бога, Скоти! — отчаяно възкликна той. — Стига ми Източен Далас! А ти ме пращаш в южните квартали, където

охранените бели мъже не могат да оцелеят дори пет минути! Съжалявам, приятел, но няма да рискувам живота си за петдесет долара на час!

Така се стигна до втория ден на месец юли, когато температурата за пръв път надмина 38 градуса, а адвокат Скот Фени, съдружник в юридическата фирма „Форд-Стивънс“ с годишна заплата от 750 000 долара, бавно навлезе в един от мрачните жилищни комплекси на Южен Далас зад волана на лъскавото си червено „Ферари 360 Модена“. По улиците, озвучени от оглушителен рап, шареха чернокожи младежи със заплашителни физиономии, а той имаше чувството, че на предното му стъкло има табела с надпис ОТКРАДНИ МЕ! Преди тринайсет години беше играл футбол с чернокожи младежи, но днес това едва ли имаше някакво значение. Несъзнателно започна да се смъква в кожената седалка и спря едва когато носът му се изравни с волана.

Скот Фени живееше в Далас вече трийсет и пет години, но нито веднъж не му се беше случвало да посети южната част на града. Обикновено гражданите с бял цвят на кожата го правеха не повече от три пъти годишно, когато насочваха колите си към оградената територия на Феър Парк, където се провеждаше традиционният щатски панаир и двете главни спортни събития на годината — футболните мачове между „Оклахома“ и „Тексас“ и турнирът „Котън Боул“. Стигаха дотам по междущатската магистрала и отбивката, която ги отвеждаше директно на стадиона, без никакви спирания и отклонения. Белите никога не влизаха в Южен Далас с неговите опасни улици, на които се продаваше дрога и женска плът, а престрелките между различните гангстерски банди бяха ежедневие. Това беше Далас на чернокожите, в който появата на бяло момче от Хайланд Парк зад волана на италианска спортна кола за 200 000 долара се възприемаше като една, меко казано, неразумна постъпка.

Но Скот беше тук и вече паркираше пред жилищния блок от сив бетон, който общинските власти бяха кръстили с жизнерадостното прозвище „Градински апартаменти“, въпреки че наоколо не се виждаше дори стръкче трева, да не говорим за градини. Изключи мотора и изчака известно време, просто за да събере кураж да слезе. Ферарито моментално привлече вниманието на местните хлапетии. Внезапно слънцето беше засенчено от фигурата на огромен чернокож

мъж, облечен с фланелка на „Далас Каубойс“, който небрежно почука с едрите си като кренвирши пръсти по затъмненото стъкло. Скот го спусна на един-два сантиметра.

Фланелката се раздвижи и пред очите му се появиха първо широките рамене и дебелият врат, а най-накрая и широкото черно лице. Мъжът свали слънчевите си очила и се втренчи в купето.

— Ти ли си адвокатът?

— Какво?

— Ти ли адвокатът на Шауанда?

— Да.

— И си дошъл за детето?

— Точно така. Как бих...

— Шауанда ми се обади. Сетила се, че ще ти трябва нещо като... хм... придружител, ако разбираш какво имам предвид.

Скот разбираше. Очите му се плъзнаха по заобиколилите колата чернокожи жени, всъщност почти момичета, с пеленачета в ръце и едва проходили дечица, вкопчили се в дебелите им крака, както и младежи с подчертано развити мускули. Не се беше срещал с такива от последната „Боксова нощ“. Родено по време на голямата криза в търговията с недвижими имоти, това представление постепенно се бе превърнало в традиция. На ринга в банкетната зала на луксозния хотел „Анатол“ се срещаха чернокожи боксьори, които се млатеха до смърт пред очите на бели богаташи с дебели пури в уста, настанили се пред отрупаните с храна маси в компанията на красиви, наети за цялата нощ манекенки. Спомни си какво си мислеше тогава — тези чернокожи боксьори отдавна бяха отпаднали от професионалния спорт, но въпреки това можеха да нокаутират с един удар всеки от белите галеници на съдбата, събрали се да ги наблюдават. Нещо, което вероятно мечтаеха да направят. Въздъхна и си сложи очилата — този път не за авторитет, а с тайната надежда, че черните здравеняци наоколо няма да посегнат на човек с очила. После си пое дъх, слезе от колата и се облегна на вратата. Усети как кръвта се качва в лицето му и с облекчение чу как едрият мъж избоботи:

— Хей, я се отдръпнете! Това е адвокатът, дайте му да диша!

Тълпата неохотно отстъпи няколко крачки назад. Скот облекчено въздъхна, после напълни гърдите си с въздух — много по-горещ, отколкото си беше представял. Нямаше нищо чудно, наоколо не се

виждаше нито едно дръвче. По челото му избиха ситни капчици пот, а колосаната риза бързо залепна за гърба му. Огледа сивите, приличащи на бункери блокове, сивите площадки пред тях, сивият бетонен пейзаж и чернокожите му обитатели — един странен свят на фона на модерните небостъргачи в центъра. Ако прозорците на кабинета му гледаха на юг, той щеше да вижда именно този жилищен комплекс, а не приятните, галещи окоото със зеленината си площи на Хайланд Парк. За него черните хлапета, залепили носове за стъклата на ферарито, бяха толкова чужди, колкото и китайчетата на другия край на света.

— Страхотен автомобил, мистър! — каза с широка усмивка едно от тях.

— Аз съм Луис — представи се едрият мъж и махна с ръка към тълпата. — Не им обръщай внимание. Тук рядко се появяват адвокати.

Беше висок около два метра и тежеше поне сто и петдесет килограма. Скот не рискува да му подаде ръка, задоволявайки се да му връчи визитката си.

— Какво означава това А.? — попита Луис, след като внимателно я изчете.

— Абсолютно нищо — отвърна Скот и насочи палец към ферарито. — Май ще е по-добре да изчакам в колата.

Гигантът се обърна към хлапетата и заплашително изръмжа:

— Който я пипне с пръст, ще отговаря лично пред мен! — После се обърна и с широка усмивка добави: — Колата ще бъде окей, мистър Фени. — Скот кимна и тръгна след него, а тълпата почтително се раздели, за да минат; Луис направи няколко крачки по тротоара, после спря и подметна през рамо: — Все пак ще е по-добре да я заключиш.

— О, да.

Скот извади връзката и натисна копчето на дистанционното. Ферарито реагира с кратък звуков сигнал, а едно от хлапетата почтително подсвири.

Закрачиха през площадката, на която голи до кръста младежи дриблираха толкова ожесточено, че ударите на топката върху асфалта звучаха като оръдейни изстрели. Мускулите играеха като живи върху потните им тела, а жилестите им ръце бяха покрити с татуировки. Носеха дълги до коленете спортни гащета, а краката им бяха обути в маратонки „Найки“ за поне стотина долара. Младият Скот така и не

мога да си позволи такива. Гледаха Скот Фени както се гледа плячка. И ако не беше Луис, той несъмнено би се превърнал в такъв. Опита се да не среща погледите им, спомнил си за правилото при неочаквана среща с хищници. Изведнъж му се прииска да се върне в колата и с пълна газ да изчезне. Но вече беше невъзможно. В главата му се появи представата за малък и охранен заек, който прави отчаяни опити да избяга от глутница гладни вълци. Представа, която го накара да скъси разстоянието до Луис. Беше принуден да признае пред себе си, че дори на футболния терен не беше изпитвал такъв страх. Скот Фени се тресеше от ужас в буквалния смисъл на думата. Когато най-сетне спряха пред вратата на апартамент 110, сърцето блъскаше в гърдите му като парен чук, а тялото му се обливаше в пот. Гигантът почука на вратата и извика:

— Пашамей, аз съм, Луис.

Никой не отговори и Луис почука отново. Прозорчето до вратата беше покрито с плътно перде, пред което имаше дебели метални пръти.

— Може би не е у дома — попита Скот.

— У дома е и още как — отвърна Луис и тялото му се разтресе от смях. — Никога не излиза, дори прозорците не отваря. Представяш ли си какво е вътре без климатична инсталация? Не си е показала носа навън от деня, в който арестуваха Шауанда. — Наведе се над него и добави с дрезгав шепот: — Добре правиш, мистър Фени. Детето трябва да се види с майка си.

— А защо ти не я заведе? — попита механично Скот, продължавайки да обмисля пътищата за отстъпление. Но Луис не се засегна, широко му кръгло лице разцъфна в златозъба усмивка.

— Как да ти кажа, мистър Фени, между мен и федералните има някои неща, които се нуждаят от изясняване. Ако разбираш какво имам предвид.

Скот разбираше. В един момент му се стори, че дупчицата на шпионката потъмня. А в следващия зад вратата прозвуча тъничък глас:

— Това ли е адвокатът?

— Това е — отвърна Луис.

Шпионката просветля, после изтрака нещо тежко и вратата се откряна. В процепа се появи мургаво личице с две огромни кафяви очи.

— Ще спасиш ли мама? — попита момиченцето.

— Пашамей. Доста необичайно име.

Залепило лице за решетката на климатика, чернокожото момиченце поясни:

— Мама казва, че е френско, но то си е наше име. Ние, чернокожите, не използваме имена като Сузи, Пати или Манди. Предпочитаме други — например Шантей, Бионсе и Пашамей.

— А моята дъщеря се казва Бу.

— Това е различно — усмихна се тя.

— Тя е различна — отвърна на усмивката ѝ Скот. — Със сигурност ще я харесаш.

Увереността му започна да се завръща от момента, в който напусна комплекса и излезе на Мартин Лутър Кинг булевард — основната пътна артерия на Южен Далас. Пулсът му се върна в нормални граници, а тялото му престана да изпуска течности като градинска пръскачка. Стойката му зад кормилото също се промени — вече беше изправен и любопитно се оглеждаше като японски турист на родео. От едната му страна се точеше оградата от ковано желязо на Феър Парк, в който се намираше прочутият стадион „Котън Боул“. „Каубойс“ играеха там, преди да ги изхвърлят в покрайнините, а историческата сграда в стил „Ар деко“, изградена през 1936 г. специално за изложението в чест на 100-годишнината на Тексас, беше оставена да гние и да се руши като някакъв забравен филмов декор. От другата страна на улицата имаше множество обрасли с трева терени, които отдавна се бяха превърнали в сметища. Виждаха се паянтови постройки с изпочупени прозорци, пред които висяха чернокожи безделници.

— Бараки за дрога — отбеляза Пашамей.

Появи се дълга редица от заложни къщи и магазинчета за алкохол. Пред паянтовите постройки имаше веранди със стари канапета и продънени столове, а под тях дремеха стари коли на бетонни трупчета. Всички без изключение имаха дебели решетки на прозорците, сякаш обитателите им бяха доброволни затворници. Беше мрачно и сиво. Цвят имаха само графитите, покрили всяка стена и

ограда, а също полите и шортите на дебелите тъмнокожи жени, които висяха по ъглите.

— Работещи момичета — обади се Пашамей. — Мама казва, че са тук, защото са прекалено дебели, за да си хванат бял клиент на „Хари Хайнс“.

Скот си представи, че живее в този район и ходи по тези улици с Бу. Още по-лошо, че Бу е сама. Изведнъж вниманието му беше привлечено от някаква суматоха в близост до платното и кракът му механично се вдигна от педала на газта.

— Какво става тук?

На тротоара пред един от грозните жилищни блокове се издигаше грамада от лични вещи — дрехи, микровълнова печка, баскетболна топка, парцаливи кукли. Сякаш някой ги беше изсипал с камион. На бордюра седяха две чернокожи момченца, опрели лакти на коленете си и отчаяно обхванали лица с длани. Светът им току-що беше рухнал. Пълна негърка с червени ластични шорти и бяла тениска крещеше и ръкомахаше пред кльоцав чернокож с риза и вратовръзка. Пашамей протегна врат да погледне, после се отпусна обратно.

— Ден за изхвърляне — равнодушно установи тя.

— Изхвърлили са ги от апартамента им?

— Да. Правят го всеки месец, на първо число.

Като млад адвокат Скот често беше завеждал искове на хазаи за насилствено изхвърляне на нередовни наематели. Но никога не беше виждал практическото приложение на издадените присъди — тоест струпването на лични вещи направо на тротоара, както изисква законът. Хвърли един последен поглед към нещастниците и подаде газ. А когато скъпите състезателни гуми на ферарито най-послед стъпиха на междушатската магистрала, която щеше да го отведе в центъра, от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение.

— Татко беше бял — неочаквано се обади Пашамей.

Той я стрелна с поглед и установи, че чертите ѝ действително са по-скоро на бяла. Косата ѝ беше сплетена на дълги, стигащи до раменете плитчици. Беше облечена с розова тениска, къси панталонки и розови, смъкнати над белите маратонки чорапи. Различаваше се от белите момиченца в Хайланд Парк единствено по мургавата кожа. И по плитчиците, разбира се.

— Къде е той?

— Умря.

— О, съжалявам.

— Аз не. Той биеше мама.

— От какво умря?

— Полицията го застреля. Продаваше дрога.

Пръстът ѝ се плъзна по таблото, сякаш проверяваше дали е прашно. После се извърна с цялото си тяло към Скот и попита:

— Мама наистина ли е убила онзи бял мъж, мистър Фени?

— Не, миличка, никого не съм убила — рече Шауанда през стъклената преграда, а дясната ѝ ръка остана залепена за стъклото, точно срещу лявата длан на Пашамей. Майката и дъщерята плачеха, но не можеха да се прегърнат. Когато Шауанда спомена, че има дете, Скот автоматично реши, че е лоша майка. Беше проститутка, за бога! Но сега, наблюдавайки свиждането, промени мнението си. Тази жена очевидно обичаше детето си, и то толкова силно, колкото той обичаше собствената си дъщеря.

Обърна се към чернокожия надзирател и попита:

— Няма ли начин да бъдат заедно?

Надзирателят отмести очи и се почеса по брадичката. Помълча малко, после отново го погледна и попита:

— Вие сте тук, за да обсъдите защитата ѝ, нали?

— Да — светкавично съобрази Скот.

— А тя е важна свидетелка?

— Да.

— В такъв случай може.

Заведе ги в стаичката за разпити, в която Скот и Шауанда провеждаха всичките си срещи. Потупа го по рамото, за да седне, след това повтори потупването, този път върху главичката на детето. Шауанда се втурна в стаята, падна на колене и притисна дъщеря си. Надзирателят промърмори, че ще чака отвън. Шауанда най-последно пусна Пашамей, обхвана главата ѝ с длани и се взря в нея, изследвайки всяка черта на гладкото лице. После я отдалечи от себе си и я огледа от главата до краката.

— Облякла си се много добре — похвали я тя. — Луис ти носи храна и те гледа, нали?

— Да, мамо — кимна момиченцето.

— Нали си стоиш у дома?

— Да, мамо.

Шауанда изглеждаше много по-добре от последния път: бодра и енергична. Май нямаше опасност да повърне върху костюма му.

— Спиш ли вече? — попита я той.

— Да, сър, мистър Фени. Най-лошото отмина, остана ми само главоболието.

— Донесох ти лекарство, мамо — обади се Пашамей.

— Браво, добро момиче.

— Когато ме боли главата, винаги вземам тилебол — рече Скот.

— На мен обаче ми трябва нещо по-силно.

— Ибупруфен?

— Да, ибу... както му беше името...

— Кога ще излезеш оттук, мамо?

— Чак след процеса. Разбира се, ако мистър Фени докаже невинността ми.

— Не съм длъжен да доказвам каквото и да било, Шауанда — поклати глава Скот. — Прокуратурата трябва да докаже, че си виновна.

Шауанда го погледна така, сякаш бе наивно хлапе.

— Още много има да учиш, мистър Фени — поклати глава тя.

— Кога е делото? — попита малката.

— В края на август.

— Но това е чак след два месеца! — изкриви лице детето. — Какво ще правя през всичкото това време? Мамо, страх ме е да стоя сама въщи!

Скот усети как сърцето му отново се свива от страха, който беше изпитал преди час. Челото му бързо се покри със ситни капчици пот, сърцето му заби по-бързо. Неволно започна да преценява шансовете на охранения бял заек, подгонен от глутница вълци. Не искаше да се връща повече в Южен Далас — нито сега, нито когато и да било в бъдеще. Не искаше да върне това малко момиченце в мрачния апартамент, не искаше отново да крачи сред шпалира от млади чернокожи младежи, които го гледаха като плячка. Какво щеше да му се случи, ако Луис не го беше взел под закрилата си? В същото време си даваше сметка, че не може просто да качи това дете в автобуса или в някое такси и да го остави да се оправя само. Но какво да я прави, по

дяволите? Докато майка и дъщеря продължаваха да се прегръщат и да плачат, пъргавият му ум напрегнато търсеше решение. И бързо го откри.

Решението се наричаше Консуела де ла Роса.

Домашната им помощница щеше да се грижи за едно дете през цялото лято, защо да не се грижи и за две? Идеята изглеждаше перфектна. Бу щеше да има приятелка в игрите, това малко момиченце нямаше да умира от страх в оня ужасен квартал, а той самият нямаше защо да се връща в Южен Далас. Воден от емоциите си, Скот Фени изрече думите, за които скоро щеше да съжалява:

— Пашамей, защо не дойдеш да живееш у дома, докато приключи процесът?

— Но какво да я правя, по дяволите?!

Лицето на Ребека бе по-червено от косата ѝ. Сложила ръце на кръста, тя го гледаше, както би гледала продавачката в „Найман Маркър“, която ѝ предлага да пробва рокля с погрешен размер. Скот се прибра направо от ареста, но се оказа, че беше довел чернокожото момиченце в дома си точно в деня, в който съпругата му беше свободна от светски ангажименти. Бу извика: „Страхотна прическа“ и без повече приказки я отведе в стаята си. Консуела се скри в кухнята и Скот се оказа абсолютно сам срещу разгневената Ребека. Разбира се, той нямаше намерение да сподели истинската причина за постъпката си: че просто се страхува да върне това дете в дома му. Реагира като адвокат и каза само онази част от истината, която отговаряше на поведението му.

— Тя е само на осем години и живее в опасен квартал, абсолютно сама. В апартамента ѝ няма дори климатична инсталация. За бога, Ребека, нали във вашата организация постоянно мъдрувате как да помогнете на хората без късмет? Аз ти предлагам нещо, с което директно ще спечелиш голямата награда!

— Ние помагаме на тези хора, но не ги каним по домовете си — отсеке Ребека. — Нали сам каза, че майка ѝ ще бъде осъдена? Какво ще правиш с нея тогава? Може би ще я осиновиш и ще я отгледаш като собствена дъщеря? Ще я пратиш в някое от добрите училища на

Хайланд Парк? Скот, нека ти напомня, че в училището на Бу няма нито едно чернокожо дете!

От време на време жена му наистина го вбесяваше. Както треньорът му в колежа, който смъкваше маската от лицето му и го ругаеше за някоя пропусната точка. Тогава Скот стоеше мирно и мълчеше. И днес правеше абсолютно същото: стоеше и мълчеше пред тази красива разгневена жена. Единствената разлика беше, че от устата ѝ не хвърчаха парченца тютюн за дъвчене. С удоволствие би разменил яростта ѝ за онези лепкави парченца.

— Още по-малко пък момиче, което се казва Пашамей!

11

— Скоти, тези доказателства могат да й спасят живота!

Скот беше потърсил убежище от гнева на жена си в Дибрел Тауър. Взе асансьора до последния етаж, където Боби го очакваше за късен обяд. Разказа му за посещенията си в комплекса и за реакцията на Ребека при появата на неканената гостенка. А Боби го информира за развитието на делото.

— Моят човек Карл, частният детектив, успял да открие онази Кики, която потвърдила напълно версията на Шауанда. В това отношение изненади няма. Но след това поговорил и с неколцина приятели от полицейското управление на Хайланд Парк. — Боби се приведе над масата, достатъчно близо, за да се долови миризмата на последната цигара в дъха му. Гласът му се понижи до шепот. — А сега слушай внимателно. Оказва се, че преди година Кларк Маккол е бил обвинен в изнасилване и побой. Пострадалата, студентка от ЮМУ, подаде жалба в полицията, но тя мистериозно изчезнала, след като татенцето, тоест сенатор Мак Маккол, уредил работата с известна сума в брой. Карл говорил със сержанта, който бил дежурен през въпросната нощ. Той споделил, че момичето било пребито.

— Но как ще я открием без жалбата?

— Сержантът се оказал съобразителен човек. Преценил, че трябва да си запази едно копие. Можело да потрябва един ден.

— Дал ли го е на Карл?

— Не, разбира се. Казал, че го държи в банков сейф. Оставали му две години до пенсия и не искал да го уволнят. Предупредил, че ако го призовем за свидетел, ще отрече всичко. Но съобщил на Карл името на момичето. Хана Стийл, в момента живее в Галвестън.

— А дали ще се съгласи да даде показания?

— Днес Карл ще вземе самолета, за да разбере.

— Е, и? — разпери ръце Скот.

— Това означава, че ще изграждаме защитата си в две посоки. Първо, че обвиняемата не е натиснала спусъка. Ще е дяволски трудно,

тъй като отпечатъците ѝ са върху пистолета, а един от куршумите от същия е в мозъка на убития. Веднага възниква въпросът кой го е направил, ако не е тя? Кларк? Стигнал до внезапното заключение, че трябва да освободи света от присъствието си? Не става. Затова мисля, че трябва да се придържаме към версията за самозащита. Той я засипва с расистки обиди, напада я, а тя го гръмва при самозащита. Но кой ще повярва на чернокожа проститутка, която на всичкото отгоре е и наркоманка? Тук се намесва Хана Стийл. Показанията ѝ подкрепят версията ни. Добро бяло момиче свидетелства, че преди година е било пребито и изнасилено от Кларк. Със сигурност част от съдебните заседатели ще се замислят дали пък Шауанда не казва истината. Още повече че сред тях ще има и цветнокожи. Може би ще ѝ спасим живота, ако докажем, че Кларк Маккол е бил расист и насилник.

— А оправдателна присъда?

Боби преглътна и бавно поклати глава.

— Няма да стане, Скоти. По-скоро доживотна, с право на помилване след трийсет години. Никой не може да се надява на оправдателна присъда, когато оръжието на престъплението е собственият му пистолет с ясни отпечатъци върху него, а куршумът в мозъка на жертвата е изстрелян от упор. При тези обстоятелства доживотната присъда е победа.

* * *

— По дяволите, Дан! Кажи му да се откаже, и то веднага!

Гласът на сенатора беше толкова силен, че Дан Форд отдалечи слушалката на няколко сантиметра от ухото си. На бюрото пред него лежеше текущият доклад на Скот по делото срещу Шауанда Джоунс, и той, според предварителната уговорка, незабавно позвъни във Вашингтон. Старши сенаторът от Тексас Мак Маккол никак не беше доволен от чутото.

— Стига ми, че на банката ще се изправи проститутка, която публично ще заяви, че е била бита и обиждана от Кларк! Ако твоето момче започне да призовава разни бели госпожици, които уж също са били бити и изнасилени от него, с мен е свършено! Бях сигурен, че за това момиче са се погрижили! Ами ако вземат да вадят разни истории

от колежа? Ако се разчуе какви ги е вършил Кларк като член на студентското братство?

Сенаторът имаше предвид прословутия „купон на малцинствата“, организиран от сина му и неговите „братя“. Присъстващите на него се бяха появили облечени според традициите на предпочитаното от тях малцинство, а Кларк бе почернил лицето си, приемайки ролята на чернокож сводник. Мак беше принуден да изкупи целия тираж на вестника, който отрази събитието, а човекът, занесъл парите, беше Дан.

— Хората ще решат, че е научил тези неща у дома, от мен! На кръст ще ме разпънат, ако пресата надуши нещо. Няма дори да помириша въздуха в Белия дом! — Настъпи кратка пауза. — А ти никога няма да станеш адвокат на президента, Дан!

— Джордж Уокър Буш?

— Да — отвърна Скот.

— Твърдиш, че президентът е използвал служебното си положение, за да отчужди частни имоти за строителството на стадион? — смаяно го погледна Сид Грийнбърг.

— Тогава не е бил президент, Сид. Не е бил дори губернатор. Докато ти си слушал лекциите на професори с леви убеждения в Харвард, Джордж Буш е бил президент на „Тексас Рейнджърс“. Момчетата разполагали с едно скапано игрище и той използвал връзките си с градската управа, която гласувала отчуждаването на терени за нов стадион.

— И какво по-точно печели обществото?

— Нищо.

— Как тогава са отчуждили тази земя?

— По силата на закона, който не забранява процедурата. Или защото съдът не е спрял сделката. Така е била изградена пистата НАСКАР, така ще бъде построен и новият стадион на „Каубойс“. По дяволите, Сид! Така се действа в цялата страна, при това не само за пътища и паркове, но и за стадиони, търговски центрове, супермаркети.

— А ние ще го направим за хотела на Дибрел.

— Такава е сделката между Том и градската управа — сви рамене Скот.

— Което ще рече, че ще съборим къщите на бедняците заради богатите, които могат да си позволят петзвездния хотел на Дибрел! — възнегодува Сид. — Защо никога не събарят къщите на богатите?

— Защото богатите могат да си наемат адвокати, които да оборят решението в съда. А бедните не могат.

— Значи кметството ще изкупи тези терени за центове, разбира се, с парите на Дибрел, ще изпрати булдозерите и ще отстъпи разчистения терен за луксозния му хотел? Какво печели от всичко това?

— Милиони под формата на данък сгради. Хотелът ще струва минимум сто милиона долара, докато общата стойност на къщите едва ли надвишава един милион.

— Дибрел получава хотела си, градът — своите данъци, а единствените прецакани са бедняците. И всичко е законно.

— Действаме в рамките на закона, Сид. Е, понякога и малко извън него.

— Слушай, Скот, за мен е истинско удоволствие да извъртя някой номер на прокуратурата или на наглите адвокати. Приемам го като игра, при това приятна. Но бедните? Аз самият съм израснал в такава къща!

— И на мен не ми харесва, но такава ни е работата — въздъхна Скот. — Хубавото е, че ще разрушим само трийсет къщи. За сравнение ще посоча, че за търговския център на „Хърст“ бяха съборени сто и двайсет къщи, а за стадиона на „Каубойс“ деветдесет.

— Е, сега вече съм спокоен — въздъхна Сид. — Господи, за това ли се блъсках в юридическия факултет на Харвард?

— Какво очакваш да направя, Сид? — отчаяно разпери ръце Скот. — Да заявя на Дибрел, че се отказваме? Той моментално ще си намери други адвокати, които с удоволствие ще поемат сделката. Така или иначе, тя ще бъде реализирана. Къщите ще бъдат съборени, а хотелът построен. Въпросът е коя фирма ще лапне хонорара от половин милион долара. Ако Дибрел възложи сделката на конкуренцията, ще бъде принуден да уволня някой от сътрудниците си, Сид. Нима си готов да се разделиш с работата, която ти носи двеста

хиляди годишно, за да не оцетиш бедните? За да не си изцапаш ръцете?

Сид заби очи във върховете на обувките си, помълча известно време, после бавно поклати глава.

— Когато бях начинаещ адвокат, Дан Форд ми каза: „Скоти, всяка сутрин преди работа трябва да оставяш съвестта си в гардероба, ако искаш да се задържиш в професията“.

— Шибана професия! — въздъхна Сид.

— Бизнес и нищо повече — сви рамене Скот.

— Но в юридическия никой не ти казва, че правото е просто бизнес, нали? Че на практика си играем с парите и живота на други хора. Напротив, те имат нужда от учебните такси, които им плащат младежи без никаква представа какво значи да си адвокат.

Скот мълчеше. От време на време поклащаше глава като психотерапевт, който търпеливо изслушва проблемите на клиента си. Всеки юрист минаваше през метаморфозата, преживявана в момента от Сид. Тя много приличаше на процеса, по време на който гъсеницата се превръща в пеперуда, но с обратен знак; процес, при който едно достойно човешко същество се превръща в мазен адвокат. Спомни си, че Дан Форд беше кимал по същия начин по време на собствените му словоизлияния.

— Когато си бях у дома за последен път, мама и татко бяха събрали всички съседи и приятели, за да се похвалят с мен, солидният и многообещаващ юрист. Как да обясня на тези хора с какво всъщност се занимаваме?

— Няма да им обясняваш нищо — отсече Скот. — Не можеш да го направиш, нямаш право. Това, с което се занимаваме, остава тук, между тези стени. Адвокатът не може да го отнесе в дома си. Виж какво, Сид. Ти си в професията вече пет години и би трябвало да знаеш, че по служба се разговаря единствено с колеги. Обикновените хора не могат да разберат същността на нашата работа.

— Точно там е въпросът, Скот — въздъхна Сид. — Според мен те отлично я разбират.

— Чакай да се ожениш и да създадеш потомство — поклати глава Скот. — Едва тогава ще проумееш за какво става въпрос. В момента, в който се прибереш у дома, жена ти и децата ще попитат:

„Какво свърши днес, татко?“. Как ще им отговориш? Ще им кажеш ли истината? Не, разбира се. Ще ги излъжеш. Всички лъжем.

Сид помълча за момент, после стана и тръгна към вратата. На прага спря и се обърна.

— О, щях да забравя... Сключихме сделката за земята. Получихме доклада на експертите по околната среда и заделихме десет милиона от цената за рекултивация. Скоро заразената земя ще бъде бетонирана, докладът няма да види бял свят, а екологичните дружества изобщо няма да разберат за наличието на оловни замърсители.

— Агресивно и творческо приложение на правото, Сид.

Младежът кимна и се обърна към вратата, но Скот все пак успя да долови думите:

— Май трябваше да запиша медицина!

Изчака затварянето на вратата и се обърна към компютъра с намерението да включи половинчасовия разговор със Сид в графата „работни консултации“. Щеше да струва на Дибрел поредните 350 долара. В същия момент усети някакво присъствие и рязко се обърна. На прага се беше изправил Дан Форд. Обзе го онова трепетно чувство, с което вярващите се взират в папата, появил се изневиделица на неделната им литургия.

— О, Дан, заповядай!

Лицето на старши съдружникът изразяваше загриженост, главата му леко се поклащаше. Имаше вид на човек, понесъл на плещите си целия свят.

— Знаех си, че това дело ще ни донесе само неприятности.

— Какво имаш предвид?

— Току-що разговарях по телефона с Маккол.

— Сенаторът?! И друг път си споменавал името му, но не знаех, че се познавате лично.

— С Мак бяхме в едно студентско братство — призна с въздишка Дан. — Аз съм изпълнител на завещанието му, от време на време се занимавам с личните му дела. Напоследък не съм правил нищо особено за него, тъй като той продаде компанията и се премести във Вашингтон. Но ако спечели изборите и „Форд-Стивънс“ получи статут

на лична юридическа кантора на президента... Скоти, това е златна мина.

— Страхотно!

— Наистина ще бъде страхотно, Скоти. Ще бъдем в състояние да назначим още петдесет служители, а може би и повече. Ще получим много нови поръчки, а босовете на големите компании ще направят пътека до кабинета ми и ще платят всеки хонорар, който им поискам. Защото ще знаят, че всеки момент мога да вдигна телефона и да се свържа директно с президента. Имаш ли представа какво означава това за един адвокат? Тук, в Далас, съм голяма риба в малко езеро, Скоти. Но ако стана личен адвокат на президента, ще бъда голяма риба в голяма вода. Ще изляза на националната сцена, ще отворя бюро във Вашингтон. Представи си какво означава това лично за мен, а и за фирмата. И за теб, Скоти. Още през първата година ще спечелиш поне един милион долара. Два през втората, три в деня, в който навършиш четирийсет. Ще станеш неприлично богат. Нали така казваш на стажантите, като постъпват във фирмата.

Дан замълча, напълни дробовете си с въздух и тихо добави:

— Но Мак ми даде да разбера, че ако доброто име на сина му бъде омърсено в хода на този процес, „Форд-Стивънс“ няма да бъде фирмата, която ще защитава личните му интереси.

Скот бавно се облегна назад.

— Искат да запазя в тайна миналото на Кларк, така ли?

— Точно така.

— Но Кларк Маккол е бил насилник и расист, Дан! А показанията на Хана Стийл вероятно ще спасят живота на Шауанда!

— Да, така е. Но биха означавали край на надеждите на Мак за президентския пост. Скоти, ако пресата успее да вкара в едно изречение името на Маккол и думичките „расист“ и „насилник“, дори те да се отнасят до сина му, шансовете му да спечели изборите стават точно толкова, колкото са моите да легна с Мис Америка!

— Защо не ми каза, че работиш за Маккол? Щях да заявя на Бъфорд, че има конфликт на интереси, и да откажа защитата!

— Обсъдих тази възможност с Мак — кимна Дан Форд. — Но той беше на мнение, че е по-добре да... хм... имаме влияние върху адвокатата на проститутката.

— В случай че научи за миналото на Кларк.

Дан сви рамене.

— Мак Маккол не е натрупал осемстотин милиона, без винаги да взема предвид всички възможности.

— Кларк Маккол е бил хаймана и глезльо. Обичал да бие момичетата, но накрая си намерил майстора. Защо трябва да се грижим за репутацията му?

— Нямаме подобен ангажимент. Но тук става въпрос за Мак Маккол, а не за сина му. И ние трябва да пазим репутацията му по всякакъв начин, защото фирмата има интерес той да бъде новият президент на страната. Скоти, нима не разбираш, че държим в ръцете си най-високия пост в Америка? Помисли малко! Мак ще ми бъде вечно признателен!

Очите му изгубиха фокуса си, а на устата му се появи замечтана усмивка — Дан Форд се виждаше в Белия дом. След известно време се върна в настоящето.

— Е, какво ще кажеш, момчето ми?

Скот не каза нищо. Двамата юристи, разделени от осем метра излъскан паркет и двайсет и пет години практика, забиха очи един в друг като момченца, които се състезават кой ще мигне пръв. Скот знаеше какво иска да чуе старши партньорът: че ще изпълнява безпрекословно заповедите на Маккол, защото това, което е добро за Маккол, е добро и за фирмата. Но, кой знае защо, той забави отговора си. Може би заради вродения си инат, наследен от Бъч, може би защото по принцип ненавиждаше богаташките синчета, а може би защото го спираше и нещо друго, погребано дълбоко в душата му. В крайна сметка Дан отмести очи, въздъхна шумно и тръгна към вратата.

— Маккол очаква отговор, и то спешно — подхвърли през рамо той.

Бу се надигна от шезлонга край басейна в задния двор. Беше със слънчеви очила и бял бански, а в ръката си държеше чаша безалкохолен коктейл, приготвен от Консуела. На съседния шезлонг се беше проснала по очи Пашамей, облечена в друг бански на Бу. Двете се редуваха да се мажат с крем. Сега беше ред на Бу, която внимателно повдигна дългите плитчици на Пашамей и изстиска част от тубичката върху гърба ѝ.

Обикновено Бу прекарваше следобедите сама, потънала в четене. А. Скот Фени беше на работа в центъра, а майка ѝ — в голф клуба. Повечето от връстничките ѝ от квартала бяха пръснати по вили и летни лагери или пътуваха из Европа. Но Барбара Бу Фени нямаше много приятелки сред тях, може би защото момичетата на нейната възраст обичаха да се фукат с нещата си, а тя не го правеше. Тя беше различна. Мислеше по различен начин, обличаше се по различен начин и искаше различни неща. В резултат момичетата я смятаха за смахната и я наричаха „лесби“, защото предпочиташе момчешки дрехи. А тя свикна да си играе сама или да плува в басейна под зоркото око на Консуела. Днес обаче си имаше приятелка, която, също като нея, се оказа различна.

— Харесвам косата ти — каза Бу и започна да втрива белия лосион в мургавата ѝ кожа. — Чернокожите имат ли нужда от крем против изгаряне?

— Не знам — отвърна след кратко замисляне Пашамей. — Но мама винаги държи да си слагам.

— Кога ще я пуснат от затвора?

— В края на лятото, ако мистър Фени я измъкне.

— Ако не го е извършила, ще я пуснат.

— При нас нещата не стават така.

— Кои вас?

— Чернокожите.

— А. Скот е страхотен адвокат. Ще я измъкне.

— Надявам се. Защото мама не се чувства добре в затвора.

Бу продължи да търка, докато лосионът изчезна в кожата на гостенката ѝ.

— Защо говориш като нас?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, вземайки предвид...

— Какво?

— А. Скот говори така — „вземайки предвид настоящото положение“... Нали е адвокат. Те постоянно използват подобни думи.

— Това ми харесва — ухили се Пашамей. — Вземайки предвид какво? Положението?

— Не говориш като чернокожите, дето ги показват по телевизията. Те използват...

— Черен английски, както му вика мама. Всички в квартала говорят така, но тя ми забранява. Казва, че трябва да говоря правилно.

Бу хвана една от дългите ѝ плитчици и лекичко я подръпна. Пашамей скочи като ужилена.

— Ела, хрумна ми страхотна идея!

Шофирайки към дома си, Скот се питаше защо не се чувства обиден от арогантността на Мак Маккол, който бе решил, че може да диктува условията и начините, по които адвокат А. Скот Фени трябва да гради защитата на клиентката си. Според моралния кодекс на юриста, в който се заклеват всички начинаещи адвокати (ако не за друго, то поне за да получат разрешение да практикуват право), защитникът не бива да се влияе от никакви външни фактори и обстоятелства. Разбира се, повечето адвокати възприемат този кодекс по начина, по който престъпниците възприемат наказателния кодекс: повече като пожелание, отколкото като действащи правила за професионалното им поведение.

Същевременно се питаше и защо не прие безпрекословно заповедта на Маккол. Дан Форд явно очакваше това от него. Никога досега не се беше противопоставял на желанията му, изпълнявайки ги така, както би изпълнил желанията на собствения си баща. Напротив, беше помагал те да се превръщат в окончателни решения, независимо дали ставаше въпрос за уволнение на служител, зарязване на клиент или дарение за предизборната кампания на приятелски настроен съдия. Беше го правил без никакви колебания, защото Дан Форд работеше за интересите на фирмата, следователно и за неговите. Но защо сега се бе поколебал? За пръв път в цялата си кариера?

Върна се на първоначалния факт. Сенаторът на Съединените щати Мак Маккол беше предварително убеден, че Скот Фени няма да положи всички усилия за защита на клиентката си, обвинена в убийство, защото той, сенаторът, му е наредил така. Един факт, от който кръвта на адвокатката би трябвало да кипне. *Какво си въобразява този тип?! За какъв се мисли?* Ако някой в колежа би дръзнал да предложи на звездата Скот Фени да симулира активност в поредния мач, той със сигурност би му друснал един юмрук в зъбите! За това би била достатъчна дори мисълта, че може да опорочи любимата игра. Но

защо адвокат А. Скот Фени не изпитваше същото възмущение сега, когато му предлагаша да симулира защита в съда? Защо изобщо се замисляше върху подобна идея? Нима бе затънал до такава степен в прословутото „агресивно и творческо приложение на правото“, че вече не правеше разлика между сключването на сделка и компромиса със съвестта си? Нима беше станал толкова добър адвокат, че не се вълнуваше, когато трябваше да прави компромиси?

Търсейки отговор, Скот бавно зави по Престън Роуд, който граничеше с Търтъл Крийк и на който се намираха разкошните къщи на известния предприемач Трамел Кроу (данъчна оценка 13,5 милиона долара), собственика на „Далас Каубойс“ Джери Джоунс (данъчна оценка 13,5 милиона долара), Том Дибрел (18 милиона) и Мак Маккол (25 милиона). За пръв път си даде сметка, че Маккол и най-важният му клиент всъщност са съседни. Намали скоростта и хвърли поглед към входа на имението. Представи си как Кларк и Шауанда преминават през високия портал минути преди смъртта да настигне известния плейбой.

Мислите му бяха прекъснати от резкия звън на мобилния телефон.

— Скот Фени — натисна копчето той.

— Мистър Фени, обажда се Луис...

— Луис?

— От оня комплекс.

— О, да, разбира се.

— Мистър Фени, Пашамей още не се е прибрала и почвам да се безпокоя. С вас ли е?

— О, Луис, извинявай. Трябваше да кажа на секретарката да ти позвъни. Реших да оставя детето при нас, докато трае процеса.

— Кой нас?

— Моето семейство. У дома.

— Прибирате Пашамей в дома си?

— Да, само докато приключи тая бъркотия. Тази сутрин ходихме на свиждане с Шауанда, а след това реших, че няма смисъл да... — Скот прехапа език, защото не искаше да споменава, че няма желание да се връща в онзи квартал, след което ловко се измъкна. — Дъщеря ми е на нейната възраст. Имаме четири свободни спални и просто ми хрумна, че това е добро решение. Шауанда е съгласна.

— Ами нещата й? Дрехи и всичко останало?

— Ще използва дрехите на дъщеря ми. На ръст са почти еднакви, а дъщеря ми не носи и половината от нещата, които й купува майка й.

— Ако искате, мога да й докарам дрехите.

— *В Хайланд Парк?!*

Отговори му мълчание. *Май пак го ядосах*, помисли си Скот. Но се оказа, че отново греши.

— Луис?

— Нашият квартал не е място за малки момиченца, които живеят сами, мистър Фени — топло отвърна Луис. — Поздравете я от мен. Ако имате някакви проблеми в тая част на града, просто ми се обадете.

— Благодаря ти, Луис.

— О, и още нещо, мистър Фени...

— Да?

— Не очаквах, че белите са способни на подобни жестове. Вие сте добър човек, мистър Фени.

Дано да си прав, въздъхна Скот и прекъсна връзката.

Бу изтича надолу по стълбите и се настани на масата в кухнята, следвана от Пашамей. Майка й я погледна, сложи ръце на кръста си и попита:

— Какво си направила с косата си, госпожичке?

Дългата червена коса на Бу беше разделена на ивици и притисната към черепа с помощта на множество фиби. Тънките плитчици почти докосваха раменете й.

— Пашамей ми я направи. Нарича се „царевична нива“. Страхотна е, нали?

— Нещо да кажеш? — изръмжа Ребека. Въпросът й беше предназначен за Скот.

— Прилича ми на Бо Дерек — сви рамене той.

— *Бо Дерек?!*

— Да, от някакъв филм, който гледахме заедно.

Майката вдигна ръце на главата си и извика:

— Барбара Бу Фени! Младите дебютантки в Хайланд Парк не си плетат косата на плитчици!

— Това не е проблем, мамо — спокойно отвърна Бу. — Аз няма да ставам дебютантка.

Майката изпусна тежка въздишка и се втренчи в гостенката.

— Надявам се, че нямаш татуировки, Пашамей! — изръмжа тя.

Момиченцето се засмя, очевидно без да разбере, че стопанката на дома говори сериозно. Тук се намеси Консуела, която свали две шишенца от рафта и подхвърли:

— Те двечките са като близначки! Като тези тук... Бу е сол, а Пашамей пипер. — Дебелото ѝ туловище се разтресе от смях. — Сол и пипер!

Майката поклати глава. Устните ѝ се превърнаха в тънка черта — доста обезпокоителен сигнал.

— Гледай си енчиладите, Консуела! — мрачно процеди тя.

— Гости ли чакате? — попита Пашамей.

Бу се извъртя да я погледне.

— Какво?

— Като гледам всичката тая храна, си помислих, че ще имате гости — поясни момиченцето.

Масата действително беше отрупана с тако, енчилади, гуакамоле, пържен боб, тортили с лютив сос.

— Не чакаме гости.

— Всичко е само за нас, така ли?

— Ами да — сви рамене Бу.

— Вземайки предвид — изкиска се Пашамей.

* * *

Бъч и Барбара Фени винаги обсъждаха семейните въпроси на масата, в присъствието на малкия си син. Хубави и лоши, успехи и провали, възможности и проблеми. Бяха твърдо убедени, че това ще му бъде от полза. Скот още помнеше един такъв разговор, малко преди смъртта на баща му. Бъч обясни, че предприемачът го накарал да претупа някаква работа, за да свършат по-бързо и да увеличат печалбата. Разбира се, без знанието на клиента. Трябвало да изпълни заповедта, иначе щял да загуби работата си. Поиска съвета на жена си и чу категоричния ѝ отговор; беше: „Кажми му «не».“ Скот реши да

постъпи по същия начин. Когато се качиха в спалнята и Ребека се изправи гола пред огледалото в банята, където свали грима си и критично потърси признаците на остаряване по стройното си тяло, той седна на леглото и ѝ разказа за заповедта на сенатор Маккол, предадена му лично от Дан. Отговорът на съпругата му беше също толкова категоричен:

— Ще я изпълниш, разбира се! След като Дан те съветва да го направиш, значи няма какво повече да умуваш. Нима си готов да се откажеш от всичко, което имаме, заради една проклета...

— Довърши си мисълта, Ребека! Проклета каква?

Тя рязко се завъртя.

— Заради една проклета черна курва, ето каква!

Адвокат А. Скот Фени бе защитавал богатите си клиенти срещу всякакви нападки от конкуренти в бизнеса, прокурори, мастити адвокати или млади жени, претърпели сексуално насилие. Но не и от жена си. Разбира се, никога не беше имал за клиентка чернокожа проститутка, но вече започваше да я защитава, воден от адвокатския си инстинкт. Сега обаче искането на Маккол, което продължаваше да му тежи, спортната му злоба, дълбоката му ненавист към разглезените богаташки синчета като Кларк Маккол, представата на Луис за добродетелите му, топлината, с която Бу прие Пашамей, а може би и красивата гола жена насреща му, която вече седми месец не го допускаше в леглото си и по невероятен начин умееше да превръща страстта му в гняв, накараха адвокат Скот Фени да защити Шауанда с онази страст, до която прибегваше единствено при защитата на богатите си клиенти.

— Това означава ли, че трябва да умре само защото е черна и е проститутка? — извика той. — Представи си, че ти си се родила с черен цвят на кожата! Щеше ли да бъдеш Мис Университет и председателка на организационния комитет на Бала на каубоите? Или щеше да си някъде по тротоарите на „Хари Хайнс“, упражнявайки най-древната професия? — Пръстът му се насочи към тавана. — За бога, Ребека! Нима не можеш да си представиш, че и Бу би могла да се окаже на мястото на това малко чернокожо момиченце?

Голата му съпруга го дари с презрителна усмивка.

— Не се прави на праведник, Скот Фени! Ти не по-малко от мен се стремеше към парите и всичко, което може да се купи с тях —

къщата, ферарито. Колко плати за този костюм? Аз се омъжих за теб, защото имаше амбиции да станеш голям адвокат. Ти не постъпи в Комитета за безплатна юридическа защита, който помага на бедните чернокожи обитатели на Южен Далас, а отиде да работиш в голяма юридическа фирма, за да печелиш купища пари от богатите си клиенти, които живеят тук, в Хайланд Парк. А сега изведнъж искаш да демонстрираш будна съвест. Не, Скот, не става. — Тя заби пръст в гърдите му и продължи: — Ако действително си решил да ми разбиеш живота заради една проститутка, която, много добре знаеш, е виновна, кълна се в бога, че ще те зарежа! — Пръстът ѝ се вдигна към тавана. — А онова момиченце ще извади късмет, ако остане без такава майка!

Двете деца се готвеха да си лягат в спалнята на третия етаж. Скот им почете малко за огромно удоволствие на Пашамей. Бу настоя гостенката да спи при нея, за да могат да си побъбрят. Коленичила на леглото, тя гледаше с огромно недоумение как Пашамей разстила едно одеяло на пода.

— Какво правиш, в името на Всевишния?

— В името на кого?

— Това е просто израз.

— О, така ли? Правя си леглото.

— На пода?!

Пашамей погледна одеялото, после премести очи към Бу, изправена във високото легло.

— Ти ще спиш в леглото, нали?

— Разбира се — засмя се Бу. — А ти къде ще спиш?

— На пода.

— Значи нямаш истинско легло, така ли?

— Напротив, имам.

— Да не би да имаш болки в гърба? Понякога А. Скот спи на пода, защото го боли гърбът от футбола.

— Нямам болки в гърба.

— Тогава защо?

— Защото е по-сигурно.

— В какъв смисъл?

— Заради стрелбата.

След доста продължителна дискусия Бу успя да убеди гостенката си, че в Хайланд Парк е по-безопасно да се спи в леглото.

Един час по-късно Скот се качи да целуне дъщеря си за лека нощ и ги завари една до друга, дълбоко заспали. Наведе се да целуне Бу по челото. Но главичката на Пашамей беше толкова близо, че той протегна врат и целуна и нея.

— Тате? — прошепна в съня си детето, размърда се под завивките, после утихна.

Всяка година даласките адвокатски кантори започваха ожесточена битка за най-добрите випускници на юридическия факултет. „Форд-Стивънс“ им предлагаше същата стартова заплата, същата норма часове за платени юридически услуги, същото отношение като към съдружниците. Заплатата и нормата се осигуряваха лесно, но поддържането на отношенията изискваше огромни усилия от страна на съдружниците. Трябваше да се преструват на загрижени за живота на тези доскорошни студенти, докато на практика се интересуваха повече от блясъка на обувките си. Но лъгането на абсолвентите беше задължителна част от играта.

Част от играта беше и официалното парти в чест на Четвърти юли, което „Форд-Стивънс“ организираше в дома на Скот Фени. Изправен на верандата, той учудено поклащаше глава. Четирийсет младежи по бански се тълпяха около страхотния му басейн или се разхождаха из градината, оформена от опитните ръце на професионалист. Гледката не беше особено приятна. Слава богу, че не се бяха пременили в тесните плувки на „Спийдо“. Ако не бяха няколкото красиви момичета по бикини, сред които се открояваше стройната Миси, гледката щеше да бъде пълно разочарование.

— Имам добри новини, Скоти.

Обърна се и видя Боби. До този момент не го беше забелязал в тълпата.

— Какви?

— Говорих с Хана Стайл. Съгласна е да даде показания пред съда. Разказа ми цялата история с Кларк. Според нея бил най-доброто момче на света, преди да се надрусва. Тогава се превръщал в истинско животно. Идеите му за любовна игра се изчерпвали с няколко силни плесници. — Боби отпи глътка бира и добави: — Шауанда е направила услуга на обществото, като му е пръснала мозъка.

— Значи тя е единствената свидетелка на защитата?

— Да. Но държи името ѝ да остане в тайна до началото на процеса. Умира от страх от Маккол.

— Не сме ли длъжни да я включим в списъка на свидетелите?

— Би трябвало — сви рамене Боби. — Но се надявам Бъфорд да ни пусне малко аванта, защото мрази смъртните присъди, а Бърнс няма да се откаже от нея. Прочете ли доклада ми защо прокуратурата не може да иска смъртно наказание по този случай?

Скот поклати глава.

— Изобщо чел ли си някой от докладите и петициите ми?

— Нямах време.

Боби изсумтя и тръгна да търси барбекюто, оставяйки Скот насаме с мислите си. *Маккол очаква отговор, Скоти. И то спешно.*

— Ей, това да не е Джони Кокран?

Скот се обърна. Към него се приближаваше Бърни Коен с бира в ръка. Следващите му думи излетяха в скоропоговорка, като рап текст:

— Ако кондомът ти е тесен, трябва да търсиш друг, по-лесен...

Бърни се смяташе за веселяк. Беше партньор в отдела за ценни книжа на „Форд-Стивънс“ и изглеждаше на петдесет, въпреки че беше само с една година по-голям от Скот. По тялото му нямаше дори следа от мускулна тъкан. В училище такива като него ги наричаха „дебели задници“. Бирата му се разклати по посока на Бу и Пашамей, които седяха в далечния край на басейна.

— Това ли е дъщеря ѝ?

— Да.

— Живее при вас, а?

— Да.

— Във вестника имаше снимка на клиентката ти. Много готино черно маце! — Бърни го смушка в ребрата и намигна. — Да не ти плаща в натура, приятел?

— Престани да дрънкаш глупости, Бърни!

Бърни се сви, изсумтя и се отдалечи, а Скот се запита как е било възможно някога да го харесва. И защо не се наслаждаваше на купона както миналата година, когато с гордост показваше къщата си на ококорените студентчета. Имотът от почти четири декара в сърцето на Хайланд Парк, гаражът за четири коли с неговото ферари, спортния мерцедес на Ребека и джипа ланд ровър, който използваша при съвместните си пътувания сред природата. И още: покритата веранда с

лице към басейна и къщичката до него, зад която се виждаше яркозелената, безупречно подстригана ливада, поддържана от вкопана в земята напоителна система. В момента там беше опъната волейболна мрежа, от двете страни на която подскачаха неколцина студенти. Външният им вид го накара отново да поклати глава. Сред тези момчета нямаше нито едно с атлетично телосложение.

Да, тази година той просто нямаше настроение за веселба. Студентите бяха доволни, момичетата се държаха приятелски, лееше се бира, барбекюто цвъртеше... Но мислите на Скот постоянно се връщаха към Шауанда и чернокожото момиченце, към Дан Форд и заплахата на жена му. *Маккол очаква отговор, Скоти. И то спешно.* До началото на процеса оставаха само седем седмици, а той трябваше да вземе важно решение. Не искаше да го прави, то помрачаваше способността му да разсъждава. Лошите предчувствия се бяха превърнали в постоянен спътник в живота му.

— Била съм между толкова много бели хора само веднъж — възкликна Пашамей, седнала на ръба на басейна. — Беше миналата година, когато мама ме заведе на панаира. Само на такива места се срещаме с белите.

— Не си изпуснала много — каза Бу.

— Кои са тези? — попита Пашамей, посочвайки с широк замах оживената градина.

— Бебета адвокати.

— Какви, какви?

— Студенти, които фирмата на А. Скот иска да наеме.

— Момчетата не струват, ама момичетата си ги бива. Те жените им ли са?

— Кои, фенките ли?

— Те такива ли са?

— Някога са били. А. Скот ги наема, за да се правят на интересни пред студентите, които иска да наеме. На това му вика „хвърляне на въдицата“.

— Какво означава това?

— Като рекламите във вестниците. Четеш, че някъде продават летни кънки с намаление, и отиваш да си купиш. Но в магазина ти

казват, че са свършили и ти предлагат друг, по-скъп модел.

— О, това го знам. Мама казва, че разни тарикати често го правят и се опитват да намалят цената чак след като се е качила в колата.

— Искаш да кажеш, че я подмамват да се качи в колата им?

— Не, става въпрос за трик на разни кенефи...

— Тоалетни?

— Не, така вика мама на мъжете, които искат да я купят.

— Майка ти се продава?

— На час — делово уточни Пашамей.

— И А. Скот се продава на час — кимна Бу. — Той им вика платени часове и иска по триста и петдесет долара за всеки.

— И мама иска почти толкова, въпреки че не е ходила на училище.

— Страхотно! Но студентите тук си мислят, че ако постъпят на работа в кантората на А. Скот, ще имат възможност да излизат с красиви момичета като тези. Само че това няма да стане.

— Ако си платят добре, ще стане. Мама казва, че всичко е въпрос на цена.

В горещи дни като този Боби беше открил свой начин да се спасява от жегата: грабваше една студена бира и скачаше в 20-те сантиметра хладка вода на надуваемия басейн, който държеше в двора на малкото си жилище в Източен Далас. Това беше неговата версия на воден купон. А тук, тук беше друга работа. Главно защото не беше нужно да затваря очи и да си представя красиви момичета по бикини, тъй като момичетата бяха навсякъде около него. Беше много щастлив, че Скоти го покани.

Изправен край далечния край на басейна с бира в едната ръка и печено свинско ребро в другата, Боби се мъчеше да не зяпа прекалено открито красавиците наоколо. По голия му корем капеше сос. Тялото му не беше загоряло и стегнато като на Скоти, но в сравнение със студентите по право се чувстваше като истински Адонис. Това усещане рязко се усили, когато едно невероятно красиво момиче с бял бански се приближи към него и спря на такова разстояние, че той усети топлината на тялото му.

— Забелязах, че не носите халка — отбеляза то.

— Защото не съм женен — отвърна Боби и механично направи опит да си глътне корема.

— Какво съвпадение — пропя красавицата и вдигна големите си очи към лицето му. — Аз също.

Боби вече беше глътнал няколко бири и самочувствието му работеше на максимални обороти.

— Какво прави тук прекрасно момиче като вас? — небрежно подхвърли той.

— Търся си богат адвокат като вас.

Искреността си е искреност, помисли си той, докато момичето скъсяваше разстоянието помежду им, а гърдите ѝ рязко се повдигнаха, заплашвайки да изскочат от горнището на банските. Докосването на гладката ѝ кожа пробуди съвсем определени усещания в онези части на тялото му, които оставаха скрити от плувките.

— Искам веднага да ви предупредя, че не притежавам дом като този, не съм богат адвокат и шансовете ми да стана такъв са доста ограничени, което не пречи да си намерим някое уединено местенце и да правим секс до забрава.

Момичето рязко се отдръпна, сякаш изведнъж беше открила заразна екзема по тялото му.

— Няма да стане — отвърна с вяла усмивка тя, обърна се и започна да се отдалечава.

Боби затвори очи, опитвайки се да запази за миг аромата на тялото ѝ. Но той скоро изчезна заедно с леката издутина в плувките му. Въздъхна и тръгна към единствените две млади дами, които не търсеха богати адвокати. Бу и Пашамей седяха на края на басейна и клатеха крака във водата.

— Хей, Боби — усмихна се Бу.

— Здравейте, момичета.

— Здравсти, мистър Херин.

Скоти го беше представил на децата малко преди началото на празненството.

— Къде е майка ти? — обърна се към Бу той, след като седна на бетонния перваз и натопи крака във водата. — Не я виждам никъде.

— Вътре — направи гримаса момичето. — Не си пада по такива купони.

— А ти?

— О, аз ги обичам! Опитвам се да разбера какъв е животът на тези хора, когато не целуват задника на А. Скот с надеждата да получат работа.

Боби се разсмя.

— Скоти правилно отбелязва, че макар и само на осем, ти мислиш и разсъждаваш като на двайсет и осем! — поклати глава той, после махна с печеното ребро към един от стоящите наблизо студенти. — Добре, кажи ми какъв е животът на онзи там — кльощавия, с тъмните очила.

Бу огледа обекта си, помълча малко и започна:

— Умник, който е постъпил в юридическия само защото и баща му е адвокат. На практика го привличат компютрите, но това няма значение. Ще завърши пръв по успех в класа си и ще бъде нает от А. Скот, но след една година ще напусне. Никога не е излизал с момиче, защото е ужасно свенлив. Единственото му желание в момента е да се махне оттук и да седне пред любимия си компютър. Винаги ще си остане сам.

Боби я погледна смаяно.

— Страхотно! — промълви той, овладя се и подхвърли: — Пашамей, сега е твой ред. Какво ще кажеш за онази русата, с... хм...

— Купените цици? — подсказа му детето.

— Да, точно тя. Какво ще кажеш за нея?

— Доста тъпичка, но не го знае. Ще се омъжи за някой богат адвокат и ще си живее щастливо.

Боби изведнъж усети, че кима в знак на съгласие.

— Страхотни сте, и двете — промълви с уважение той. — Бу, какво ще кажеш за този тук?

Очите на момиченцето бавно обходиха множеството.

— Кой по-точно?

— Ей този — отвърна Боби и насочи свинското ребро към гърдите си.

Бу го огледа, после отмести очи и поклати глава.

— Хайде, кажи ми!

Момичето вдигна глава, очите му бяха тъжни.

— Не, Боби.

— Хайде, хайде — подкани я с усмивка той. — Аз съм голямо момче, мога да го понеса.

Очакваше да бъде наречен тотален смотаняк, който винаги ще си остане такъв. По дяволите, това едва ли представляваше някаква изненада. Повтаряше си го всяка сутрин пред огледалото. Но Бу продължаваше да мълчи. После, без да го гледа, изведнъж каза:

— Ти си бил тайно влюбен в майка ми, Боби. Но тя се е омъжила за А. Скот. И оттогава насам постоянно се питаш какъв ли щеше да бъде животът ти, ако се беше омъжила за теб.

Боби замръзна от изненада. Трябваша му няколко секунди, за да се овладее. Изправи се и погледна детето от горе надолу.

— Защо мислиш така?

— Видях как я гледаше, когато пристигна. Очите ти все пробягваха по лицата на хората, а когато я откриха, се заковаха върху нея. За много дълго.

Боби се обърна и с решителна стъпка се насочи към хладилника за бира.

Изправена до прозореца на втория етаж, Ребека Фени наблюдаваше двама от тримата мъже, които бяха влюбени в нея. Скот бе заобиколен от студенти и платени красавици, а сочна блондинка с черни дантелени бикини открито му се натискаше. Боби Херин стоеше самотен до хладилника с бира. Бедничкият Боби. Още преди години ѝ беше ясно, че той е влюбен в нея, въпреки че с нищо не го показваше. Вероятно защото беше верен приятел на Скот и за нищо на света не би пожелал някое от неговите притежания. Не че би могъл да я спечели. Всички бяха наясно, че Боби Херин няма да стигне далеч. За разлика от Скот Фени. И това беше главната причина, поради която Ребека Гарет се качи на влака на Скот. Десет години по-късно пътуването беше дало своите резултати. Преди него Ребека живееше в девически пансион и караше купена на старо тойота, а основното ѝ занимание се изчерпваше с подгряване на агитката, подкрепяща отбора. Днес живееше в разкошна къща, караше спортен мерцедес и се бореше да стане главен организатор на Бала на каубоите. В момента обаче я вълнуваше доста тревожен въпрос: *Дали не идва краят на този богат и безгрижен живот?*

Ребека Гарет беше израснала в едно от работническите предградия на Далас, но имаше големи амбиции. Искаше на всяка цена

да учи в ЮМУ — мечтата на всички бедни младежи в Далас, за които колежът бе вратата към по-охолния живот. И към Хайланд Парк, разбира се.

Ребека беше добра студентка както в клас, така и навън. Обикаляйки със старата си кола из улиците на Хайланд Парк, тя си представяше, че е стопанка на някоя от прекрасните къщи, но едновременно с това си даваше сметка за един прост житейски факт: никога не би могла да притежава собствен дом в Хайланд Парк, независимо от ума и амбициите си за кариера. Това не беше по силите на нито една жена.

Нейното бъдеще беше неразривно свързано с външния ѝ вид и тя прекрасно го знаеше. Едва десетгодишна, вече привличаше вниманието на майките на съученичките си, които възкликваха: „Господи, какво красиво дете!“. На шестнайсет, когато тялото ѝ започна да се оформя, привличаше погледите на приятелите на баща си, а на двайсет и една вече беше най-красивото момиче в ЮМУ. Когато започнаха да я интервюират за работа, очите на мъжете не слизаха от тялото ѝ и в тях ясно личеше желанието да я имат, заплащайки съответната цена.

Но тя нямаше намерение да продава красотата си за час или за нощ, нито пък срещу съблазнителна оферта за работа. Ребека Гарет беше готова да се продаде само срещу недвижима собственост, срещу половината от всичко, което бъдещият ѝ съпруг би спечелил по време на брака. Тя знаеше много добре, че съпругите в щата Тексас не водят дела за издръжка, защото по закон им се полага половината от семейното имущество.

Което означаваше, че ѝ трябва съпруг. Съзнаваше, че красотата ѝ позволява да избира между три възможности: по-възрастен мъж, който вече е натрупал състояние, но такъв мъж неизменно бе обременен с някакъв багаж — най-често една-две бивши съпруги, плюс два пъти повече деца; сина на по-възрастен и богат мъж, чието наследство обаче не е обща съпружеска собственост; и накрая мъж, обладан от амбицията да натрупа състояние по време на брака, което съответно подлежи на делба. Точно такъв мъж се оказа Скот Фени, футболната легенда на Хайланд Парк. Град Далас в Тексас е най-доброто възможно място за американски футбол. Успехът на игрището означаваше почти стопроцентов успех във всички останали житейски начинания.

И така, Ребека Гарет заложи красотата си на младия адвокат Скот Фени.

Разбира се, че беше и мъничко влюбена в него, но едва ли щеше да приеме предложението му за брак, ако бе проявил желание да стане треньор по футбол и да живее в някоя къщичка в предградията на Далас. Тя не можеше да прекара разделителна линия между своята любов и неговите амбиции. Обичаше го, защото и двамата искаха едно и също, защото мечтите и желанията му отговаряха на нейните. Просто бяха от една кръвна група. След сватбата се настаниха в малка къща в Хайланд Парк, която струваше 500 000 долара. После Скот стана личен адвокат на Том Дибрел, а тя — най-красивата жена на квартала.

Първите години от съвместния им живот бяха точно такива, каквито си ги беше представляла: купуваха, печелеха, придвижваха се нагоре по социалната стълбица. Скот се бореше със зъби и нокти за интересите на „Форд-Стивънс“ и за личното си благосъстояние; тя се включи в различни обществени организации и започна да трупа престиж. И успехите, както обикновено става, водеха до нови успехи. Скоро влязоха в списъка на най-преуспяващите обитатели на Хайланд Парк — млада, динамична и преуспяваща двойка, великолепно съчетание между футболен герой и най-красивата мис. Завиждаха им всички. Мъжете мечтаеха за нея, жените за него. Но те пазеха сексуалната енергия само за себе си: тя се възбуждаше от успеха, а той — от нея. Страстта му беше изпепеляваща. Искаше я повече от всичко друго. Успехът и сексът се превърнаха в главните пилони на живота ѝ, който ставаше все по-хубав и по-пълноценен.

До деня, в който разбра, че е бременна.

Новината беше шок за нея. Майчинството изобщо не влизаше в плановете ѝ, но нищо не можеше да се направи. Просто стоеше и безпомощно наблюдаваше как коремът ѝ расте, а прекрасното ѝ тяло се подува и губи формите си. Приличаше на кит, изхвърлен от прибой. Започна да избягва огледалата, защото те отразяваха гледка, с която не беше свикнала. Сякаш зла магьосница я беше превърнала в тантуреста мама, която седи в микробуса и чака синчето ѝ да приключи с тренировката на футболния терен. Къде беше стройната бяла жена, която изглеждаше идеално зад волана на черния спортен мерцедес? На няколко пъти отскочи до „Хари Хайнс“, но все не успяваше да набере кураж, за да влезе в някоя от многобройните клиники за аборти.

Разбира се, щеше да каже, че е пометнала, тъй като в консервативния Хайланд Парк не гледаха с добро око на абортите.

Но Скот искаше това дете.

Целият свят разбра, че фамилия Фени очаква наследник. Мъжете започнаха да изчисляват годините, които ще бъдат нужни на Скоти-младши, за да дебютира във футболния отбор на колежа, а жените я засипваха с бебешки подаръци, за да улеснят прехода ѝ към майчинството. При толкова внимание към бременността ѝ нямаше как да прибегне до номера с помятането, защото това щеше да се възприеме като личен провал на Ребека Фени. А изисканото общество на Хайланд Парк не прощаваше провалите. В крайна сметка беше принудена да се примири с неизбежното и бързо се превърна в перфектната бъдеща майка. Приемаше само екологично чиста храна и прекрати употребата на кафе и алкохол. Всеки ден правеше серия от специални упражнения в басейна, преструвайки се, че изпитва огромно удоволствие от все по-широката си талия.

Но Скоти-младши се оказа момиченце, което получи името Бу. Хайланд Парк изпусна дълбока въздишка на колективно разочарование, но това не се отнасяше до Скот. Любовта му се роди в момента, в който очите му се спряха върху малкото човече в болницата. А Ребека разбра, че трябва да дели мястото в сърцето му.

Сексът вече не беше същият.

Ребека Фени имаше нужда от човек, който да я иска повече от всичко друго, но Скот Фени престана да бъде такъв. В същото време имаше нужда от човек, който да ѝ предлага живота, на който беше свикнала. Скот Фени все още беше този човек. Той ѝ купи имението в Хайланд Парк — дома, за който беше мечтала от дете и който крещеше на света, че тя, Ребека Фени, е част от висшето общество. Защото жена, която живее в къща за половин милион, може да стане член на различни клубове, но само жена, която живее в къща за три милиона и половина, би могла да се състезава за председателството на големите светски събития. Този дом беше животът на Ребека Фени. Един перфектен живот, който не можеше да стане по-добър.

Но можеше да стане по-лош.

Тази тревога я измъчваше през последните няколко седмици. Дали животът ѝ действително щеше да поеме в опасна посока? Намаляваше ли темпото, с което препускаха към върховете? Или

просто той свършваше? Беше се надявала, че възходът на Скот Фени ще продължава вечно, беше се молила за това. Но мъжете бяха непредвидими. Мъжете винаги намираха начин да прецакат нещо наистина хубаво.

Дали и Скот Фени щеше да се окаже един от тях?

Немалко обитатели на Хайланд Парк зарязваха съпругите си заради по-млади момичета. Но тези съпруги бяха петдесет-шейсетгодишни, а половината от семейното състояние им беше предостатъчно за спокоен и охолен живот. За разлика от тях Ребека беше само на трийсет и две, а семейното състояние все още беше в процес на натрупване. Къщата беше ипотекирана и на практика банките притежаваха всичко, включително живота и щастието ѝ. Ако Скот решеше да я напусне в този момент, тя щеше да остане без нищо, точно както майка ѝ преди години. Следователно възходът на Скот Фени трябваше да продължи най-малко до изплащането на ипотеката.

Беше заложила красотата си на Скот Фени. Ами ако загубеше?

Когато стана мисис А. Скот Фени и започна да ходи на гости на по-старите адвокатски съпруги, тя мечтаеше да има всичко, което можеше да се купи с пари. Едва напоследък започна да си дава сметка, че те пък са ѝ завиждали за нейната младост и красота. Качества, които им бяха нужни, за да се борят успешно за своите адвокати. Но те не можеха да се купят с пари въпреки всичките липосукции, пластични операции и лифтинги. Добрите хирурзи можеха да помогнат, но никой не беше в състояние да направи два̀сет и пет годишно момиче от една петдесетгодишна жена. И по тази причина те губеха своите адвокати, които тичаха при по-млади жени.

Днес, на трийсет и две, стара според стандартите на Хайланд Парк, Ребека започваше да разбира страховете им. Гледаше как русокосата хубавица — *най-много два̀сет и две, два̀сет и три годишна, за бога!* — хвърля премрежени погледи на нейния адвокат, явно изгаряща от желание да заложи красотата срещу шанса да се сдобие с това, което притежаваше Ребека. Винаги щеше да има някоя като нея, млада, красива и жизнена, готова да заеме мястото ѝ в разкошната къща. Ребека Фени все още беше най-хубавата жена на Хайланд Парк, напълно способна да се бори за своя адвокат срещу всяка два̀сет и две годишна конкурентка. Но съзнаваше, че това скоро

ще се промени, тъй като с всеки изминал ден ставаше по-стара и по-малко красива.

В случай че момичето край басейна успееше да ѝ отнеме Скот преди окончателното натрупване на семейното състояние и съответната ѝ част от него, а такова момиче щеше да има на всяко подобно парти, пред Ребека щеше да има един път — да си хване за съпруг някой по-възрастен богаташ, някъде към шейсетте. Представата за такъв мъж върху нея я накара да потръпне. Когато парите бяха достатъчни, всеки мъж можеше да си позволи съпруга, която е с две, а дори и с три десетилетия по-млада от него. Но така ли бе за жените? Тя не би имала никакъв шанс при мъж на своята възраст. Мъжете между трийсет и четирийсет търсеха млади мацки като тази край басейна — двайсет и две, двайсет и три годишни.

Да, такава е горчивата истина, въздъхна тя. В живота на всяка жена се появява друга. Но за Ребека Фени нещата бяха по-различни. Жената, която заплашваше да ѝ отнеме всичко — дом, положение, пари — не беше двайсет и две годишната хубавица с големи цици и стегнато дупе, а една чернокожа проститутка, обвинена в убийството на сенаторски син.

— Като порасна, ще стана проститутка.

Консуела нададе тих вик откъм кухнята, Скот се задави с парчето печено, останало от барбекюто, а Ребека му хвърли мрачен поглед през масата. Той се обърна към Бу, която току-що беше обявила житейските си цели пред всички членове на семейството.

— Моля?

— Ами да — отвърна детето, захапало печено ребърце. — Майката на Пашамей печели по двеста долара на час, а ако кенефът я иска за цяла нощ, му взема хилядарка.

Скот погледна към Пашамей, която безстрастно кимаше.

Ребека помълча известно време, след което въздъхна.

— Е, Скот, можеш сам да се увериш, че малкият ти социален експеримент вече дава плодове. Дъщеря ти очевидно става все по-земна.

— Тя не знае какво говори, Ребека — каза Скот и се обърна към Бу. — А знаеш ли какво прави майката на Пашамей с тези „кенефи“?

Детето преглътна картофената салата и кимна.

— Обикновено гледат телевизия и ядат пуканки, но понякога кенефите искат да чукаат.

— Това вече е прекалено! — ахна Ребека и изпусна сребърните прибори.

— Какво по-точно означава това?

— Ами... Ако си слагат мушамата, всичко е наред. Само дете не мога да разбере защо трябва да си слагат мушама, когато не вали?

Бу се обърна към Пашамей, но тя само сви рамене и продължи да гризе ребърцето си.

— Аха. Това ли е обяснението на майка ти?

— Ами, така казва — отвърна между залците мургавото момиченце. — След като един президент може да спечели десет милиона от книга, в която описва как са му духали, защо тя да не изкара стотачка за същата работа на „Хари Хайнс“? — Вдигна глава от чинията си и добави: — Когато е болна и взема лекарства, мама говори много. Докато заспи.

Бу се обърна към нея и с ококорени очи попита:

— Какво значи да са му духали?

Шауанда осмука кокала, облиза устни и извърна големите си кафяви очи към Боби.

— Но това му викам добра храна!

Боби мълчаливо ѝ подаде поредното свинско ребърце, останало от купона на Скот. Беше си тръгнал с една дузина такива, плюс половин кило салата от сурово зеле и варен боб и две студени бири. Бирите изпи още по пътя, защото внасянето на алкохол в ареста беше забранено. Но преди да започне да се храни, Шауанда настоя да чуе всички подробности за градинското парти и, разбира се, за своето красиво момиченце.

— Колко пъти ми носиш храна през последния месец, мистър Херин? — попита тя.

— Доколкото си спомням седем, но това няма значение. Само не казвай на Скоти.

— Защо го правиш? Защо си толкова добър с Шауанда?

— Ти си ми клиентка — сви рамене Боби. — Или нещо такова.

Тя му хвърли един изпитателен поглед, сякаш опитвайки се да отгатне бъдещето си по чертите на лицето му, после кимна:

— Май нямаш с кого да се храниш, а?

— Нямам — мрачно отвърна Боби, без да вдига очи от чинията си.

— Много мило от твоя страна, че ми носиш храна. Не ми хареса само пицата с онези дребни рибки.

— Аншоа.

— Точно така — кимна тя, сдъвка зелето и добави: — Наистина съжалявам, мистър Херин.

— За какво?

— Че те помислих за... за скапан адвокат.

— Няма нищо — засмя се Боби. — През по-голямата част от времето и аз се мисля за такъв.

— Ти си беден, защото ти пука. Размекваш се пред хора като мен, работиш без пари. И по тази причина не си богат. Не печелиш, раздаваш всичко, което имаш. Къде щях да бъда аз, ако действах по същия начин? Лош бизнес, мистър Херин, много лош бизнес! Но виж, мистър Фени е друга работа. Той е богат, защото работи само за богати клиенти.

— Някога и на него му пукаше.

— Значи не ми се сърдиш, че поисках той да ми бъде защитник?

— Не, Шауанда. Ти имаш нужда от него. Той е много по-добър адвокат от мен.

— Може би ще го накараш пак да почне да му пука. За мен.

Боби вдигна глава и видя надеждата в очите ѝ.

— Може би — бавно кимна той.

Сградата на голф клуба не беше от най-скъпите в Далас, нито в Хайланд Парк. В замяна на това обаче със сигурност беше най-трудно достъпната в целия щат. Да се нарече клуб на избраници беше все едно да се каже, че Майкъл Джордан е добър баскетболист. В този клуб човек не можеше да влезе благодарение на парите си; трябваше да е роден там, да се е оженил там или да е целувал толкова много задници, че Американската медицинска асоциация да може да му издаде диплома за специалист по проктология. Скот Фени бе успял да стане

член на голф клуба единствено защото беше местна футболна легенда и личен адвокат на Том Дибрел.

Той спря джипа под навеса на входа, а портиерът му отвори още преди да е изключил двигателя. Скот му подаде банкнота от двайсет долара и влезе, следван от семейството си. Бу и Пашамей хукнаха напред с весел смях, като всички нормални деца. Скот се усмихна, но Ребека запази леденото изражение на лицето си.

Дори когато не беше в настроение, тя продължаваше да е най-красивата жена в Хайланд Парк. И Скот беше горд, че влиза с нея в най-престижния голф клуб. Високият, красив и преуспял адвокат, някогашна футболна звезда, ескортира разкошната си съпруга, някогашна Мис Университет, облечена в бледожълта лятна рокля, подчертаваща великолепната ѝ фигура. С нескрито удоволствие отбеляза погледите, които мъжете ѝ хвърляха дискретно. В тях се четеше завист и копнеж, безумната мечта да се приберат довечера у дома с нея, а не със сбръчканите динозаври, които им се водеха за съпруги. Ребека беше важна част от перфектния живот на Скот Фени, въпреки че тази вечер въпросната част беше очевидно ядосана.

— Правиш огромна грешка! — просъска тя.

— О, не се тревожи чак толкова. Дошли сме заради фойерверките, нищо повече. Едва ли някой ще забележи едно чернокожо момиченце.

— Надявай се! Жените тук забелязват дали бюстът ти е с един сантиметър по-голям или пък задникът ти се е смалил с толкова. Какво обяснение да им предложиш? Детето със сигурност не е член на семейството!

Клубът отваряше врати за децата на своите членове само два пъти годишно: за новогодишното парти с традиционния Дядо Коледа и за фойерверките по случай Четвърти юли. През останалото време достъпът на деца беше строго забранен. Не беше кой знае каква загуба за тях, тъй като средната възраст на членовете беше седемдесет и четири години. Скот и Ребека бяха сред младите, като за „млади“ се смятаха всички под шейсет. Обстановката беше съвременна... за 1952 г. Управата не виждаше смисъл да я обновява и единственото нововъведение за последните петдесет години беше широкоекранният телевизор в грил залата. Просто нямаше смисъл да убеждават някой седемдесет и четири годишен член, че промените могат да донесат

добро. За човек на тази възраст всички промени са лоши вероятно защото няма как да го подмладят.

И така, с изключение на двете споменати дати, в клуба не се допускаха деца. А също и чернокожи, ако не се брояха момчетата, които носеха стиковите за голф. Забраната се разпростираше и върху латиноамериканците и всички други етнически малцинства, включително евреите. Въпреки че най-ревностните членове баптисти се лекуваха в еврейската болница „Зейл-Липши“, а съпругите им пазаруваха в „Найман Маркъс“, евреите нямаха достъп до клуба. Толкоз по въпроса.

Разбира се, писмени забрани в този смисъл липсваха. Такива неща не се предлагат в писмен вид. Но те бяха очевидни и ясни, както средният пръст, който разгневените шофьори показват на ченгетата. Той не е забранен от закона, но нарушителят при всички случаи ще бъде глобен.

Влязоха в сградата и поеха по дълъг коридор. Забавиха ги няколко секунди сбръчканите динозаври, които държаха на всяка цена да поздравят Ребека със сигурния ѝ избор за председател на организационния комитет на предстоящия бал. „Благотворителна акция в бедните квартали“, отвърна на въпросителните им погледи тя, навреме съобразила, че присъствието на Пашамей няма да остане незабелязано. Коридорът ги изведе до полегата морава с безупречно подстригана трева. В дъното се виждаха белите столове, от които членовете на клуба щяха да наблюдават фойерверките.

Откриха четири свободни места до групичка старци, чието общо състояние надхвърляше един милиард долара. Никой от тях не реагира на присъствието на Пашамей, вероятно защото изобщо не я видяха в сгъстяващия се здрач. Момичетата седнаха отпред, а Скот и Ребека се настаниха зад тях.

— Видя ли? — приведе се към съпругата си Скот. — На никого не му пука.

Замълчаха, наслаждавайки се на топлата лятна вечер и прекрасната панорама, която се разкриваше пред очите им. Сгушени едно до друго, децата възбудено си шепнеха. В момента, в който се разнесе оглушителен гръм и над главите им разцъфна огромна разноцветна ракета, Пашамей скочи и се просна на земята като войник, попаднал под обстрела на врага.

— Пашамей! — втурна се към нея Скот. — Какво стана?!

— Лягай долу, мистър Фени! — напрегнато извика момичето. — Веднага лягай! Обстрелват ни от минаваща кола!

Децата наоколо се разхилиха и това пробуди особено неприятен спомен от детството му. *Скоти, откъде ти купуват дрехите?* — подигравателно питаха богатите му съученици. — *Вероятно от „Сиърс“?* Кръвното му бързо се повиши до нивото, до което стигаше преди мач. Хлапетата на Хайланд Парк обичаха да се подиграват с победните. Пример в това отношение беше миналогодишният плейоф срещу отбор от работническите предградия на стадион „Тексас“. Хайландските хлапаци скандираха „Суша пара срещу бели боклуци“ и замеряха опонентите си със смачкани банкноти, скрити зад високите парапети на бащините си ложи. Скот хвърли изпълнен с омраза поглед към ухилените мамини синчета. Страшно му се прищя да им зашлеви няколко здрави плесника, но се въздържа, тъй като това щеше да се отрази зле на адвокатската му репутация. Той се наведе и помогна на Пашамей да се изправи.

— Всичко е наред, миличка, това са фойерверки. В Хайланд Парк не се стреля от преминаващи коли.

— О!

Момиченцето се огледа и бавно се върна на мястото си. Очите на старците бяха приковани в нея.

— Е, сега вече можем да сме сигурни, че си осигурихме централно място в клубния бюлетин — въздъхна Ребека.

На Четвърти юли Карлос Ернандес, любимият келнер на Боби в клуб „Даунтаун“, беше арестуван. Беше отишъл на някакъв купон в Източен Далас с намерението да се повесели и да хвърли няколко пиратки и увеселителни ракети. В Далас е забранено притежанието на каквито и да било взривни вещества, но на Карлос изобщо не му пукаше, защото освен пиратки притежаваше кокаин и марихуана. Пиян и надрусан до почти пълно вцепенение, той се беше оказал на сред Гранд авеню, замеряйки с пиратки преминаващите коли. За негово нещастие между тях беше и една патрулка на градската полиция, чийто шофьор с ужас видя как една картонена кутия със запален фитил каца в скута му. Карлос бе арестуван за притежание на две дузини пиратки, пет ракети, петдесет „римски свещи“, десет грама кокаин и две торбички трева. Поради предишните си контакти с федералната правозащитна система бе предаден на ФБР. Там официално го обвиниха в притежание с цел разпространение. На дрога, разбира се, а не на увеселителни бомбички. С пет предишни обвинения от същия характер го очакваше доста продължителен престой в затвора.

Това бе довело Боби в центъра на града днес. Майката на Карлос го нае да защитава сина ѝ срещу хонорар от 500 долара, сто от които в аванс, а останалите — по сто на месец. Две бяха причините, поради които Боби паркира на цели шест пресечки от сградата на федералния съд: да не плаща паркинг и да има време за една цигара. Когато най-сетне се добра до кабинета на федералния прокурор на третия етаж, лицето му беше плувнало в пот, а дрехите му воняха на тютюн. Представи се на рецепцията, посочи целта на посещението си и седна в чакалнята. Беше тук, за да търси извънсъдебно споразумение с прокурора. И направи всичко възможно да скрие изненадата си, когато пред него се изправи Рей Бърнс.

— О, Боби! — усмихна се широко прокурорът, сякаш беше адски доволен от неочакваната среща. — Радвам се да те видя.

— Здравсти, Рей.

Рей подуши въздуха, хвърли му престорено учуден поглед и подхвърли:

— Да не си прегазил някой скункс?

— Ти ли си прокурор по делото срещу Карлос?

— Аха. Стават и съвпадения, нали? — Тази реплика беше последвана от приятелско потупване по рамото. — Добре дошъл у дома, Боби. Дай да си поговорим за важния ти клиент Карлос.

Дружелюбното отношение на Рей накара Боби да застане на нокти. Достатъчно подозрителен беше фактът, че е прокурор и по това дело. Стана и мълчаливо го последва към кабинета му в дъното на коридора. Обзавеждането беше стандартно, като на всяко държавно учреждение, но в сравнение с кантората на Боби си беше истински разкош: кожен стол, дървено бюро, два стола за посетители и дебели, покрити с тапети стени, през които едва ли можеха да се чуят ругатните на Чин Чжун по адрес на Ю Чан заради прегорените понички. Над главата на Рей бяха окачени дипломи, лицензи и снимки на важни личности, най-вече политици. Домакинът му посочи един стол, настани се зад бюрото и подхвърли:

— Какво ще кажеш за две до пет по делото „Карлос“?

— Две до пет?! — зяпна от удивление Боби. — Значи част от обвиненията отпадат?

— Разбира се, защо не — приятелски сви рамене Рей.

— Как така?

Размениха си продължителни погледи, после върху лицето на Рей се появи тънка усмивка, а Боби разбра, че предчувствието му не го е излъгало.

— Какво искаш, Рей?

Времето на преструвките отмина.

— Искам кучката да се признае за виновна! — отсече с нетърпящ възражение тон представителят на обвинението. — Ще я убедиш да се признае за виновна в непредумишлено убийство, а аз ще се съглася на четирийсет години!

— *Четирийсет?!* Но това означава, че когато излезе, ще бъде постоянен клиент на социалните служби!

— Добре, трийсет. Нито ден по-малко!

— Откъде тази внезапна човечност, Рей? — втренчи се в него Боби. — Нали беше твърд в настояването си за смъртна присъда?

— И още съм такъв — увери го Бърнс. — Една смъртна присъда ще пасне много добре на служебното ми досие. Но нашите назначения са политически, Боби. Най-вече на главния прокурор на щата, който няма никакво желание да прекара живота си в тази дяволска дупка при четирийсет и три градуса на сянка! Вероятно си мечтае за Калифорния, а това дело може да му осигури билета в западна посока.

Боби Херин нямаше клиенти, които да се ползват от облагите на политическата власт. По тази причина му трябваше известно време, за да открие мотивите за неочакваната щедрост на Рей.

— Ти познаваш миналото на Кларк, нали? — попита той.

— Да.

— И знаеш, че сенатор Маккол иска то да се запази в тайна?

— Отново да.

— Той върти един телефон на главния прокурор на САЩ и го моли за малка услуга. Главният прокурор се обажда на щатския прокурор в Далас и го моли за малка услуга. Която щатският прокурор ще направи срещу друга малка услуга. И животът на един човек ще претърпи внезапна промяна.

Рей се усмихна и вдигна ръце.

— Ама ти какво, оплакваш ли се? Благодарение на Маккол двама от твоите клиенти ще получат по-меки присъди!

— Десет години, Рей. Десет години за Шауанда или можеш да кажеш на добрия сенатор да забрави за Белия дом, а на твоя шеф да забрави за Калифорния. В допълнение искам да свалите всички обвинения срещу Карлос.

Усмивката на Бърнс стана по-широка. Беше такъв задник, че играта му харесваше. Двама юристи, седнали един срещу друг, решават живота на други хора. Неприятно е, когато един юрист харесва играта, но когато харесва властта, вече става опасно.

— Двайсет, Боби. Това е страхотно предложение и ти го знаеш. Ако тя откаже сделката, моментално се връщам към искането за смъртно наказание, ясно? Офертата автоматично става невалидна в случай, че миналото на Кларк се оповести публично. Затова ти предлагам да накараш кучката да приеме, при това час по-скоро!

Боби стана и тръгна към вратата, после рязко се обърна.

— О, и още нещо, Рей: ако пак наречеш клиентката ми кучка, Бог ми е свидетел, че ще ти шибна един в мръсната уста!

* * *

Маккол очаква отговор, Скоти. И то спешно!

— Търсил си ме, Скот?

Вдигна глава и видя, че пред бюрото му се е изправила Карин Дъглас.

— Какво? О, да. Сядай, Карин.

Направи усилие да прогони гласа на Дан от главата си. Карин се настани на стола срещу бюрото с прибрани крака. Беше двацет и шест годишна, достатъчно красива, за да я забележат на улицата, и най-млада от четиримата сътрудници, които работеха за Скот. Беше завършила с отличие английска литература в „Райс“, след което се беше дипломирала първа по успех в юридическия факултет на Тексас. Беше чела много, но изпитваше затруднения при адаптацията си към адвокатската професия. В качеството си на наставник Скот се чувстваше длъжен да научи новите си сътрудници на онези практически умения, които не се преподават в юридическия. Ако Дан Форд не го бе научил на някои неща, днес едва ли щеше да бъде толкова добър адвокат.

— Карин, знам, че си при нас едва от няколко месеца, но усещам, че имаш проблеми. Прав ли съм?

Карин кимна, а Скот се разтревожи при мисълта, че тя всеки момент ще заплаче.

— Добре, нека видим дали ще мога да те върна в релсите. На първо място, платените часове. Нито веднъж досега не си изпълнила месечната си квота. Карен, моите сътрудници обикновено ги *преизпълняват!*

— Но те са двеста часа месечно, Скот! Което означава десет часа платени консултации всеки ден! Ако трябва да бъде честна, това е непосилно!

— Ние сме юридическа кантора, а не семинария — усмихна се той.

Тя обаче не се усмихна.

— Нека ти обясня как се действа при платените консултации. Първо, винаги закръгляваш. Двацет минути стават половин час, четирийсет минути цял, а час и половина стават два. Второ, всеки

телефонен разговор и всяко прочетено писмо се равняват минимум на четвърт час. Ако четеш по десет писма дневно, това се равнява на два часа и половина платени консултации. Аз самият си пиша четири-пет часа само за да прочета сутрешната си поща! После идва ред на командировките. Миналия месец вие със Сид летяхте за Лос Анджелис, нали?

Момичето кимна.

— Отчете ли времето на полета?

— Само два часа. През останалото време се занимавах с друго.

— Колко продължи полетът?

— Четири часа.

— Значи е трябвало да си пишеш осем: четири за клиента, заради когото летиш до Ел Ей, и още четири за клиента, за когото си работила по време на полета. Ето, виждаш ли? Само през миналия месец си пропуснала да отчетеш шест часа платени консултации. Ако всеки от нас постъпва така, това ще означава 1200 неплатени часа за сметка на фирмата. Триста хиляди долара всеки месец! Умножено по дванайсет, това прави 3,6 милиона. Виждаш ли как се трупат? Разбираш ли защо всеки час има значение? Платените консултации са основната стока на всяка юридическа фирма. Като не си пишеш часове, все едно работиш в „Макдоналдс“ и продаваш хамбургери без пари.

Карин го гледаше като първокурсничка първия си порнофилм по време на купон.

— Но ти ме караш да надписвам часове, Скот — смутено промълви тя. — Това не е ли измама?

— Навсякъде другаде, но не и в юридическите фирми.

Боби кимна на рецепционистката, която му се усмихна и махна с ръка. Във въздуха на „Форд-Стивънс“ се долавяше нещо особено. Като в погребално бюро. Юридическата фирма миришеше по свой начин. Не на формалдехид, а на пари.

Пое по покрития с килим коридор към ъгловия кабинет на Скот. Завари приятеля си зад бюрото, погълнат от разговора с някаква млада жена. Той му махна да влиза, а жената стана от стола и се обърна. Направил само две крачки, Боби се закова на място, поразен от

красотата ѝ. Строгийт костюм недвусмислено показваше, че тя е адвокат като него.

— Боби, запознай се с Карин Дъглас. Карин, това е Боби Херин.

— Вие работите със Скот по делото „Шауанда Джоунс“! — разшириха се от изненада очите на Карин. — Сигурно е страшно вълнуващо! Като студентка мечтаех да работя като обществен защитник!

— Но ние плащаме по-добре — обади се Скот и посочи канапето. — Сядай, Боби, веднага свършваме. — Взе някаква дебела папка и се обърна към младата жена. — Значи се разбрахме за платените консултации, нали?

Карин въздъхна.

— Мисля, че да.

— Много добре. Искан да поговорим и за доклада ти. Изчетох го отначало докрай и го намирам за много добър. Успяла си да подбереш юридическите аргументи и да ги подкрепиш с фактите. Всичко е направено както трябва, с изключение на...

— На какво, Скот?

— Липсва отговор на въпроса ми.

— Но ти ме попита дали Дибрел може да съди управата на града за отказа да направи нова регулация. И отговорът е „не“.

— Карин, не те попитах дали Дибрел може да съди градската управа, а как да я осъди — поклати глава Скот. — Вече сме взели решение да внесем жалба в съда и тя ще бъде част от стратегията ни, насочена към получаване на нова регулация. Повярвай ми, те ще отстъпят в момента, в който техният юрисконсулт назове сумата на съдебните разходи. Тя е толкова голяма, че дори да спечелят делото, бюджетът им отива на кино. От теб искам юридическа обосновка на решението да заведем иска. Ти отговаряш на въпроса дали да го заведем, но аз искам да знам как можем да го направим.

Върху лицето на Карин се изписа типичното за младите юристи смайване при първия сблъсък с адвокатските номера.

— Аз... Не съм те разбрала, Скот. Ще опитам още веднъж.

— Браво на теб!

Скот я изчака да излезе и промърмори:

— Хубаво тяло, но никога няма да стане добър адвокат. Казвай сега какво има.

Десет минути по-късно вече пътуваха към сградата на федералния съд.

— Двайсет години е добра сделка, Скоти — подхвърли Боби. — Имал съм клиенти, които са получавали доживотна за две-три дози.

Но Скот не мислеше кое е добро за клиентката му, а кое е добро за него. Пет пари не даваше дали ще ѝ дадат двайсет, трийсет или четирийсет години. Важното беше да се признае за виновна и по този начин да го спаси от вземането на едно съдбоносно решение.

Маккол очаква отговор, Скоти. И то спешно!

— *Двайсет години?!* Но тогава Пашамей ще бъде на двайсет и осем и изобщо няма да си спомня за мен! А тя е всичко, което имам!

Шауанда крачеше напред-назад из тясната стаичка, а Скот и Боби седяха на железните столове.

— Разбирам те, Шауанда. Но ако те осъдят, има опасност да получиш смъртна присъда.

— Тъй и тъй ще умра, преди да съм излежала двайсет години! Защо не искаш да ми повярваш, мистър Фени? Не съм го направила! Никого не съм убивала!

Съдиите по граждански дела държат всички различия между адвокат и клиент да бъдат изгладени преди началото на процеса. В хода на разговорите адвокатът обикновено успява да наложи на клиента си почти неприемливо извънсъдебно споразумение, принуждава го да плати суми, които той не желае да плаща, и да прекрати делото, което иска да води. Но при наказателните дела тези правила не важат. По тази причина Скот не беше в състояние да направи нищо друго, освен да скочи възбудено и да изкрещи:

— Много те моля да обмислиш тази оферта, Шауанда!

Жената спря, обърна се и го погледна.

— Няма какво да обмислям, мистър Фени! Вече ти казах, че няма да се призная за виновна!

Рей Бърнс никак не беше доволен от новината.

— Тази ку... — започна той, срещна погледа на Боби и побърза да се поправи: — Тази жена прави огромна грешка! А ако адвокатите ѝ направят миналото на Кларк публично достояние, ще допуснат още по-голяма грешка!

— Какво ще кажеш за десет години? — предложи Скот.

— Изключено! Не даваме десет години на хора, които опират пистолет в главата на човек и му пръскат мозъка!

Седнал зад бюрото, Скот затвори очи и стисна главата си с две ръце. В съзнанието му се блъскаха натрапчиви мисли и образи. Скот Фени, герой на отбора с номер 22, прекосява игрището и бележи победния тъчдаун... Две момиченца, чернокожо и бяло, кротко спят в широко легло, а косите им са сплетени на плитчици... Ребека, гола, прекрасна и разгневена... Шауанда, затворена в тясната килия, плаче за дъщеря си и за хероин... И Дан Форд, който бе заел мястото на рано починалия му баща. Как се чувства синът, който не изпълнява молбата на баща си? *Маккол очаква отговор, Скоти. И то спешно!* Но момчето си има и майка. Представи си съвсем ясно майка си до леглото с книга в ръце, после отвори очи и видя Дан Форд, изправен пред бюрото му.

— Тя отхвърли предложението, така ли?

— Слуховете бързо се разнасят. — Скот се облегна назад.

— Щатският прокурор се е обадил на Мак, а той се обади на мен.

— А сега ти се обаждаш на мен, така ли? Което означава, че гадостта набира скорост, като лавина.

— Нещо такова.

Дан Форд бавно обиколи кабинета и спря пред голямата снимка на Скот Фени, номер 22, запечатан в момента на прочутия си спринт срещу „Тексас“.

— Сто седемдесет и седем метра — поклати глава той. — Невероятно, наистина!

Седна на канапето, помълча известно време и после каза:

— Искам отговор за Маккол, Скот. Искам го веднага.

— Не знам, Дан.

— Какво има да знаеш? Молбата на Мак е ясна.

— Но знам какво иска клиентката ми.

— *Клиентката ти?* — горчиво се усмихна Дан. — Клиентите плащат хонорари, Скот. Мис Джоунс не само не плаща нищо, ами и ни вкарва в разноски. Тя е бремене за фирмата. Бремене, от което час по-скоро трябва да се освободим.

— Но аз съм ѝ адвокат, Дан!

— Ама ти наистина ли вярваш, че е невинна? — изправи се шефът му. — Наистина ли мислиш, че не е убила Кларк?

— Не — поклати глава Скот.

— Тогава какъв ти е проблемът?

— Проблемът ми е там, че ако не представя в съда доказателства за миналото на Кларк, тази жена ще умре!

Върху лицето на Дан се изписа дълбоко смайване.

— И как ще се отрази това на живота ти?

Това беше въпросът, превърнал се в основен принцип на цялата му кариера във „Форд-Стивънс“: как ще се отрази това на живота му? Или, по-точно казано, на доходите му. Всяко събитие, независимо дали ставаше въпрос за уволнен служител, зарязан клиент, спечелено или изгубено дело, природно бедствие, срыв на борсата, война или президентски избори, което оказваше влияние върху доходите му, беше важно. И обратно, всичко, което нямаше пряко отношение към живота му, тоест към доходите му, беше маловажно, несъществено и незначително, като поредното гангстерско убийство в Южен Далас. И сега, докато шофираше кола за 200 000 долара към къщата си за 3,5 милиона, той се запита: по какъв начин смъртната присъда на Шауанда Джоунс щеше да се отрази върху живота и доходите му?

Отговорът беше очевиден: по никакъв. Още на другия ден той щеше да се върне на бюрото си и да се занимава с онова, което умее най-добре: да прави богатите си клиенти още по-богати, срещу което да прибира годишна заплата от 750 000 долара. Същото щеше да прави и в деня на екзекуцията ѝ. Шауанда Джоунс бързо щеше да се превърне в част от миналото му, а след една година едва ли щеше да помни името ѝ.

Винаги досега се беше вслушвал в съветите на Дан Форд. Беше убеден, че и този път трябва да постъпи по същия начин — да вкара жалкия, белязан от хероина живот на Шауанда Джоунс в графата на

всичко онова, което нямаше отношение към собствения му живот. Трябваше да загуби делото и да продължи напред. Дори Скот Фени не можеше да печели всички дела. В редките случаи, в които бе губил дело в съдебната зала, бе ругал съдии и съдебни заседатели, но всичко бе приключвало в мига, в който бе получавал чека на клиента.

Но имаше една разлика.

Скот Фени никога не се беше отказвал от съдебни дела. Нито от състезания или игри. Винаги беше играл за победа. И всяка игра, независимо дали ставаше въпрос за футбол, голф или съдебен процес, възприемаше като тест за своята мъжественост. Играеше, за да победи. Всички средства бяха позволени, задръжки нямаше. Именно този стремеж го превръщаше в победител. Всяка клетка на тялото му беше пропита от желанието за победа; желание, отвело бедното момче до Бевърли Драйв, в сърцето на Хайланд Парк. А сега Дан Форд го съветваше да играе така, че да загуби. Възможно ли бе Скот Фени да играе за загуба и все пак да остане победител?

Тази мисъл го измъчваше по целия път към дома. Но в момента, в който вкара колата на площадката за паркиране зад къщата, в главата му се появи нов, още по-тревожен въпрос: Как ще се отрази на Пашамей смъртта на Шауанда Джоунс?

След като прочете вечерната молитва в присъствието на децата, а след това грижливо ги зави, той изведнъж изпита нужда да зададе въпроса, който го измъчваше.

— Пашамей, мислиш ли, че майка ти е могла да нарани някого?

— Не, сър, мистър Фени — без колебание отговори момичето. — Мама има добро сърце и мисли за другите. Проблемът ѝ е, че не мисли за себе си. Постоянно ми повтаря да обичам себе си, но тя самата не се обича. Татко я направи такава, защото я биеше. Затова не я обвинявайте, мистър Фени, тя не е виновна.

После големите кафяви очи се вдигнаха към лицето му.

— Полицията ще убие ли и мама, мистър Фени?

Според Осмата поправка на Конституцията на Съединените щати екзекуцията на обвиняемата нарушава човешките ѝ права...

Обвиняемата. Майка ѝ. Екзекуция. По дяволите!

Изправени в двата плитки края на басейна, Пашамей и Бу си подхвърляха едно фризби. Седнал на верандата, Скот препрочиташе доклада на Боби, в който се изреждаха аргументите срещу смъртната присъда на майка ѝ, обвинена в убийството на Кларк Маккол.

Неделният следобед беше изключително горещ. Децата бяха потърсили прохлада в басейна. Скот се потеше под тентата. В гарантирания от климатика комфорт на фитнес залата Ребека тичаше за никъде по пътеката. А Консуела беше отскочила до Малко Мексико, за да се порадва на ласките на Естебан Гарсия. Сутринта Скот я бе закарал до католическата катедрала „Сантуарио де Гуадалупе“, намираща се северно от центъра на Далас на границата, от която започваше латиноамериканският квартал. Естебан я чакаше на тротоара, изгупан с черни ботуши, черни панталони и снежнобяла колосана риза. Беше гладко избръснат, със старателно зализана коса. Приличаше на мексикански матадор. Поздрави Консуела де ла Роса като принцеса и галантно ѝ подаде ръка, за да се измъкне от ниското ферари. Тя се обърна, махна за сбогом на Скот и се насочи към църквата. Пристъпваше като влюбена гимназистка. Беше мургава и щастлива.

А Скот беше бял и нещастен.

Маккол очаква отговор, Скот.

Какво ли щеше да стане, ако кажеше „не“? Какво щеше да направи Маккол на Скот Фени, адвокат на Том Дибрел? Маккол беше старши сенатор от Тексас и някогашен „брат“ на Дан Форд, но не плащаше хонорари на „Форд-Стивънс“. От което следваше, че фирмата нямаше да пострада от не-то на Скот, но нямаше и да спечели. Това беше поносимо. Разбира се, Маккол беше в състояние да блокира евентуалната бъдеща номинация на А. Скот Фени за член на

федералния съд, но самият Скот нямаше никакво намерение да намали своята заплата до някакви си 162 000 долара годишно. Следователно отказът му щеше да доведе единствено до разгневяването на един сенатор. Е, щеше да го преживее.

Но щеше ли да преживее гнева на шефа си?

Каква щеше да е реакцията му при евентуален отказ? Нямаше представа, дори не си беше помислял, че може да каже „не“ на човек като Дан. Но сега този човек беше обладан от идеята да стане юридически съветник на президента. Което означаваше, че Маккол трябваше да бъде избран на този пост, а за целта Скот Фени трябваше да скрие миналото на Кларк Маккол, което значеше да каже „да“.

Дан нямаше да бъде доволен от отказа му.

В същото време той не можеше да пренебрегне факта, че Скот носеше на фирмата по цели три милиона долара годишно, а освен това притежаваше невероятната способност да повдига духа му. А ако Скот му обещаеше, че през тази година ще измъкне от Дибрел не три, а четири милиона долара — *нещо, за което ще е необходима истинска счетоводна еквилибристика*, Дан със сигурност щеше да му прости този акт на неподчинение. Нали му беше като син!

Но Скот Фени никога не беше казвал „не“ на треньор, клиент или старши съдружник. Когато треньорът му нареждаше да тръгне напред, той изпълняваше заповедта точно, без да се спира пред никакви препятствия. Когато клиентът търсеше извънсъдебно споразумение по обвинение за сексуален тормоз и искаше от него да заплаши противната страна с разкриване на подробности от личния ѝ живот, Скот го правеше без никакво колебание. По същия начин постъпваше и когато старшият съдружник искаше гласа му за уволнението на колега. Но сега един сенатор на САЩ и старши съдружникът му искаха да укрие важни улики по дело, от което зависеше животът на клиентката му. Можеше ли да ги послуша?

А какво щеше да стане, ако го направеше? Ако Скот Фени кажеше „да“ на Мак Маккол и Дан Форд? И двамата щяха да бъдат доволни, предоволни. Маккол щеше да бъде избран за президент, „Форд-Стивънс“ щеше да стане президентската юридическа фирма, а Дан Форд личен юридически съветник на президента. Фирмата щеше да отвори филиал във Вашингтон, новите корпоративни клиенти щяха да плащат милиони за юридическите ѝ услуги, партньорите щяха да

удвоят приходите си. Скот Фени щеше да стане неприлично богат. Всичко изглеждаше прекрасно до мига, в който до ушите му долетя тънкото гласче на Пашамей:

— Дръж го, Бу!

Полицията ще убие ли и мама, мистър Фени?

Плъзгащата се врата зад гърба му се отвори, хладният въздух от вътрешността на къщата приятно погали тила му. Ребека се изправи до него. От сгорещеното ѝ тяло долиташе приятен аромат. Беше облечена с фланелка без ръкави и тесни шорти, подчертаващи всяка извивка на стройната ѝ фигура. Скот изпита желанието да я притегли в скута си, но навреме се сдържа. Като куче, което хуквайки към съблазнителния кокал е яло достатъчно бой, за да си дава сметка, че това е забранено. Очите им се насочиха към децата, които си играеха в басейна.

— Хубаво е, че си има приятелка — промълви Скот.

— Тя има приятелки, при това от най-добрите семейства в Хайланд Парк — рязко отвърна Ребека. — Но не иска да има нищо общо с тях.

— Те не са ѝ приятелки, Ребека.

Помълчаха малко, после тя поклати глава.

— Най-добрата ѝ приятелка е чернокожа. Ще бъде сериозен плюс в молбата ѝ за дебютантка!

След тези думи тя рязко се завъртя и влезе обратно в къщата.

Скот поклати глава. *Дебютантка ли!* Барбара Бу Фени никога нямаше да бъде дебютантка в Хайланд Парк, защото не беше от тази порода. Нито пък Пашамей, която не беше с този цвят. И тя като Скот не се беше родила на правилното място и може би затова му беше така близка. Но тя нямаше да може да отиде на правилното място, защото не можеше да играе футбол. Скот винаги бе изпитвал съчувствие към по-слабите. Така беше с Боби в колежа. Ако не беше той, Боби със сигурност щеше да яде пердах всеки ден.

Сега беше взел под своя закрила малкото чернокожо момиченце Пашамей Джоунс.

Фризбито литна високо над главата на Бу, но тя успя да го улови и с рязко движение го върна обратно. Пластмасовият диск падна в средата на басейна, в дълбокото. Пашамей излезе от водата и тръгна по ръба. Отпусна се на колене и протегна ръка, но фризбито се оказа

извън обхвата ѝ. Наведе се още малко напред и Скот вече тичаше, преди тялото ѝ да цопне във водата.

— Тя не може да плува! — изпищя Бу.

— Стой си на мястото! — извика в отговор той и скочи, без дори да помисли, че е облечен и с маратонки на краката. Два бързи тласъка го насочиха към дъното. Засече телцето, сграбчи го през кръста и ритна. Главите им изскочиха едновременно на повърхността, сред дъжд от ситни пръски. Пашамей кашляше и плюеше вода. Скот я сложи да легне и се надвеси над нея. Тя се извърна на една страна и отново повърна вода, после бавно седна.

— Добре ли си, миличка?

Пашамей го погледна с големите си тъжни очи и прошепна:

— Мислех, че умирам, мистър Фени!

— Това не може да стане по време на смяната ми — увери я с усмивка Скот.

Тя си избърса носа и се притисна в него. Зарови лице в мократа му риза и уви ръце около кръста му.

— От утре започваш уроци по плуване, момиче — потупа я по гърба той.

Скот Фени водеше двойствен живот. В юридическата фирма беше преуспяващ адвокат, който практикуваше право както преди години играеше футбол — винаги за победа. Използваше всички пролуки в системата от правилници и закони, усъвършенстваше изкуството, наречено „агресивно и творческо приложение на правото“. У дома беше добър човек, верен съпруг на Ребека и грижовен баща на Бу, който всяка вечер я възпитаваше в дух на добродетелност и почтеност. Ребека не се интересуваше какво прави той през деня в офиса, а Бу не биваше да знае. Парите бяха единствената част от адвокатския живот, която всяка вечер носеше у дома.

Всички адвокати водят този двойствен живот, приличащ на известната история за д-р Джекил и мистър Хайд. Всички лъжат жените и децата си, крият служебния си живот подобно на наркомани, които държат в тайна своя порок. Скот винаги се представяше като адвокат, но никога не споменаваше какво върши като адвокат. От опит знаеше, че това, което прави, трябва да си остане между стените на офиса. Влизайки в него сутрин, той се превръщаше в преуспяващ адвокат, а в края на деня отново ставаше добър човек. Напоследък трансформацията от мистър Хайд към д-р Джекил му се удаваше все по-трудно. Адвокатът просто отказваше да се оттегли. А той се бореше с него, тъй като на всяка цена държеше да запази разделителната линия в живота си. Скот Фени никога не бе смесвал професионалния с личния си живот, *никога!* Но това се бе променило в деня, в който заведе у дома едно осемгодишно чернокожо момиченце.

Днес Пашамей Джоунс беше част от живота му — и от личния, и от професионалния. Всъщност тя беше част от личния му живот, а майка ѝ от професионалния. Тя обичаше майка си, а той беше адвокат на майка ѝ. От решенията, които вземаше в това свое качество, зависеше още колко време детето ще има майка. Ако кажеше „да“ на Дан Форд, изпращаше майка ѝ в килията на смъртниците. Разделителната линия между двата му живота беше престъпена. И

днес както по време на финален мач — Дан Форд срещу Пашамей Джоунс — предстоеше решителната битка за душата на Скот Фени.

Маккол чака отговор, Скоти. Спешно.

Полицията ще убие ли и мама, мистър Фени?

Ще бъде ли той адвокатът, който Дан Форд очакваше? Или ще бъде такъв, какъвто Пашамей очакваше? Вече не можеше да бъде и двамата. Сега трябваше да избере един от двата живота, които водеше. Трябваше да се изправи очи в очи с този избор, както се изправяше сам срещу петима защитници в момента, в който получи топката. И тогава, както днес, трябваше да избира: да отстъпи от разделителната линия, преди да го смачкат, или да се втурне напред, да понесе ударите на противника и да реализира победната точка. Треньорите по футбол наричат този миг „проверка на хъса“, защото именно тогава човек открива от какъв материал е направен.

Скот Фени беше изправен пред поредната „проверка на хъса“.

Датата на процеса се приближи с още една седмица. В момента седеше в стаичката за разпити, до него седеше Боби, а срещу тях беше Шауанда — възбудена, доволна и изпълнена с енергия. Причина за това бяха снимките, получени в резултат на допълнителните проверки на частния детектив Карл.

— Това е Кларк в по-добрите му дни. Опитвал ли се е да те наеме и преди онази нощ?

— Не, сър — поклати глава тя. — Разбира се, в събота вечер всички пияни бели момчета изглеждат еднакво.

— А това е почитаемият сенатор — показа ѝ друга снимка Боби.

Шауанда се втренчи в образа на Мак Маккол.

— Тръпки ме побиват от него!

— Ясно — кимна Боби и посочи едрият плешив мъж на същата снимка. — А този да си го виждала някога?

— Не, сър. Сигурно щях да го запомня.

— Кой е той? — обади се Скот.

— Делрой Лънд, личният бодигард на Маккол. Личната му мутра според Карл. Бивш агент от АБН. Карл твърди, че умее да надушва корумпираните ченгета от километри.

— Какво общо има той с делото?

— Нищо — сви рамене Боби.

— Значи разследването на Карл не дава резултат?

— Засега не, но той не се отказва лесно.

Получил тази информация, Скот реши да направи един последен опит.

— Шауанда, до момента разполагаме единствено със свидетелка на име Хана Стийл. Кларк я изнасилл преди година. — Обърна се към Боби и попита: — Карл направил ли е снимки на Хана?

— Не. Тя е много притеснителна и е отказала. Карл твърди, че е крехка като порцеланова статуетка. Не би издържала на кръстосан разпит. А Рей Бърнс без съмнение ще я подложи на такъв и ще се опита да я... — Очите на Боби се повдигнаха към лицето на Шауанда. — Най-безцеремонно ще се разрови в личния ѝ живот.

— Ясно — въздъхна Скот. — Виж какво ще ти кажа, Шауанда. Ако се съгласиш на сделка, ще отпадне поне заплахата от смъртно наказание.

— Ако ме разделят с дъщеря ми, аз така и така ще умра, мистър Фени — тъжно отвърна жената.

Скот въздъхна още веднъж и кимна на колегата си.

— Добре, значи отиваме на процес — започна Боби. — Но трябва да си наясно, че доказателствата срещу теб са напълно достатъчни да те изпратят при смъртниците. Единствената ни надежда е Хана. Първо ще разпитаме теб, после нея. Тя ще потвърди твоите показания и съдебните заседатели ще се позамислят.

— Защо не ме подложат на оня детектор да видят, че не лъжа? Веднъж гледах по телевизията как подложиха на такъв тест някакво момче, да проверят дали наистина иска да се ожени за момичето си. — Тя се изсмя. — Белите момчета все лъжат!

— Не става, Шауанда — поклати глава Боби и се обърна към приятеля си. — Скоти, сещам за онези телевизионни репортери, които те притискат за интервю с Шауанда. Може би трябва да приемеш. Ще ѝ дадем шанс да разкаже на света какво се е случило. Това несъмнено ще повлияе на мнението на съдебните заседатели. А след интервюто ти ще призовеш всички момчета, които са били бити и изнасилени от Кларк Маккол, да дадат показания и да помогнат на Шауанда да не лежи в затвора за престъпление, което не е извършила.

— Това ми звучи добре, мистър Фени — обади се Шауанда.

— Не знам — сведе очи Скот. — Съмнявам се, че това е най-добрата стратегия.

— Шауанда, ние със Скот трябва да поговорим насаме — изправи се Боби и отиде да почука на вратата.

Надзирателят отвори и Скот неохотно последва приятеля си в коридора. Отдалечиха се на няколко крачки, след което Боби спря и се облегна на стената.

— Тя е доста по-добре — подхвърли Скот.

— Защото е надрусана.

— Какво?!

— Твърде възбудена е.

— Хероин?

Боби кимна.

— Откъде знаеш?

— Всичките ми редовни клиенти са наркомани, Скоти. По очите им познавам кога са надрусани.

— Как е успяла да се сдобие с хероин в ареста?

— От някой надзирател или чистач — сви рамене Боби. — Казвали ти някой?

— При последната ни среща също изглеждаше добре и аз реших, че се е очистила.

— При хероинозависимите няма очистване — обясни Боби. — Нуждата от дрога не изчезва. Вадил съм ги под гаранция за принудително лечение с метадон. Издържат две седмици или два месеца, после се връщат към дрогата като към стара любовница.

— Искаш да кажеш, че Шауанда не може да спре да се друса, въпреки че животът ѝ е на карта? Заради нея се скарах с жена си и влоших отношенията си с Дан! Нима го правя за една нещастница, която ще се друса, докато е жива?

— Ако беше на нейно място, и ти щеше да се друсаш, Скоти. Но на теб съдбата та е предложила най-добрия живот, докато за нея е останал най-лошият. Тя е щастлива само ако е надрусана. А на улицата се предлага толкова евтина дрога, че може да си стои надрусана, докато пукне. — Боби въздъхна и поклати глава. — Което рано или късно ще се случи.

— Значи ние се опитваме да я отървем от смъртното наказание, за да ѝ позволим да се самоубие с хероин, така ли?

— Точно това правим — кимна Боби. — Виждам го в очите ѝ, Скоти. Тя ще е наркоманка до живот, което означава, че няма да живее

дълго. — Заби поглед в обувките си, помълча, после отлепи гръб от стената. — Но все пак ще живее по-дълго от срока, който ѝ определя Рей Бърнс. А на теб ти набиват обръчите, а?

— И то от много високо място — унило отвърна Скот. — Защо да не я подложим на детектор на лъжата?

— Всичките ми клиенти наркомани са убедени, че могат да победят машината. Разбира се, когато са надрусани, всички се мислят за айнщайновци. Но досега нито един не го е направил. Ако я подложим на теста и се провали, с нея е свършено.

— Резултатите от детектора на лъжата не се приемат от съда, следователно Бърнс не може да ги използва срещу нея.

— В съда не, но бъди сигурен, че Рей ще ги подхвърли на пресата и те ще излязат на първа страница. Всеки съдебен заседател ще знае, че се е издънила.

— Но ако се издъни, може би ще се съгласи на извънсъдебно споразумение.

— Виж какво, Скоти. Знам, че решението е трудно и никак не ти се иска да го вземаш. Но нали затова ти плащат големите мангизи, човече. Как искат да постъпиш?

— Маккол натиска Дан Форд да се откажем от защитата, за да не окаляме името на мъртвия му син.

— Той сам се е окалял, Скоти. Бил е лошо момче. — Боби отново провери състоянието на обувките си. — Значи Дан ти нареди да се откажеш?

— По-скоро ме посъветва. Искане да стане президентски адвокат. Ще е добре за фирмата.

— Но зле за Шауанда. Това заплашва ли работата ти?

— *Моята работа?!* Не, за бога! Дан няма да ме уволни, аз съм му като син!

Боби кимна.

— Преди три-четири години защитавах баща, който беше убил сина си заради някакъв мач. — На лицето му изплува тъжна усмивка. — Аз не съм голям адвокат като теб, Скоти. Не представлявам важни личности, не печеля големи пари. Но никога досега не съм прецаквал клиентите си. Винаги съм правил всичко възможно за тяхната защита, дори да не е било кой знае какво. Кларк е пребил тази жена, изнасилил

е Хана Стийл, а вероятно и още много като нея. Това е разликата, Скоти. Разликата, която вероятно ще ѝ спаси живота.

Боби прекара пръсти през оредяващата си коса.

— Всичките ми клиенти са като нея, Скоти. Бедни и цветнокожи, живеещи в свят, в който татковците продават дрога, а майките телата си. Разликата е там, че всички те са виновни, няма никакво съмнение. Този случай е различен, тя може би наистина е невинна или в най-лошия случай е действала при самозащита. Изключим ли миналото на Кларк от тезата си, автоматично я осъждаме на смърт. Ти и аз, Скоти, а не съдебните заседатели! Ние ще носим отговорност за тази смърт, все едно че лично сме забили иглата във вената ѝ. — Той поклати глава. — Имам нужда от парите, които ми плащаш за това дело, Скоти. Но не мога да живея с този грях на душата си!

— Какво означава това?

— Означава, че напускам в момента, в който решиш да не включиш уликите срещу Кларк.

— Боби!

— Цял живот съм вървял по стъпките ти, Скоти. В гимназията, в колежа, в университета. В онези години бях готов да те последвам дори накрай света. Бях слаб, а ти беше силен и ме закриляше. Но вече не си Батман, а и аз не съм Робин. Сега не мога да те следвам, защото не е честно. Тя може и да не е почтено бяло момиче, може да е проституираща наркоманка от беден квартал, но и нейният живот означава нещо. Може би не за теб, дори не и за самата нея. Но за мен означава. Също и за момиченцето ѝ. Тя се нуждае от закрилата на силен човек... На такъв, какъвто ти беше някога. — Замълча за момент, после добави: — Когато секретарката ти ми съобщи, че ме каниш на обяд, почти се разплаках. Защото ми липсваше. През всичките десет години. — Очите му овлажняха. — Толкова ми е хубаво, че отново съм близо до теб, че дишаме един и същ въздух. — Нова пауза, после Боби изпъна рамене и погледна приятеля си право в очите. — Но ако причиниш това на тази нещастница, не искам да те виждам повече, Скоти!

— Стига, Боби.

— Съдът назначи теб, ти си законният ѝ защитник. Постъпи както намериш за добре.

Скот му обърна гръб. Ако можеше само да издържи и тази „проверка на хъса“, като просто се хвърлеше срещу петимата тресящи се от тестостерон защитници.

Качи се във ферарито, но изведнъж усети, че няма сили да се върне в службата. Обзе го клаустрофобия. Насочи се на север, излезе на магистралата и настъпи газта. Превключвайки скоростите, почувства невероятната пъргавина и мощ на двигателя. Моделът „Ферари 360 Модена“ вдигаше максимална скорост 280 километра в час, но той отпусна газта в момента, в който достигна 120 — официално разрешената скорост по магистралите на Тексас. Никой в щата не я спазваше, дори жените, които се гримираха, докато караха. В този утринен час трафикът на север беше сравнително слаб и това му позволи да се движи в лявото платно. Когато се нуждаеше от време за размисъл, Скот често караше безцелно по шестте хиляди километра пътища в Далас. По неизвестни причини мислеше най-добре зад волана.

В един момент, подчинявайки се на внезапен импулс, той пресече трите платна и напусна магистралата през изхода Мокингбърд, прекоси Хилквест и продължи на запад. Зави в първата пресечка наляво, подмина три жилищни сгради и спря пред нова двуетажна резиденция с арка над входа и сводест покрив. Но очите му виждаха на нейно място някогашната малка къща, която преди години той и майка му бяха взели под наем от добрия доктор. Дневна, кухня, две спални, две бани, сто квадрата обща площ, включваща и верандата, на която обичаха да седят след вечеря и да поздравяват съседите, връщачи се от разходка. Спомни си как пропъльзваше в леглото, слагаше глава на възглавницата и чакаше майка му да седне до него с разтворена книга в ръка. Когато свършваше с четенето, тя неизменно го погалваше и прошепваше:

— Бъди като Атикъс, Скоти. Бъди адвокат и прави добро.

Трудно е да правиш добро, когато клиентите ти правят обратното.

Адвокатите по принцип не вярват на клиентите си, защото знаят, че те лъжат. Лъжат данъчната служба, лъжат Комисията по ценни книжа, лъжат ФБР. Лъжат за данъци, декларации за доходи, дори и за предишните си лъжи. Обикновено всичко им се разминава, но когато случайно ги хванат, най-често за лъжите, изречени пред ФБР — престъпление, наречено „възпрепятстване на правосъдието“ — адвокатите им стоят пред сградата на съда и заявяват на медиите, че клиентът им е невинен, докато въпросният клиент не приеме предложеното му извънсъдебно споразумение. После си плаща глобата и продължава да лъже.

Адвокатите по принцип приемат, че клиентите им са виновни.

Затова Скот прие, че неговата проституираща и зависима от хероина клиентка също лъже. Но се надяваше, че нещата ще бъдат различни с доброто бяло момиче от добър колеж. Боби му беше продиктувал телефонния номер на Хана Стийл в Галвестън. Сега Скот седеше във ферарито и слушаше сигнала „свободно“.

— Ало? — прозвуча тих женски глас.

— Хана Стийл?

— Кой се обажда?

— Скот Фени, адвокатът на Шауанда Джоунс. С вас е разговарял колегата ми Боби Херин.

— Слушам ви, мистър Фени.

— Трябва да ми разкажете историята си, Хана. Трябва да чуя с ушите си всичко, което ви е причинил Кларк Маккол.

В телефона прозвуча тежка въздишка.

— Вече казах на Карл и Боби, че...

— Знам, че не ви е лесно, Хана — побърза да я прекъсне Скот. — Но сенатор Маккол ме притиска да не споменавам миналото на Кларк по време на процеса и да не ви призовавам като свидетел. Преди да взема решение, бих искал да чуя и вашия разказ.

— Добре.

И Хана Стийл му разказа за контактите си с Кларк Маккол. Запознали се в кампуса на ЮМУ след някакъв футболен мач. Той й определил среща на следващата вечер и минал да я вземе от общежитието. Вечеряли в мексикански ресторант в центъра. Изпили по няколко чаши, след което Кларк я отвел в дома на сенатор Маккол, където се нахвърлил върху нея, пребил я и я изнасиллил. А след това се

държал така, сякаш не се е случило нищо особено. Върнал я в общежитието и дори ѝ се усмихнал за сбогом. Тя се качила в собствената си кола, отишла в най-близкия полицейски участък и направила официално оплакване. Закарали я на преглед в болницата „Паркланд“, за да установят изнасилването. На другата сутрин я потърсил някакъв непознат, който се представил за адвокат на сенатор Маккол. Подал ѝ лист хартия и писалка. Било споразумение за конфиденциалност по случая, придружено от чек, платим на приносител, за сумата от 500 000 долара. Парите били за оттегляне на жалбата срещу Кларк и покриване на разходите по преместването ѝ.

— Преместване?

— Той каза, че трябва да напусна града и да започна нов живот. После добави, че всъщност нямам друг избор, защото, ако не оттегля жалбата си срещу Кларк, баща му ще ме унищожи. Заплаши, че на процеса ще разкрие такива подробности от сексуалния ми живот, че всички ще ме помислят за курва.

— Как се казва този адвокат?

— Не ми се представи.

— А как изглеждаше?

— Като адвокат. Стар, плешив и гаден. Изобщо не му пукаше, че съм изнасилена. Държеше се така, сякаш става въпрос за обикновен бизнес.

Скот благодари и прекъсна линията. Повечето от адвокатите, които познаваше, бяха плешиви и гадни. Но само един от тях можеше да каже на жертва на изнасилване, че става дума за обикновен бизнес.

— Знаеш за инцидента с Хана Стийл?

— Разбира се.

Скот се бе върнал в офиса, бе вкарал колата в подземния гараж и бе взел асансьора за шейсет и третия етаж, където се намиреше кабинетът на Дан Форд. И в момента гледаше с недоумение развеселената физиономия на своя старши партньор.

— Скоти, нима си въобразяваш, че подобно нещо се случва за първи път? Колежанка прави официално оплакване, че е изнасилена от богато момче? Това може да е вярно, но може и да не е. Тя обаче иска пари, получава пари и всички са доволни.

— Не изглеждаше особено доволна, когато разговарях с нея.

— Обичайните угризения на продавача — сви рамене Дан.

— Но ти я подкупи, за да оттегли жалбата си, нали? Заплаши я, че ще я смачкаш, като представиш пикантни подробности от личния ѝ живот по време на делото.

— *Подкупи, заплахи!* — разсмя се Дан. — Я си спомни бройката на мадамите, които *ти* си подкупил от името на Том Дибрел! И колко пъти си заплашвал да разкриеш пикантни подробности от личния им живот, в случай че се стигне до дело? Сигурен съм, че все още използваш моята реплика за „оная работа, която не бива да се размахва на работното място“.

Когато Дан му разкри тази тактика, Скот беше във възторг — беше толкова добра. Беше я използвал успешно при преговорите с Франк Търнър, когато се пазаряха за обезщетението на клиентката му... как ѝ беше името? Аха, Надин. Но сега, след разговора си с Хана Стийл, въпросната тактика му изглеждаше доста неуместна.

Той безсилно поклати глава.

— Мадамите на Том го обвиняват в сексуален тормоз, а не в изнасилване.

Дан само махна с ръка.

— Въпрос на семантика! — отсече той. — И в двата случая някоя си го отнася. А ти, момчето ми, си направил точно каквото трябва да направи всеки нормален адвокат. Това, на което съм те учил: уредил си извънсъдебно споразумение, точно според желанието на клиента си. Аз направих същото.

— Не е честно! — неубедително промърмори Скот.

— *Честно ли?* — засмя се Дан. — Това понятие няма нищо общо с правото, синко. Честно е да отглеждаш домашните животни, които яздиш.

— Защо не ми каза за Хана?

— Защото не беше необходимо, Скоти. А ти защо не ми каза, че си наел частен детектив да се рови в миналото на Кларк?

— Дан, убеден съм, че Кларк е пребил и изнасилвил Хана!

— Аз също, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Както и всички останали.

— *Всички останали?! Значи има и други?*

— Седем, ако броим Хана — уточни Дан и поклати глава. — Този малък изрод струваше на баща си почти три милиона само да купим мълчанието на момичетата. Плюс моят хонорар, разбира се, в размер на двайсет и пет хиляди долара.

— Двайсет и пет хиляди, за да купиш мълчанието на жертва на изнасилване?!

Върху лицето на Дан Форд отново се появи развеселеното изражение.

— Доколкото си спомням, ти прибра петдесет от Дибрел, за да го отървеш от последната досадница — подхвърли той.

— Мислех, че е само бизнес и нищо повече — отвърна с пламнало лице Скот.

— Точно така, Скот. Бизнес и нищо повече. Мадамите на Кларк са били бизнес, мадамите на Дибрел са бизнес, този случай също.

— Не и Шауанда — възрази Скот. — Става въпрос за живота ѝ. — Издържа втренчения поглед на старши съдружника и тихо добави: — Не мога да го направя, Дан.

— Можеш, разбира се. Защото аз те моля. Помисли малко, Скоти. Нима ще кажеш „не“ на Мак Маккол. И на мен! Заради някаква жалка наркоманка?! Заради една уличница?

— Не. Ще го кажа заради дъщеря ѝ.

— Заради дъщеря ѝ?!

— Да. Тя се нуждае от майка си, а майка ѝ се нуждае от мен. Аз бих могъл да ѝ спася живота.

— Май започваш да вярваш на собствената си реч, Скот.

— Какво имаш предвид?

— Ти не си Атикъс Финч. Никой не е. И кой всъщност би искал да бъде, по дяволите? Живял в скапана къща, карал стара кола, май беше буик.

— Не, шевролет.

— А ти караш ферари. — Дан се разсмя. — Този филм нанесе върху професията ни повече щети, отколкото „Уотъргейт“, по дяволите! Хората от моето поколение постъпваха в юридическия, за да отърват военната служба. Но поколенията след нас не бяха притеснени от войни и младежите записваха право с мечтата да станат герои. Което няма нищо общо с адвокатската професия. На практика те искат да бъдат Атикъс Финч точно толкова, колкото и аз, да не говорим за

теб. Финч не е притежавал нищо. Те, ти, аз, ние искаме всичко — пари, къщи, коли, всичко, което днес притежава един преуспяващ адвокат. А как се става преуспяващ адвокат? Като си вършим работата, тоест като правим богатите още по-богати. Разбира се, за тази услуга ни се плаща добре, а не както на Атикъс, с пилета и орехи. Нашите клиенти плащат в брой. Което е много хубаво, Скоти, защото ти не би могъл да си купиш ферари с пилета и орехи.

Дан се обърна и пристъпи към прозореца.

— Когато завършвах юридическия, получих мъдър съвет от един по-опитен колега. Дан, каза ми той, всеки новоизлюпен юрист е изправен пред фундаментален избор, от който ще зависят всичките му професионални решения в бъдеще. Той е съвсем прост и звучи така: или искаш да правиш добро, или искаш да живееш добре. Тоест да печелиш пари или да оправяш света. Да караш кадилак или шевролет. Децата ти да учат в частни колежи или в държавни училища. Да бъдеш богат адвокат или беден адвокат. Ако искаш да правиш добро, иди да работиш като обществен защитник и помагай на хората да се борят с хазаи, монополисти и полицейски произвол. Там несъмнено ще се чувстваш добре. Но след двайсет години, когато видиш някогашните си състуденти да живеят в нови жилища, да карат нови коли и да ходят на почивка в Европа, не бива да се чувстваш зле. Трябва да запазиш своята добронамереност и да обясниш на децата си, че не могат да учат в престижни училища и колежи, защото ти си правил добро.

Дан обърна гръб на прозореца и тихо добави:

— Синът ми учи в „Принстън“, а дъщеря ми в „Смит“. — Той седна на ръба на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си. — Това е изборът, който прави всеки адвокат, Скоти. Включително и ти. Преди десет години, когато постъпи при нас, ти направи своя избор. Предпочете да бъдеш добре. Тогава каза, че ти е омръзнало да бъдеш бедното момче на квартала и искаш да бъдеш богат адвокат. А сега изведнъж искаш да станеш добро момче, така ли? Не ми се вярва. Тази юридическа фирма съществува по една-единствена причина, Скоти: да прави купища пари, колкото се може повече пари за своите съдружници и партньори. И как го постига? Като се грижи за интересите на клиенти, които могат да плащат по триста, четиристотин или петстотин долара на час за услугите ни. Като прави това, което искат и когато го искат. Като никога не им казва „не“. Защото ние

отлично знаем, че тези клиенти могат да изберат конкурентите ни отсреща, в съседния щат, навсякъде. Защото винаги ще има друга юридическа фирма, готова да ги приеме.

— Но тя има малко дете, Дан! Длъжен съм да ѝ помогна!

— Ти също имаш малко дете. Нима не искаш да му помогнеш?

Дан се изправи, надвеси се над него и сложи ръка на рамото му.

— Винаги си се вслушвал в съветите ми, Скоти — промълви с бащински тон той. — И благодарение на тях си постъпвал правилно, нали?

— Вярно е, Дан, но...

— В такъв случай се вслушай в съвета ми и сега. Не го прави, синко. Не вреди на себе си, на фирмата, на мен. Искам отговор на молбата на Маккол, Скоти. Искам го веднага!

Скот скри пламнало лице между дланите си. Битката за душата му навлизаше в критичната си фаза. Дан Форд срещу Пашамей Джоунс.

Маккол чака отговор. Спешно.

Полицията ще убие ли и мама?

После в главата му прозвуча гласът на Боби:

Тя се нуждае от закрилата на силен човек... На такъв, какъвто ти беше някога. Настъпи мигът, в който Скот Фени трябваше да направи своята „проверка на хъса“.

— Не, миличка, няма да убият майка ти, защото аз няма да им позволя.

— Какво?!

Скот свали ръцете си и се обърна към Дан, който учудено го наблюдаваше. В същия момент си даде сметка, че е реагирал гласно на прословутата „проверка на хъса“.

— Кажу ми на Маккол, че отговорът ми е „не“.

Ръката на Дан се отдръпна от рамото му.

— Грешен отговор, Скоти. Опитай още веднъж.

— Отговорът ми е „не“.

Дан стана, прекоси кабинета и седна зад бюрото си. Пръстите му се склучиха върху махагоновия плот.

— В момента Мак Маккол е сенатор на Съединените щати, Скоти. Той се облича добре и говори добре, най-вече в онези политически предавания, които текат в неделя сутрин. Но под това

политически коректно поведение се крие един непроменим факт: той си остава тексаски сондър. Израснал е на петролните сонди, започнал е да бачка още петнайсетгодишен. Тежкият живот закалява, но поражда и злоба у някои хора. Мак е един от тях.

Той вдигна някаква писалка, изследва я известно време и продължи:

— Един път, още в колежа, отидохме на купон в пансиона на Марта. Тогава тя беше годеница на Мак. Беше хубава и богата. Неговият пропуск към по-добрия живот и той нямаше никакво намерение да я изпусне. Някакво футболистче се напи и направи грешката да се пусне на Марта. Мак му предложи да се маха, но то отказа. След което двамата излязоха навън. Онова момче тежеше с двайсет кила повече от Мак, но нямаше никакъв шанс срещу него. Ако не се бях намесил, вероятно щеше да го убие с медния си бокс. „Защо го правиш, по дяволите?“ — попитах го аз. А той отвърна: „Никой не може да посяга към нещо, което ми принадлежи“.

Дан поклати глава, сякаш все още беше смаян от този спомен.

— През онази вечер научих три неща за Маккол, Скоти. Първо, той не приема отказ; второ, бие се нечестно; и трето, той е най-злюбното копеле, което някога съм срещал!

— Искаш да кажеш, че ще дойде да ме пребие? — попита с нервен смях Скот.

— Не знам какво ще направи, синко — отвърна с въздишка Дан. — Лично аз не съм му отказвал нищо в продължение на цели четирийсет и две години. — Помълча малко, после добави: — Но знам едно, Скот. Мак Маккол е убеден, че и Белият дом му принадлежи!

— Вие ми обещахте, сеньор Фени! Обещахте ми!

Мургавото лице на Консуела беше разкривено от страх, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Очите ѝ молеха за помощ, закръгленото ѝ тяло се тресеше. Окованите ѝ в белезници ръце бяха извити на гърба на шарената мексиканска рокля. Такива са правилата, бе обяснил служителят от имиграционната служба.

Придружен от униформен представител на Службата по натурализация, той беше позвънил на вратата точно в шест и половина сутринта в понеделник. Десет минути по-късно двамата се готвеха да отведат Консуела де ла Роса във федералния затвор. Малко преди това, зърнала служебните им значки, горката жена беше припаднала в ръцете на Скот. Кошмарът се беше превърнал в действителност. Не ѝ помогнаха нито кръстовете и молитвите, нито свещите, които редовно палеше в близката църква. Не ѝ помогна и сеньор Фени.

Скот безпомощно гледаше как въоръжените мъже отвеждат Консуела към служебната кола, която ги чакаше в началото на алеята.

— Хей, нима забравихте правилото, според което имиграционните власти нямат работа в Хайланд Парк? — извика подире им той. — Това със сигурност ще ви коства службата!

— Едва ли, сър — обърна се единият от агентите и на лицето му изплува усмивка.

— Половината от обитателите на Хайланд Парк използват мексикански прислужници! Защо дойдохте точно при мен?

— Анонимен сигнал, сър.

Скот отправи най-заплашителния си поглед, давайки си сметка, че все пак е по гащета и тениска.

— Глупости!

Покрай него се стрелна Бу, боса и по пижама.

— Консуела, Консуела! — изхлипа тя и уви ръце около широката талия на бавачката.

— О, миличка! — проплака Консуела и се наведе да целуне детето, след което му направи знак да се прибере и последва агентите. Бу се хвърли в ръцете на Скот, в очите ѝ се четеше ужас.

— Ти обеща, че тези хора няма да дойдат у дома! Обеща! Къде я водят, какво ще стане с нея?

— Винаги правят така — обади се Пашамей, неусетно изправила се до тях. — Просто идват и те вземат.

Ребека се появи на верандата с буреносно изражение на лицето.

— Прекрасно! — изръмжа тя и сложи ръце на хълбоците си. — А сега кой ще готви, аз ли?

Агентите натикаха Консуела на задната седалка на черната си кола пред очите на двама обитатели на квартала, които прекъснаха сутрешния си крос и учудено гледаха какво става. На стотина метра надолу по улицата спря микробус, от който се изсипаха десетина мургави мъже и жени — млади и на средна възраст, които идваха на работа. Всяка сутрин по тихите улички на Хайланд Парк спираха десетки подобни микробуси. От тях слизаха мексиканци от Матаморос и Нуево Ларедо, готови да се изложат на немилостивите лъчи на лятното слънце, за да потърсят по-добър живот. Вторият агент се готвеше да седне зад волана, но чу виковете на Скот и се обърна.

— Нали преследвате нелегални емигранти? — извика извън себе си той и посочи с пръст към групичката на ъгъла. — Защо не арестувате онези там? Ако си направите труда, бихте могли да приберете поне стотина като тях! Но те подстригват тревата на най-богатите хора в Далас и вие със сигурност няма да позвъните на техните врати! Знам защо избрахте мен! Знам името на мръсника, който ви е пратил!

— Това е работа на Маккол!

Един час по-късно, все още гневен и зачервен, Скот се беше надвесил над бюрото на Дан Форд.

— Може би — отвърна с лека въздишка началникът му. — Което означава, че трябва да преразгледаш решението си.

— Намекваш, че това е само предупреждение? Но защо не насочва ударите си директно срещу мен, а наврежда на едно бедно мексиканско момиче, което не му е сторило нищо лошо?

Усети, че се задушаваше от гняв, и тръгна към вратата. На прага се обърна и презрително подхвърли:

— Слушай, Дан! Предай на уважаемия сенатор Маккол да върви на майната си!

Скот мина като вихрушка покрай Сю и влетя в кабинета си. Там завари Боби, спокойно изтегнат на канапето.

— Мистър Фени? — надникна след него Сю, стиснала в ръка сноп розови листчета за телефонни обаждания. — Репортерите са ни обсадили и настояват за интервю.

— Никакви репортери! — отсече Скот и Сю побърза да изчезне. Той избърса потта от челото си, погледна към Боби и мрачно му съобщи: — Арестуваха Консуела!

— Кой? — надигна се Боби.

— Имиграционните власти. Появиха се рано тази сутрин по анонимно обаждане.

— От Маккол, нали?

— Господи, Боби! — въздъхна Скот и се строполи на стола. — Ако можеше да видиш лицето ѝ! Тя буквално умираше от страх!

В следващия миг, обзет от нов пристъп на гняв, той ритна кошчето за отпадъци, което отлетя в противоположния ъгъл на кабинета.

— Това копеле няма представа с кого се захваща! — изръмжа той и заби пръст в увеличената снимка на стената. — Аз съм този, който пробяга сто седемдесет и седем метра срещу шибания „Тексас“!

— Футболът има правила, Скоти — кротко подхвърли Боим. — За разлика от играта, която играе Маккол.

— Ще видим!

Боби стана и тръгна към вратата.

— Ще бъда в библиотеката, ако ти трябва за нещо във връзка с Шауанда. А после можем да похапнем.

Скот само кимна. В следващия момент вратата се отвори и на прага се появи Карин Дъглас. Очите ѝ се заковаха в лицето на Боби, който само я гледаше и мълчеше. Така изтекоха две дълги секунди, после Боби излезе, а Карин затвори вратата след него и подхвърли:

— Готин е...

Скот се размърда в стола, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

— И аз това му казвам.

— Добре ли си?

— Не — поклати глава той, направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, после попита: — Какво има?

— Готови сме да внесем в съда жалбата на Дибрел по регулацията на терена. — В кабинета се появи Сид, ала Карин не му обърна внимание и продължи: — Но Ричард, който е специалист по тези въпроси, твърди, че окръжният съд не е мястото за разглеждане на такива дела. Според него всички съдии в него са републиканци и едва ли ще бъдат склонни да отменят решенията на градската управа.

Сид намигна на Скот и попита:

— Какво трябва да знае всеки адвокат, преди да влезе в съдебната зала, Карин? Онова, от което зависи дали ще спечели делото, или ще го загуби?

Върху лицето на младата жена се изписа объркване.

— Вероятно кой е прав и кой не — отвърна най-сетне тя, свивайки рамене.

— Не съвсем — усмихна се Сид. — Няма го във въпросника за държавния изпит, но е от решаващо значение. Трябва да знаем дали адвокатът на противната страна е направил по-голямо дарение от нас за предизборната кампания на съответния съдия. Нали така, Скот?

Скот кимна, но мислите му продължаваха да са насочени към Консуела. Към изражението на лицето ѝ. Към обвинението, че сенър Фени я е предал.

— Проблемът е там, че делата се разпределят с жребий — продължи Сид. — Как да сме сигурни, че ще попаднем на наш съдия?

Умът на Скот отново прояви творческия си капацитет, въпреки че продължаваше да е ангажиран с Консуела.

— Карин, кажи на Ричард да направи шест копия на исковата молба. Те ще бъдат разпределени между шестима различни съдии, а ние ще изберем онзи от тях, на когото сме отпуснали най-много средства. Останалите просто ще обявим за невалидни.

Сид с уважение поклати глава, а върху лицето на Карин отново се изписа изражението на първокурсничка, на която са пуснали порно.

Мислите на Скот отново се насочиха към прислужницата, която беше убедена, че е била предадена.

— Сю, дай ми номера на Руди Родригес! — изрева той. — Нали той се занимаваше с имигрантите?

— Етично ли е, Скот? — попита Карин. — Имам предвид подаването на шест искиви молби.

— Става въпрос за юридическа етика, не за Библията, Карин!

— Къде е проклетото кафе?

Ребека Фени се луташе в огромната, правена по каталог кухня на Бевърли Драйв № 4000 в Хайланд Парк. Отваряше и затръшваше вратички и чекмеджета, опитвайки се да открие кафето на зърна и мелничката. За пръв път от две години насам ѝ се налагаше сама да си направи сутрешното кафе, а гневът и уплахата ѝ растяха в геометрична прогресия. Дали съпругът ѝ не беше провалил кариерата си? Възможно ли бе Консуела да е само началото? Началото на края? Арестът на икономката на семейство Фени без съмнение щеше да бъде централна тема на всички сбирки и обеда, планирани за този понеделник в Хайланд Парк. Какво ли щяха да си помислят за Ребека Фени изтънчените дами, поканени там? Щеше ли да се отрази това на шансовете ѝ да стане главен организатор на предстоящия Бал на каубоите?

— Мамо, какво има за закуска?

Двете момиченца вече се бяха настанали на масата.

— Не знам, Бу. Потърсете си някакви бисквити.

— Аз умея да готвя, мисис Фени! — скочи Пашамей. — Постоянно приготвям разни неща за мама — яйца, бекон, бисквити, овесена каша...

— Само без каша! — сбърчи нос Ребека и продължи да отваря вратички и чекмеджета.

Пашамей се качи на един стол и започна да сваля тигани, паници и изобщо всичко, до което можеше да се добере.

— Мамка му! Тая печка е страхотна!

Ребека най-сетне се примири, че ще мине без кафе.

— Отивам долу да потренирам на пътеката. А вие, момичета, гледайте да не направите някой пожар. Явно ще трябва да си потърсим

друга домашна помощница, при това скоро!

— Имиграционните са дошли в дома ти?! В Хайланд Парк?! Господи, Скоти, кого си настъпил по мазола?

Скот беше набрал номера на Руди Гутиерес, който работеше с нарушителите на имиграционните закони.

— Казва се Консуела де ла Роса. Искам да я извадиш още днес!

— Няма начин, Скот. Няма да я освободят.

— Защо? Тя е само една прислужница.

— След единайсети септември третират като терористи всички мексиканци, проникнали нелегално в страната. И не правят никакви компромиси. Ако преди бяха гадняри, сега са гадняри на квадрат!

— Ще платя каквото трябва, Руди. Само я измъкни.

— Ще ти струва много по-малко, ако я оставиш да бъде депортирана, Скот. Остави ги да я изпратят през границата, а след това тя пак ще се върне.

— Консуела не може да издържи.

— Добре, но няма да бъде евтино.

— Колко?

— Двайсет и пет бона.

— Още днес ще ти изпратя чек. Открий я, Руди. Кажй й, че всичко ще бъде наред, че ние сме нейното семейство и я чакаме да се прибере. О, и още нещо, Руди... Кажй й, че съжалявам.

Малко преди обяд Боби се върна от библиотеката и двамата взеха асансьора за ресторанта на покрива. Скот все още кипеше от гняв и търсеше на кого да си го изкара. Поправи вратовръзката си пред огледалото в кабината и изръмжа:

— Боби, ние с теб ще покажем на света какво е представлявал онзи негодник Кларк Маккол!

— Заради Шауанда или защото татко му е поръчал да арестуват прислужницата ти?

За миг Скот остана втренчен в огледалото.

— Не знам — промърмори той.

— Обади ми се, когато разбереш.

Вратата се плъзна встрани и Скот пое по коридора към метрдотела.

— Две места, Роберто — разпореди се той.

Роберто не помръдна, само се взря в него с разширени очи. Сякаш му се бе явила Дева Мария. Скот очакваше и да се прекръсти.

— Роберто?

— Ами аз... хм... мистър Фени...

— Какво, Роберто? Искаме да обядваме.

— Мистър Фени, аз... не мога...

И той изостави безупречните си маниери, превръщайки се в несръчен имигрант, току-що прекосил границата.

— Какво не можеш?

— Не мога да ви настаня, сър.

— Защо?

Челото на Роберто лъсна от пот.

— Защото не сте член.

— Какво означава това, по дяволите? Как така не съм член?

— Вече не сте член, мистър Фени.

— Какви ги дрънкаш?!

— Вярно е, мистър Фени — смънка метрдотелът.

— Я извикай Стюарт!

Роберто с облекчение се втурна да търси управителя на клуба. Скот се обърна и леко кимна на тримата мъже зад гърба му, които чакаха да бъдат настанени. Стюарт се появи след по-малко от минута, следван по петите от Роберто и един униформен пазач.

— Стюарт, какво става, по дяволите?

Управителят го изгледа с презрението, с което би погледнал някой бездомник, появил се да проси нещо за ядене в лъскавия клуб.

— Мистър Фени, бордът на директорите взе единодушно решение да прекрати членството ви в този клуб от днес. Принуден съм да ви помоля да напуснете... — Направи лек жест към мъжете, които чакаха на опашка, и добави: — Роберто, настани тези господа.

Членовете на клуба покорно последваха Роберто в малкия офис, хвърляйки любопитни погледи към Скот и Боби.

— Това е Скот Фени, адвокатът на Том Дибрел — прошепна единият от тях.

— Шегуваш ли се? — попита с дълбоко недоумение Скот.

— Не, мистър Фени — отвърна Стюарт и му подаде един плик.

Скот го дръпна от ръката му и извади писмото, в което управата на „Даунтаун“ уведомяваше адвокат А. Скот Фени, че членството му в клуба се прекратява. Кръвното му рязко се повиши, слепоочията му започнаха да пулсират.

— Моля, напуснете, мистър Фени. В противен случай Дарел ще ви изпрати до изхода.

Охранителят направи крачка напред. Беше на двайсет и няколко години и тежеше стотина килограма. Огромните мускули изпъваха ръкавите на спортното му яке. Имаше лице с квадратна челюст, широки гърди и врат на щангист, който редовно се помпа със стероиди. За разлика от него Скот беше играл футбол, без да купува нищо от аптеката, разчитайки само на това, с което го беше дарила природата. По време на спортната си кариера беше играл срещу много такива наперени типове и прекрасно знаеше какъв им е проблемът — трупаните от аптеката мускули не са истински. У тях няма сила, няма здравина. Само изглеждат добре. Така поне си мислеше той. Килограмите му все още си бяха същите, малко над осемдесет, но основната маса от тях се заемаше от истинските мускули, с които го беше дарила природата. Беше убеден, че с лекота ще измете стълбите на 70-етажния небостъргач с тоя напомним Дарел. Направи крачка напред и се спря толкова близо до него, че усети лошия му дъх.

— Не ти препоръчвам да опитваш! — процеди през стиснати зъби той.

После смачка писмото на топка и го захвърли в лицето на Стюарт, обърна се и тръгна по коридора. Зад гърба му се разнесе гласът на Боби:

— Скоти!

Спря и се обърна. Приятелят му сочеше към портрета на един от основателите на клуба, окачен на стената. От него ги гледаше намръщената физиономия на Мак Маккол.

Ако в този момент Мак Маккол беше пред него, адвокат Скот Фени със сигурност щеше да прекара нощта в една сграда с Шауанда Джоунс. Никога досега не се беше вбесявал така, включително и на футболния терен. Съзнаваше, че в такова състояние няма смисъл да се

връща в офиса, затова кимна на Боби и двамата поеха по покрития пасаж към фитнес залата.

— Там има млечен бар.

Дребничката блондинка, която обикновено го посрещаше след работа, не беше на рецепцията. На мястото ѝ стоеше Хан, огромен културист, в сравнение с когото Дарел изглеждаше като джудже.

— Моля, почакайте тук, мистър Фени — хладно рече той.

— Мамка му! — прошепна Боби. — Пак същият номер!

Хан се върна с евтино сакче в ръка. Клубът раздаваше такива на своите членове.

— Какво е това?

— Съдържанието на гардеробчето ви.

— Защо ми го носиш?

— Членството ви е прекратено.

— Откога?

— От тази сутрин.

— От кого?

— От управителя на салона.

— Кой му нареди?

— Не знам.

Хан скръсти ръце пред гърдите си, образувайки планина от огромни бицепси, трицепси и гръдни мускули. А Скот не беше сигурен, че трябва да тества теорията си за стероидите точно върху него. Като студент бе участвал в немалко сбивания, но никога не му се беше случвало да се бие в млечен бар, на трезва глава и с противник като Хан. Освен това винаги беше имал подкрепата на един-двама съотборници, от най-лудите, готови да влязат в ръкопашна схватка с мечка гризли. По тази причина не се възпротиви, когато Боби го хвана за ръката.

— Да се махаме!

За пръв път откакто беше станал съдружник във „Форд-Стивънс“, адвокат А. Скот Фени обядва хамбургер, купен от улична сергия. При това в компанията на хора, чийто общ доход не възлизаше дори на половината от цената на костюма му.

След като се натъпка с два сандвича, за което веднага съжали, той последва Боби по широкия тротоар на Мейн стрийт. И това не беше правил от години, ако изобщо го беше правил. По съвсем основателни причини.

След пет минути цялото му тяло плувна в пот под парещите лъчи на юлското слънце. Косата и лицето му станаха вир-вода, а безупречно колосаната бяла риза залепна за гърба му като мокър парцал. Тежките капки пот се стичаха по гърдите му и попиваха в бельото, а тези по краката бързо намокриха чорапите му. Побърза да смъкне самото си и да го преметне през рамо с надеждата да спаси поне част от костюма за 2000 долара. Боби говореше нещо, но думите му бяха само звуков фон, тъй като всичките му мисли бяха насочени към сенатор Мак Маккол.

— Не мога да разбера идиотите от разни инициативни комитети, които искрено вярват, че Далас може да спечели домакинството на летните Олимпийски игри! — поклати глава Боби. — Половината от спортистите ще пукнат в тая жега.

Една пресечка по-нататък продължи да дърдори:

— Навремето тук имаше само публични домове. Сред тях беше и зъболекарският кабинет на прочутия доктор Холидей, в който той извърши първото си убийство. — След малко: — Знаеш ли, че Бони и Клайд са израснали тук? И са погребани тук. Лично съм ходил на гроба на Клайд, който се намира в Западен Далас. А този на Бони не го знам къде е.

Продължиха така още известно време. Боби предлагаше кратки исторически справки, а Скот само кимаше и сумтеше, сякаш слушаше Ребека да разказва за поредния си празен ден. В крайна сметка се озоваха на Дийли Плаза, в малък зелен триъгълник между Хюстън, Комерс и Елм стрийт, който свършваше с тройния подлез на запад и Градската библиотека на север. Тук всичко изглеждаше такова, каквото е било на 22 ноември 1963 г.

— Качвал ли си се някога на шестия етаж, за да погледнеш през прозореца? — попита Боби и посочи тухлената сграда на библиотеката.

Скот поклати глава.

— Няма начин Осуалд да го е извършил сам. Със сигурност е имало още един стрелец. Искаш ли да хвърлим едно око?

Скот отново поклати глава.

Боби махна към едно място и дъното на площада.

— Там е старият затвор, в подземие то на който Руби е застрелял Осуалд.

Скот изпъшка. Руби застреля Осуалд, Осуалд застреля президента. Шауанда гръмна Кларк, а Скот ще види сметката на Мак. Добра идея.

— Точно на мястото, на което са застреляли Кенеди, е започнало изграждането на Далас преди сто и шейсет години — продължи Боби. — Малко стряскащо, а? Джон Нийли Райън построил склад за търговия на брега на Тринити Ривър, която по онова време минавала точно тук и всяка пролет наводнявала центъра на Далас. Преди осемдесет години градската управа решила да я измести на два километра встрани, по специално изкопано корито, оградено с високи диги. Разбира се, решението довело до наводнения в Южен Далас, населен предимно с чернокожи. Защото там не били предвидени диги.

Обърнаха се и тръгнаха по обратния път към Дибрел Тауър.

— Основателите на Далас бягали от кредиторите си на изток — продължи Боби. — Изразът „заминавам за Тексас“ означавал това, което днес бихме определили като „фалит по силата на Седма глава от Търговския закон“. Те си давали сметка, че между кредиторите със сигурност ще се намерят смелчаци, които биха тръгнали да ги преследват на индианска територия, но че едва ли ще има глупаци, които да тръгнат да ги гонят в този ад.

Скоро стигнаха до централния магазин на „Найман Маркър“, шестетажна сграда на пресечката между Мейн и Ервей стрийт. Очите на Скот попаднаха на бездомна старица, тикаща количка с отпадъци. Тя спря пред витрината с кльошави бели манекени, облечени в луксозни дизайнерски тоалети. Магазинът бе пълен с елегантни дами, дошли на официалната промоция, обявена от „Ести Лодър“ — така поне обещаваха рекламата на витрината. Старицата се обърна и го дари с широка беззъба усмивка.

Продължиха надолу по улицата. Скот започна да забелязва и другите странни същества, населяващи центъра на града. Те лениво се придвижваха под жаркото слънце и задушавашите газове на автобуси и автомобили. Скитници и улични търговци, беззъби старици и брадати старци, мексиканки с върволици деца, чернокожи младежи със свиреп вид, задъхващи се от жегата ченгета. На улицата съществуваше един

друг, различен свят. Когато беше зад волана на своето ферари, Скот обръщаше внимание на тези хора точно толкова, колкото на уличните стълбове, апаратите за паркиране и празните кутийки от бира. Неговият свят се намираше 200 метра по-нагоре, сред комфорта на климатичните инсталации. По тази причина тук се чувстваше адски неудобно, за разлика от Боби, който делово раздаваше визитки на минавачите.

— Какво правиш, по дяволите?!

— Търся си клиенти, човече. Аз съм уличен адвокат, а в момента се намираме именно на улицата. Ти виждаш само скитници и бездомници, измамници и мошеници, но аз виждам клиенти, Скоти. Това е моят „Даунтаун“. — Боби бързо осъзна грешката си. — По дяволите! Извинявай, Скоти. Споменах шибания клуб, без да искам, защото цял час се опитвам да те разведря.

Но мислите на Скот се бяха върнали към перфектния живот, който водеше шейсет и два етажа над уличното платно. Вече си даваше сметка, че Мак Маккол няма да се нахвърли върху него с месингов бокс, а ще му причини далеч по-тежки щети, отнемайки му именно перфектния живот, за който цял живот се беше борил.

Душата на адвокат Скот Фени отново се изпълни с мрачни предчувствия.

Ако успееше при предстоящия удар, Ребека Фени щеше да постигне общ сбор от 74 точки, най-слабия ѝ резултат досега. Изправена над топката, тя направи два пробни замаха, след което отиде да прецени разстоянието и отново зае позиция за удар, внимателно разпределяйки тежестта на тялото си. Знаеше, че Треј, треньорът, на когото плащаше 500 долара за днешната тренировка, я гледа внимателно. Всъщност Треј наблюдаваше по-скоро задните ѝ части, отколкото стойката ѝ. Неслучайно заставаше точно зад нея преди ударите.

Той вече беше постигнал 62 точки. Беше на двайсет и шест, красив и много добър професионален играч. Току-що беше получил разрешението на НГА да участва във всички национални турнири до края на годината и това автоматично прекратяваше договора му с местния голф клуб.

Ребека нанесе добър удар, с който изпрати топката под ъгъл от двайсетина градуса вляво, позволявайки ѝ плавно да влезе в дупката.

— Йес!

Трей се приближи да я поздрави. Гледаше я с жаден поглед, както винаги. Желаше я повече от всичко на света. Сексуалната им връзка продължаваше вече седем месеца.

Изкачиха затревения хълм и седнаха в електрическото автомобилче, което щеше да ги откара до клубните съблекални. Чернокожото момче изскочи пред тях малко след като паркираха край входа.

— Мисис Фени, колата ви беше черен мерцедес купе, нали?

— Какво?

— За колата ви питам. Черно купе, нали?

— Да. Защо питаш?

— За да знам къде да занеса стиковете ви.

— Няма нужда да ги носиш в колата. Прибери ги в съблекалнята както обикновено.

— Мистър Портър каза да ги занеса в колата.

— Защо?

— Не знам, мадам.

Ребека погледна Трей, който само сви рамене. Тя влезе в малката сграда и се насочи към кабинета на Ърни Портър, който се намиреше редом с малкото магазинче за голф принадлежности. Неуспял да пробие в професионалната лига, Ърни бе станал управител на местния голф клуб и вече двайсет години даваше уроци и прибираще процент от всеки стик, топка или обувки, продадени в магазинчето.

— Ърни?

Той вдигна глава.

— Да, мисис Фени?

— Казал си на момчето да занесе стиковете ми в колата.

— Точно така.

— Защо?

— Ако това не е удобно, ще уредя да ги изпратим направо в дома ви.

— Не искам да ги изпращате у дома. Играя тук всеки ден.

В очите на Ърни се появи тревога.

— Значи все още не знаете, мисис Фени — промърмори той.

— Какво да знам?

Ърни размести книжката по бюрото си и се размърда в стола.

— Съпругът ви, мистър Фени... хм... вече не е член на този клуб.

— Как така? Ние членуваме тук вече три години!

— Технически погледнато, член е вашият съпруг, мисис Фени. А вие имате достъп като негова съпруга. След като той преставя да членува, отпадат и вашите привилегии. Така е по правилник.

— Откога Скот е престанал да бъде член?

— От днес.

Завари съпруга си на кухненската маса. Дъщеря им се беше сгушила в скута му и хлипаше, а той нежно я галеше по косите. Пашамей седеше в другия край на масата, подпряла с длани мрачното си лице.

— Мамо, Консуела си отиде и никога няма да се върне!

Ребека сложи ръце на кръста и направи огромни усилия да се овладее.

— Сю платила ли е месечната такса за голф клуба? — остро попита тя.

Скот разсеяно кимна.

— Ърни твърди, че вече не си член!

Той вдигна ръка и разтвори пръсти. На масата падна смачкан лист хартия, върху който се виждаше част от клубното лого. Ребека го грабна и започна да чете.

Драги мистър Фени,

Ръководството на клуба е на мнение, че Вашето членство се отразява зле на колегиалната атмосфера, която цари при нас. В резултат взехме решение въпросното членство да бъде прекратено, смятано от днес. Молим да не се появявате повече на територията на клуба. Личните Ви вещи ще бъдат изпратени на домашния Ви адрес заедно с последната Ви сметка.

— Това е работа на Маккол — мрачно поясни той. — Погрижил се е да ме изхвърлят от „Даунтаун“ и от фитнес клуба. Притиска ме, за да променя защитата си.

— За бога, Скот! Нали те предупредих!

— И за теб има писмо... — добави той и махна към шкафа.

Тя пристъпи натам и бързо го разтвори. Беше от благотворителната организация и започваше с обичайното *Със съжаление Ви информираме, че...*

Пръстите ѝ безсилно се разтвориха и писмото литна към пода. Възходът на Скот Фени беше свършил. Сега въпросът беше какво ще бъде приземяването — меко кацане или ужасно сгромолясване.

Когато Скот влезе в детската стая, Бу и Пашамей седяха в леглото. Чувстваше се като разбит, силите сякаш го бяха напуснали. В рамките на един ден бе изгубил прислужницата си, членството в престижния клуб-ресторант, фитнес залата и голф клуба. Едва сега започваше да придобива представа за огромната власт на Мак Маккол, който си седеше във Вашингтон и дърпаше конците. Няколко телефонни разговора с Далас бяха достатъчни, за да разбие перфектния живот на Скот и да го накара да осъзнае къде точно се намира. Вероятно щеше да се окаже, че онзи пробег от 177 метра не е чак такова постижение, че да го превърне в легенда за цял живот.

— Ти не изпълни обещанието си и Консуела я няма! — извика сърдито Бу.

В живота си Скот често бе изпитвал ужасни физически болки, но нищо не можеше да се сравнява с болката, която прониза сърцето му в момента. Защото не беше изпълнил обещанието, което бе дал на дъщеря си.

— Съжалявам, Бу — свали очилата си той.

— Върни я!

— Опитвам се — отвърна Скот, сложи си очилата и разтвори книгата. — Докъде бяхме стигнали? До Тринайсетата поправка?

— Искаме да говорим за нещо друго — обяви Бу.

— Добре. За какво?

— Какво е завещание?

— Завещанието е правна декларация, доказваща протоколирано намерение за прехвърлянето на нечий имот след смъртта на собственика.

Бу го гледаше с широко отворени очи.

— На английски, ако обичаш — промърмори тя, а Пашамей само кимна.

— Завещанието посочва кой ще ти вземе нещата, след като умреш.

Момичетата се спогледаха и кимнаха.

— Кой ще вземе твоите неща, след като умреш? — пожела да узнае Бу.

— Майка ти.

— А кой ще вземе нейните, когато тя умре?

— Аз.

— Кой ще вземе нещата и на двама ви, след като умрете?

— Ти.

— А кой ще вземе моите?

— О!

— Баба и дядо са умрели, нямам братя и сестри, няма чичовци и лели. А сега нямам и Консуела.

— Първо, майка ти и аз не планираме да умираме скоро. По тази причина всичко това е хипотетично.

— Какво е?

— Хипотетично. Какво ще стане, ако... Разбираш, нали? Но не бива да се тревожиш, ние с майка ти ще се грижим за теб.

— Мама казва, че всичките ми роднини са умрели или са в затвора — обади се Пашамей.

— И тъй, какво ще стане, ако... — настоя Бу.

— Какво ако?

— Ако ти и мама умрете.

— Не знам, Бу. Честно казано, не съм мислил по този въпрос.

Бу вдигна ръка. В шепата ѝ имаше няколко монети и смачкани еднодоларови банкноти.

— Искаме да те наемем за наш адвокат, но разполагаме общо с тринайсет долара и затова трябва да работиш бързо.

— А какво искате да свърша?

— Да ни напишеш завещание. Ако майката на Пашамей умре, ние ще я вземем да живее при нас. А ако ти и мама умрете, аз ще отида да живея при нея и майка ѝ.

— *В оня квартал!* — възкликна Скот, преди да успее да се овладее.

— Не. Аз ще наследя тази къща и ще живеем в нея.

Двете момичета енергично закимаха. А Скот се усмихна за пръв път от началото на този тежък ден, защото живо си представи Шауанда Джоунс като стопанка на огромната резиденция на Бевърли Драйв №4000, в самото сърце на Хайланд Парк.

— Маккол е мръсник!

— Каж ми нещо, което не знам.

Беше девет часът на следващата сутрин и Скот се беше отпуснал на канапето в кабинета на Дан Форд. Старши съдружникът седеше зад бюрото, скръстил ръце пред гърдите си като свещеник по време на изповед.

— Но е богат и разполага с огромна власт, Скот — поклати глава той. — И това го прави един изключително опасен мръсник!

— Но ти е приятел, нали?

— Не съм казал, че ми е приятел. Напротив, не бих посмял дори за миг да се обърна с гръб към него. Но той ще е следващият президент и ние искаме да бъде приятел на фирмата ни.

— Дан, кажи му, че аз ще мина и без „Даунтаун“, без фитнеса и голф клуба. Окей, играе грубо и ми отнема членството. Но да прогони Консуела, да нарани момичето, което не е сторило зло на никого през живота си. Това вече не е груба игра, Дан, това е елементарно и подло! Предай му, че наистина е голям мръсник, след като си позволява подобни гадости! — Сутринта се бе събудил с огромното желание за битка, което пролича в следващите му думи: — Всъщност защо не ми дадеш номера му? Искам лично да му съобщя какво мисля за него!

— Няма да стане, Скоти — усмихна се Дан.

— Ще ти кажа нещо, Дан — изръмжа Скот. — Никога не са ме изнасяли от терена, никога! Ритали са ме, мачкали са ме, понякога цял отбор срещу мен. Но винаги съм ставал на крака!

— Твърдо копеле беше — кимна Дан.

— И още съм такъв — отвърна Скот и почука с показалец по слепоочието си. — Ей тук съм твърд. Тук, в главата, се намира истинската твърдост. Всеки е изпитвал физическа болка, но само мъжете с твърда воля стават от земята и продължават играта. Маккол ми стовари най-тежкия си удар, но аз се оправих. Каж ми го. И

продължавам мача. Но този път и аз ще играя грубо. Това също можеш да му го кажеш. — Той скочи и се насочи към вратата.

— Скоти? — спря го тихият глас на Дан.

— Какво?

— Откъде знаеш, че е бил най-тежкият му удар?

— Момчето не се пречупва лесно, а? — рече пет минути по-късно Маккол.

— Така е — отвърна Дан.

— Е, може би ще го стори, когато цял Далас разбере, че жена му се чука с треньора си по голф.

— *Трей?!* Господи, това момче яко го размахва сред дамите! Май трябва да му искаме такса! Как разбра?

— Делрой си поигра на детектив.

— По дяволите, Мак! Задръж малко, Скот може би ще влезе в пътя. Ако разбере, че Ребека му изневерява, направо ще рухне!

— Говориш така, сякаш си искрено загрижен за тоя Фени.

— Той е най-способният млад адвокат, когото познавам. И наистина го чувствам като син.

— Синът може да се окаже опасно нещо, Дан!

Скот се върна в кабинета и прегледа сутрешната поща, която го чакаше на бюрото. Но този път нямаше да спечели хиляда долара само от прочита й, напротив, тя щеше да му струва многократно повече. В официално писмо от данъчната служба се изискваше незабавно плащане на сумата от 75 000 долара за осигуровки на домашна прислужница със задна дата, плюс съответните лихви и глоби. В допълнение се искаха всички лични данни на Консуела де ла Роса. Предупреждението на Дан Форд излезе вярно: Мак Маккол съвсем не беше нанесъл последния си удар.

Скот се настани зад бюрото и направи кратък преглед на финансовото си състояние. В личната му сметка имаше някъде около 100 000 долара. Не, всъщност с 25 000 по-малко, тъй като вчера беше изпратил чек за същата сума на Руди Гутиерес. Върху тези пари не се

начисляваше почти никаква лихва. Имаше 200 000 в пенсионния си фонд, но те бяха във вид на акции, чиято цена сега бе двойно по-ниска.

За къщата дължеше 2,8 милиона долара, за ферарито — 175 000, за мерцедеса и джипа — още 150 000. Задълженията по кредитните му карти бяха 25 000 долара. Тегли чертата и установи, че общата сума на дълговете му възлиза на 3 175 000 долара. При колите щеше да излезе горе-долу на нулата, ако ги продадеше. Къщата със сигурност щеше да донесе един милион повече от първоначалната цена, въпреки че напоследък се наблюдаваше спад при скъпите недвижими имоти в Далас.

Единственият му доход идваше от месечната заплата като партньор във фирмата — 62 500 долара бруто, но само 42 000 след данъците, която се изпаряваше по-бързо от капка дъжд на тротоара през юли: вноската за ферарито възлизаше на 4000 долара, 3000 отиваха за джипа и мерцедеса на Ребека, 16 000 беше ипотеката на къщата плюс лихвата, 10 000 отиваха за данък сгради и застраховки, а текущата поддръжка не падаше под 4000. За всичко останало — храна, дрехи, ресторанти и забавления — оставаха едва 5000 долара. Слава богу, че вече нямаше да плаща клубните такси. Никога не беше мислил за спестявания, тъй като къщата беше неговият спестовен влог, пенсионна осигуровка и пари за черни дни. Естествено, до тях можеше да има достъп само ако я продадеше или я ипотекираше повторно, но това беше малко вероятно, тъй като Дан бе използвал личните си контакти с президента на банката, за да му осигури кредита в размер на 2,8 милиона.

В крайна сметка Скот написа чек за *седемдесет и пет хиляди и сто долара* на данъчната служба, след което се облегна на стола и се запита какво ли още му е подготвил Маккол.

— Седемдесет и пет бона?! — изрева Боби. — По дяволите! Дори да продам всичко, което притежавам и да си платя дълговете, пак ще ми трябват седемдесет и четири хилядарки, за да стигна до тази сума! А ти им написа чек, а?

Беше пристигнал току-що и Скот го информира за ситуацията.

— Аха. Но това бяха всичките ми налични пари.

— Знаеш ли, Скоти, тоя Маккол отиде доста по-далеч, отколкото допусках. Искам да кажа, че едно е да си ядосан, но съвсем друго е да разбиеш живота на някой човек. Според мен той вече навлиза в територията на Стивън Кинг!

— Не може да ми разбие живота, Боби. Може да ми отнеме прислужницата, да ме изгони от клуба и да ми вземе парите, но не може да ми разбие живота. Защото все още имам клиенти, които ми плащат по три милиона годишно!

— Мистър Фени? — надникна от вратата Сю.

— Какво?

— Обади се мистър Дибрел. Иска веднага да отидете при него.

Днес русокосата красавица в приемната на Дибрел не прояви интерес към семейното му положение, а Марлийн не му се усмихна и извъртя глава, докато той минаваше покрай нея. Физиономията на самия Дибрел беше толкова мрачна, сякаш две секретарки бяха подали жалби за сексуален тормоз едновременно. *Дали този път ще успее да му уредя извънсъдебно споразумение*, неволно се запита Скот.

— Какво има, Том?

— Сядай — покани го сухо Дибрел.

Скот заобиколи масичката за кафе — издължен стъклен плот, легнал върху четири заварени една към друга конски подкови, тръшна се на мекото кожено кресло и простря ръце на облегалките. Адвокат и клиент си размениха продължителни погледи през десетте метра луксозно обзаведена офисна площ.

— От доста време работим заедно, Скот.

— Десет години, Том. Откакто съм във фирмата.

— Ти си най-добрият адвокат, който някога съм имал. А аз съм имал доста.

— Благодаря — усмихна се Скот, помълча малко и добави: — Знаеш ли, Том, когато късах с някоя мадама в колежа, никога не пропусках да ѝ кажа колко красива е била при първата ни среща.

Том кимна, но не се усмихна.

— И ние трябва да скъсаме, Скот.

— Какво?!

— Вече не си мой адвокат.

Страхът буквално го вдигна във въздуха и го изстреля към писалището на Том. Надвесен над най-важния си клиент, над трите милиона хонорар на година, той усети как сърцето му заби лудо. В главата му светкавично се запремятаха и изчезваха ужасните последици от загубата на Том Дибрел като клиент.

— Том... *Защо?*

— Няма смисъл да навлизаме в подробности, Скот. Всичко е свършено.

— Но...

— Недей, Скот.

Зави му се свят, сякаш му бяха нанесли силен удар в главата. Обърна гръб на Том и направи няколко крачки към вратата, после изведнъж видя нещо, което никога дотогава не си беше правил труда да види. Примигна няколко пъти. На стената срещу него висеше снимка на Том Дибрел, който играеше голф със сенатор Мак Маккол. Обърна се към Том и посочи снимката.

— Той е, нали? Маккол те е накарал да го направиш!

В продължение на една безкрайна секунда те се гледаха мълчаливо, после лицето на Том помръкна. Той потръпна, сякаш пронизан от внезапна болка.

— Искаш отговор на въпроса, така ли?

— Какъв въпрос?

— Дали Осуалд е действал сам? Или как, по дяволите, Том Дибрел оцеля по време на голямата криза с недвижими имоти и продължи да строи, докато другите се разоряваха?

Скот кимна.

— Маккол. Той ме спаси. Онзи пенсионен фонд в Ню Йорк, който държи ипотеката на тази сграда... Мръсниците искаха да я вземат, защото бяхме просрочили плащанията. Но им трябваше и законодателна промяна, която да бъде одобрена от Конгреса. Нещо като специални данъчни облекчения за инвестициите им. Затова се отказаха да я вземат, а Маккол ми възложи строителството на новата поща и съдебната палата. Освен това ми осигури и доста сериозно финансиране. И знаеш ли защо ме спаси, Скот? Защото сме съседни и от време на време пращам градинаря си да му стриже тревата. И никога не ми е поискал нещо в замяна. До днес. Той е като Кръстника, Скот.

Когато ти поиска услуга, няма как да откажеш. Аз съм му вечно задължен.

— А какво ще кажеш за мен? Започнах да работя за теб в момент, в който всички други адвокати те зарязаха като торба с лайна! Цели десет години бях лоялен към теб. Не си ли задължен и на мен?

Том се сви за момент, после болезненото изражение на лицето му се превърна в усмивка.

— Платил съм всичко, което ти дължа, Скот. Изцяло, всеки месец. Всъщност доста повече. Ти надписваш сметките от години, приятелю. Нима си допускал, че не го знам? Товариш ме за своите студенти по право, за обучението на младите адвокати, за факсовете и телефонните разговори. Включваш в сметката си дори часовете, в които обядваме или яздим заедно. Защо според теб съм напълнил офиса си с разни магистри и бакалаври от Харвард? Да се грижат за здравето ми? Знаем къде отива и последният цент на фирмата! И мога да ти кажа, че през последните години си ми надписал най-малко два-три милиона! Но ти искаше от мен именно хонорарите, а не приятелството ми. И аз ти се издължавах точно по този начин — с пари. Не с лоялност. Аз съм лоялен към приятелите си, дяволски лоялен! Но ти никога не си ми бил приятел. Само адвокат.

— И като такъв съм нарушавал доста закони, за да те измъкна, Том. Прекрочвал съм всякакви граници — и морални, и правни, за да осъществявам сделките ти.

Том вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Не знам нищо за това, Скот. Аз съм един прост изкопчия, който се рови в калта. Сложните неща съм ги оставил на умния си адвокат!

Той се усмихна.

— Само преди месец стоях тук и ти ме молеше да ти спася задника, Том — мрачно поклати глава Скот. — Как й беше името? Надин? Е, направих го. А ти каза, че никога няма да го забравиш.

— И наистина няма да го забравя. Но това е бизнес.

* * *

Той е адвокат на Рос Перо.

Той е адвокат на Джери Джоунс.

Той е адвокат на Марк Кюбън.

Скот *беше* адвокат на Том Дибрел.

Всеки адвокат би приел по-лесно изневярата на жена си, отколкото изневярата на клиента си. Изневярата на съпругата ще го накара да я подложи на разпит, но предателството на клиента неизбежно го кара да разпита себе си. На практика бягството на клиента е единственото нещо на този свят, което може да накара адвоката да си зададе въпроса: кой всъщност е той, какво представлява. Защото адвокат без жена пак си е адвокат, докато адвокат без клиент е нищо.

Идентичността на адвоката произтича от клиента, когото представлява. Неговата власт, авторитет, влияние, богатство, репутация в обществото — *кой е той и какво представлява* — се определят от клиента. Адвокатът е толкова по-добър, колкото по-богат е клиентът му.

Докато пътуваше с асансьора нагоре, беше един от най-уважаваните адвокати в Далас. Адвокат с богат клиент. *Беше Скот Фени, личният адвокат на Том Дибрел.* Кой беше сега, когато се спускаше надолу? Какво представляваше? Стори му се, че изобщо не познава човека, който го гледаше от огледалото в луксозната кабина.

Първата му идентичност беше като син на Бъч. После, когато започна да демонстрира качествата си на футболния терен, идентичността му стана друга — на добър играч. А през последните десет години беше адвокат на Том Дибрел. Тоест винаги беше имал идентичност. Кой беше Скот Фени сега, в този момент? Един от масата юристи без богати клиенти. Като Боби, чийто най-добър клиент беше някакъв келнер от латиноамерикански произход.

За пръв път в живота си Скот не знаеше кой всъщност е.

Все още в шок, той влезе в кабинета си. На канапето го чакаше Боби, а на бюрото препоръчано писмо. Докато търсеше ножа за отваряне, съзнанието му механично отбеляза името на изпращача, Фърст Далас Банк, и също така механично го препрати към купчината маловажна поща, която го затрупваше всяка сутрин. Даде си сметка, че

държи в ръце собствения си некролог едва когато измъкна четирите листа луксозна хартия и започна да чете.

Банката прекратяваше кредитите за къщата и колите. Скот разполагаше с десет дни, за да плати 325 000 долара за трите автомобила, и трийсет да върне 2,8 милиона, за ипотеката на къщата. В случай че посочените срокове не бъдеха спазени, банката влизаше в незабавно владение на посоченото по-горе движимо и недвижимо имущество. Което означаваше, че Скот Фени губеше както къщата, така и ферарито.

Перфектният му живот отиваше по дяволите.

Изчете писмото още веднъж, дума по дума, за да схване смисъла му. Чувството за поражение направи опит да пропълзи в душата му, но дори когато губеше, Скот Фени не беше свикнал да се предава. Защото не приемаше поражението. И по тази причина полудя. Дишането му се ускори, челюстите му се стегнаха, а гневът вля енергия в тялото и душата му. Грабна слушалката и натисна бутона за бързо набиране. Президентът на банката Тед Сидуел вдигна още на първото позвъняване.

— Тед, безпокои те Скот Фени. Какво става, по дяволите?

— Нищо особено, Скот. Просто си прибираме заемите.

— Защо?

— Тези пари ти бяха отпуснати като услуга, Скот. А за да получаваш услуги, трябва и ти да правиш услуги. Такива са правилата на играта.

— Ясно, Маккол. В такъв случай ще се обърна за рефинансиране към друга банка.

— При днешното състояние на пазара? — изсмя се Тед. — И без клиент като Том Дибрел? Мисля, че няма да се получи, Скот.

— Слуховете летят бързо, а?

— Знаех го преди теб.

— В такъв случай ще продам проклетия имот! Струва поне един милион повече от дълга ми!

— Продажба на пожар за трийсет дни? Ще имаш късмет, ако някой ти даде толкова, колкото дължиш.

— Тогава ще обявя фалит! Ще отложа плащанията с шест месеца, а може би и с година!

— И това едва ли ще се получи. Банката държи ипотеката върху дома на съдия Шнайдер в Хайланд Парк. Той гледа делата за фалитите. И знае какво значи услуга.

Скот нямаше какво още да каже и по тази причина прибегна до отговора, който винаги беше вършил работа на футболния терен:

— Майната ти, Тед! — След което гневно затръшна слушалката.

— Какво става? — надигна се от канапето Боби.

Едва сега Скот си даде сметка, че лицето му е плувнало в пот.

— Банката прекратява финансирането на къщата и колите.

— Как могат да прекратят собствената си ипотека?

— Могат, защото не е ипотека. Никой не ти дава жилищен заем за трийсет и пет години с пет процента лихва на стойност 2,8 милиона, ако не подпишеш декларация за възстановяване на сумата в трийсетдневен срок.

— Исусе! Можеш ли да намериш рефинансиране?

— Едва ли. Получих заема благодарение на Дан, който е приятел с президента на банката.

— И вече се досещаш кой го притиска в момента, нали?

Скот мрачно кимна.

— Можеш да обявиш къщата за продажба.

— Ребека ще умре! Тази къща е всичко за нея.

— По дяволите, Скоти! Вземаш хонорари в размер на три милиона годишно! Все ще измислиш нещо!

— Дибрел току-що ме уволни — осведоми го с тих глас Скот.

* * *

— След като вече не си адвокат на Том Дибрел, коя съм аз?

По целия път към дома Скот се беше подготвял за този миг, търсейки най-подходящото поведение за пред жена си.

— Не се нуждая от него.

— От него не, но от три милиона във вид на хонорари — да! Виж какво, Скот. Повечето адвокатски съпруги нямат представа с какво се занимават мъжете им в службата. Но аз знам, защото ти си ме образовал в продължение на цели десет години. Знам как стоят нещата в една юридическа фирма. И затова съм сигурна, че когато един

адвокат изгуби клиент за три милиона, той скоро ще изгуби и партньорския си статут. Какво ще правим тогава, Скот? Как ще изплащаме къщата?

Скот се приближи до прозореца на спалнята. Не можеше да гледа жена си в очите по време на това, което се готвеше да ѝ каже.

— Има още нещо, Ребека. Банката си поиска парите. В трийсетдневен срок трябва да платя два милиона и нещо, иначе ни вземат къщата. Освен ако не я продадем преди това.

Обърна се и видя как кръвта напуска лицето на Ребека, а краката ѝ се подгъват. Тя седна тежко на леглото и заби празен поглед в насрещната стена. После простена тихо:

— Без тази къща никога няма да ме изберат за председател на организационния комитет.

Празни и лишени от изражение, очите ѝ бавно се извъртяха към Скот.

— Как изобщо ще си покажа носа в този град?

Остра болка прониза сърцето на Скот Фени. Беше разочаровал съпругата си, беше я предал. Преди години, когато всичко беше красиво и ясно, той ѝ беше обещал този дом, тези вещи, колите в гаража. Но не бе изпълнил обещанието си. За пръв път в живота си изпита истинската мъка на поражението. А заедно с нея и първичен гняв, който заклокочи дълбоко в душата му. Това не беше гневът на адвоката срещу клиента, който не си плаща сметките, нито пък срещу съдията, който издава присъда в негова вреда. Това беше гневът, който бе изпитвал единствено на футболния терен; гневът, който замъглява съзнанието на мъжа още от Адам насам; гневът, който те кара да изричаш думи, които не трябва да изричаш, да правиш неща, които не трябва да правиш. Гневът, който водеше до предупреждение за неспортсменско поведение на терена. И който със сигурност означаваше само едно: мръсникът, предизвикал Скот Фени, щеше да си плати.

За четири сезона в Първа дивизия на студентското първенство по футбол Скот Фени, номер 22 в отбора на ЮМУ, беше получил порядъчна порция контузии. Играеха срещу „Тексас“, „А & М“, „Небраска“ и „Оклахома“, чиито титуляри тежаха средно с 20–25 килограма повече от играчите на ЮМУ. Самият Скот поддържаше тегло от 88 килограма, беше силен, бърз и твърд. Но това не му спестяваше болката, когато 120-килограмовият защитник насреща му го посрещаше с мръсна хватка и го запращаше на твърдия терен. За споменатите четири сезона Скот мина през две операции на коляното, едно извадено рамо, пет счупени ребра, четири счупени пръста (един от тях два пъти). Два пъти му чупиха носа, получи и едно комочио. А по-дребните рани и охлузвания, на които почти не обръщаше внимание, бяха защити с общо 117 шева. Но Скот Фени не пропусна нито един мач.

Ставаше след всеки сблъсък, колкото и жесток да беше той. И винаги си отмъщаваше. Блокираше спринта на противника, отвърщаше на ритниците, бележеше точки. Отмъщението прогонваше болката. Тази сутрин бе станал с чувството, че се надига от удар, който никой защитник досега не му беше нанасял. Сенатор Маккол му беше показал какво означава истинска болка, но сега беше негов ред.

— Знам, че идеята беше моя, Скоти — обади се Боби. — Но май не е особено добра.

Скот вдигна глава към нощната панорама на града, погледна часовника си и стана.

— Идваш ли, или не?

— Идвам, разбира се — изправи се Боби. — Но имам чувството, че се качвам на борда на „Титаник“.

Очите на Мак Маккол се плъзнаха по голото тяло на Джийн Маккол, а в главата му изплува споменът за първия им сексуален

контакт. Това се случи преди петнайсет години, само месец след като Джийн беше завършила юридическия и бе получила назначение в екипа му. Беше млада, стройна и секси, но най-важното беше, че не бе жена му. Защото жена му не беше нито секси, нито млада и стройна. По онова време беше на четирийсет и пет — точно колкото него. Но той изобщо не се чувстваше толкова стар, колкото изглеждаше тя. Марта приличаше на майка си, а тази жена не събуждаше кой знае какви сексуални апетити.

На четирийсет и пет Мак Маккол се чувстваше млад и изпълнен със сексуална енергия. Затова му трябваше жена, която също се чувства така, млада и похотлива. С Джийн правеха секс почти всеки ден, по всяко време и навсякъде — в кабинета, на задната седалка на служебната лимузина, в гардеробната на Сената. Тя имаше от онези женски тела, които карат мъжа да се чувства на двайсет и пет и да трепери от прилива на тестостерон. А сексуалната ѝ енергия беше достатъчна, за да изсмуче силите на два пъти по-млад от него мъж.

Освен това Джийн беше мечта за всяка телевизионна камера: красива и сладкодумна, чаровна и интелигентна. Когато Мак започна да мечтае за Белия дом, в главата му се появи и един важен въпрос, който изискваше бърз отговор: дали първата дама трябва да прилича на бабичка или на манекенка? Отговор, който дойде за по-малко от минута. Той се разведе с Марта.

Тя обаче си намери един достатъчно гаден адвокат, който заплаши да потвърди предположенията на таблоидите, че сенатор Маккол поддържа извънбрачна връзка с член на екипа си. Това, разбира се, не беше кой знае каква новина на Капитолийския хълм. Но когато членът на Конгреса поглеждаше към Белия дом и кампанията му се базираше на консервативните семейни ценности, нещата ставаха по-други. Естествено, Мак Маккол умееше да прави сделки, когато се налагаше. Срещу 100 милиона долара Марта си затвори устата и се оттегли в Тексас.

А Джийн си струваше всеки цент от тези пари.

За съжаление годините си вземаха своето. На шейсет Мак Маккол вече не се чувстваше като на двайсет и пет. Нито като на четирийсет и пет, а дори и като на петдесет и пет. Не се чувстваше млад и жизнен, приливите на тестостерон го спохождаха все по-рядко. И по тази причина направи това, което прави всеки уважаващ себе си

мъж с пари, който е стигнал шейсетте, а съпругата му е двайсет години по-млада от него. Отиде на лекар. И сенатор Маккол придоби нови навици: след сутрешния душ и бръснене си слагаше една специална тестостеронова лепенка, а вечер вземаше по едно хапче виагра. Правеше го не само заради собствените си фантазии, а и за да задоволи неотслабващия сексуален апетит на Джийн.

В момента тя лежеше гола на леглото. Тялото ѝ все още беше невероятно стегнато и примамливо. Черната коса се спускаше свободно към раменете и твърдите ѝ гърди, плоският корем нямаше следи от родилни белези, а стройните ѝ крака изобщо не приличаха на пътна карта. Телевизорът работеше, но с изключен звук. Сложила изящните си очила „Кларк Кент“, Джийн делово почукваше по лаптопа в скута ѝ. Тази вечер Мак нямаше намерение да рискува: преди около час, когато си глътна виаграта, той смени сутрешната тестостеронова лепенка с нова. В момента еликсирът на младостта бавно проникваше в кръвоносната му система, а малкото синьо хапче разширяваше артериите към пениса му. Тази комбинирана физиологическа атака водеше към крайната цел: внушителна и твърда ерекция. Горд от себе си, отново млад и жизнен, Мак се приближи до леглото и зачака очите ѝ да напуснат екрана на лаптопа и да се извърнат към него.

Джийн го стори, след което вдигна вежди и се усмихна.

— Доколкото разбирам, тази вечер няма да гледаме „Дейтлайн“.

Мак нямаше как да чуе добавката *поне първите пет минути от предаването*, която се появи в главата ѝ, докато сваляше очилата и слагаше компютъра на нощното шкафче до себе си. Тялото ѝ се плъзна надолу в леглото, краката ѝ се разтвориха. Той се просна отгоре ѝ и безцеремонно проникна в нея, защото представите му за предварителна любовна игра се изчерпваха с прогнозите за фючърните сделки с петрол. Докосването на тялото ѝ беше магическо, особено след като бедрата ѝ се повдигнаха и увиха около кръста му, ноктите ѝ се забиха в гърба му, а едрите ѝ гърди го притискаха. Торсът му започна да работи със силни, равномерни тласъци, като мощната помпа на петролен кладенец. Тази мисъл отново го накара да се запита на какви нива са затворили петролните фючърси, но в следващия момент тялото на Джийн изведнъж се вкамени.

— Спри, Мак, спри! — извика напрегнато тя.

Едната ѝ ръка посегна към очилата, а другата натисна копчето на дистанционното. Дишайки тежко, той бавно се търкулна встрани.

— *Какво има?!*

— Гледай! — прошепна Джийн, заковала очи в телевизора.

Мак се обърна и видя лицето на мъртвия си син.

„Тази вечер ви предлагаме ексклузивно интервю от сградата на федералния затвор в Далас с Шауанда Джоунс, жената, обвинена в убийството на Кларк Маккол, син на сенатора Мак Маккол — водещ кандидат за президентския пост в предстоящите избори.“

На екрана се появи тъмното лице на Шауанда Джоунс, проституираща наркоманка и убийца. До нея седеше адвокат А. Скот Фени.

— Много е готин — отбеляза Джийн и това засили гнева, който се надигаше в душата на Мак.

„В интервюто участва и служебният защитник на обвиняемата, адвокат Скот Фени — продължи водещият. — Мистър Фени, защо решихте именно тази вечер да дадете интервю, след като от доста време медиите ви засипват с молби и настоявания за изявление по делото?“

„Защото вниманието ни беше привлечено от информация, която сме длъжни да споделим с обществеността — отвърна със спокоен, но твърд глас адвокатът. — И защото някои действия на сенатор Маккол попадат под квалификацията «възпрепятстване на правосъдието».“

„Сериозно обвинение, мистър Фени. Но нека първо да се върнем на събитията от нощта на пети юни, събота. Какво се случи тогава?“

Кръвното на Мак Маккол се вдигаше в синхрон с разказа на черната кучка. Тя описваше как Кларк ѝ предложил хиляда долара за цялата нощ, качил я в колата си и я закарал в къщата на баща си в Хайланд Парк. Правил секс с нея, след което започнал да я бие и да я нарича „мръсна негърка“. Тя направила опит да се защити, ритнала го в слабините и избягала, като преди това си прибрала парите и ключовете от колата му. За последен път видяла Кларк жив, сгърчен на пода, обсипващ я с ругатни. Оръжието на престъплението действително било нейно, но не тя била пръснала мозъка на Кларк. Разказът най-после свърши и на екрана се появиха реклами.

По време на паузата Маккол крачеше из спалнята, гол и ядосан. А когато Мак Маккол бе ядосан, някой неизбежно го отнасяше. В случая този някой несъмнено се наричаше А. Скот Фени. Въпросът беше как точно да стане. Почти беше решил, когато предаването продължи.

Репортерът се обърна към адвоката: „Мистър Фени, вашата клиентка твърди, че Кларк Маккол е бил расист и брутален насилник. Но той вече не може да се защити. Какво ви кара да мислите, че съдебните заседатели ще приемат твърденията на една проституираща наркоманка?“.

„Фактът, че тя не е първата жена, пребита и изнасилена от Кларк Маккол.“

Всичкият гняв, който Мак Маккол беше изпитвал през своите шейсет години срещу конкуренти в бизнеса, политически противници и бившата си съпруга, изобщо не можеше да се сравни с чувството, което изпитваше в момента. Единственото му желание беше да убие Скот Фени, веднага!

„Преди една година Кларк Маккол е изнасилвил и друга жена. Тя е направила официално оплакване срещу него, но го е оттеглила срещу сумата от половин милион долара, които ѝ е предложил сенатор Маккол. Въпросната жена прие да даде показания на процеса срещу Шауанда.“

„За да потвърди твърдението ѝ, че Кларк Маккол е бил насилник?“

„Да. Този човек е изнасилвил и пребил още шест жени, които призовавам да се явят в съда и да спасят клиентката ми от смъртното наказание за престъпление, което тя не е извършила.“

По време на новата рекламна пауза Мак посочи компютъра на Джийн и я попита дали телефонният номер на Дан Форд е вътре. Тя отговори утвърдително.

Малко по-късно репортерът зададе следващия си въпрос: „А сега да се спрем на обвиненията ви, мистър Фени. С какво точно е възпрепятствал правосъдието сенатор Маккол?“.

„Ясно е, че делото срещу жената, обвинена в убийството на Кларк Маккол, ще се превърне в медийна сензация — започна Фени. — Убеден, че едва ли ще се намери подходящ служебен защитник за Шауанда, федералният съд възложи тази задача на мен.“

„Сигурно е било доста изненадващо за вас.“

„Да, особено в началото. Аз съм партньор в голяма юридическа фирма в Далас и времето ми е изцяло ангажирано с клиентите й. Но винаги съм вярвал, че професионален дълг на всеки адвокат е да защитава и клиенти, които не са в състояние да плащат за услугите му. По тази причина с готовност приех предложението на съда.“

„Както се казва, няма добро дело, което да е останало ненаказано.“

„За съжаление е така. Лично се убедих колко верни са тези думи. Очаквах враждебна реакция от клиентите, които не харесваха това, което вършех, но не очаквах, че сенатор Маккол ще се опита да ме унищожи.“

„В какво се изразиха тези опити?“

„Първо накара моя шеф да ми окаже натиск, за да не включвам в защитата си данни от престъпното минало на Кларк. Защото не желаел името на сина му да бъде окаляно. Но животът на Кларк Маккол е преминал в калта.“

„А вие отказате да изключите тези данни, така ли?“

„Категорично. Това би било неетично, във вреда на Шауанда. Тя има право на най-добрата защита, която мога да й предложа. И ще я получи.“

„Какво още направи сенаторът?“

„Свърза се с щатския прокурор на Тексас, който ми предложи сделка: двайсет години за Шауанда, ако не отваряме дума за миналото на Кларк. Разбира се, ние отхвърлихме това предложение, защото клиентката ми е невинна.“

„И какво последва?“

„В дома ми се появиха агенти на имиграционната служба, които арестуваха икономката ми — момиче от мексикански произход на име Консуела. Тя живее от две години при нас и се е превърнала в част от семейството ни.“

Очите на Фени видимо овлажняха.

„Имаше ли зелена карта?“

„Не.“

„Пребивавала е нелегално в Америка?“

„Да.“

„И вие го знаехте?“

„Вижте, можем да обсъдим с подробности важноста на имиграционните закони, но тук става въпрос за друго: сенатор Маккол злоупотреби с политическата си власт във Вашингтон, за да арестуват една обикновена домашна помощница в Далас.“

„С цел да ви притисне?“

„Да.“

„Успя ли?“

„Не. Аз никога няма да позволя натиск във вреда на клиента си. С действията си сенатор Маккол стори зло на едно бедно мексиканско момиче.“

„Това едва ли е мъдър ход, предвид многобройните гласоподаватели от латиноамерикански произход в Америка — отбеляза водещият. — Какво се случи после?“

„Сенатор Маккол упражни натиск, за да ме изхвърлят от клуба ми, от фитнес залата и голф клуба, а съпругата ми беше извадена от организацията, където се занимавах с благотворителна дейност.“

Водещият си позволи шокирано изражение и промърмори: „Нима е паднал толкова ниско човекът, който се стреми към президентския пост?“.

„За съжаление.“

„Това ли е всичко?“

„Не, за жалост. Поради факта че неподчинението ми продължаваше, сенатор Маккол използва влиянието си във финансовите среди и съответната банка анулира кредитите, които беше отпуснала за дома и автомобилите ми. В момента имам десетдневен срок да погася задълженията си за колите и трийсет, за да изплатя къщата. В противен случай ще ги загубя.“

„Господи, не говорите сериозно!“

„Боя се, че говоря абсолютно сериозно.“

„Вече ме е страх да попитам, но все пак — има ли още нещо?“

„Да, има. След като репресиите му не дадоха резултат, Маккол поиска услуга от един мой клиент: Том Дибрел, строителен предприемач в Далас.“

„Каква услуга?“

„От Том научих, че преди десетина години Маккол заплашил да блокира законопроект, за който настоявал собственикът на ипотеката върху бизнес центъра на Дибрел. Настоял да се разсрочи ипотеката

върху небостъргача, а след това използвал влиянието си, за да възложи на Дибрел няколко големи държавни поръчки.“

„И сега е поискал от Дибрел да му върне услугата, така ли?“

„Да.“

„Какво по-точно е поискал?“

„Да ме уволни като негов адвокат.“

„И той го направи?“

„Да, направи го.“

„Как ви се отрази това?“

„Том беше най-важният ми клиент. Плащаше на фирмата хонорари в размер на три милиона долара годишно.“

„Това са много пари! Значи уволнението ви от страна на мистър Дибрел е нанесло сериозни вреди на професионалната ви кариера.“

„Точно така. Но аз съм тук, пред камерите на националната телевизия, за да съобщя на сенатор Маккол, че ще защитавам мис Джоунс с всичките си сили и способности, въпреки опитите му да ме унищожи. А доказателствата за расизма и насилието на сина му ще бъдат предоставени пред съда. Мога да го уверя, че Шауанда Джоунс ще получи най-добрата защита.“

Телефонът иззвъня в момента, в който пуснаха реклами. Беше Делрой, от Далас.

— Гледаш ли? — попита той.

— Гледам — неохотно отвърна Маккол.

— Още ли смяташ, че можеш да го поставиш под контрол?

— Сега вече искам да го нараня. Пусни в ход оная афера за жена му с треньора по голф.

— Добре, но... Бихме могли да го нараним доста по-силно и едновременно с това да го контролираме.

— Искаш да кажеш, че... — Мак не довърши мисълта си, защото не желаше да уточнява нещата в присъствието на Джийн. Но Делрой беше наясно.

— Точно това искам да кажа — изръмжа той. — Получи се с онзи мексикански наркобарон, защо да не се получи и с шибания адвокат?

— Не знам, Делрой. Тези неща са...

Извърна се към телевизора. Водещият беше застанал директно пред камерата.

„Що за човек е този, който се опитва да унищожи един адвокат само защото изпълнява професионалния си дълг? — патетично попита той. — Адвокат, който поема защитата на чернокожа жена, обвинена в убийството на бял мъж? Очевидно сенатор Маккол не се спира пред нищо.“

Кръвното на Маккол моментално скочи, гневът отново заклокочи в гърдите му. Притисна слушалката до устните си и процеди:

— Направи го!

Беше почти сигурен, че вижда злобната усмивка на Делрой.

Репортерът на екрана се обърна към госта си.

„Благодаря за участието ви, мистър Фени. Преди да гласува на предстоящите избори, американският народ трябва да знае що за човек се е устремил към най-високия пост в страната. Вие сте смел човек, мистър Фени. Но сенатор Маккол е богат и влиятелен, не се ли страхувате, че ще получите нови удари?“

„Той вече не може да ме нарани.“

Мак Маккол влезе в дрешника, взе магнума, който държеше на един от рафтовете и се върна в спалнята. Прицели се в образа на А. Скот Фени на екрана и натисна спуська.

— Мога и още как! — вбесено изръмжа той.

Скот изкара ферарито от паркинга на федералния затвор и подкара по тъмните и необичайно пусти улици в центъра. В главата му изплува спомена за последния му мач в университетския отбор. Тогава той излезе на опустелия тъмен терен, застана в центъра и бавно се огледа. Знаеше, че всичко е свършено, и просто се сбогуваше с тази част от живота си.

Завари Ребека в кухнята, вперила поглед в телевизора. Предаваха късните новини.

„Допитване до общественото мнение, проведено веднага след интервюто на Шауанда Джоунс, показва рязък спад в рейтинга на сенатор Маккол — обяви говорителката. — Процентът на хората, които биха гласували за него, спадна до едноцифрено число. Този факт може би ще сложи край на амбициите му за Белия дом.“

— Подредих го, мръсника! — тържествуващо рече Скот.

В погледа на Ребека се четеше дълбоко отчаяние.

— Не — поклати глава тя. — Ти просто разби живота ни заради една курва!

На следващата сутрин Скот се чувстваше както в онова далечно утро след мача с „Тексас“, по време на който беше пробягал прословутите 177 метра: болеше го по-малко, защото противникът страдеше повече. Е, загуби най-богатия си клиент, парите си, членството в различните клубове и мексиканската си прислужница, а скоро щеше да загуби ферарито и дома си, но Мак Маккол загуби Белия дом. Което означаваше, че Скот Фени бе успял да победи един тексаски грубиян в собствената му игра.

Да кажеш нещо за този месингов бокс, Маккол?

Как ти се отрази грубата игра, мръсно?

С тези мисли в главата той вкара ферарито в подземния гараж на Дибрел Тауър, а лицето му грееше от задоволство. И защо не? Все още беше партньор в юридическа кантора „Форд-Стивънс“ — най-печелившата адвокатска фирма в Далас, все още получаваше заплата от 750 000 долара годишно (макар че щеше да се наложи да търси нови клиенти на мястото на Дибрел), все още беше футболната легенда на този град, предизвикваща радост в сърцето на всеки фен на ЮМУ, все още беше в състояние да включи в действие неустоимия си чар и ослепителната си усмивка на кинозвезда.

Скот Фени все още беше победител.

Вкара картата си в процепа до входа на гаража и зачака. Но бариерата не се вдигна. Изчака малко, после повтори упражнението. Нищо. Натисна копчето на звънеца, за да привлече вниманието на Освалдо, изчака го да се обърне и му махна. Пазачът бавно излезе от будката и се приближи.

— Картата не работи — рече Скот. — Вдигни бариерата.

Освалдо отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Нямаме карта.

— Имам, но не работи. Вдигни бариерата.

— Няма да я вдигна — поклати глава Освалдо.

— Вдигни проклетата бариера! — повиши тон Скот.

— Няма!

— Исусе!

Скот включи на заден, паркира ферарито на улицата и вкара няколко монети в апарата за паркиране. Гневът му премина в момента, в който се сети, че тази кола ще бъде негова още само девет дни. Майната ѝ. Ако някой одраскаше автомобила за двеста хиляди долара, щетите щяха да бъдат изцяло за сметка на банката! Тази мисъл го накара да си подсвирква, докато се насочваше към Дибрел Тауър.

Ребека Фени плачеше. Все още беше в леглото, тъй като нямаше никакво желание да се показва в Хайланд Парк. Беше заложила красотата си на Скот Фени и беше загубила. Къщата си. Колата си. Статута си, целия си живот. Всичко, с което се беше сдобила за тези десет години, скоро щеше да изчезне. При това не заради появата на някоя дващест и две годишна блондинка с големи цици и стегнато дупе като онази край басейна, а заради една проституираща наркоманка, долна курва, на всичкото отгоре и мръсна негърка! Това определение тя никога не беше изричала гласно, защото дори в Хайланд Парк подобни изрази се използват само зад дебелите стени на клубовете и частните резиденции.

Съпругът ѝ беше жертвал нейния живот заради живота на една *мръсна негърка!*

Ето, изрече го. Или поне си го помисли. Както си го бяха помислили всички обитатели на Хайланд Парк — прекалено малко и прекалено затворено място, за да не обръща внимание на подобни неща. Разбира се, останалата част от Америка също му беше обърнала внимание. Защото нейният съпруг се беше появил по една национална телевизия, да го вземат дяволите! А днес, по време на обичайния си обяд в клуба, нейните бивши приятелки от висшето общество ще си поръчат обичайната „карибска салата“, обичайната пилешка супа с тортиля чипс и газирана вода, след което — за десерт! — ще си поръчат Ребека Фени. Жената, която без никакво съмнение ще присъства в менюто под наименованието „скандал суфле“!

О, как ще я одумват! О, как ще ѝ ще надсмиват!

Тези момичета страшно обичаха да забиват острите си зъбки в поредния сочен скандал: лесбийска връзка, насилствено посегателство

на чернокож атлет над скромно и добродетелно бяло момиче от Хайланд Парк, нескопосано направена пластична операция, пиянство и наркотици в колежите, криминални престъпления, извършени от наследник на някоя известна фамилия в Хайланд Парк, демократ в Хайланд Парк, провал в Хайланд Парк... Нахвърляха се върху всяка клюка като гладни кучета на остатъците от неделното барбекю.

Самата Ребека Фени често беше клюкарствала за други жени. Но сега всички в Хайланд щяха да клюкарстват за нея — в парка и клуба, във фитнес залата и местните ресторанти, в салоните за красота и частните домове. И щяха не само да клюкарстват, но и да се заливат от смях.

Как да си покаже носа в този град?!

Зави се през глава в момента, в който телефонът иззвъня.

Бу тихо отвори вратата на спалнята и надникна. Майка ѝ седеше на ръба на леглото и говореше по телефона. Но гласът ѝ звучеше много странно.

— *Какво?!* Спала съм с Трей?! Кой ти каза? Целият град говори? Всички знаят? *О, господи!*

Ребека остави слушалката и стисна главата си с две ръце.

— Мамо?

— О, господи!

— Мамо?

— О, господи! — Главата ѝ най-сетне се извърна към вратата. Изражението на лицето ѝ беше като на уплашено коте. — Какво има, Бу?

— Добре ли си?

— Не.

— Мога ли да ти помогна?

— Не. Кажы какво искаш.

— Може ли двете с Пашамей да отидем във Вилидж? Много ще внимаваме, като пресичаме!

— Добре, вървете — разсеяно каза Ребека.

— Благодаря, мамо. Ще се видим по-късно.

Бу понечи да затвори вратата, на гласът на майка ѝ я спря.

— Чакай малко, Бу! Влез. Искам да поговорим.

Скот престана да си подсвирква в момента, в който влезе в просторното фоайе на Дибрел Тауър. Насреща му се втурна цяла орда от репортери и телевизионни оператори, които крещяха един през друг:

— Как се казва жената, която Кларк е изнасилил, мистър Фени?

— Кой са останалите жени, изнасилени от него?

— Доволен ли сте, че свалихте рейтинга на сенатор Маккол?

— Вярвате ли, че сенатор Маккол ще бъде подведен под отговорност?

— А Том Дибрел ще бъде ли обвинен?

Заслепен от прожекторите, Скот направи рязък завой и се насочи към асансьорите. Но между него и спасителната тишина на кабината се беше изправила внушителната тълпа на представителите на медиите, която едва ли щеше да отстъпи лесно. В момента, в който започна да обмисля оттеглянето си, от двете му страни се изправиха двама огромни чернокожи мъже, облечени в сини блейзъри. Бяха част от охраната на Дибрел Тауър и се притекоха на помощ. Репортерите бяха изправени пред доста неприятен избор: или да се отдръпнат, или да бъдат прегазени.

И те се отдръпнаха.

Двете планини от мускули безцеремонно разблъскаха закъснелите и се насочиха към асансьорите, където трети пазач беше блокирал една празна кабина. Той се отмести да пропусне Скот, след което отново зае позиция с широко разкрасени крака. Двамата гиганти застанаха от двете му страни, изграждайки надеждна преграда пред репортерите. Адвокат Скот Фени никога не беше обръщал внимание на тези чернокожи охранители, възприемайки ги като част от декора — също като голямата бронзова скулптура на Ремингтън. В момента, в който Скот натисна копчето за шейсет и втория етаж и се отдръпна по-навътре в кабината, единият от пазачите се обърна и на лицето му се появи усмивка:

— Благодаря, мистър Фени — подхвърли той.

— За какво? — учудено го погледна Скот.

— Че защитавате чернокожото момиче.

Пашамей последва Бу по алеята, която водеше към тротоара пред къщата.

— Господи, тази сутрин майка ми се държи като смахната и дрънка глупости! — възкликна Бу.

— Да не е болна?

— Не мисля. Защо питаш?

— Защото моята майка дрънка глупости, след като си вземе лекарството.

Завиха наляво по тротоара. Бу продължаваше да говори, а Пашамей предпазливо се оглеждаше. Мама я беше научила да си отваря очите и да внимава за странни типове. Разбира се, в техния квартал беше пълно с възрастни, които висяха на улицата, най-често до магазина за напитки, отпиваха от шишета, скрити в книжни торбички, и пикаеха направо на тротоара. Което беше изключено тук, в квартала на Бу. Но тази сутрин тя забеляза нещо странно.

Един мъж, който седеше в черна кола.

Беше спрял до отсрещния тротоар, малко встрани от входа на къщата. Очите му внимателно ги следяха. Беше едър, с гола глава. Когато двете с мама излизаха и се натъкваха на бял мъж зад кормилото на такава кола, всички в квартала зарязваха работата си и започваха да викат „Ей го там ченгето!“, безпогрешно идентифицирали представителя на закона. Плешивият в колата насреща наистина приличаше на полицаи.

Пашамей забеляза как вратата на колата се открява и черната обувка на мъжа стъпва на асфалта. Понечи да сграбчи ръката на Бу и да я помъкне обратно, но в същия момент от къщата до тях се появи възрастен човек и се насочи към вестника, хвърлен на тревата.

— Добро утро, мистър Бейли — поздрави го Бу.

— О, добро утро, мис Бу Фени — усмихна се в отговор старецът.

Пашамей отново погледна към черната кола. Кракът на плешивия го нямаше, вратата беше затворена. Но той продължаваше да гледа към тях. Тръгнаха напред и скоро стигнаха пресечката с оживения Престън Роуд. Преди да завият надясно, Пашамей се обърна. Черната кола беше изчезнала. Момиченцето поклати глава. *Това тук не ти е оня комплекс, глупачко!*

Продължиха напред и тя постепенно се успокои. Не след дълго откри, че разходката из квартала на Бу, наречен „Мехурчето“, ѝ носи истинска наслада. Когато Луис го нямаше и двете с майка ѝ трябваше да отскочат до близкия магазин за яйца, хляб или други продукти, тя винаги, дори и посред бял ден, беше нащрек. А мама постоянно я предупреждаваше: „Кажа ли ти «бягай», хукваш колкото те държат краката!“. В този квартал обаче не беше нащрек, не беше нервна. Тук тротоарите бяха чисти. Нямаше ги празните кутийки и бутилки от бира, нямаше ги спринцовките и онези странни продълговати балончета, които мама ѝ забраняваше да докосва. Нямаше ги и мъжете, които висяха пред магазините за алкохол. Всъщност нямаше и такива магазини. Нямаше сутеньори и продавачи на дрога, които се опитваха да ѝ пробутат някоя доза, нямаше ги нахаканите хлапаци, шофиращи като луди и крещящи грозни думи, нямаше я оглушителната рап музика от коли и тонколони, извадени направо на тротоара. Нямаше ги проклинащите наематели, току-що изхвърлени на улицата. Всичко беше тихо и спокойно.

„Мехурчето“ на Бу беше наистина хубаво.

Спряха на ъгъла пред светофара. Когато светна зелено, те се огледаха и забързано тръгнаха да пресичат широкото, разделено на четири ленти улично платно. После прекосиха малък паркинг и се озоваха в...

— Хайланд Парк Вилидж — обяви на глас Бу.

Стояха пред магазин на име „Поло/Ралф Лорън“. Пашамей дори не беше сънувала такова фантастично място. Под красивите дървета от двете страни на улицата спираха красиви коли, от които слизаха красиви бели жени, следвани от красиви бели момиченца, приличащи на принцеси. Те я гледаха така, сякаш никога през живота си не бяха виждали черни хора. След тях оставаше прекрасен аромат и Пашамей неволно го вдъхна, спомняйки си за дебелите старици в църквата по време на неделната служба. Само че тези бели дами не бяха дебели и не я щипеха по бузите, а просто минаваха покрай нея и изчезваха във вътрешността на магазина, от който излитаха облачета хладен въздух — като въздуха, който я обгръщаше, когато пъхаше главата си във фризера, за да се охлади.

— При вас има ли такива търговски центрове? — попита Бу.

— Няма — поклати глава Пашамей.

Обикновено те с мама пазаруваха от разпродажби на открито или в супермаркетите „Гудуил“, а не на места, чиито имена бяха трудни за произнасяне. Най-често съседите им предлагаха евтини маратонки, стерео уредби и телевизори направо от багажника на колите си. Цените бяха наистина добри, защото, както казваше мама, тези стоки били малко „топлички“, а Пашамей така и не разбра какво точно имаше предвид. А преди началото на учебната година мама работеше извънредно, прехвърляйки на Луис задължението да ѝ набави дрехи и всичко останало от „Дж. К. Пени“, които обаче нямаха нищо общо с магазините тук.

— Вземайки предвид — промърмори тя.

Закрачиха под тентите на тротоара. Пашамей зяпаше фантастичните дрехи върху супер слабите, старателно гримирани манекени и имаше чувството, че е Коледа.

Бу спря пред една витрина, на която бяха изложени детски дрехи.

— Това е „Жакади Пари“ — обяви тя. — Гардеробът ми е пълен с неща оттук.

— Скъпи ли са?

— Сигурно, след като мама ги купува.

Когато стигнаха пред магазин на име „Калвин Клайн“, Бу спря и рече:

— Преди няколко месеца тук беше Бритни.

— Коя Бритни?

— Бритни Спийърс, певицата. Всички полудяха.

— Бяла?

— Да.

— Ние долу в комплекса не слушаме бели певици.

— И аз не я слушам, въпреки че живея тук — сви рамене Бу.

Продължиха нататък. Пред тях разгръщаха колекциите си магазини с имена като „Лука Лука“, „Ескада“ и „Лили Додсън“.

— Оттук мисис Буш си купи червената бална рокля, когато Джордж Уокър спечели първия си мандат — делово поясни Бу и посочи следващата витрина. — Онзи там се нарича „Банана Рипъблик“, ама вътре не продават банани. — Прекосиха паркинга и си купиха сладолед във фунийки.

Излязоха навън и Пашамей изведнъж се закова на място. Студени тръпки разтърсиха мършавото ѝ телце. Плешивият мъж с черната кола

караше бавно покрай тротоара и я гледаше със смразяващ поглед. Пашамей Джоунс не беше от децата, които се плашат лесно, но в този момент изпита истински страх.

— Този човек ни следи, Бу! — прошепна тя.

— Кой?

— Този, който току-що отмина с оная черна кола. Видя ли го?
Беше без коса.

— Това е Хайланд Парк — засмя се Бу. — Тук нищо лошо не може да ни се случи.

Дръпна я за ръката и Пашамей неохотно я последва. Минаха покрай още няколко магазина, после Бу влезе в един, който носеше името на стария беззъб пияница, който живееше в техния вход. „Харолд“.

— Това е любимият магазин на майка ми — обяви тя.

Едва бяха направили няколко крачки, и насреща им се втурна една продавачка, сякаш имаше намерение да ги изгони. Но на лицето ѝ грееше широка усмивка. Май наистина се радваше да ги види. За бяло момиче беше изключително хубава — с чуплива коса, гладка кожа и старателно начервени устни. Очите ѝ се спряха върху Пашамей, коленете ѝ се подгънаха и лицето ѝ се изравни с лицето на момиченцето.

— Господи, какво прекрасно дете!

Пашамей беше облечена в дънковото яке на Бу, бяла тениска, бели чорапки и бели маратонки. Косата ѝ беше на плитчици, а езичето ѝ старателно ближеше фунийката със сладолед.

— Благодаря, мис — възпитано отвърна тя.

— Харесва ли ти животът в Хайланд Парк?

Пашамей погледна към Бу, която само сви рамене. Откъде знаеше тази жена, че тя живее при семейство Фени?

— Харесва ми, благодаря.

— Кажу ми на майка си да заповяда при мен, казвам се Сиси. Ще я облека по най-добрия начин, като всяка жена в Хайланд Парк.

— Майка ми е в затвора.

Жената рязко се изправи, а на лицето ѝ се изписа озадачено изражение.

— *В затвора?! Значи ти не си момиченцето на новото чернокожо семейство?*

— Аз нямам семейство. Имам само мама. И Луис, който ми е нещо като чичо.

— Какво ново чернокожо семейство? — обади се Бу.

— Съвсем наскоро се нанесеюа. Първото чернокожо семейство, което си купи къща в Хайланд Парк. — Продавачката я погледна втренчено, после изведнъж се усмихна и кимна. — А ти си момиченцето на семейство Фени, нали?

— Да.

— Не те познах с тази прическа. Къде се губи майка ти напоследък? — Веждата й леко помръдна. — А красивият ти баща?

— Мама е превъртяла, а Скот Фени е много зает.

— Помага на моята майка — добави Пашамей и жената рязко се извъртя към нея. — Казват, че е убила момчето на Маккол, ама тя не е.

— *Тя ли е майката ти?! —* ахна момичето и сложи ръка пред устата си.

— Аха — кимна Пашамей и невъзмутимо близна от сладоледа си. — А мистър Фени е нейният адвокат. Затова всички са му ядосани.

Върху лицето на продавачката изведнъж се изписа изражението на онзи мъж, който преди известно време беше поискал безплатна услуга от мама, а когато тя му отказа, я бе нарекъл „курва на белите“. А след това бе хукнал да бяга, но се бе натъкнал на Луис. Тогава лицето му изведнъж беше станало бяло. Точно като на тази госпожа, чието лице стана поне два пъти по-бяло, отколкото си беше.

— Момичета, най-добре си вървете.

— Мистър Форд желае да ви види — обяви Сю.

Скот пое снопчето съобщения от ръката й и се насочи към стълбището. Поздрави няколко от съдружниците, които срещна по коридора, но те му отвърнаха с хладни погледи или просто извърнаха глави. Без съмнение бяха гледали снощното му интервю по телевизията. Майната им, рече си той. Какво ми пука? Завари старши съдружника с гръб към вратата, изправен до прозореца.

— Какво има, Дан?

Лицето на Дан беше бледо и уморено, като на човек, който не е мигнал през нощта.

— Влез, Скоти. И затвори вратата след себе си.

Скот се подчини, после пристъпи към бюрото.

— Дан, би ли поговорил с Тед от банката? Държи се като истински мръсник и поиска да платя заемите за колите и къщата!

— Страхувам се, че не мога — въздъхна Дан.

— Защо?

— Защото от този момент ти вече не си съдружник във „Форд-Стивънс“, Скоти.

— Понижаваш ли ме?

— Не, уволнявам те.

Тези думи изкараха въздуха от гърдите на Скот Фени по същия начин, по който го беше правила каската на противника, улучила го в слънчевия сплит. Той се олюля, направи крачка назад и рухна на канапето. Дан отново се извърна към прозореца, стиснал ръце зад гърба си. Известно време мълчаха, защото Скот не знаеше какво да каже.

— Нали казваше, че ме чувстваш като свой син? — попита най-сетне той.

— Чувствах те — отвърна Дан, без да се обръща. — Но когато собственият ми син се забърка в онези хомосексуални истории, аз му обърнах гръб. Сега правя същото и с теб.

— *Защо?!*

— Заради малкия ти спектакъл снощи! — Дан се обърна, върху лицето му се беше изписал бащински гняв. — За бога, Скот, какво си въобразяваш, че вършиш?!

— Маккол се опита да ме унищожи и аз му отвърнах.

— Като се появи по националната телевизия и обвини един високоуважаван сенатор във възпрепятстване на правосъдието?! В измама и подкуп?!

— Мислех, че постъпвам както трябва.

— Да бе, как не! Познавам те прекалено добре! Ти просто си върна на Маккол с един от номерата на Скот Фени! Направи го за себе си, а не за онази проститутка! Дори да си мислил, че постъпваш правилно, пак допусна огромна грешка! Вече ти обясних, че тази фирма не съществува, за да прави добро. Някоя юридическа фирма не съществува заради това. Ние не вършим добрини, а онова, което е добро за клиентите ни. Но ти се погрижи да развалиш всичко, нали?

— А как трябваше да постъпя според теб? Да му позволя да ми отнеме онова, което притежавам? Членството в клуба, колата, къщата, клиентите? Защото Маккол направи точно това!

Изречението на Дан стана особено. Само веднъж го беше виждал такъв. Преди пет години, когато съдията, за чиято предизборна кампания „Форд-Стивънс“ бе направила значително дарение, четеше присъдата си. Присъда във вреда на техния клиент, срещу Дан и фирмата. И днес на лицето му се изписа обида от предателството и желание да си отмъсти.

— Не, Скоти — тихо промълви той. — Не той го направи, а аз!

— *Tu?!*

— Да, аз. Когато отказа да изпълниш молбата ми, реших да ти покажа какъв ще бъде животът ти без всичките онези неща, които са част от успеха. Животът е прекрасен, в главната роля Скот Фени. Но ти се оказва упорит, Скоти. Прекалено упорит, за да спасиш собственото си щастие. Маккол ме помоли за малка услуга: просто да оставим на мира паметта на сина му, за да може той да стане президент. Аз от своя страна също ти поисках малка услуга, за да мога да стана президентски адвокат. Но как постъпи ти след всичко, което съм направил за теб? Предаде ме!

— *Малка услуга?!* Без тези показания Шауанда ще получи смъртна присъда, Дан!

— И какво от това?

— Значи майната ѝ на шибаната негърка, така ли?

— О, да, аз съм расист — усмихна се Дан. — Синът ми порасна с мечтата да бъде Майкъл Джордан, а дъщеря ми е влюбена в Тайгър Удс. Не, май беше обратното: дъщеря ми иска да стане като Майкъл Джордан, а синът ми е влюбен в Тайгър. Както и да е. С удоволствие бих приел тези двамата за клиенти. Защото са богати, защото плащат купища пари на своите адвокати. Цветът на закона не е нито бял, нито черен, Скоти. Цветът на закона е зелен! Законът се подчинява на парите. Те издават присъдите, те правят закона, а той защитава парите! От което следва, че адвокатите защитават хората с пари!

Лицето му почервения, вените на шията му се превърнаха в пурпурни въжета. Замълча за известно време в опит да се овладее.

— Тази фирма е животът ми, Скоти — продължи с малко по-спокоен тон той. — Започнах от нищото, за да я превърна в най-

богатата и уважавана юридическа кантора в града. Никой не печели парите, които печелим ние. Никой! И никой не може да ни навреди! Нито твоята курва, нито ти, никой! Ще смачкам всеки, който се изпречи на пътя ми!

— И мен ли, Дан? И мен ли ще смачкаш?

Дан седна зад писалището и натисна звънеца на секретарката.

— Мисля, че вече те смачках, Скоти — каза той.

Изправен в средата на кабинета, Скот бавно огледа ловните трофеи на началника си. Изпита чувството, че препарираниите глави с тъжни очи му казват: *Спокойно, Скоти, запазили сме ти място тук, на стената.* Едва сега разбра как са се чувствали Джон Уокър и другите преди него, уволнени от Дан без никакво предупреждение. Беше се засмял, когато колега му бе показал обявата, пусната от Джон в телевизионния справочник. Довчера солиден адвокат в преуспяваща фирма, той се беше превърнал в обикновен юрист, който търси начин да свърже двата края. Умът му механично започна да съставя текста на собствената му обява, която щеше да се появи някъде между предложенията за психоаналитични сеанси и платена охрана: **АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА? РАЗВОД? ФАЛИТ? ОБАДЕТЕ СЕ НА А. СКОТ ФЕНИ, АДВОКАТ. НИЕ ЩЕ СЕ ПОГРИЖИМ ЗА ВАС. НИСКИ ЦЕНИ. ГОВОРИМ ИСПАНСКИ.**

Не, това не се случва с мен!

Вратата зад гърба му се отвори и на прага си появиха двама от тримата чернокожи охранители на Дибрел Тауър, с които вече се беше срещнал долу. Очите им гледаха учудено.

Случваше се, именно с него!

— Ще се погрижим да изпратим личните ти вещи у дома, Скот — рече Дан. — Такава е политиката на фирмата.

Играта свърши. Скот Фени беше победен. Оставаше му само да напусне терена. Пазачите се разделиха да му направят път. Повлече се по коридора, по който вчера крачеше напето, със стъпката на победител. Когато беше А. Скот Фени, личен адвокат на Том Дибрел, един от най-преуспелите юристи в града. Вчера колегите му го поздравяваха като голяма звезда, днес извъръщаха очи от него, сякаш умираше от СПИН. Осъденият на смърт идва. Край на юридическата му кариера, поне такава, каквато я познаваше.

Спуснаха се по стълбите до шейсет и втория етаж и почти се сблъскаха с Миси, облечена в плътно прилепнала плетена рокля, която подчертаваше апетитната ѝ фигура. Но днес тя не намигна на Скот Фени, не подсказа, че връзката между тях предстои. Напротив, поведението ѝ беше като на човек, който внезапно се натъква на заразноболен. Продължиха към междинната площадка, на която ги чакаше Сю. В едната ѝ ръка се поклащаше куфарчето на Скот, а в другата — любимият му стик номер 9. Зад гърба ѝ се появи фигурата на Сид Грийнбърг с купчина папки в ръце.

— Сю, оставям тези документи на бюрото ти — делово подвижна той. — Направи им фотокопия и веднага ги изпрати на Дибрел. А оригиналите остави на бюрото на Скот. Тоест на моето бюро.

— Добре, мистър Грийнбърг.

Сид?!

В същия момент Сид го забеляза и небрежно подхвърли:

— О, здравей, Скот. Съжалявам за това, което се случи. Желая ти късмет.

— Значи ти поемаш клиента, кабинета и секретарката ми? Та аз те научих на всичко?!

— Така е, Скот. Ти ме научи да упражнявам правото като бизнес. Нищо лично, извинявай.

— Нямах предвид себе си.

Сид сви рамене и тромаво се отдалечи. Скот се обърна към Сю и пое нещата си от ръцете ѝ.

— Сбогом, мистър Фени.

— Това ли е всичко, а? — изгледа я той. — Сбогом? Беше ми секретарка цели десет години. Нима не ти пука поне мъничко?

На лицето на жената се появи изражение, което Скот виждаше за пръв път. Сякаш изведнъж беше пораснала с двайсет сантиметра.

— Десет години ви прибирах дрехите от химическото, правех ви кафе, изпълнявах личните ви поръчки, плащах личните ви сметки, купувах подаръци за семейството и клиентите ви, лъжех ги от ваше име. В кой момент от тези десет години на вас ви пукаше за мен? Кога проявихте интерес към живота ми? Нито веднъж не ме попитахте как я карам. Знаехте ли, че детето ми е инвалид и това беше единствената причина да ви търпя цели десет години? Знаехте ли, че се нуждаех от пари? Не знаехте, мистър Фени. И не ви пукаше. Как реагирахте,

когато уволниха мистър Уокър? С равнодушие. Както всички адвокати в тази сграда, вие мислите само за себе си!

Скот обърна гръб на тази непозната жена. Следван от двамата пазачи, той се насочи към асансьорите и натисна бутона. Вратата се отвори и тримата влязоха в кабината.

— Какво се случи, мистър Фени? — загрижено попита единият от униформените.

— Уволниха ме.

— Заради чернокожото момиче ли?

— Да.

— Знам къде паркира мерцедеса си мистър Форд. Искате ли да му надупча гумите?

— О, не — поклати глава Скот.

Една ръка се пъкна между вратите миг преди да се залепят една за друга и те със съскане се отдръпнаха назад.

— Забравих да ви кажа, че съпругата на Джон Уокър почина миналата седмица — каза Сю.

Излязоха на тротоара и Пашамей се закова на място.

— Ето го пак!

— Кой?

— Плешивият с черната кола.

— Къде е?

Пашамей кимна към паркинга и изсъска:

— Не се обръщай!

Двете момиченца залепиха носове за близката витрина. Местата за паркиране във Вилидж бяха изрязани части от тротоара. По тясно еднопосочно шосе водачите можеха да заобиколят центъра и да стигнат до друг, по-голям паркинг зад него, на който да паркират на две линии. Плешивият беше спрял черната си кола именно там, на около десетина метра от тях. Бу демонстрира фалшив интерес към изложените стоки на витрината, след което небрежно се обърна. Мъжът в черната кола гледаше право в тях.

— Да бягаме, Бу! — дръпна я за ръката Пашамей.

— Не! Дръж се нормално. Той не може да ни сграбчи и двете, поне не тук. Явно се опитва да ни сплаши. — След тези думи Бу се

завъртя и смутено започна да опипва джобовете си.

— Какво правиш?

— Преструвам се, че търся нещо — отвърна момиченцето и махна към вратата на магазина. — Все едно че съм забравила нещо вътре. Ела да влезем там и да позвъним на А. Скот. Той ще дойде да ни вземе.

— Дано да го направи по-бързо!

— Че как иначе? Нали кара ферари?

Влязоха в магазина и Бу се насочи право към продавачката, с която бяха разговаряли.

— Може ли да използвам телефона, госпожо? Въпросът е спешен и трябва веднага да се свържа с красивия си баща!

Краят на работния ден носеше особено удоволствие на Скот. Обичаше да скочи в луксозната, струваща 200 000 долара спортна кола, да махна небрежно с ръка на Освалдо, както президентът маха на екипажа на „Еърфорс-1“, а след това да насочи хищната муцуна на ферарито на север, към Хайланд Парк, под завистливите погледи на младите мъже и хубавите жени, изпълващи тротоарите в централната част на града. Всички те очевидно си задаваха въпроса колко прекрасен е животът за красивия мъж зад волана на едно луксозно ферари. А той влизаше в свършения свят на Хайланд Парк, където децата бяха умни, родителите им — преуспяващи, а животът спокоен и сигурен.

Днес обаче беше различно.

Днес той не изпитваше удоволствие от пътуването към дома. Защото в края на това пътуване трябваше да съобщи на жена си и дъщеря си, че е уволнен, че вече не е съдружник във „Форд-Стивънс“ и няма да печели пари от тази фирма, че семейното богатство е изчезнало. И най-главното, че Скот Фени беше изгубил мача, най-важния мач в живота си.

Как щеше да се изправи пред обвиняващите погледи на съпругата и детето си? Как щеше да погледне съседите си в Хайланд Парк? Включи десен мигач и натисна спирачката с намерението да завие по Бевърли Драйв, но в последния момент даде газ, прекоси пресечката и продължи на север, покрай Хайланд Парк Вилидж. Все

още не беше готов да се прибере у дома. След няколко пресечки зави наляво и спря пред стадиона на местния колеж. Тук беше поставено началото на живота, който познаваше. Тук, още като първокурсник, беше демонстрирал качествата си на футболния терен.

Върху изкуствената настилка на стадиона, която би засрамила много професионални терени в щата, тренираха сегашните възпитаници на футболния отбор. Скот изключи мотора, слезе и се приближи до оградата. На терена усърдно загаряваха снажни момчета, на пистата около него подскачаха красивите момичета от фенклуба, които тренираха поредния си тържествен марш. Бели момчета мечтаеха да се превърнат във футболни легенди от калибъра на Доук Уокър, Боби Лейн или Скот Фени; бели красавици бленуваха за холивудската слава на предшественичките си от Хайланд Парк — Джейн Мансфийлд или Енджи Харман. Но всички бяха наясно, че ако мечтите им не се превърнат в действителност, винаги могат да се опрат на татковите парички, които ще им осигурят щастливо бъдеще, безоблачно и красиво като синьото небе над тях. А Скот се запита дали през всичките тези години не се беше заблуждавал, че мястото му е именно тук, че героичните му прояви на футболния терен са достатъчни да го превърнат в един от тях. Май щеше да се окаже, че синът на строителния работник винаги ще си остане син на строителен работник. Наемателят си е наемател, а бедното момче на квартала ще си остане такова завинаги, дори и когато живее в резиденция. Може би човек си остава такъв, какъвто се е родил.

Преди двайсет години, когато беше едва на петнайсет, тук, на този терен, се роди мечтата му. И днес бе погребана пак тук, на този терен. За пръв път от много години насам в главата му се появи прост и безпощаден въпрос: какво ще прави през останалата част от живота си?

Обърна се и тръгна към ферарито. Вече беше готов да се прибере у дома и да признае пред семейството си, че е изгубил всичко. Единствената му утеха беше, че Мак Маккол и Дан Форд не можеха да му вземат нищо повече, защото нямаше какво повече да губи.

Мобилният му телефон звънна в момента, в който отваряше вратата.

* * *

А. Скот наистина се появи за по-малко от минута. Бу долови познатото боботене на спортния мотор в момента, в който отново излязоха на тротоара. Обърна се навреме, за да улови острият завой, с който червеният автомобил навлезе в паркинга. Размаха ръце над главата си и започна да подскача, а след това посочи плешивия мъж в черната кола. Той рязко се изправи в седалката и зърна устремилото се към него ферари. Запали мотора и се насочи към изхода, но някаква маневрираща кола му препречи пътя.

Червеното ферари закова със скърцане на спирачките зад черната кола, А. Скот изскочи навън и се понесе към нея със стик за голф в ръка.

Защо държи стик за голф в колата си?

Нейният баща, адвокатът, облечен в безупречно колосана бяла риза и развяваща се копринена вратовръзка, вдигна стика и го стовари върху страничното стъкло на черната кола.

БАМ!

Ударът прозвуча като оръдеен изстрел, а стъклото се пръсна на хиляди парченца. Всички наоколо замръзнаха. Неколцина по-възрастни минувачи бързо прилекнаха, а от бутиците наизскачаха добре облечени дами. Беше ред на плешивия да се уплаши. А. Скот дръпна вратата на колата му, но тя се оказа заключена. Той отстъпи крачка назад и заби стика в челното стъкло. После повтори и потрети удара, като между всеки от тях крещеше думи, които Бу никога не беше чувала от устата му.

— Защо следиш моите деца, мръсно!

БАМ!

— Маккол те изпрати, нали?

БАМ!

— Ако пак се приближиш до моите момиченца, ще те убия, гадно копеле!

БАМ!

Колата отпред тръгна и пътят пред плешивия беше свободен. Той даде газ и черната кола изчезна зад ъгъла. Задъхан и зачервен, А. Скот остана в средата на паркинга, подпрял стика като брадва на рамото си.

Приличаше на екшън герой. Около него бързо се събираше тълпа от шокирани граждани. Върху лицето на Бу грееше щастлива усмивка. Беше страхотно! До нея се изправи продавачката, втренчи поглед във фигурата на Скот и замечтано въздъхна:

— Господи, колко е хубав!

Бу Фени беше горда с баща си като никога през живота си. Изтича към него, уви ръце около кръста му и се притисна в него. Пашамей бързо я последва.

— Добре ли сте, момичета?

— Вече да. Кой беше този?

— Делрой Лънд.

— Ти беше страхотен, мистър Фени! — обади се Пашамей.

— А. Скот, ти каза разни мръсни думички! — направи му забележка Бу.

— Да — кимна той, изчака дишането му да се успокои и добави: — Извинявай.

Когато ферарито влезе в алеята на Бевърли Драйв 4000, нивото на адреналина му беше спаднало до почти нормални стойности. Двете деца се бяха сместили на единствената свободна седалка.

— Ето защо Луис постоянно е с мен и мама, когато излизаме. Никой не смее да ни закача.

Скот изключи мотора, отвори мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране на номера, който наскоро бе прибавил в списъка. Изчака да чуе познатия глас и каза:

— Луис, обажда се Скот Фени. Имам нужда от помощта ти.

После изключи и слезе от колата. Оставаше жена му, която все още не беше научила лошите новини. Влязоха през задната врата. Къщата беше тиха.

— Ребека?

— О, забравих да ти кажа — направи физиономия Бу. — Тя замина.

— Замина ли? Къде?

— На някакво пътешествие.

— Какво пътешествие?

— Не знам. Каза, че трябва да замине и това беше всичко.

Скот се втурна към стълбите, вземайки стъпалата по две. На леглото в спалнята го чакаше писмо от Ребека. Беше прощално писмо, написано на ръка. Той ѝ бил отнел дома, колите и престижната длъжност председател на организационния комитет на предстоящия бал. Казано иначе, бил разбил живота ѝ. Което означавало край на съжителството им. Точно както му била обещала. Тъй като не можела да ходи с вдигната глава в квартала, била решила да замине с треньора си по голф, който бил ангажиран със серия турнири на НГА. Щяла да бъде част от екипа му.

— Кога ще се върне? — попита Бу, изправила се неусетно в рамката на вратата.

— Няма да се върне.

Забила лице във възглавницата, Бу безутешно плачеше. *Всяко момиче, което познавам, си има майка — дори Пашамей! Усети как ръцете на приятелката ѝ я прегръщат.*

— Успокой се, Бу — прошепна тя. — Аз нямам татко, а ти вече си нямаш мама. Може би твоят татко и моята мама ще се оженият и ние ще станем сестри!

— А. Скот не може да се ожени за майка ти, Пашамей. Защото тя е...

Прегръдката на Пашамей се разхлаби, после тялото ѝ бавно започна да се отдалечава. На лицето ѝ се появи странно изражение, а малките ѝ юмручета бяха сложени на кръста — също като на мама, когато беше ядосана.

— Какво е тя?!

— Само на двайсет и три — сви рамене Бу. — Много е млада за него, защото той вече е доста стар.

* * *

Луис се появи точно един час след обаждането. Вкара старата си кола на паркинга в задния двор, където го чакаше Скот.

— Благодаря ти, че дойде.

— Няма проблем, мистър Фени. Грижил съм се за Пашамей почти през целия ѝ живот и вече започна да ми липсва. — Огледа се и поклати глава: — Разбира се, тук едва ли се стреля често.

— Влез вътре, Луис. Приготвил съм ти стая.

— А, не, мистър Фени. Няма да се чувствам добре.

Усетил неудобството на едрия мъж, Скот се отказа да настоява.

— Можеш да се настаниш в къщичката край басейна — предложи той. — Там живее Консуела, нашата домашна помощница, но в момента не е тук. Има проблеми с имиграционните власти.

— Не, сър. Това си е нейна къщичка. Аз ще спя в колата, ей там, в гаража. Така ще имам възможност да държа под око задната част на къщата.

— Там има климатик и баня. Ще ти донеса едно легло, телевизор и люлеещ стол.

— Нямам нищо против стола и телевизора, но легло — не. Стига ми задната седалка. — Лицето на Луис се разтегли в широка усмивка. — Нямаш грижа, мистър Фени. Отсега нататък никой няма да докосне с пръст нашите момиченца!

Скот не прекара остатъка от деня в луксозния си кабинет на шейсет и втория етаж, занимавайки се с нещата, с които се занимават адвокатите. Не се наслади на изтънченото меню в „Даунтаун“, не разкърши мускули във фитнес залата, заобиколен от красиви момичета. Седнал пред прозореца и отправил поглед към басейна и чудесно поддържаната градина, той изобщо не се чувстваше специален. Кариерата му рухна, жена му го напусна, а къщата и колите скоро щяха да я последват. Мак Маккол беше спечелил. Трофеят му беше перфектният живот на Скот Фени.

За пръв път в живота си се чувстваше победен. Този път изобщо не беше сигурен, че ще се надигне.

Бу два пъти дойде при него, седна в скута му и двамата поплакаха заедно. На третия път доведе и Пашамей. Настаниха се върху големите странични облегалки на креслото, положиха главички върху раменете му и плакаха толкова дълго, че чак ризата му подгизна. През цялото време не казаха нито дума.

Лъчите на слънцето бавно се местеха от едната стена към другата. Когато небето започна да потъмнява, той стана от креслото и пое нагоре по стълбите. Окачи смела физиономия на лицето си заради момичетата. Завари ги сгущени в леглото и седна на стола до тях. Прочетоха няколко молитви, после Бу тръсна глава и каза:

— Тази вечер не искам да четем, а да си поговорим.

— Да, нека си поговорим — добави Пашамей.

— Добре — кимна Скот и свали очилата си. — За какво?

— Снощи те гледахме по телевизията заедно с майката на Пашамей — започна Бу. — Знам, че вечер не трябва да гледам телевизия, но слязох долу и видях, че мама те гледа.

Скот кимна.

— И?

— Искам някои разяснения от теб, А. Скот.

— Питай.

Винаги постъпваше така, защото отдавна беше разбрал колко е опасно да разказва на Бу каквото и да било. Предпочиташе да отговаря на въпросите ѝ, тъй като по-лесно се ориентираше накъде бие.

— Какво е секс?

За този въпрос нямаше отговор. Подобни въпроси се задаваха на майката, но сега трябваше да отговаря той, защото майката беше избягала с тренъора си по голф. Подвили крака под себе си и отпуснали ръце в скута, двете момиченца го гледаха внимателно, очаквайки с интерес да разберат какво е това секс.

— Това е момчешка работа, нали, мистър Фени?

— Каква момчешка работа?

— Ами, онова нещо, дето го имат момчетата. Когато излизам в комплекса, някое от тях винаги ми казва: „Ей, момиченце, ела тук да ти покажа секса си“.

— О, разбрах. Вижте, секът е нещо между момче и момиче...
Всъщност между мъж и жена, когато те...

— Вършат мръсни неща? — помогна му Пашамей. — Така му викат големите момичета. Като казах на мама, тя ми забрани да играя с тях.

— Ама вие май нямате никаква представа какво е секс, а? — изгледа ги последователно Скот.

Децата поклатиха глави.

— А защо искате да знаете?

— Защото мама каза, че онзи, умрелият, ѝ дал пари срещу секс.

— О!

— А после я ударил. И това му е била грешката. След татко мама не позволява на мъжете да я удрят. — На лицето ѝ се появи усмивка. — Както ти удряше колата на онзи човек, мистър Фени.

— Беше страхотно! — светна лицето на Бу. — Ти беше велик! Счупи ли си стика?

Скот изпусна въздишка на облекчение и запази мълчание, доволен, че няма да обяснява какво е секс на две осемгодишни момиченца. След като изчерпаха темата за събитията във Вилидж, Бу рече:

— Тоя Кларк не е бил много добър, нали?

— Не.

— А сега баща му, сенаторът, ти е ядосан, защото искаш да помогнеш на майката на Пашамей.

— Да.

— Да попречиш на полицията да убие мама.

— Да.

— А тоя човек днес работи за сенатора?

— Да.

— Ще дойде ли пак?

— Не, миличка, няма да дойде.

— Защото ще се сблъска с Луис — усмихна се Пашамей.

— Трябва ли да продадем къщата? — попита Бу.

— Да, детето ми.

— Защо?

— Защото днес бях уволнен.

— И вече не си адвокат?

— Адвокат съм, но не работя в тази фирма.

— Какво означава това?

— Означава, че от днес нататък нямам доходи.

— Нямах пари?

— Имаме някакви, но те не стигат, за да задържим къщата.

Бу кимна.

— Когато уволниха таткото на Синди, те също трябваше да си продадат къщата. Но ти каза, че на нас това никога няма да ни се

случи.

— Сбъркал съм.

— И колите ли ще продадеш?

— Не, тях банката просто ще ги вземе.

— Вече бедни ли сме?

— Не, Бу, не сме бедни. Бедни са хора като...

— Като мама и мен — обади се Пашамей.

— Значи всички тези лоши неща — Консуела, колите, къщата, твоята работа, заминаването на мама — се случиха, защото Маккол ти е ядосан?

— Да. Може би не важи само за заминаването на майка ти.

— Мама винаги казваше, че носи лош късмет — обади се Пашамей.

— Майка ти няма нищо общо — поклати глава Скот. — Аз взех решението, а решенията водят до съответните последици. Понякога лоши.

— Ти си взел правилното решение, А. Скот — прегърна го Бу.

— Дали? — прошепна той и усети как очите му отново овлажняват.

Юли премина през живота им, после дойде август. В Далас настъпиха най-тежките дни. Над града увиснаха „Мексиканските качулки“ — облаци от високо атмосферно налягане, които спираха достъпа на хладните въздушни течения от север и дъждовете от юг, затискайки обитателите му с комбинация от 45-градусова жега и 80-процентна влажност, която траеше със седмици. Нямаше вятър и въздухът беше толкова неподвижен, че дори най-лекият полъх се възприемаше като арктическа виелица. Замърсяването стигна червена степен — индикатор, който означаваше, че дори дишането става опасно за живота. Тротоарите опустяха, а кучетата не напускаха сянката и не помръдваха опашки, за да прогонят досадните мухи. Телевизионните репортери пак започнаха да пържат яйца по тротоарите — обичаен трик за освежаване на вечерните новини. Времето сякаш спря. Женските прически клюмаха като посърналите, доскоро образцови градини, автомобилните радиатори кипяха като настроението на собствениците им, пътните инциденти драматично нараснаха в унисон с обажданията на телефон 911 за случаи на домашно насилие. Нивото на резервоарите с питейна вода рязко спадна, в резултат на което беше въведен режим за напояване на градините. Тревата в тях бързо потъмня, придобивайки цвета на препечен хляб, а службите за борба с вредителите бяха затрупани с повиквания, тъй като цялата популация на градските плъхове напусна дупките си, за да търси вода, която най-често намираще в частните басейни. Зачестиха смъртните случаи в бедняшките квартали, където хората не разполагаха с климатични инсталации.

През август животът в Далас продължаваше само заради дълбокото убеждение на обитателите му, че в Хюстън е още по-зле. Защото Хюстън е истинско бласто и ако човек случайно оцелее в непоносимата жега и влага, непременно ще бъде убит от комари с размерите на врабчета.

— Каква жега! — изохка Скот.

През август в Далас можеше да се диша само под покрив или край басейна. По тази причина Скот Фени се намираще именно до басейна, потопил крака в хладната вода и нахлупил сламено сомбреро. Кожата му беше намазана с плътен слой крем, който предлагаше максимална защита срещу смъртоносните ултравиолетови лъчи. В ръцете си държеше голяма пластмасова чаша с леден чай, от която смучеше като мощна бензинова помпа с помощта на дълга сламка. До него беше седнал Боби, който смучеше цигара. Бу и Пашамей си подхвърляха фризби в плитката част на басейна, а Луис седеше на сянка под верандата. Голямата табела с надпис ПРОДАВА СЕ ОТ СОБСТВЕНИКА забавяше трафика по Бевърли Драйв.

Скот реши да продава къщата лично, без посредничеството на агенция — нещо нечувано за района на Хайланд Парк. Все едно сам да си косиш ливадата или да си миеш колата: дейности, които никой уважаващ себе си собственик на недвижим имот в Хайланд Парк не упражняваше, защото те биха поставили под съмнение както благосъстоянието и религиозните му убеждения, така и цялата концепция за недосегаемост, витаеща в тази част на града. *Защо Господ Бог е създал мексиканците, ако желае ние да косим ливадите си и да мием колите си?* Това беше въпросът, който си задаваха тези хора. И бяха прави за себе си. Защото, ако човек се стиска за комисионата на една професионална агенция, значи мястото му изобщо не е в Хайланд Парк. Но Скот постъпи по този начин, тъй като виждаше как доходите му се изпаряват като дим.

Обяви цена от 3,5 милиона долара, което всъщност беше пазарната цена на имота. Но пазарната цена не означава много, когато продавачът е в притеснено положение и всички го знаят. Най-високата оферта до момента беше 3 милиона, тоест само 200 000 долара повече от това, което дължеше. Шестте процента данък върху тази цена възлизаха на 180 000 долара, което означаваше, че му оставаха само 20 000 за останалите разноски по сделката. Тоест би извадил късмет, ако след всички процедури излезе на нулата. Направил тези изчисления, Скот се отби в най-близкия железарски магазин, купи червено-бяла табела с надпис ПРОДАВА СЕ и я заби в тревата край входа.

— Как го приема Бу? — попита Боби.

Скот извади един майски бръмбар от водата, чудейки се какво, по дяволите, търсят тук майските бръмбари през август. От заминаването

на Ребека бяха изтекли петнайсет дни.

— Надявам се добре — отговори той. — Мисля, че най-много ѝ липсва Консуела, която ѝ беше повече майка от Ребека. На мен също ми липсва.

— Руди ще я върне ли?

Въпреки усилията на Руди Гутиерес имиграционните власти бяха депортирали Консуела де ла Роса в Мексико. В момента, възползвайки се от картата „Американ Експрес“ на Скот, тя живееше в четиризвездния хотел „Реал“ в Нуево Ларедо и чакаше Руди да ѝ извади зелена карта, за да се върне в Далас при семейството си. Преди една седмица Скот купи билет и на Естебан Гарсия, който замина на юг да ѝ прави компания.

— Вече премина проверките, а аз ѝ помагам за американското гражданство, като ѝ гарантирам постоянна работа. Но властите бавят издаването на зелена карта. — Поклати глава и добави: — Ще я върна на всяка цена. Обещал съм го и ще го изпълня. Още повече че в момента Бу се нуждае от нея, защото майка ѝ избяга с някакъв скапан треньор по голф!

— Това, че те напусна, го разбирам — промърмори с усмивка Боби. — Но как може да зареже Бу?

— Заради унижението, предполагам — въздъхна Скот. — Този град не търпи хора с житейски проблеми, а провалът просто е изключен. — Погледна към децата в басейна и добави: — Слава богу, че не взе Бу.

— Може би просто се е променила — предположи Боби.

— Възможно е. А може би изобщо не съм я познавал. По онова време тя беше точно като мен, затова се и оженихме. Бяхме млади и амбициозни. Две от бедните деца на квартала, решили на всяка цена да пробият във висшето общество. Когато се изправихме пред олтара и изрекохме традиционното „в болка и радост“, не мислехме за лошото. Всичко беше добре и се развиваше още по-добре. Аз самият никога не съм допускал, че нещо ще се обърка. — Поклати глава и добави: — Също като във футбола. Оpozнаваш съотборниците си едва когато дойдат загубите.

— Но в случая има и друг проблем, Скоти.

— Какъв?

— Връзката ѝ с този мъж е започнала още докато си печелел.

— Така е — кимна Скот. — Което означава, че не е била щастлива въпреки този дом, колите, дрехите и бижутата. — Погледна приятеля си. — Какво, по дяволите, искат жените?

— Точно мен ли питаш? — горчиво се усмихна Боби. — Забрави ли, че мен ме напуснаха две жени?

— През последните седем месеца не искаше да спи с мен.

Боби улови погрешно насоченото фризби и промърмори:

— Моите жени отказаха да спят с мен дори през първата брачна нощ.

— По всяка вероятност вече изобщо няма да правя секс.

Боби хвърли пластмасовия диск към Бу и се усмихна.

— *Ти ли?!* За бога, Скоти! Половината от женените мъже в Хайланд Парк ревнуват съпругите си от теб! Аз съм този, който никога вече няма да прави секс! — Боби дръпна от цигарата си и добави: — Разбира се, то не ми пречи да убия с една ръка цял броненосец!

— Един ден това ще те убие, Боби.

— Едва ли, най-много да ослепея.

— Имам предвид пушенето.

— О, така ли? Човек може само да се надява...

— Престани с тези депресии! — ядоса се Скот. — Аз съм този, който изгуби всичко!

— Да, ама за известно време имаше всичко — изпусна дима от устата си Боби. — Поне знаеш какво е.

Скот смукна от сламката и подхвърли:

— Едно време беше влюбен в нея, нали?

— Вярно, но повече бях влюбен в живота ви.

— Аз също. Поне допреди два месеца. Ако Бъфорд беше звъннал на някой друг, и до днес щях да се радвам на перфектния си живот!

— Не беше чак толкова перфектен, Скоти. Но ти просто не си го знаел.

Чувствата отново нахлуха в душата му, очите му се насълзиха. За момент си помисли, че пак ще ревне. Правеше го всяка вечер под душа.

— Мислиш ли, че ще издържи? — попита Боби.

Въпросът прозвуча така, сякаш ставаше въпрос за пациент, на когото предстои тежка операция.

— Кой?

— Нейният професионалист. Дали ще изкара цялата серия от турнири? Чувал съм, че там е доста тежко.

Скот се втренчи в сериозната му физиономия, после изведнъж скочи и го натисна във водата. Боби изкрещя и вдигна ръка, за да не намокри цигарата си. Схватката бе прекратена от Бу, която извърна глава към далечния край на басейна и извика:

— Охо, имаме си компания!

На площадката за паркиране се беше изправил едър мъж с огледални слънчеви очила и обърната назад бейзболна шапка. Мазната му коса и черната тениска бяха подгизнали от пот, а шкембето висеше над колана му като изстинала лава над ръба на скалата. Оглеждаше имението с интереса на дете, попаднало за пръв път в Дисниленд.

Съдия-изпълнителят.

Беше дошъл да прибере любимото ферари на Скот, струващо 200 000 долара. Преди два дни, осъзнал неизбежността на това събитие, той беше изтеглил парите от пенсионния си фонд и срещу 20 000 долара кеш беше купил колата, която да го замести — „Фолксваген Джета“.

Стана и тръгна към гаража. На улицата боботеха още два автомобила на пътна помощ, които щяха да изтеглят рейндж ровъра и мерцедеса на Ребека.

Съдия-изпълнителят протегна листа за подпис и промърмори:

— Хубава шапка!

Скот се подписа под документа, който установяваше датата и часът, в който се лишаваше от прекрасното червено „Ферари 360 Модена“ с луксозна кожена тапицерия и двигател, способен да вдигне почти триста километра в час. После се отдръпна и остана да гледа как спортната кола бе вдигната с лебедка и внимателно поставена върху плоската каросерия на камиона. Даваше си сметка, че губи нещо, което на практика никога не беше притежавал, но все пак адски го заболя. Демонтиран на части, перфектният му живот безвъзвратно си отиваше.

— Мистър Фени — обади се Луис.

Час по-късно, все още с болка в душата, Скот се беше проснал на шезлонга край басейна. Погледна към Луис, който кимна към алеята до къщата. Там стояха мъж и жена и несигурно се оглеждаха. Мъжът

беше някъде към трийсетте, слаб и строен, облечен в безупречно изгладена и закопчана синя риза с дълъг ръкав, панталони в цвят каки и черни обувки. Тъмната му коса беше къдрава, а лицето му, украсено от очила с тънки метални рамки, беше странно бледо.

— Имахме среща в три, за оглед на къщата — обади се той. — Позвънихме, но никой не ни отвори.

Скот погледна часовника си и скочи от шезлонга.

— Извинете, но май съм изгубил ориентация.

После тръгна към новодошлите както си беше само по бански, с голи гърди и боси крака.

— Скот Фени — представи се той.

— Джефри Бърнбаум — стисна ръката му гостът. — А това е съпругата ми Пени.

Жената до него беше типична обитателка на Хайланд Парк и несъмнено членуваше в благотворителната организация. Беше безупречно гримирана, с червена лятна рокля и червени сандали. Косата ѝ беше гарвановочерна, стройните ѝ крака бяха приятно загорели, а червилото ѝ беше в тон с роклята. Джефри явно се беше оженил за добър външен вид. Дори за много добър.

— Вие сте известен — промълви тя.

— По-скоро в отрицателния смисъл на думата — направи кисела физиономия Скот, а тя го дари с кокетна усмивка, която му беше до болка позната. В колежа и университета беше излизал с куп момичета като Пени, благовъзпитани и почтени обитателки на Хайланд Парк, които изгаряха от желание да полудуват, преди да се омъжат за някое благовъзпитано момче, което можеше да им предложи хубав дом в района. Ръката му описа кръг, който обхващаше задната част на двора, гаража и градината. — Гараж за четири коли с отопление и климатична инсталация, басейн с минерална вода, къщичка до него със спалня и баня, всичко това върху четири декара от най-добрата земя на Хайланд Парк. Елате, ще ви разведа.

Започнаха от професионално оборудваната кухня с италианска теракота на пода, стенно пано, изобразяващо стара френска пекарна върху стотици рисувани на ръка керамични плочки, срещу което се издигаше внушителен фризер, в който спокойно можеше да се побере половин вол. Продължиха през стаичката на иконома и килера, после се спуснаха в мазето, където беше избата за вино, домашният

киносалон и фитнес залата, украсена от голяма фотография в рамка, която бе запечатала миг от прословутия мач срещу „Тексас“. Същата, която цели десет години беше висяла в кабинета му.

— Вие сте легенда — промълви Пени. — Наистина ли пробягахте цели сто седемдесет и седем метра срещу „Тексас“, както писаха вестниците?

— Наистина — кимна той. — А вие сте фенка на американския футбол, така ли?

— О, луда съм по него!

Джефри хвърли безразличен поглед към уредите за фитнес и излезе. Пени го последва, но на вратата спря и се притисна към Скот, който минаваше под рамката.

— Но още по-луда съм по играчите! — прошепна тя.

Завариха Джефри да търкаля топките по масата в билиардната. Продължиха нагоре по стълбите, отбивайки се във всяка от шестте спални, оборудвани с отделни бани. Обиколката свърши в голямата спалня с огромна каменна камина между нея и банята, която предлагаше сауна за трима, джакузи и прекрасна гледка към градината. Джефри се оказа болезнен педант, който намираще дребни кусури във всяко от помещенията, които оглеждаха. Държеше се така, сякаш изобщо не искаше да е тук, но Скот не се остави да бъде заблуден. Това беше къщата, за която Джефри цял живот беше мечтал. Знаеше го със сигурност, защото помнеше собственото си изражение отпреди две години, когато очите му случайно попаднаха на голямото огледало в същата тази баня. За трети път в продължение на десетина минути Джефри попита дали киносалонът в приземието е оборудван с долби съраунд. И за трети път Скот отговори утвърдително. В крайна сметка кандидат-купувачът реши да слезе и да се увери лично.

— Обича да гледа екшъни — поясни Пени, след като стъпките на мъжа ѝ заглъхнаха по стъпалата. После се обърна и отново влезе в спалнята.

— Какво е това в сауната, Скот? — попита миг по-късно тя.

Той бутна вратата на банята и се приближи към малката кабинка. Вратата ѝ беше отворена, а Пени седеше на дървената пейка.

— За какво става въпрос?

— За това! — отвърна тя, дръпна банските му с едно рязко движение и налага члена му. Веднага му стана ясно, че тази жена знае

какво прави. И че беше сбъркал в преценката си: Пени Бърнбаум още не се беше налудувала. Седем месеца без секс и депресията, която не му позволяваше да мастурбира, след като Ребека го напусна, оказаха своето влияние. Беше готов за броени секунди след докосването на опитното езиче на Пени.

— *Исусе!*

Мощното изпразване го накара да залепи лице за фаянсовите плочки. Зави му се свят, изведнъж му се прииска да легне.

— Пени!

Джефри се беше върнал. Скот едва успя да вдигне банските, а Пени да избърше устни с кърпичката си, когато главата на съпруга ѝ надникна в процепа на вратата.

— Браво! — възкликна той. — Долу наистина имаш долби!

Скот излезе от кабината, следван по петите от Пени, която закачливо го щипна по задника. Петнайсет минути по-късно тримата стояха на входната врата.

— Ти май не ме помниш, Скот — подхвърли Джефри.

— Не — изненадано го погледна домакинът. — А трябва ли?

— Преди няколко години работихме по една сделка за недвижим имот. Ти представляваше Дибрел. Ставаше въпрос за проект за офис сграда в един от парковете на Северен Далас.

— О, да, спомням си. Ти работеше за „Дюуи, Чийтъм и Хоув“.

— „Дюуи, Чатам и Хоув“ — натъртено го поправи онзи.

— Добре де, все тая.

— Тогава здравата ни притисна. Признавам, че от теб научих доста неща за поведението по време на преговори.

— Ще ти пратя сметката си! — усмихна се Скот. — Нищо лично, разбира се. Бизнесът си е бизнес.

— В такъв случай се надявам, че няма да приемеш лично и офертата, която ще ти направя.

— Каква е тя?

— Три милиона и сто хиляди.

— Прав си, няма да я приема лично — кимна Скот. — Защото изобщо няма да я приема.

— Стига, Скот — насмешливо го изгледа Джефри. — Историята ти е във всички вестници. Всички знаят, че си принуден да продаваш. Не можеш да искаш висока цена.

Скот се пресегна към масичката до вратата и взе голям кафяв плик, в който му бяха изпратили последната сметка от голф клуба. Още 4000 долара, профукани от Ребека.

— Това тук е оферта за три милиона и триста — подаде му плика той.

— Шегуваш ли се? — помръкна лицето на Джефри.

— Можеш сам да провериш — изгледа го с един от най-невинните си погледи Скот.

Джефри се обърна към Пени, а тя му отвърна с онова сладко нацупване, което момичетата от Хайланд Парк овладяват още в гимназията. Нацупване на границата между капризния инат и невероятната сексуалност; нацупване, от което мъжът се изпълва с желание да я наплеска или да ѝ разкъса дрехите и да я обладее веднага, на място! А тази Пени беше добра, наистина добра. Скот Фени нямаше никакви съмнения, че нейният Джефри ще извади мангизите, които ще я направят щастлива и доволна като всички съпруги в Хайланд Парк.

— Три милиона и сто и десет хиляди!

— Джефри, няма нищо срамно да се откажеш — презрително се усмихна Скот. — Не всеки може да си позволи такава резиденция.

Преди години, още в ролята на бедното момче на квартала, той беше разбрал, че хлапаците от Хайланд Парк могат да понесат всякакви обиди по отношение на майките, сестрите или гаджетата си, спортните си качества и дори размера на пишките си, но не и съмнения във финансовите им възможности. Закачиш ли ги на тази тема, боят е готов. Лицето на Джефри бавно почервения. Не само от забележката на Скот, но и от пръстите на Пени, които се бяха увили около китката му и сякаш проверяха пулса му.

— Не мога да си я позволя ли?! — кресна той. — Три милиона и четиристотин хиляди!

Явно момчето не го беше гледало внимателно по време на онези преговори, въздъхна в себе си Скот. И не си беше извлякло съответните поуки. Първото правило в преговорния процес беше кратко и ясно: никога не слагай егото си на масата. Второто беше не по-малко категорично: никога не води съпругата си. Нарушавайки тези правила, Джефри вече си беше платил цената. Скот протегна ръка и обяви:

— Току-що се сдоби с нов дом, Джефри.

— Плюс уредите, щорите и черния.

— Какво?!

— Искам уредите...

— Можеш да ги имаш — кимна Скот. — Но какво беше това за черния?

— Той не върви ли с къщата? Нали ти е домашен помощник?

— Не, той ми е приятел и не върви с къщата. Ако четеш вестници, би трябвало да знаеш, че робството е отменено от няколко години.

Джефри се намръщи, но положението беше спасено от Пени, която се усмихна и каза:

— Ще се наложи да направя някои измервания за новите мебели. Може ли да дойда в понеделник сутринта, Скот? Наистина ще ми бъде приятно, разбира се, ако си свободен.

— Не мога да повярвам, че никоя от жертвите на Кларк не се обади! — мрачно каза Скот.

След вечеря момичетата се качиха в стаята си, а Скот и Боби пиеха бира, седнали на пода в кухнята. До процеса оставаха само две седмици.

— Страхуват се — рече Боби. — Всички знаят какво направи с теб тоя мръсник Маккол.

— Цялата ни защита се крепи върху показанията на Хана.

— И върху моите доклади. Прочете ли ги най-после?

— Да. Бива те в писането, Боби.

— Това е единственото нещо в правото, което наистина ми харесва.

— А защо изобщо остана в бранша?

— Късно е да се уча на нещо друго — сви рамене Боби. — А и дълговете не ми позволяват да напусна. Но има и още нещо, което вероятно ще ти прозвучи адски тъпо: аз наистина държа на клиентите си. Може би защото никой друг не го прави.

— Още ли си падаш по бездомните кучета?

— Не, с тях вече приключих.

— Помня един пес на бели и кафяви петна, ти му викаше Посерко. Какво стана с него?

— Прегази го камион.

— Ау!

— Много си падах по него — въздъхна Боби, помълча малко, после добави: — След като всичко свърши, май ще е най-добре да напуснеш Далас.

— Изключено! — тръсна глава Скот. — Маккол не може да ме прогони!

— Окей — въздъхна отново Боби и отпи глътка бира. — Дай да призовем Дан Форд и да го принудим да съобщи пред съда имената на шестте момичета, на които е платил от името на Маккол.

— Няма да стане — поклати глава Скот. — Той ще откаже, а съдията не може да го принуди заради поверителността на отношенията адвокат-клиент. Знам го, защото много пъти съм използвал този текст от закона.

— Значи Хана е единственият ни свидетел, ако не броим Шауанда.

— Каза ли на Карл да проучи оня Делрой Лънд?

— О, да. Ще го разнищи до дупка.

— А свидетелите на обвинението?

— Разполагам със списъка на Рей. Дава ясна представа как ще върви процесът.

— И как?

— Като повечето дела, и това се базира на косвени доказателства. Рей ще призове ченгетата, които са открили колата на Кларк. После ще призове колегите им от Хайланд Парк, които са получили сигнала и са открили трупа. После идва ред на криминалистите от ФБР, които са направили огледа и са заснели местопрестъплението. Ще ги последва съдебният лекар, който ще изясни причините за смъртта, точния час и други технически подробности. Накрая ще дадат показания и хората от лабораторията, които са свалили отпечатъците на Шауанда от колата и оръжието на престъплението и са извършили и балистичната експертиза. След тях съдът ще изслуша и експерт по криминология, който ще даде заключението си за начина, по който е било извършено престъплението. И мога да те уверя, че когато свърши, съдебните заседатели няма да се съмняват, че извършителката е именно тя.

— След което ние ще призовем Шауанда, една проституираща наркоманка.

— Тя трябва да даде показания, Скоти. На теория Петата поправка звучи прекрасно, но съдебните заседатели очакват един невинен човек да даде клетва, да ги погледне в очите и да заяви, че е невинен.

— Но тя изглежда ужасно!

— И ти щеше да изглеждаш така, ако се боцкаш три пъти на ден с мексикански хероин!

Шест километра южно от Хайланд Парк Шауанда измъкна иглата от дясната си ръка, просна се на леглото и зачака навлизането на хероина в кръвоносната ѝ система. После щеше да стигне до мозъка и да блокира рецепторите на нервните клетки там. Именно тази блокировка я довеждаше до състояние на екстаз, от който стройното ѝ тяло се разтърсваше като от оргазъм. С тази разлика, че беше далеч по-хубаво. После екстазът отминаваше, а тя бавно потъваше в един спокоен и приказен свят.

Мислеше за краткия си живот. На дванайсет имаше първия си клиент. Разбира се, ако не се броеше вуйчо ѝ, който я опипваше още на шест, а след това ѝ даваше петдесет цента за сладолед на фунийка. На четиринайсет започна да употребява кокаин, на петнайсет забременя, а на шестнайсет премина на хероин. Вече единайсет години проституираше, като седем от тях се друсаше.

Само в мигове като този се чувстваше добре. Дрогата я връщаше в детството, чувстваше се щастлива, лека като перце и чиста. Не беше бедна, не беше курвата на белите. Беше млада, не знаеше нищо за наркотици и проституиране по „Хари Хайнс“ или за белите мъже, които искат чернокожи момичета. Беше само едно щастливо дете като Пашамей.

Шауанда се разплака. Защото си представи как Пашамей забива иглата във вената си или вдига крака срещу заплащане. И никой не държи на нея, никой не я търси за нещо друго. Копнееше детето ѝ да има по-различна съдба. Искаше то да живее по-добре, да се омъжи за свестен човек, да живее в приличен дом. Искаше някой да обича нейната Пашамей поне толкова, колкото я обичаше тя. Защото единственото нещо на света, което Шауанда Джоунс обичаше повече от хероина, беше нейната малка дъщеря.

21

По обяд на следващия ден, събота, Скот, Луис и двете момичета пристигнаха пред голямата мрачна сграда. Поради особените си отношения с представителите на федералните власти Луис предпочете да остане в колата, а Скот понесе голямата кошница за пикник към входа и я подаде на човека от охраната, който внимателно я прегледа. След като престана да обядва в „Даунтаун“, Скот свикна да хапва в ареста в компанията на Шауанда.

— Пак ли пикник, мистър Фени?

— Аха. Какво ще кажеш за малко печено пиле, Джери?

Джери, петдесетгодишен бял полицай с наднормено тегло, си избра едно бутче и се усмихна. Взеха асансьора до петия етаж, където ги посрещна познатия чернокож надзирател.

— Здравсти, Рон — поздрави го Скот. — Време за пикник, приятелю.

Рон ги поведе към обичайната стаичка за разпит в дъното на коридора, но днес поведението му беше хладно и сдържано. Вече беше преместил масата и столовете в ъгъла и това позволи на Бу и Пашамей да разстелят одеялото върху циментовия под и да се настанят на него. След няколко минути Рон доведе Шауанда, която прегърна първо Пашамей, а след това и Бу.

— Жена ти те е напуснала, мистър Фени, а? — извърна се към Скот тя.

— Да.

— Заради мен?

— Не, Шауанда, заради мен.

— Мамо, донесли сме ти печено пиле от „Колонел“! — жизнерадостно съобщи Пашамей. — А за гарнитура имаме картофена салата и боб, плюс една хубава франзела. Точно каквото обичаш!

Рон се почеса по главата и промърмори:

— Мистър Фени, аз...

— Колко пъти трябва да ти повтарям, Рон? — прекъсна го адвокатът. — Наричай ме Скот. Не можем да ядем печено пиле, а ти да ме наричаш „мистър Фени“!

— Добре, Скот. Трябва да ви претърся. Всички.

— Какво? Защо?!

— При поредния оглед на килията открихме... хм — очите му се извиха към момичетата... — известно количество забранени субстанции.

— И мислиш, че аз ги внасям, така ли?

— Не, сър — поклати глава надзирателят. — Не вие.

Скот бавно осъзна за какво става въпрос и извърна поглед към Пашамей едновременно с Рон.

— Пашамей, ти взе ли нещо от вашия апартамент, когато се отбихме там? — тихо попита Скот.

Откакто пътуваха в компанията на въоръжения Луис, той не се страхуваше да отскача до комплекса. Освен това джетата не привличаше вниманието на тамошните обитатели. Малцината, които изобщо ги забелязваха, общо взето, се държаха дружелюбно. „Луис казва, че ти си пробягал 177 метра срещу «Тексас» — бе подхвърлило едно от кварталните хлапета. — Вярно ли е?“ А когато Скот бе отговорил утвърдително, момчето възхитено бе изревало: „Страшен си!“.

— Само лекарството на мама — отвърна Пашамей и леко сви рамене.

— Дай ми го.

Детето бръкна в джоба си и извади пластмасово пликче с някаква тъмна субстанция. Скот мълчаливо го подаде на Рон.

— Мексикански хероин — установи надзирателят и хвърли кос поглед към Шауанда. — Чистота осемдесет процента. Това може да те убие, момиче!

Шауанда се втурна към него и направи опит да грабне пликчето.

— Дай ми го!

Скот я стисна за раменете и изчака тя да се успокои.

— Съжалявам, мистър Фени — промърмори Рон. — Сега ще си тръгна. — Отвори вратата и спря. — Шауанда, защо не поискаш от съдията да те изпрати в затворническата болница във Форт Уърт? Там ще те сложат на метадон.

Шауанда не отговори и Рон излезе, поклащайки глава. Скот я пусна и тя рухна на одеялото. Той седна на един от столовете и сведе поглед към младата чернокожа жена.

— Защо го правиш?

— Защото ме кара да се чувствам специална — тихо отвърна тя.

— Ти си специална и без такива неща.

— Говориш също като Луис — засмя се Шауанда. — Той непрекъснато ми повтаря: „Шауанда, ти си специалното момиче на Господ“.

— И е прав.

— Не е, мистър Фени. Никой никога не е давал пет пари за Шауанда — нито татко, нито мама, никой.

— Забрави Пашамей. — Скот се обърна към момиченцето. — Ти нали обичаш мама?

— Да, мистър Фени. Много я обичам.

— Ето, виждаш ли? Аз, Луис, Пашамей, Бу, дори Рон. Шест човека, които те обичат и те мислят за специална.

— Това звучи много добре, мистър Фени. Но ако случайно изляза оттук, ние с теб едва ли ще се виждаме често.

— Разбира се, че ще се виждаме. Дъщерите ни са първи приятелки, почти като сестри.

— Вярно ли е? — извърна се към Пашамей тя. — Наистина ли чувстваш Бу като своя сестра?

— Да, мамо.

— А ти? — обърна се към Бу тя.

— Да, госпожо.

На лицето на Шауанда се появи най-сладката усмивка, която Скот беше виждал.

— Прекрасно — промълви тя, помълча малко и вдигна глава. — Искам да ми обещаеш нещо, мистър Фени. В случай че не изляза оттук, или те... Е, знаеш какво.

— Разбира се, казвай.

— Да се грижиш за Пашамей.

Пет седмици по-рано, когато заведе малкото чернокожо момиченце в дома си, Ребека го беше попитала какво ще прави с него, когато майка му бъде осъдена. Може би ще го осинови и ще го отглежда като собствената си дъщеря? Ще го прати на училище в

Хайланд Парк? Тогава не отговори на жена си, тъй като не мислеше за Пашамей, а за себе си. Сковаваше се от ужас при мисълта, че трябва да се върне в онзи квартал. Но днес отговори.

— Да, Шауанда, обещавам ти.

— Тази е страхотна! — обяви Бу.

Бяха обиколили шест жилища за продан, всяко по-евтино от предишното. Накрая попаднаха тук, в малката къщичка в близост до ЮМУ със 150 квадрата разгъната площ, две спални и две бани. В задния двор имаше въже за пране и басейн, който едва ли беше по-голям от банята на Бевърли Драйв 4000. Цената ѝ беше само 450 000 долара, точно в рамките на ограничените финансови възможности на Скот. Другото ѝ голямо предимство беше, че се намиреше в района на училището на Бу, което ѝ спестяваше евентуалното преместване.

— Една спалня за нас, една за теб — делово рече Бу. — Можеш да вземеш по-голямата.

Пашамей изтича на двора и Скот използва момента.

— Надявам се, разбираш, че ако майка ѝ излезе от затвора, Пашамей ще се върне да живее при нея — каза той.

Големите зелени очи на Бу се вдигнаха към лицето му.

— Е, ние сме си мислили и по този въпрос.

— Бас държа, че е така.

— Тя си няма татко, а аз вече си нямам мама. Затова си помислихме, че ти и майка ѝ може да се ожените или нещо подобно.

— Да се оженим ли?! Но тя е...

— Само на двацет и три, знам. Но Пашамей казва, че мъжете могат да се женят за по-млади жени. В Холивуд непрекъснато го правят.

— Но аз все още съм женен за майка ти, Бу!

Скот тичаше с десет километра в час по пътеката с наклон 10 градуса. Но това не се случваше във фитнес клуба в центъра на града, мислите му не бяха ясни, настроението му не беше приповдигнато, а очите му не бяха заковани върху задните части на красива млада жена, която правеше същото пред него. Зад гърба му липсваше друга млада

красавица, заковала очи в собствените му задни части, той не се чувстваше млад, жизнен и преуспял. Още по-малко пък специален. Тичаше по пътеката в Хайланд Парк, която щеше да притежава само още две седмици.

Сутрешното посещение при Шауанда отново повдигна пред него въпросите, които отдавна чакаха отговор. Дали постъпи правилно? Дали спасението на Шауанда заслужаваше да се откаже от добрия живот? На всичкото отгоре едва ли щеше да ѝ спаси живота, като се имаха предвид уликите срещу нея. Във всички случаи я чакаше или смъртна присъда, или доживотен затвор. Но той вече беше направил своята саможертва, беше разбил живота си. В тази сделка не можеше да се говори за *quid pro quo*, за нещо срещу нещо. Той обърна гръб на добрия живот, без да получи нещо в замяна. И колкото повече мислеше, толкова по-мрачно ставаше в душата му. По тази причина се залови с физическите упражнения — единственото, което му помагаше в тежки моменти. Два пъти на ден, до пълно изтощение. Тренираше така, сякаш го чакаше тежък сезон на футболния терен. Тичаше и вдигаше тежести, изтезавайки тялото си, за да постигне душевен покой.

Но тренировките го караха да мисли за футбол, а мислите за футбол го насочваха към момичетата от агитката. Следователно към Ребека. Непрекъснато си припомняше детайли от съвместния им живот, невероятния секс, прекрасните ваканции на Хаваите, в Сан Франциско и Лондон. И Бу, разбира се. След десет години съвместен живот Ребека просто си тръгна. Дали бракът им не беше грешка още от самото начало? Дали изобщо го беше обичала? Естествено, той дори за миг не се беше съмнявал в чувствата ѝ. Всички обичаха Скот Фени: феновете, треньорите, мажоретките.

Въпросите се блъскаха в главата му, но повечето от тях нямаха отговор. Майка му би казала: „Бог планира нещата и той си има причини, които ние не е нужно да разбираме“. А Бъч би добавил: „Тя е една егоистична кучка, за да избяга по този начин!“. Истината беше някъде по средата, но в едно беше сигурен — ако не се беше оженил за Ребека, нямаше да я има Бу. А без Бу животът на Скот Фени щеше да е лишен от смисъл.

— Какво трябваше да направя, по дяволите? Да го гръмна?!

— Господи, Делрой! Все пак говорим за Хайланд Парк Вилидж!

Делрой Лънд се беше изправил в средата на кабинета, а домакинът гледаше през прозореца. Намираха се в къщата на Маккол в Джорджтаун. Сенаторът беше недоволен от разказа на Лънд за инцидента с Фени.

— Искях да му отправя скрито предупреждение, нищо повече — обясни Делрой. — Но копелето превъртя. Между другото, току-що си купихте една кола под наем.

Сенаторът само махна с ръка, а Делрой изпусна въздишка на облекчение. Това му е хубавото да работиш за човек, който струва 800 милиона: изобщо не му мига окото, когато му се представи сметка за 35 000 под формата на допълнителни разходи. Човекът искаше резултат, разходите бяха без значение. А Делрой Лънд имаше резултат.

— В момента се е обзавел с един черен дебелак, който изпълнява ролята на бодигард. Но ако ми наредите, ще опитам отново.

— Не, зарежи тая работа. Ако се сблъскаш с тоя черен дебелак, някой от двамата ще умре. В момента само това ми липсва — да ме свържат с още едно убийство. Жената на Фени го е напуснала, а?

— Да. Избяга с онзи тренъор по голф.

— Това е добре — кимна Маккол и на лицето му за пръв път се появи усмивка.

— Вижте, господин сенатор, Фени се изхвърли по телевизията, но на практика не разполага с никакви доказателства. Нито едно от споменатите момичета няма да свидетелства. Те разполагат единствено с Хана Стийл.

— Но тя е достатъчна, по дяволите!

Сенаторът обърна гръб на прозореца и започна да крачи напред-назад, разсъждавайки на глас:

— До изборите остават петнайсет месеца. Ако тази проститутка бъде осъдена, хората несъмнено ще стигнат до заключението, че телевизионното изявление на Фени не е нищо повече от обичайните адвокатски лъжи. И след няколко месеца ще забравят за него. Обществото притежава паметта на двегодишно дете. Ако тя бъде осъдена, все още имам шансове за Белия дом. Но ако Хана Стийл се яви в съдебната зала и заяви, че е била бита и изнасилена от Кларк...

— Той замълча и поклати глава.

— Без нейните показания остават единствено обвиненията на една проститутка, сенаторе — подхвърли Делрой.

Маккол закова поглед в лицето му.

— В такъв случай заминавай за Галвестън, Делрой. Не е зле да провериш как кълве рибата там.

* * *

Скот Фени не беше плакал от погребението на майка си. А преди това го беше правил само веднъж, когато умря баща му. Не плачеше дори когато го забиваха в терена с главата надолу, не плачеше и когато му строшиха пръстите и ребрата, не отрони сълза, когато скъса коленни връзки. На футболния терен просто няма място за сълзи.

Но в момента Скот Фени не беше на футболния терен. Беше в леглото си и плачеше. Жена му го бе напуснала заради някакъв треньор по голф — последното от дългата поредица унижения, надлежно отразявани от местната преса. Всички в Далас знаеха, че Скот Фени е изпаднал в немилост. Само преди няколко седмици той притежаваше всичко, за което може да мечтае един млад и преуспяващ адвокат: жена като от витрина, умно дете, предана мексиканска прислужница и бързо ферари. Днес семейството му се изчерпваше с едно бяло момиченце с коса на плитчици, едно чернокожо, преждевременно помъдряло дете, хвърлена в ареста проститутка, уличен адвокат и 150-килограмов бодигард с тъмен цвят на кожата, който обитаваше гаража.

— Добре ли си, А. Скот? — прозвуча в тъмното гласчето на Бу.

Скот избърса лицето си с чаршафа и дрезгаво отвърна:

— Добре съм.

Тя скочи в леглото при него.

— Няма нищо. И аз плача.

— Съжалявам, миличка. Майка ти ни напусна, но вината за това е моя.

— Не е твоя. Дълго мислих и стигнах до заключението, че тя не си тръгна заради нас, а заради себе си.

— Какво означава това?

— Същото, което казва Пашамей за нейната майка. Тя не обича себе си. И мама не се обича. Не е щастлива със самата себе си, затова

не може да е щастлива и с нас.

— Не те разбирам.

— Знаеш ли, мама се мисли за красива, но нищо повече. Тя знае, че трябва да е красива, но усеща, че един ден ще престане да бъде такава. И се страхува от този ден.

— Откъде знаеш?

— Наблюдавах я, като ходехме заедно по магазините. Внимателно оглеждаше другите жени, не пропускаше нищо. После оглеждаше себе си в някое огледало и не оставаше доволна. Аз виждах как я гледат мъжете. Като че беше сладолед на фунийка. А тя се усмихваше. Не на тях, а на себе си. Изпитваше нужда от това, за да се чувства добре.

Бу млъкна за момент, после добави:

— Мама е една комплексирана жена.

— А ти си едно смайващо момиче! — поклати глава баща ѝ.

— Аз съм различна и винаги съм го знаела.

— Как така?

— Не познавам друго дете без мобилен телефон и без майка. Пашамей твърди, че децата, които познава, нямат бащи, но всички си имат майки. Рейчъл и Гари също нямат бащи. Всъщност имат, но те не живеят при тях, защото са разведени. Но редовно ги виждат в края на седмицата. — Нова пауза, после: — Аз обаче мисля, че ние няма да виждаме мама в края на седмицата.

Скот мълчаливо я притисна към себе си.

— Сега сме само двамата, миличка — прошепна след дълго мълчание той.

От очите и на двамата потекоха сълзи.

В понеделник сутринта Боби се появи точно в девет. Огледа критично приятеля си и подхвърли:

— Ще се явиш на последната предварителна среща при съдията по поло и джинси?

— Какво от това? — сви рамене Скот. — Да не би Бъфорд да ме отстрани от процеса?

— Имаш право. Но да тръгваме, за да не го караме да чака.

На задния вход се сблъскаха с Луис. След три седмици в гаража и непрекъснатите молби на Скот той най-после бе отстъпил и бе приел да се храни с тях. В момента Пашамей приготвяше закуската.

— Как ти се струва новата кола? — попита Боби.

— Ферарито набираще от нула до сто за четири секунди и половина, докато на тази джета ѝ трябва половин ден за същото. Но е страшно икономична!

Боби избухна в смях, но следващият въпрос на Скот изтри усмивката му.

— Защо не ми се сърдиш?

— За какво да ти се сърдя?

— Защото ти обърнах гръб преди години.

— Какъв е смисълът? — сви рамене Боби. — Ти си отиде, и толкоз. Аз не знаех какво да правя и вероятно по тази причина се ожених за първото момиче, което каза „да“. Нещата приключиха за по-малко от година. Толкова ѝ трябваше да разбере, че се е оженила за неудачник. Втората ми съпруга, с която се сдобих четири години след развода, беше сестра на съдържателя на мексиканския бар до кантората ми. Най-красивата жена, която съм виждал гола. Проблемът беше, че не бях единственият. Тя се чукаше с повечето от клиентите на бара, които бяха и мои клиенти. Някои от тях и до ден-днешен. —

Направи гримаса и добави: — Нещо като конфликт на интереси, знаеш.

— И костюмите ли ти взеха?

Върху лицето на Рей Бърнс се беше запечатало познатото присмехулно изражение. Стояха пред вратата на кабинета на съдия Бъфорд.

— Мамка му, Скот! Защо не опря дулото в главата си и не си пръсна мозъка, както е направило твоето момиче с бедния Кларк? Щеше да е далеч по-безболезнено за теб!

— Какви ги дрънкаш, Рей?

— Да си провалиш кариерата за една проститутка! Господи, наистина ли изкарваш по седемстотин и петдесет бона годишно?! И караше ферари, нали? Какво ти стана бе, човек? Да не би да те обзе желание за самоубийство?

Забил мрачен поглед в Рей Бърнс, Скот бе обзет от непреодолимото желание да му разбие мутрата. В крайна сметка успя да се овладее, мина покрай него и отвори вратата. Това не му попречи да чуе думите на Боби зад гърба си:

— Хей, приятел, внимавай какви ги плещиш, че може да стане лошо.

— Избор на съдебни заседатели на деветнайсети, встъпителни речи в понеделник, двацет и трети — обяви съдия Бъфорд. — Нещо друго, господа?

— Да, Ваша Светлост — кимна Скот. — Прокурор Бърнс продължава да настоява, че въпросното престъпление заслужава смъртно наказание, докато ние твърдим, че случаят не е такъв.

Рей Бърнс сви рамене.

— Нашата позиция се базира на факта, че жертвата е федерален служител, а обвиняемата го е убила с цел грабеж.

— Стига вече, Рей! Кларк Маккол е бил с проститутка. Статутът му на федерален служител важи единствено в случаите, при които упражнява преките си задължения. И за какъв грабеж говориш? Обвиняемата е взела само онези хиляда долара, които ѝ е дължал. У

него е имало още хиляда и шестстотин, но тя не ги е докоснала. Както и нищо друго в къщата.

— Взела му е колата.

— Само за да се придвижи до района, в който живее.

— Под ноктите ѝ бяха открити следи от кожата на жертвата.

— Драла го е, за да се защити. И изобщо не отрича, че е била там.

— Но отрича, че е натиснала спусъка, включително и при самозащита. Сам разбираш, Скот, че ако промени тези показания, ние с теб бихме могли да обсъдим въпроса със смъртното наказание.

— Използването на смъртното наказание като средство за натиск за признаване на вина представлява грубо нарушение на моралния кодекс на юриста, Рей.

— Ние го наричаме прокурорски правомощия, Скот — сви рамене Рей.

— Ти си изключителен мръсник, Рей!

— А ти си безработен.

— Господа, господа! — намеси се Бъфорд, очевидно усетил желанието на Скот да набие прокурора. — Мотивите за смъртно наказание са пределно ясни както на обвинението в лицето на мистър Бърнс, така и на защитата в лицето на мистър Херин. — Огледа Скот над очилата си и добави: — Ще се спрем на тях, когато и ако възникне подобна необходимост. Друго?

— Не, сър — отвърна Рей Бърнс.

— Не, Ваша Светлост — добави Скот.

— Много добре. В такъв случай ще се видим на деветнайсети.

Тримата юристи се обърнаха към вратата, но гласът на съдията ги спря.

— Скот, може ли да поговорим насаме? — попита той, след което погледна прокурора и добави: — Разбира се, ако мистър Бърнс няма нищо против.

— Нямам, сър.

Рей и Боби излязоха от залата и внимателно затвориха вратата след себе си.

— Сядай, Скот.

Адвокатът се подчини, а съдията го погледна като психиатър пациента си.

— Държиш ли се?

— Да, сър — излъга Скот.

— Следя пресата и знам какво става. Като всички останали обитатели на Далас, предполагам. Наистина ли депортираха прислужницата ви?

— Да, сър. В момента се намира в Нуево Ларедо и чака зелена карта. Направих всичко, което беше възможно, но имиграционната служба се заинати.

— Ако имах представа какво ще ти се случи, дори през ум нямаше да ми мине да ти възлагам тази защита — съкрушено поклати глава съдията. — От Маккол очаквах номера, но не и от Дан Форд. Не знам какво стана с юридическата професия, Скот. Когато бях адвокат, подобни дела означаваха много. А сега всеки бяга от тях, защото вредят на бизнеса.

В погледа, който отправи към Скот, се четеше искрено недоумение.

— Единствено от пари ли се интересуват днешните адвокати?

— Поне от собствения ми опит — да, сър.

— Ще ми разрешиш ли един личен въпрос?

— Разбира се, господин съдия.

— В речта, която произнесе на онзи официален обяд, ти говори за защита на невинните, закрила на бедните и битка за правосъдие. Искрено ли го мислеше?

Да излъже или да каже истината? По очите на съдията личеше колко отчаяно се надява да чуе положителен отговор. И механично, по адвокатски рефлекс, понечи да излъже. Но днес човекът срещу него се нуждаеше от истината. И адвокат А. Скот Фени му каза истината, цялата истина и само истината, в разрез с тринайсетгодишната си юридическа практика.

— Не, сър. Нито дума. Казах това, което искаха да чуят всички.

Съдията кимна бавно.

— Оценявам твоята откровеност, Скот. И по тази причина те освобождавам от делото. — Той погледна графика си и взе писалката. — На твое място назначавам мистър Херин, който ми се струва достатъчно квалифициран, съдейки по написаното от него досие.

Преди два месеца Скот щеше да подскочи от радост от това решение, но сега седеше, без да помръдва, обзет от внезапен страх, че

ще загуби и последния си клиент. Нищо че бе напълно неплатежоспособен. Защото адвокатът без клиент се превръща в обикновен човек.

— Господин съдия, знам, че не съм правист като вас, нито пък съм онзи, който майка ми искаше да стана. По дяволите, дори не съм правистът, който мечтаех да бъда! Но не съм страхливец. Никога не съм се отказвал от битката на футболния терен, никога не съм се отказвал от каквото и да било. Затова ми разрешете да довърша играта докрай!

Очите на възрастния мъж бавно се вдигнаха към лицето му.

— Процесът не е футболен мач, Скот! — Гласът му беше рязък и Скот неволно се сви. — Той не се води заради теб, заради твоя живот или заради това, което искаш да докажеш на Дан Форд или на Мак Маккол! Този процес е срещу Шауанда Джоунс и залог в него е животът ѝ! Тя е обвиняема и има право на защита, по дяволите!

Бъфорд рязко стана и пристъпи към прозореца. Мълча дълго, после отново проговори, този път с по-мек тон:

— Аз съм възрастен съдия, чието единствено желание е да се пенсионира и да си гледа градината. Но когато ми се падне процес като този, неизбежно ме обзема надеждата, че все още мога да допринеса с нещо за справедливостта. В името на отделния човек. Така се раздава правосъдие, Скот: за всяко човешко същество поотделно. Днес това човешко същество се нарича Шауанда Джоунс. Докато тази жена е задържана от федералното правителство, аз нося лична отговорност за нея. Защото именно федералното правителство е издало заповедта за нейния арест, разделило я е с дом и дете и я съди по дело, което заплашва живота ѝ. Не мога да кажа дали е извършила престъплението, в което е обвинена. Но преди да се произнесат съдебните заседатели, тя е невинна. Както пред закона, така и лично пред мен. И аз ще я защитавам. Това е мой дълг. А дългът на нейния адвокат е да я защитава с всички средства, да накара обвинението да докаже вината ѝ по абсолютно неоспорим начин, без сянка от съмнение. Така повелява конституцията на тази страна. Адвокатът защитава отделния гражданин с всички позволени от закона средства. Това е същността на професията му, Скот.

Съдията седна зад бюрото.

— По време на адвокатската си практика съм имал половин дузина такива дела. Обвиняемите в тях изглеждаха безспорно виновни, но аз се борех със зъби и нокти, настоявайки прокуратурата да докаже стопроцентово тяхната вина. Което тя не успя да направи и съдът ги освободи. Шест души, Скот. Шест човешки същества, на които спасих живота. Мислех за тях. Мисля и за Шауанда Джоунс. Няма да умра богат, Скот, но това е моят принос към правосъдието. Тези шест човека придадоха смисъл на живота ми. Мис Джоунс се нуждае от адвокат, който мисли за нея и ще я защитава с всички средства; от човек, който смята за чест да защитава американски гражданин, заплашен от смъртна присъда. Тя се нуждае от герой, Скот. На футболния терен ти беше герой и аз реших, че ще бъдеш герой и като адвокат. Но сбърках. — Ръката му отново се протегна към писалката. — Затова те освобождавам. Ще назнача мистър Херин и ще отложи началото на процеса.

Скот скочи и се надвеси над бюрото.

— Не можете да отложите процеса, господин съдия! Това ще я убие! И в момента едва издържа. Непрекъснато ѝ повтарям, че скоро всичко ще свърши. Отложите ли делото, тя ще умре в килията!

Съдията се облегна назад и в очите му припламна любопитство.

— Това какво е? Може би загриженост за клиента?

— Прав сте, Ваша Светлост, досега не мислех за нея. Но аз съм дяволски добър адвокат и тя има нужда от мен!

Бъфорд бавно свали очилата си и започна да ги бърше с бяла кърпичка. После ги постави на носа си и му хвърли изпитателен поглед.

— Вероятно знаеш, че тя употребява хероин, нали?

— Знам, сър.

— Защо не си направил молба да бъде прехвърлена за лечение в затворническата болница?

— Аз... Никога не съм мислил за това.

— Е, аз пък помислих. Но тя отказа, защото иска да е близо до дъщеря си. Виждал ли си някога херинозависим, който се бори да се изчисти?

— Не, сър.

— Слез долу и виж. Сама в килията, тази жена преминава през деветте кръга на ада, за да може да вижда дъщеря си. Какво ти говори

това? На мен ми говори, че у нея има нещо добро, че трябва да търсим нещо повече от проституцията и наркоманията, преди да я обявим за виновна, че може би си струва да анализираме всичките си колебания. Извън всякакво съмнение, Скот. Нали така ни повелява дългът? — От гърдите му се изтръгна тежка въздишка. — А с какво разполагам в момента? С Бърнс, който иска да я изпрати на смърт и Апелативният съд най-вероятно ще го подкрепи. И теб. Той няма шанс, защото е най-калпавият юрист, когото познавам. Едно юридическо животно, което употребява закона за личните си амбиции. А срещу него си ти. Между другото, какво означава това А точка пред името ти?

— Нищо.

— Ти не искаш власт, ти просто искаш пари — изсумтя съдията, — което поставя пред мен следният въпрос: има ли някаква надежда за теб? Знам, че водиш дъщеря ѝ на свиждане. Три-четири пъти седмично според надзирателите. Това е хубаво. Още по-хубаво е, че си прибрал детето при себе си в Хайланд Парк.

Съдията замълча и по лицето му пробяга усмивка.

— Не допускам, че се бориш за званието „гражданин на годината“ в Хайланд Парк. Но у теб има нещо добро, което означава, че има и надежда. Че няма да се превърнеш във втори Дан Форд и че един ден ще направиш нещо, от което майка ти би се гордяла.

Нова пауза. В погледа на съдията се появи онова особено изражение, с което някога го гледаха треньорите, дошли в малката им къщичка с надеждата да го привлекат в отбора си. Очите им опипваха фигурата му, оценяваха мускулите му, търсеха онова, особеното, което трябваше да ги убеди, че сделката си струва. После Бъфорд изправи гръб и рязко махна с ръка.

— А сега си върви!

— *Какво?!*

— Иди да си помислиш. До обяд съм зает с предварителни заседания. Следобед можеш да се върнеш, но само ако си готов да ѝ бъдеш адвокат. Ако не се появиш, назначавам Херин и отлагам делото!

Боби и Рей чакаха в коридора.

— Какво става? — попита приятелят му.

— Лични работи — отвърна Скот, обърна се към прокурора и презрително подхвърли: — Държа се като истински задник, Рей!

— Но задник с кариера, Скот — ухили се онзи. — Една смъртна присъда ще ми осигури кабинет във Вашингтон!

— Питам се, как можеш да спиш спокойно?

— Охо, ето един адвокат по призвание! В продължение на десет години скубеше клиентите си с по триста и петдесет на час, правеше купища мангизи, живееше в страхотна къща и караше ферари. Колко струваше всичко това на горките ти клиенти, Скот? После те уволниха и изведнъж те връхлетя просветлението. *Мили боже, искам да бъда добър!* Това са глупости, приятелю, и ти го знаеш. Пет пари не даваш за нея. Тя е една мръсна негърка, нищо повече. Само преди два месеца бягаше като прокажен от нея, но сега изведнъж гориш от желание да станеш герой! Иди го кажи на Опра! Между другото, аз не спя сам, Скот. Компания ми прави една разкошна червенокоса дама от счетоводството. А ти с кого спиш, ако смея да попитам? Със сигурност не с жена си, защото тя спи с треньора си по голф!

Скот изръмжа и се понесе към него, но Боби навреме се изпречи на пътя му.

— По дяволите, Скот — ухили се злобно Рей. — Няма какво толкова да се напъваш, защото кучката едва ли ще преживее наркотичния глад.

Боби пусна Скот, извъртя се и стовари юмрука си в устата на прокурора. Рей се свлече до стената.

— Предупредих те, Рей — процеди през зъби Боби.

— Сериозно се безпокоя за нея, мистър Фени — каза надзирателят Рон. — Май направих грешка, че ѝ взех дрогата.

Стояха пред вратата на килията. Свита на кълбо на леглото, Шауанда неудържимо трепереше. Стенеше, тялото ѝ беше мокро от пот, а краката ѝ се свиваха в неконтролируеми конвулсии.

— Затова му викат „наркотична зависимост“ — отбеляза Боби. — В момента е готова да си даде живота за една доза.

— Дори когато удряш мръсник, пак си боли — въздъхна Боби, продължавайки да разтрива кокалчетата си.

— Гордея се с теб, приятел — усмихна се Скот, докато насочваше джетата към Хайланд Парк. — Знаеш ли какво най-много ме ядосва?

— Че ти взеха ферарито.

— Не, имам предвид Бърнс.

— Какво?

— Че по отношение на мен гаднярът е абсолютно прав.

Боби сви няколко пъти контузените си пръсти и смени темата.

— Какво искаше Бъфорд?

— Да ми отнеме защитата. Каза, че възнамерява да те назначи на мое място.

— Още ли искаш да се откажеш?

— Не. И му го казах. Но той настоя да си помисля. Следобед трябва да се върна и да потвърдя, че искам да й бъда защитник.

Помълчаха известно време, после Боби тихо каза:

— Аз няма да се справя с делото, Скоти. Не съм достатъчно добър. Тя има нужда от теб.

* * *

Час по-късно Скот излезе през задната врата и затича на север по Бевърли Драйв. Беше точно 11:00 ч. и той разполагаше с шейсет минути, за да вземе най-важното решение в живота си.

Зави на юг по Лейксайд Драйв. Солидните стари къщи, почти връстници на Хайланд Парк, гледаха към малкия парк и рекичката, където двамата с Бу ходеха да хвърлят камъчета.

Измина краткото разстояние по Армстронг Паркуей на запад, после отново пое на север, по тротоара на Престън Роуд. От двете му страни се издигаха високите стени на най-скъпите имения, собственост на хора като Трамел Кроу, Джери Джоунс, Мак Маккол и...

Том Дибрел.

Почти връхлетя върху лимузината на Том, който излезе от портала и спря на светофара, препречвайки целия тротоар. Очите им се

срещнаха. Том беше с костюм и вратовръзка, но това нямаше значение за климатика на мерцедеса. За разлика от него Скот беше само по гащета, а тялото му се обливаше в пот от 40-градусовата жегата. Бяха разговаряли всеки ден, бяха пътували из страната за преговори и сделки, бяха празнували победи и оплаквали поражения, бяха се напивали. Но никога не станаха приятели. Скот вече знаеше, че преуспяващите адвокати имат само добри клиенти, но не и приятели.

Човекът, който му беше дал идентичност, а после си я беше взел обратно, днес изглеждаше тъжен. Нито една от четирите му съпруги не беше успяла да го направи щастлив. Три от тях му бяха родили шест деца, но нито едно не бе пожелало да живее в прекрасното имение на баща си. Защото баща им обичаше своя небостъргач повече от тях. Той имаше адвокати, но не и приятели. Имаше пари и всичко, което можеше да се купи с пари, но не и щастие. Ако тази среща се беше състояла преди три седмици, Скот Фени със сигурност щеше да му покаже среден пръст.

Но сега само се усмихна и кимна на тъжния мъж зад волана на скъпата кола.

Том отвори уста да каже нещо, после рязко извъртя глава и натисна газта. Гумите изсвистяха и сребристият мерцедес бързо се отдалечи по Престън Роуд. Скот го изчака да изчезне в далечината и отново затича. Мина покрай търговския център и продължи на север, пресичайки Мокингбърд Лейн. Километър и половина по-късно свърна на изток по Лавърс Лейн. Знаеше къде ще приключи този крос.

Излезе на алеята, която граничеше с просторния терен на голф клуба, защитен от любопитни очи с висок тухлен зид. Но Скот отлично знаеше, че след малко идваше ограда от ковано желязо с няколко изкривени пръчки. Стигна до нея и надникна. Четирима възрастни бели мъже се потяха около седма дупка, където предвид жегата играта им със сигурност щеше да приключи скоро.

Като момче често се отбиваше тук, за да гледа белите старци със стикове в ръце. Това беше неговият вариант на зяпането по витрините на търговския център, където майка му често се разхождаше, но никога не пазаруваше. Още тогава се беше закълел, че един ден ще стане достатъчно богат, за да си купи къща в Хайланд Парк, да играе голф и да купува на майка си всичко, което привлече вниманието ѝ по витрините. За съжаление тя не доживя да види сбъдването на тази

мечта, но когато преди три години го приеха за член на клуба, той беше убеден, че майка му би била горда със своя син. През тези три години беше играл голф тук, гордо поглеждайки към зяпачите, наредили се край оградата.

Днес обаче нещата изглеждаха по-различно.

Отвътре белите старци на зеления терен бяха изглеждали адски специални, защото бяха богати. Но отвън изглеждаха просто стари. В следващия момент той осъзна, че и те го гледат. И в очите им се четеше завист. Всеки един от тях би се разделил с последния си долар, ако можеше да си върне младостта, да има гъста коса и силни очи, а паметта да не му прави номера по няколко пъти дневно. Биха дали всичко за стегнати мускулисти тела, с които да заменят развалините, в които бяха принудени да живеят. Да тичат по улиците, вместо да се влачат към чакащите ги колички, да имат функциониращи простатни жлези, а не да носят памперси след оперативната интервенция, която ги е оставила трайно импотентни, да изпитват удоволствие от секса. Те виждаха един младеж, на когото всичко в живота все още предстоеше; той гледаше старци, пред които се мержелееше единствено смъртта.

За тях се грижеха кадита, чернокожи помощници на средна възраст с бели брезентови комбинезони, които всяка сутрин на разсъмване хващаха автобуса от Южен Далас за Хайланд Парк, отивайки да работят в клуб, в който никога не биха могли да членуват поради различния цвят на кожата си. Те бяха добри хора, като Луис. Но не достатъчно добри. Ставаха единствено за кадита на белите старци: забиваха флагчетата, търсеха изгубените топки, носеха стиковете. И през цялото време се държаха като героите в „Отнесени от вихъра“: „Бога ми, миста Смит! Тоз замах ва праи да прилича също на Арналд Палмър!“. Подобни реплики бяха най-естественото нещо на света. Накарай тези жалки старчета да се чувстват като едри плантатори от Юга, и ще получиш щедър бакшиш. Самият Скот винаги се беше чувствал неудобно от това обслужване, но такава беше клубната политика и той също си имаше чернокож кади.

След всяка игра се отбиваше в бара за едно питие и няколко ръце бридж в компанията на същите бели старчета. Чувстваше се горд, че го приемат като равен, че го виждат в тяхната компания, че диша въздуха им. Следеше внимателно всяка тяхна дума — най-често вицове и коментари за „мръсните негри“, „тъпите мексиканци“ и „чифутите“,

без да се съобразяват с присъствието на персонала. В момента, в който срещнеш погледа на чернокожия келнер, лицето на младия член на престижния клуб неизбежно пламваше. Но въпреки че Скот Фени беше играл футбол с чернокожи, беше се къпал с тях, беше живял в една стая с тях и се беше забавлявал в тяхна компания, той не скачаше на крака, за да обяви на гадните старци, че повече няма да играе голф с такава противна банда расисти и антисемити в смешни шорти. Нищо подобно. Адвокат А. Скот Фени седеше и се усмихваше, кимайки одобрително на тъпите им лафове, за да не ги обиди. Защото обидата щеше да се отрази зле на бизнеса.

Веднъж, преди около година, той попита Дан Форд дали тези старци действително мразят черните, мексиканците и евреите.

— Нищо подобно — усмихна се Дан. — Те мразят още куп народ, не само черните, мексиканците и евреите. Мразят демократите, янките, калифорнийците, азиатците, феминистите и мюсюлманите — изобщо всички, които не са като тях. Техният разцвет беше през петдесетте години, Скоти. Тогава бяха млади, а Далас бе управляван от белите. Петролът бе единственото черно нещо в живота им, а Тексаската железопътна комисия определяше неговата цена и управляваше света. Но какво е положението днес? Най-добрият играч на голф в света е чернокож, кметът на Далас е жена, а цената на петрола се диктува от шепа арабски шейхове. Клубът е единственото място, което все още се управлява от бели. В момента, в който лимузините им минат през портала, те се завръщат в 50-те. Затова имат едно желание — нещата да останат такива до смъртта им. В същото време, независимо дали ни харесва, или не, тези дърти мръсници притежават почти всичко в Далас и ако искаш да преуспееш в този град, трябва да влезеш в клуба им. Просто бизнес, момчето ми, нищо повече.

Но Дан Форд грешеше: не беше просто бизнес. А. Скот Фени също грешеше: майка му не би се гордяла да го види в подобна компания.

Хвърли последен поглед към членовете на клуба и техните прислужници. Направи му впечатление, че един кади се е обърнал и втренчено гледа към него. Явно го бе познал и на лицето му грейна усмивка, а палецът му дискретно се вдигна нагоре. Скот отвърна на

усмивката. Лицето на мъжа му беше познато, но не помнеше името му. Никога не ги питаше как се казват.

Пробяга няколко пресечки, след което изведнъж чу някой да го вика по име. Обърна се и видя женска ръка, която му махаше от прозорчето на червено беемве. *Пени Бърнбаум, да я вземат дяволите!*

— Скот! Почакай!

Колата на Пени отиваше в обратна посока, надолу по Лавърс Лейн. Той бързо пресече парка и два празни парцела, след което изскочи на алеята, която водеше към Хилкрест авеню. Зави наляво и пое покрай кампуса на ЮМУ, стигна главния вход и изведнъж се закова на място. Беше се озовал точно срещу Юридическия факултет.

Тук бе овладявал тайните на правото в продължение на цели три години. Жалби, искове, данъчни декларации, контракти, конфликти, процедурни въпроси, вещно право, етика — все неща, които бе учил само на книга и бе забравил да прилага на практика. Защото практикуването на правото не се подчинява на етиката, а на парите.

Излезе на булеварда, който разделяше кампуса на две части, зави на юг по Хилтоп Лейн и стигна до новия стадион „Джералд Форд“, носещ името на един даласки милиардер, а не на бившия президент на САЩ. Влезе през една отворена врата, мина през тунела и излезе на зеления терен.

Наоколо беше пусто. Най-добрите му години като спортист бяха преминали именно на този терен — сто и двайсет на петдесет и три метра. Но и най-лошите. Блестящите победи се редуваха с тежки поражения. Неизмеримата радост отстъпваше място на неизразима мъка. Затвореше ли очи, все още виждаше публиката, чуваше приветствените ѝ възгласи, усещаше миризмата на прясно окосена трева. Усещаше вкус на кръв в устата си, чувстваше футбола във вените си.

Стъпи на бетонното стълбище, което водеше към главната трибуна, и направи това, което бе правил някога: хукна нагоре по стъпалата, без да обръща внимание на болката в уморените си крака. Спря на ръба на огромната бетонна чаша и погледна високите кули на небостъргачите. Над всички се издигаше Дибрел Тауър. Там, на шейсет и втория етаж, се намираще някогашният му кабинет, който в момента се обитаваше от Сид Грийнбърг. Той не можеше да го види от

шест километра разстояние, но за всеки случай Скот вдигна ръка и му показа среден пръст.

Когато беше в колежа, често идваше тук вечер, изкачваше тичешком стъпалата и сядаше да се наслади на морето от светлини на Изумрудения град, издигнал се като фантастичен великан над безкрайното тексаско поле. Дибрел Тауър, очертана от синя аргонова светлина. Осветената топка над Риюниън Арина приличаше на коледна украса, а над Магнолия Билдинг препускаше яркочервен Пегас. Подобно на повечето младежи Скот Фени беше изкушен от това сияние, обземаше го нетърпеливо желание час по-скоро да стане един от богатите хора, управляващи „Големия Д“. Така наричаха Далас, града на големите мечти. Тук мечтателите се стичаха отвсякъде, като грешници към Исус. Ако искаш да си спасиш душата, ела при Исус; ако искаш да станеш богат, ела в Далас. Седнал на това място, Скот Фени беше мечтал за велики дела.

— Като за стар човек не беше лошо!

Гласът прокънтя и стресна Скот. Очите му пробягаха по пейките. Притежателят се оказа едър чернокож мъж, който стоеше на тъчлинията. Скот тръгна надолу, но го позна едва когато стигна на няколко метра от него.

— Господи, Големия Чарли! — ахна той.

— Как си, Скот Фени, как си, човече?

Гигантът не обърна внимание на протегнатата ръка и го сграбчи в мечешката си прегръдка.

При постъпването си в колежа на 18-годишна възраст Чарлс Джаксън беше висок метър и деветдесет и пет и тежеше около 130 килограма. Като абсолвент тежеше 150. Играеше десен защитник — пост, който изискваше покриване на терена по широчина и разчистване на всички препятствия пред бързоногите нападатели. Скот Фени бележеше точките, но Големия Чарли му проправяше пътя.

Беше родом от Тайлър, градче в Източен Тексас, прочуто с червените си рози и черните си футболисти. Най-известен сред тях беше Ърл Кембъл, но Големия Чарли беше най-великият. Беше предпочел ЮМУ пред Тексаския университет, тъй като не искаше да бъде много далеч от майка си и сестрите си. Всяка неделя се

прибираше у дома за сутрешната литургия, а вечер се връщаше в общежитието.

Доколкото Скот знаеше, последният професионален договор на Чарли бе с „Рамс“. Едва сега научи, че играл там два сезона, но контузия в коляното попречила на осъществяването на голямата му мечта. Върнал се в ЮМУ и станал треньор — длъжност, на която се задържал цели десет години. Скот не го беше виждал край страничната линия, въпреки че редовно ходеше на мачовете на бившия си отбор. Но частната ложа на „Форд-Стивънс“ беше твърде високо на официалната трибуна, за да различава лицата на техническия екип.

— Винаги можем да намерим място за още един специалист — подхвърли Големия Чарли, явно научил от пресата за проблемите му.

— Благодаря, но имам още какво да дам като адвокат.

— Мислиш ли, че ще спечелиш?

— Не знам.

— Убеден ли си, че е невинна?

— Не и в предумишлено убийство.

— Какво означава това?

— Означава, че в най-лошия случай ще я осъдят на смърт, а в най-добрия ще бъде обвинена в непредумишлено убийство и ще получи дващест години. За съжаление тя няма да издържи толкова дълго без хероин. И, естествено, без дъщеря си.

— Четох, че си я прибрал.

— Да — усмихна се Скот. — Казва се Пашамей и е страхотно дете. Ти имаш ли деца?

— Две дъщери — кимна Големия Чарли. — На седем и на девет.

— Бас държа, че си добър баща.

— Обичам ги повече от футбола.

— Значи имат късмет. Онова момиченце остана само, затова отидох да я прибера и...

— Ходил си в оня комплекс? Сам?

— Да, при това с ферари.

Големия Чарли отметна глава и шкембето му се разтресе.

— Трябва да е било страхотна гледка: бяло момче с ферари паркира наред комплекса на черните! Чудя се, че още си жив!

— Имам един приятел там, казва се Луис. Той ми разчистваше пътя, точно както ти правеше на времето. В момента и той живее при

нас. Още първата вечер Пашамей сплете на плитчици косата на дъщеря ми, а Ребека почти припадна.

Големия Чарли се усмихна.

— А как я караш без нея?

— Нормално — отвърна Скот и въздъхна: — Само вечер си поплаквам.

— Защото имаш сърце, Скоти. Навремето плачеше при победите ни, плачеше и при пораженията. Плачеше, защото ти пукаше: за отбора, за мен. Знаеш ли, че беше моят герой? Никога не съм ти го казвал, но е истината.

Скот явно толкова се учуди, че Големия Чарли добави:

— Да, човече, така беше. Сто седемдесет и седем метра срещу „Тексас“! Никой не може да се похвали с подобно постижение. Бореше се докрай, окуражаваше и мен да правя същото. По време на тоя мач направих двайсет и три спринта, от ляво на дясно, после обратно. Имах чувството, че ще хвърля топа направо на терена. Но като гледах как онези те мачкат, а ти ставаш и бележиш точки, просто се стягах и продължавах! Казвам ти, човече, по-твърдо копеле от теб не бях виждал!

— Животът е още по-твърд — въздъхна Скот.

— Не е така, Скоти. Забравяш сърцето си. Надникни в себе си и ще видиш, че то все още е там. Господ те беше дарил с изключителни спортни качества, но онова тогава беше само игра. Докато животът на това момиче не е. — Ръката на Големия Чарли легна върху рамото му. — Нима не виждаш, Скоти? Господ те е дарил с нещо повече от качества, които те направиха футболна звезда: възможността да й спасиш живота.

Скот вдигна глава към човека, който беше давал всичко от себе си, за да го подкрепя на терена. А сега, отново на терена, му даваше дори повече. И изведнъж осъзна, че се нуждае от Шауанда Джоунс точно толкова, колкото тя се нуждаеше от него. Изпитваше дълбока вътрешна необходимост да бъде нейният герой. Защото някога беше герой и сега отново искаше да бъде такъв. Точно това липсваше в живота му. Камбаните на Методистката църква го извадиха от дълбокия размисъл.

— Мамка му, колко е часът? — сепнато попита той.

— Дванайсет на обяд — отвърна Големия Чарли.

— По дяволите, закъснявам!
Протегна ръка, но гигантът отново го прегърна.
— Благодаря ти, приятелю.
Скот се обърна и хукна към Изумрудения град.

Съдия Самюъл Бъфорд погледна часовника си. Дванайсет и половина. Скот Фени го нямаше. Явно беше размислил.

Сам Бъфорд въздъхна. Беше се надявал, че все още има някаква надежда за адвокат А. Скот Фени. Но беше сбъркал. Фени несъмнено притежаваше качествата да бъде герой, а той се беше надявал, че има и сърцето за това. Явно не беше така. Което означаваше, че няма надежда за него. Няма надежда за Шауанда Джоунс, нито пък за правото.

В този момент Сам Бъфорд взе решение да се оттегли.

Беше му дошло времето. Ще излезе в пенсия и ще си гледа градината. Ще изскубе бурените, ще копае, ще отглежда моркови, зеле и домати без изкуствени торове. Ще направи една образцова градина — нещо, за което досега не му оставаше време. Да, дойде време да остави чукчето и да хване мотиката.

Натисна копчето на интеркома и каза на секретарката си, че иска да продиктува няколко заповеди. Първо: да се отложи делото „САЩ срещу Шауанда Джоунс“. Второ: да се назначи нов служебен защитник на мястото на Скот Фени. Но кой да бъде той? Херин? Това момче несъмнено умееше да пише добри доклади, но обвиняемата се нуждаеше от герой, а не от писател. Изведнъж му се прииска пак да се превърне в адвоката по наказателни дела Самюъл Бъфорд, който да поеме делото. Да бъде нейният герой. За съжаление отдавна беше съдия Самюъл Бъфорд, а скоро щеше да стане съдия в оставка. Трето: да напише заявление за излизане в пенсия. Хелън беше много бърза. След секунда вратата се отвори и...

Скот Фени застана на прага. Беше само по гащета, облян в пот.

— Господин съдия, готов съм да поема защитата на Шауанда Джоунс.

Сам Бъфорд с мъка потисна желанието си да скочи и да прегърне младежа, но можеше да наруши някое правило за съдийско поведение, затова той успя да се сдържи.

— Добре, синко. Животът на тази жена е в твоите ръце. Надявам се, че ще бъдеш достатъчно мъж, за да я спасиш.

— Непременно, сър. Ще я накарам да се гордее с мен. Имам предвид майка си.

Скот Фени изчезна, а на мястото му се появи Хелън с бележник в ръце.

— Готова съм, господин съдия.

— Върни се на мястото си, Хелън — нареди Бъфорд. — Имам да решавам още някой и друг съдийски проблем. — После се сепна и я спря. — О, един момент, Хелън. Свържи ме по телефона с Боб Харис.

— Боб Харис?

— Регионалният директор на имиграционната служба — поясни Бъфорд, облегна се в стола си и се засмя. — Майка ми казваше, че на всяко добро дело трябва да се отговаря с друго.

Циркът започна в събота.

Богаташите на Хайланд Парк — мъже и жени, млади и стари, започнаха да се стичат на тълпи. Паркираха от двете страни на улицата и пренебрегвайки 45-градусовата жега, изминаваха пеш разстоянието до пресечката с Бевърли Драйв, където се намираше номер 4000. Идваха да видят нещо, което се случваше в онези райони на Далас, които те никога не посещаваха.

Градинска разпродажба.

Тук обаче не се предлагаха обичайните употребявани тостери, продънени канапета, стари дрехи, играчки, бебешки колички, автомобилни седалки и стикове за голф. Не, тук можеха да се видят орехов бюфет от „Франческо Молон“, махагонова библиотека от „Беван Фънел“, резбован шкаф от „Ги Шадок“, кожен стол от „Ралф Лорън“. Предлагаха се канапета и масички, спално обзавеждане и персийски килими. Еклектична смесица от вещи, общото между които беше само едно: бяха страшно скъпи. Можеха да се видят дизайнерски дрехи от марки като „Рики Фрийман“ и „Лука Лука“, дамски чантички от „Луи Вюитон“ и „Ботега Венета“, обувки от „Диор“, „Дона Каран“, „Марк Джейкъбс“ и „Джими Чу“, блузки от „Ан Фонтейн“ и копринени шалове от „Ерме“. Плюс купища детски дрехи от „Жакади Пари“. Бившата стопанка на този дом беше платила за тях над 500 000 долара. Богатите обитатели на Хайланд Парк винаги бяха гледали с ирония на подобни разпродажби, но желанието да купиш нещо изгодно е заложено дълбоко у всеки, независимо от цвета на кожата, убежденията, политическите пристрастия или социалния статут.

И затова бяха тук.

Тълпи от хора крачеха по тухлената алея към гаража отзад, където бяха изложени вещите на семейство Фени. Всичко се продаваше в брой. Пашамей ги беше предупредила, че на разпродажби не се приемат нито чекове, нито кредитни карти.

По време на вечерята преди една седмица Бу беше задала въпроса какво ще правят с всичките си вещи. Малката къща до ЮМУ едва ли можеше да побере една пета от тях. Скот само сви рамене, но Пашамей имаше готово решение. „Градинска разпродажба, мистър Фени“, отсече с категоричен тон тя. След което предложи да поеме нещата в свои ръце, защото имаше достатъчно опит в подобни търгове в Южен Далас, макар и само в ролята на купувач. И тъй, седнал зад малка масичка на двора, Скот прибираще входната такса на клиентите, а Бу и Пашамей се занимаваха със самата разпродажба.

— Двеста — подхвърли една възрастна дама със сламена шапка, представила се като мисис Джейкъбс.

— Госпожо, госпожо! — поклати глава Пашамей. — За това канапе мисис Фени плати две хилядарки, а вие искате да го вземете само за двеста! Оценили сме го на седемстотин, но... — Огледа се, понижи глас и добави: — Ще ви го дадем за шестстотин, ако не кажете на мистър Фени!

— Вземам го.

Пашамей грабна флумастера, промени цената на 600, а отдолу добави ПРОДАДЕНО.

— Платете там — каза тя и посочи към масичката на Скот.

Мисис Джейкъбс отиде при Скот.

— Ей ти, цветнокожото момиченце! — извика със заядлив глас друга възрастна клиентка и Пашамей бавно тръгна към гаража.

— Това истински „Ралф Лорън“ ли е? — попита бабата и посочи към един кожен стол.

— Аз не съм цветнокожа, а чернокожа — с достойнство уточни Пашамей. — Всъщност една четвърт черна, като повечето хора. Бащата на майка ми е бял, също като моя баща. Което означава, че съм една четвърт черна и три четвърти бяла. — Огледа с усмивка дъртата вещица и подхвърли: — Няма да се учудя, ако ние с вас излезем роднини. А това тук е стол.

— Не, това е „Ралф Лорън“!

— Добре де, след като настоявате — сви рамене момичето.

— Цената е шестстотин и петдесет, но аз имам само стотачки. Можеш ли да ми върнеш ресто?

— Не, госпожо, не мога.

— Но аз искам този стол!

— Мъжът отсреща също.

— Какъв мъж? — обърна се клиентката.

— Плешивият със сините гащета и голямото шкембе, който разговаря с дебелията госпожа с раираната блуза. Каза, че ще отиде да доведе жена си.

На практика Пашамей изобщо не беше разговаряла с въпросния мъж.

— Не му давай стола!

— Госпожо, правилата на разпродажбата гласят, че който плати пръв, той получава стоката.

Жената огледа стола още веднъж, хвърли кос поглед към дебелияка със сините гащета и най-сетне изрече думите, които Пашамей очакваше:

— Добре, плащам седемстотин.

Пашамей свали флумастера от ухото си и започна да пише:

— Продадено на мисис...

— Смайт. С-М-А-Й-Т.

— Платете на изхода.

— Живея малко по-надолу по улицата. Ще ми го изпратите ли?

— Не, мисис Смайт. Но Луис може да ви помогне. — Обърна се и махна на Луис, който стоеше встрани от навалищата, правейки всичко възможно да не бие на очи, доколкото беше възможно за един черен 150-килограмов гигант в квартал като Хайланд Парк. — Луис, тази мила дама иска да занесеш стола до дома ѝ.

Гигантът се наведе, вдигна тежкия стол и с лекота го метна на рамо. След което тръгна към мистър Фени с такава походка, сякаш носеше торбичка с продукти.

— Трябва ли да му дам бакшиш? — попита клиентката.

— Не, мадам — отвърна Пашамей. — Само гледайте да не го ядосате.

Мисис С-М-А-Й-Т изгледа широкия гръб на мъжа, който се отдалечаваше със стола ѝ, сбърчи чело и каза:

— Ще му дам двайсет... Не, петдесет долара.

След което тръгна към мистър Фени.

Тези, белите, няма да издържат и един ден в комплекса, помисли си Пашамей, погледна към приближаващата се Бу и каза:

— На мама много щеше да ѝ хареса.

— Кое?

— Да види как богатите бели хора се блъскат на разпродажба.

— Вие често ли пазарувате на такива места?

— Те са нашите търговски центрове.

— А намирате ли си хубави неща?

— Няма нищо общо с тези тук. Разбира се, ние не търсим големите марки. Гледаме по дрехите да няма петна от кръв, а мебелите не поглеждаме.

Към тях се приближи някаква жена с големи слънчеви очила.

— Това менте ли е? — попита тя и вдигна чантата, която държеше в ръцете си.

Бу я дари с презрителен поглед и поклати глава.

— Госпожо, майка ми по-скоро би умряла, отколкото да се докосне до менте. Това е оригинален „Луи Вюитон“, купен за седем и петстотин. Ние я предлагаме за две и петстотин, въпреки че мама така и не излезе с нея нито веднъж.

— Ще я взема.

— Идете да платите.

Жената се отдалечи.

— Майка ти има някои наистина много хубави неща — отбеляза Пашамей.

— Вярно — съгласи се Бу. — Смееше се на приказката, че щастието не се купува с пари, и казваше, че някои жени просто не знаят къде да пазаруват. Но аз мисля, че не е права. — Измъкна една черна бална рокля от купчината и добави: — Струва хиляда долара. Облече я само веднъж, за някакво парти в клуба. — Върна дрехата на мястото ѝ и взе чифт обувки с високи токчета. — Триста долара.

— За едни обувки?

— „Диор“.

— Ди кой?

— „Кристиан Диор“. За такива обувки жените са готови на убийство.

Пашамей взе обувките и внимателно ги огледа.

— Мама би могла да ходи на работа с тях — заключи тя.

Скот беше свалил на двора целия гардероб на Ребека. Стотици рокли, обувки, панталони, блузки. По принцип никога не влизаше в огромната стая, където тя ги държеше и затова нямаше представа за огромното количество дрехи на жена си. Прие парите на поредната клиентка, усмихна се и поклати глава.

Пашамей вдигна светлосиня минипола с ресни.

— Част от тоалета на мама за Бала на каубоите — поясни Бу.

— С него е като мама и Кики, докато са на работа на „Хари Хайнс“ — заяви приятелката ѝ, остави полата и вдигна някаква червена пижама.

— „Найман Маркър“ — рече Бу. — Сто и трийсет долара.

— Мислиш ли, че мистър Фени ще ми я продаде за седем? — невинно я погледна Пашамей.

— За какво ти е пижама от червена коприна?

— За мама. С нея няма нужда да спи с онази гадна затворническа униформа.

— О — кимна Бу, замисли се за момент и каза: — А. Скот е оставил на нас да определяме цената, защото няма идея колко е плащала мама за тези неща. Ако знаеше, отдавна да е получил удар. Пиша на пижамата седем долара, а ти иди да я платиш.

* * *

— Чернокожото момиченце каза да платя на теб.

— Да, моля.

Скот вдигна глава и срещна погледа на Пени Бърнбаум.

— О... Здравей, Пени. Откри ли нещо интересно?

— Открих го още при първото си посещение тук — усмихна се тя и навлажни с език яркочервените си устни. — Искаш ли влезем за малко и да проверим дали няма да го открия пак?

— Ами... Няма как, Пени. Трябва да стоя на касата.

— Не ти трябват пари. Ще ти го дам напълно безплатно.

Младата жена се наведе над масичката и му демонстрира част от приятно заоблените си загорели гърди. Той вдъхна парфюма ѝ, а в

главата му нахлуха спомените от онези кратки мигове в сауната. Краката му омекнаха, но после си представи какво ще помисли Бу и поклати глава.

— Оттогава насам се отбивам всеки ден, но теб все те няма — подхвърли Пени. — Нима не искаш да провериш какво друго мога?

На практика Скот си беше у дома, но не ѝ отваряше.

— О, сигурен съм, че си много талантливо момиче, но...

— Момиченцето с плитчиците каза да платя на вас — обади се рязък глас зад гърба на младата жена.

Слава богу, рече си Скот и се извърна към възрастната дама, помъкнала цяла купчина дрехи. Пени пусна на масичката три банкноти по сто долара и се отдалечи по алеята с две от чантичките на Ребека. Стегнатото ѝ в плътно прилепнали къси панталонки дупе беше наистина съблазнително.

Боби не можеше да си позволи нищо от изложените вещи в задния двор на Скот. А и тези мебели не вървяха на малкия му дом в Източен Далас, обзаведен изцяло от битпазарите. Бе предпочел да не помага на Бу и Пашамей при продажбите, защото знаеше, че ще зашлеви първата богата кучка, която направи опит да се пазари. В момента се намираще в гаража с щека в ръка и силно се надяваше масата да не се хареса на мистър Баровец, който се въртеше около нея. Имаше голям шанс Скоти да му я подари срещу част от хонорарите, които му дължеше. Вече ѝ беше намерил място в помещението, което му служеше едновременно за хол и трапезария.

— Жена ви сигурно пазарува отвън — подхвърли на мистър Баровец той.

— Аха — кимна мъжът, взе една щека и я завъртя между пръстите си. — Какво ще кажете за една игра?

— Защо не — сви рамене Боби.

Той редовно играеше бiliarд в мексиканския бар. Обикновено три пъти дневно, а понякога и повече. Клиентите му знаеха, че винаги ще го намерят там, ако възникне спешна нужда. Тоест ако неочаквано ги арестува някой екип на нравствената полиция. Подреди топките и извади банкнота от дваайсет долара.

— Устройва ли ви? Или е твърде много?

— Твърде много ли? — веднага се наежи мистър Баровец, извади двайсетачка и я плесна върху банкнотата на Боби. След което се наведе и разби топките. Нито една не изскочи от масата.

Боби бавно натри с тебешир върха на щеката си. После направи осем последователни серии и последната топка плавно се плъзна в страничния джоб на масата. Посегна да прибере залога, но мистър Баровец го спря и подхвърли:

— Двойно или нищо?

По лицето на Боби пробяга усмивка. Мъжът насреща му очевидно не си вадеше прехраната от билиард в някой мексикански бар. Две игри по-късно, когато жена му дойде да го потърси, в джоба на Боби шумоляха 140 долара. Повече от онова, което печелеше дневно като адвокат.

Бу зърна познато лице и попита:

— Виждаш ли онази, русата?

Пашамей проследи посоката, в която сочеше.

— Онази с късите панталонки и високите токчета? Кльошавата?

— Аха. Близалката.

— Като онези, дето се смучат?

— Да. Забелязваш ли, че главата ѝ е прекалено голяма за тялото?

Пашамей внимателно огледа жената и кимна.

— Наистина прилича на близалка. Според мен трябва да се поохрани.

— Мама казва, че тя яде, а после повръща.

— Защото е болна?

— Не, нарочно! За да не надебелее.

— Стига, Бу! Ти нещо ме будалкаш!

— Не, казвам ти истината. Били са заедно в пансиона, после тази се е омъжила за пари.

— Как така се е омъжила за пари? — сбърчи чело Пашамей.

— Такива като нея си търсят старци с пари.

— Аха. Значи правят като мама, но за по-продължителен срок.

— Моята майка казва, че тази е само на трийсет и две, но вече си е направила изкуствен бюст, стягане на корема и липосукция. Казва още, че единственото истинско нещо у нея е главата, но само защото

все още не правят козметични операции на мозъка. — Бу сви рамене. — Все пак това го казва мама.

— А нейният старец тук ли е?

Близалката се насочи към белокоос мъж, седнал на малкото канапе от дневната, което се продаваше за 1000 долара. Настани се до него, а той я потупа по кльощавото бедро.

— Този е. Мама казва, че е милиардер.

— Прилича на дядо й. На такива като него мама им взема двойна тарифа. Трябва доста да е платил за своята близалка.

Скот не смогваше да преброи парите, които се трупаха на масичката. Огромната част от тях бяха за дрехи, които никога не беше виждал на гърба на Ребека, за мебели, на които никога не беше сядал, за килими, на които не беше стъпвал. За годините на съвместния им живот съпругата му беше успяла да натрупа невероятно количество вещи в огромната къща. В момента той ги продаваше и това му доставяше удоволствие.

— Дъщеря ви каза да платя тук — изправи се пред него чернокожа жена на средна възраст.

— Здравейте, аз съм Скот Фени.

— Аз съм Долорес Хъдсън — усмихна се жената. — Отскоро сме съседни. Ние сме първото чернокожо семейство, купило имот в Хайланд Парк.

— О, четох за вас — кимна Скот. — Добре дошли сред нас, макар че аз няма да остана още кой знае колко време.

— И аз четох за вас — съчувствено го погледна жената.

— Е, значи вярвате на това, което пишат вестниците.

— Не съвсем. Кога се изнасяте?

— В четвъртък приключвам продажбата на къщата, в петък купувам друга. Ще се преместим веднага след процеса.

— Ако нещо се обърка и има опасност да се окажете на улицата, винаги сте добре дошъл у дома заедно с децата. Бас държа, че тези сладки момиченца не са получавали домашно приготвена храна, откакто вашата съпруга... — Жената смутено примигна.

— Съпругата ми изобщо не готвеше — отвърна с усмивка Скот.

— Но аз готвя. Скоро ще ви донеса нещо вкусно за хапване.

— Благодаря, Долорес.

— Аз ви благодаря, Скот. За всичко, което правите. Знаете ли, ние доста се колебахме дали да купим къща в този район. Лично аз не бях сигурна, че искам да бъда втората Роза Паркс на Хайланд Парк, нито пък дали ще бъдем приети тук.

— Постъпили сте правилно, Долорес. Повечето хора със сигурност ще ви приемат, най-вече младите. По-възрастните няма да го сторят, но мога да ви успокоя, че и вие не бихте искали да бъдете приятели с тях.

Долорес плати и отново му благодари.

* * *

Бу разгъна роклята на цветя и я показа на младата жена пред нея.

— Лука Лука, италиански дизайнер. Чували сте, нали?

— Разбира се. Че кой не е?

Жената сложи роклята пред себе си и леко се завъртя. Ставаше й точно.

— Стои ви почти толкова добре, колкото и на мама — похвали я Бу.

— Знаеш ли, че ние с майка ти бяхме в един и същи клуб? Тя беше шест години преди мен, но се беше превърнала в модел за всички ни. Мис ЮМУ, която се омъжва за футболна легенда, превърнал се в преуспяващ адвокат. Приказката за Пепеляшка в действие.

Бу помълча малко и с въздишка добави:

— Явно съм пропуснала онази част, в която Пепеляшка напуска семейството си и бяга с треньор по голф.

Боби се съсредоточаваше за поредния удар. Изведнъж някаква фигура се изправи до далечния край на масата за билиард и го разсея.

— Хей! — вдигна глава той, готов да се развика.

— Здравсти, Боби.

Щеката за малко не падна от ръката му.

— Карин, какво правиш тук?!

— Напуснах.

- Какво?!
- „Форд-Стивънс“.
- Ама ти будал... Шегуваш ли се?
- Не ми харесва начина, по който ме карат да мисля.
- Като адвокат?
- Да.
- Умно момиче! И какво смяташ да правиш?
- Ще работя по делото с теб и Скот.

* * *

Градинската разпродажба на Бевърли Драйв 4000 приключи малко след залез-слънце. Всичко беше разграбено. Не остана нищо — нито един чифт обувки, нито една рокля или лампа, замина дори масата за билиард. За по-малко от девет часа Скот продаде материалните придобивки, които беше трупал десет години. Всички онези вещи, които доказваха съществуването, амбициите и кариерата му, наличието на съпруга.

Клекнали в далечния край на кухнята, момичетата брояха спечеленото, трупайки банкнотите направо на пода. Луис вече беше сметнал своите бакшиши — „шестстотин кинта да им пренесе това-онова“, и се беше присъединил към компанията, която си хапваше от печеното пиле на Долорес Хъдсън. Скот, Боби, Карин и Дъглас също седяха на пода, тъй като кухненската маса, заедно със столовете, беше заминала за 1500 долара.

— Карин, искам да забравиш всичко, на което съм те учил в офиса — каза Скот. — То беше погрешно.

— Ти си страхотен адвокат, Скот — отвърна младата жена. — Всички го казват, дори и след като напусна.

— Не съм напуснал, а бях уволнен.

— Е, дори и след уволнението ти.

— Не, Карин. Аз бях само един корумпиран адвокат. Мамех клиентите, манипулирах законите, мамех и себе си. Правех всичко, за да спечеля. Практикувах правото, както се играе футбол, но то не е футбол.

— Карин иска да ни помага — съобщи Боби.

— Защо?

— Защото имате нужда от помощ — отвърна Карин. — Освен това харесвам Боби.

Боби почти изпусна бутчето, което държеше.

— Шейсет и седем хиляди четиристотин и петдесет долара! — извика от другия край на помещението Бу.

Voir dire е юридически термин, който означава „да казваш истината“. В американската правна система той се използва при избора на съдебни заседатели, може би защото измежду всички участници в наказателния процес — прокурори, адвокати на защитата, обвиняеми и свидетели, единствено съдебните заседатели проявяват действителен интерес към истината. Останалите просто искат да спечелят.

Заседателите във федералния съд трябва да бъдат навършили 18 години, да са граждани на Съединените щати, да умеят да четат, пишат и разбират английски език, да нямат физически или психически недъзи, да не са осъждани и да нямат висящи наказателни дела. Да се намерят дванайсет души с тези качества е сравнително лесно, но никак не е лесно да намериш онези дванайсет души, от които зависи животът ти.

И именно тук влиза в действие *voir dire*. Съдията, обвинението и защитата подлагат кандидатите на задълбочен разпит, търсейки онези възгледи, предразсъдъци и предпочитания, които биха им попречили да издадат честна и безпристрастна присъда. Поне на теория е така. На практика обаче всеки заседател идва в залата със своите възгледи, предразсъдъци и предпочитания, които винаги влияят върху издаването на честна и безпристрастна присъда. Точно такъв, какъвто го искат и двете страни по делото. Истинската цел на *voir dire* е да бъдат избрани онези дванайсет човека, чиито възгледи, предразсъдъци и предпочитания са във ваша полза.

Процесът в съдебната зала няма за цел да разкрие истината, благодарение на която да възтържествува справедливостта или американският начин на живот. Единствената му цел е победата. Прокурорите искат осъдителна присъда, защото тя им гради репутацията на хора, които вкарват престъпниците в затвора. Тя е и задължителната стъпка нагоре в личната им кариера. Защитниците се борят за оправдателна присъда, защото, когато е извоювана в шумен процес, тя означава слава и пари. Оттук следва, че нито обвинението,

ните защитата се интересуват от истината. За тях истината е това, което успеят да пробутат на съдебните заседатели. Справедливост има, когато спечелят.

Скрит от августовската жега в залата на федералния съд, Скот Фени беше убеден, че клиентката му е опряла дулото на личния си пистолет 22-ри калибър в главата на Кларк Маккол и е натиснала спусъка. Но вярваше, че го е направила при самозащита. Сега му предстоеше да разпита мъжете и жените пред него с надеждата да подбере между тях онези дванайсет, които ще споделят тази вяра и дори да не оправдаят Шауанда, поне няма да я изпратят на смърт.

Съдия Бъфорд вече беше взел данните на кандидатите, задавайки въпросите си главно в посока на юридическата им квалификация. Освободи само един, който на въпроса дали има висящи дела спокойно отговори:

— Още не са доказали нищо!

На свой ред Рей Бърнс пожела да разбере дали кандидатите биха обявили обвиняемата за виновна, съзнавайки, че тя може да получи смъртно наказание. Седем от тях отговориха, че по принцип са против смъртното наказание, и бяха освободени.

В момента двайсет и девет мъже и жени бяха заковали очи в Скот Фени и Робърт Херин, очаквайки въпросите на защитата. При всичките предишни случаи до Скот бе седял някой скъпоструващ експерт психолог, притежаващ богат опит в избора на съдебни заседатели, а не уличен адвокат, упражняващ професията си в стриптийз бардак до мексикански бар. Срещу хонорар, който нерядко достигаше 1 милион долара, подобни експерти провеждаха пробни процеси, подбираха фокус групи и организираха различни предварителни допитвания, за да изградят подробен психологически портрет на идеалния кандидат. Те обръщаха внимание на всичко — трудова дейност на кандидата, доходи, религиозни убеждения, хоби и политически пристрастия. Анализираха облеклото им и езика на тялото. Съветваха адвокатите с каква кола да се появяват на делата (остави мерцедеса у дома, защото някой от кандидатите може да те види с него на паркинга), какви дрехи да носят в съдебната зала (никакви ролекси и костюми „Армани“), как да се държат пред съдебните заседатели (опитай да си изградиш „хуманен“ образ — тоест дръж се като нормално човешко същество. Нещо, което повечето адвокати намираха за далеч по-трудно от

скромното облекло). В крайна сметка именно експертите имаха последната дума при избора на всеки отделен кандидат. Още при първото си дело адвокатът е наясно, че победата или загубата се предопределя именно от процедурата по избора на съдебни заседатели. В днешно време всеки адвокат с достатъчно пари може да си подбере онези заседатели, които ще му бъдат полезни. Но тъй като нито Скот Фени, нито клиентката му разполагаха с пари за експерт психолог, до него седеше единствено Боби.

— Веднага ще ви призная, че съм малко нервен, защото за пръв път защитавам човек, обвинен в убийство — започна Скот. — Предполагам, че и вие сте нервни.

Няколко души кимнаха.

— По тази причина предлагам просто да си поговорим, вместо да ви засипвам с купища въпроси. Забравете за какво сте тук, забравете, че можете да станете съдебни заседатели, забравете, че ние сме адвокати. Вероятно сте чели вестниците и знаете, че фирмата, за която доскоро работех, се опитва да забрави, че съм адвокат.

Лекият смях от ложата го наведе на още една идея.

— Знаете ли каква е разликата между гърмящата змия и адвокатата, които лежат прегазени на магистралата?

— Следите от спирачен път пред змията — отговори женски глас.

Кандидатите избухнаха в смях.

— А знаете ли защо Ню Джърси получи всички токсични отпадъци на страната, а Калифорния — всички адвокати?

— Защото в Ню Джърси са избирали първи — обади се мъжки глас.

Смехът в ложата стана още по-силен.

— А какво е общото между адвокатата и сперматозоида?

— Че шансът им да станат хора е едно на милион — отговори друг мъжки глас.

Смехът стана оглушителен.

После същият глас пое инициативата.

— Как да разберем кога адвокатът лъже?

— Когато видим, че му мърдат устните — отговори възрастна дама.

— Адвокатът е лъжец с официално разрешително — добави друг глас.

Трети попита:

— Какво ще направите, ако пред вас се давят адвокат и данъчен агент, а вие можете да спасите само един от тях? Ще продължите да си четете вестника или ще отидете да похапнете?

Скот размаха ръце.

— Хей, хей! — извика той. — Аз съм завършил право и аз трябва да ви разказвам тези вицове!

Кандидатите утихнаха, но усмивките останаха върху лицата им.

— Май нямате особено добро мнение за адвокатите, а?

Двайсет и девет глави кимнаха едновременно.

— Мразите ли ги?

Главите отново кимнаха.

— Защо?

— Защото адвокатите не правят разлика между истината и спечелването на съдебен спор — отговори мъж на средна възраст.

— Защото си мислят, че да бъдеш умен означава да си тарикат — добави възрастна жена.

— Защото ще те убедят, че небето е зелено, стига това да им носи някаква полза — обади се млада жена.

— Защото са алчни — допълни млад мъж.

— Точно така — кимна Боби. — И още...

— Боби! — извика артистично Скот и хвърли изразителен поглед към слушателите си. — Този също е адвокат!

Ложата отговори с нов изблик на смях.

— Ваша Светлост! — изправи се Рей Бърнс. — Ако мистър Фени е свършил с импровизациите си, вероятно ще можем да продължим по...

— Седнете на мястото си, мистър Бърнс — сухо го сръза съдията.

Рей се подчини, а Скот се обърна към бъдещите заседатели.

— Е, добре. Установихме, че всички ненавиждате адвокатите. В това няма нищо лошо, защото си го заслужаваме. Но моята клиентка не го заслужава. Мразете мен, защото съм адвокат, но не мразете нея, защото я защитавам аз. Животът ѝ е във ваши ръце. Ето защо бъдете справедливи с нея. Съгласни ли сте?

Усмивките се стопиха, главите започнаха да кимат.

— Добре. А сега все пак трябва да ви задам няколко въпроса. Първо: някой от вас участвал ли е вече в процедурата *voir dire*? Някой от вас да не е чувал за нея?

Отговори му мълчание.

— Добре. Моята клиентка е проститутка и употребява хероин. Всички знаете, нали?

Главите пак закимаха.

— Отново ще повтора единствената молба, която имам към вас: не я осъждайте предварително. Не подхождайте с предубеждение. Никой от вас не може да си представи живота ѝ, ако не се постави на нейно място. Днес мис Джоунс не е тук, защото е болна. Страда от абстиненция. Колко от вас пушат?

Осем души вдигнаха ръка.

— Представяте ли си как ще се чувствате, ако в момента откажете цигарите?

Хората закимаха.

— Колко от вас са си поръчвали проститутка?

Никой не отговори, но един мъж гузно започна да се оглежда.

— Вие, сър?

— Никога не съм си поръчвал проститутка, но веднъж правих секс с такава.

— Свободен сте — обяви съдията.

Скот прелисти формулярите на кандидатите и спря на един треньор по футбол. Обикновено те се смятаха за по-умни от другите, защото разбираха какво означава „пресичане на пас“. В момента обаче се сети за една друга черта на футболните треньори.

— Кандидат номер двайсет и осем, знаете ли кой държи рекорда за най-продължителен спринт в щата Тексас?

— Бял или черен? — попита, без да му мигне окото треньорът.

— Свободен сте — обяви съдията.

Скот изчака треньорът да напусне залата и се обърна към мъж на средна възраст със загоряло лице, което свидетелстваше за работа на открито.

— Сър, на въпрос номер единайсет, а именно докъде сте стигнали в училище, вие отговаряте „петнайсет километра“.

— Точно така, сър. Ние живеехме във фермата и това беше разстоянието до училището.

— Но смисълът на въпроса е до кой клас сте учили.

— О, извинете — смути се мъжът. — Имал съм една-две петици.

— Свободен сте — обади се съдия Бъфорд.

Скот се обърна към възрастна жена със загрижено лице, стиснала голяма пазарска чанта в скута си.

— Госпожо? — Той изчака жената да вдигне глава и попита: — Има ли нещо, което евентуално ще ви пречи да изпълнявате задълженията си на съдебен заседател?

— Питам се дали ще мога да се прибирам у дома навреме за шоуто на Опра.

— И вие сте свободна — отсече съдията.

— Дали ще се прибера навреме за шоуто на Опра? — изсмя се Боби в колата по обратния път. — Това беше хит!

Скот бе отстранил седем от кандидатите, а Рей Бърнс — шест. Дюзината съдебни заседатели, които щяха да решат дали Шауанда Джоунс ще живее, или ще умре, бяха одобрени за процеса, който започваше в понеделник. Седем мъже и пет жени, шест бели, четирима чернокожи и двама от латиноамерикански произход. В професионално отношение разнообразието беше пълно: учител, медицинска сестра, дърводелец, зъботехник, автомонтьор, преподавател в колеж, собственик на строителна фирма, барман и продавач в магазин за хранителни стоки.

— Имаш ли доверие на Карин? — подхвърли Скот.

— Да, защо?

— Мина ми през ума, че Дан я е изпратил.

— Да ни шпионира?

— Да. За да разкрие стратегията ни.

— Каква стратегия, за бога? — усмихна се Боби. — Молитвите ни може би? Не се безпокой, Скот, тя не е шпионка.

— Откъде си толкова сигурен?

— Ако си спомняш разговора ни преди няколко седмици в басейна. Тогава казах, че едва ли някога ще правя секс.

— Спомням си.

— Е, оказа се, че съм сбъркал.

— Искаш да кажеш, че...

— Точно това искам да кажа. Повярвай ми, няма жена, която да прави секс с мен само за пари.

Парите не бяха помогнали и на Хана Стийл да прогони спомена за бруталното изнасилване. Физическата болка отдавна беше отминала, но спомените бяха все така болезнени.

Следобедът в Галвестън беше прекрасен. Слънцето припичаше, но хладният ветрец от морето приятно галеше кожата ѝ. Тя крачеше по стената на вълнолома, издигаща се около пет метра над брега. Вляво от нея беше крайбрежният булевард със своите хотели, ресторанти, барове и магазини за сувенири, а вдясно се простираше дългата пясъчна ивица и Мексиканският залив. Деца играеха във водата, а родителите им ги наблюдаваха изпод шарените чадъри, изпъстрили плажа чак до далечния хоризонт. Други строяха пясъчни кули или събираха мидени черупки, а няколко сърфисти правеха отчаяни опити да хванат полъха на лекия бриз.

Хана обичаше да се разхожда по вълнолома.

Психотерапевтът ѝ твърдеше, че тези разходки са полезни за нея, за да осъзнае, че животът продължава и нищо не може да го спре. Най-много обичаше да наблюдава децата. Докторът я уверяваше, че един ден и тя ще има свои, но тя продължаваше да си мисли, че едва ли някога ще бъде способна на нормален секс. Кларк Маккол беше успял да разбие живота ѝ завинаги.

Но сега той беше мъртъв. Когато научи за убийството му, направи опит да не злорадства, но някъде дълбоко в душата ѝ се промъкна надеждата, че този човек е страдал. А днес, както бе казал мистър Фени, тя беше единствената надежда за жената, обвинена в убийството му. И в неделя щеше да отлети за Далас — първото ѝ завръщане там след онази ужасна случка.

Дали щеше да се справи? Да влезе в съдебната зала, да погледне сенатора Маккол в очите и да разкаже на света какво ѝ е причинил синът му? *Целуна ме... Докосна ме... Аз казах „не“, но той настоя... Удари ми плесница, после втора, трета... Всеки удар беше по-силен от предишния... Хвърли ме на леглото... Смъкна бикините ми...*

Разтвори краката ми... Да, аз се борех, но той беше много по-силен от мен... Проникна в мен ужасно грубо... Болката... Болката...

Болката никога нямаше да си отиде.

Постъпи в ЮМУ със стипендия по танци. Страшно много обичаше да танцува, но след онази злокобна вечер не го правеше. Не можеше да преодолее травмата, не успяваше да върне живота си в нормални релси. Психотерапевтът я убеди, че показанията на процеса най-вероятно ще ѝ донесат тъй дълго чаканото облекчение. Потънала в мислите си, Хана почти се сблъска с някакъв мъж, внезапно изправил се срещу нея.

— О, извинете — извика тя.

— Здравей, Хана.

Момичето вдигна очи към едрия плешив мъж насреща си и се разплака.

Единственият свободен стол се оказа до Пени Бърнбаум.

Скот и Боби бяха обядвали у дома, в компанията на Луис и момичетата. След това се качиха в джетата и се насочиха към фирмата за недвижими имоти, която беше поела формалностите по продажбата на къщата на Бевърли Драйв 4000. Секретарката веднага го въведе в малкия кабинет, в който щеше да бъде подписан договорът със семейство Бърнбаум.

Пени се усмихна и потупа стола до себе си. Скот стисна ръката на брокерката Джой, седнала до Джефри, който се ровеше в купчината документи с настървението на бижутер, току-що получил нова пратка необработени диаманти. После се настани до Пени, която моментално постави ръка на коляното му.

— Все още имам нужда от някои измервания, Скот — прошепна тя.

Лятната рокля подчертаваше тънката талия и съблазнителния ѝ бюст. Пръстите ѝ пропълъзяха нагоре по бедрото му, насочвайки се към чатала. Той плъзна ръката си под масата и ги отместа. Но в момента, в който я пусна, пръстите ѝ се върнаха обратно като освободена пружина. На лицето ѝ играеше дяволита усмивка.

— Продавачът получава уговорената цена от 3,4 милиона долара, от която автоматично се изважда сумата за погасяване на кредита в

размер на 2,8 милиона главница плюс 24 890 долара лихви по нея. Купувачът трябва да изплати в пълен размер посочената сума, както и таксата за писмени задължения, депозирани у трети лица.

— Двеста и петдесет? — вдигна вежди Джефри.

— Това е стандартната такса — кимна Джой.

— Но писмени задължения нямаше.

— Въпреки това ние вземаме въпросната такса.

— Чакайте малко...

— Аз ще платя тези двеста и петдесет, Джефри — намеси се Скот.

Нямаше никакво желание да спори за някакви 250 долара при сделка за 3,4 милиона. Дори с този допълнителен разход щеше да получи над 500 000 долара чисти пари. А след като платеше данъците и влезеше във владение на малката къщичка в близост до ЮМУ, пак щяха да му останат достатъчно средства, за да започне нов живот. Разбира се, като към тях се прибавеха останалите в пенсионния му фонд пари и онези 67 000, които получиха от градинската разпродажба.

Отново отмести ръката на Пени и ядосано прошепна:

— Престани!

От другата страна на масата Джефри и Джой потънаха в купа документи, включващи ипотечния договор между Скот и обслужващата го банка. Мислите му бавно се върнаха към деня, в който самият той беше подписал подобна купчина книжа за покупката на същата къща. Сега в ухото му прозвуча тих глас:

— Отдолу не нося нищо!

Пени се отдръпна, очите им се срещнаха. После нейните се сведоха и той неволно проследи посоката. Тя се размърда и разтвори бедра, после леко повдигна роклята си. Между гладките ѝ загорели бедра проблесна онзи прекрасен триъгълник, заобиколен от нежна, доста по-бяла кожа. Тя не лъжеше. Скот си пое дълбоко дъх. Кръвта нахлу в слабините му. Ръката му грабна писалката и започна да подписва многобройните листове: договор за продажба, декларация за имуществено състояние, сертификат за адресна регистрация и нотариален акт, според който къщата му преминаваше във владение на Джефри Бърнбаум и съпругата му Пени. В момента, в който полагаше последния подпис, Скот усети как ръката му леко трепва. Изпита

чувството, че се разделя не само с мечтата на живота си, но и с част от своята мъжественост.

Но в следващия миг разбра, че второто не е вярно. Защото ръката на Пени под масата най-сетне беше успяла да се добере до неговата мъжественост и нямаше никакво намерение да се махне оттам. Лицето му пламна, но той не беше наясно дали това се дължи на важните документи, които подписваше, или на пръстите на Пени. И в двата случая искаше час по-скоро да се махне оттук. Надраска подписа си под последния документ — споразумението да освободи къщата в десетдневен срок, след което плъзна листа по посока на Джефри. Той хвърли един поглед върху текста, после вдигна глава към Скот и съпругата си и присви очи подозрително.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа той.

Скот замръзна, ръката на Пени — също.

— Хм... Какво да става, Джефри?

— Какви са тези десет дни? — вдигна документа мистър Бърнбаум. — Нали се разбрахме за една седмица?

Скот изпусна въздишка на облекчение, а ръката на Пени възобнови дейността си.

— Нали сам предложи десетдневен срок, Джефри?

— Добре де, не можеш ли да се изнесеш по-бързо? Ние сме готови да се нанесем веднага!

— Не мога, Джефри. В понеделник започвам дело за убийство, може би си чел във вестниците. А това май е по-важно от твоето желание да се нанесеш в къщата ми с няколко дни по-рано.

— Къщата вече не е твоя, Скот!

Джефри изрече тези думи с особената арогантност на съпруг, който изобщо не подозира, че в момента жена му масажира пениса на друг мъж.

Вечерта, веднага след обичайната молитва, Пашамей попита:

— Значи тези дванайсет души ще решат какво ще стане с мама?

— Да, миличка.

— Вярваш ли им, мистър Фени?

— Как да ти кажа... Не ги познавам достатъчно, за да им вярвам. Надявам се, че ще намерят начин да отсъдят честно.

— Ще се моля за тях — обяви Пашамей.

— За съдебните заседатели?

Детето кимна.

— Мама казва, че винаги трябва да се молим за другите и да вярваме, че ще вършат добри дела. Каза да се моля и за теб.

В неделя Скот се събуди с чувството за страх. До началото на процеса оставаха двайсет и четири часа, а той не беше сигурен, че притежава достатъчно юридически умения, за да спаси Шауанда. През последните десет години винаги се беше обръщал за съвет към Дан Форд. Сега отново имаше нужда от съвет. В главата му изплуваха отдавна забравените думи на Бъч Фени: *Синко, когато имаш нужда от помощ, падай на колене.*

Той скочи от леглото и изтича по стъпалата към стаята на момичетата. Завари ги седнали в леглото. Прехапала езиче, Пашамей усърдно плетеше косата на Бу.

— Обличайте се, момичета — заповяда той. — Отиваме на църква!

Бу зяпна от изненада.

Луис ги поведе към главния вход на малката църква в Източен Далас, а Пашамей поклати глава.

— Чудя се защо не сте ходили на църква. Ние с мама го правим всяка неделя. Реших, че белите изобщо не ходят на църква.

— Защо не си казала, че искаш? — попита Скот.

— Това би било нелюбезно, мистър Фени.

Самият Скот ходеше на църква с родителите си, но след смъртта на Бъч изгуби интерес към религията. Защо Бог прибра добър човек като Бъч Фени? Но продължи да придружава майка си до самата ѝ смърт. За последен път влезе тук в деня на погребението ѝ.

Този проповедник нямаше нищо общо с Големия Чарли. Преди две седмици, когато се разделяха на стадиона, Големия Чарли беше казал: „Когато Господ те дари с изключителни качества, това не означава, че си станал специален. То означава, че си благословен“.

Едва сега Скот разбра какво е имала предвид майка му, когато казваше, че има дарба, но тя не е футболът. Изведнъж си даде сметка, че всичко в живота му го е насочвало към този момент — към процеса и към Шауанда Джоунс. Съдията беше прав: тя се нуждаеше от своя герой. Тя се нуждаеше от него. И той от нея. Много време изтече, откакто Скот Фени беше герой за някого. А днес изпитваше сериозни съмнения, че изобщо може да бъде.

Сведе поглед към двете момиченца, застанали до него. Бу и Пашамей вдигнаха глави, както той беше вдигал глава към лицето на Бъч. Тук, в същата тази църква. Отново си спомни думите на баща си и се отпусна на колене.

После се помоли. За помощ.

На километър и половина от църквата Боби Херин седеше в мизерната си кантора и старателно се подготвяше за процеса. Входната врата беше откряната, тъй като в неделя хазяинът изключваше климатика. Боби напълни дробовете си с въздух, долови аромата на евтин одеколон и рязко вдигна глава. На прага стоеше едър бял мъж с оплешивяла глава и дебел врат. Делрой Лънд.

След извършената от Карл задълбочена проверка на миналото на този човек беше ясно, че кариерата му в АБН е била белязана от многократно превишаване на правата и излишна употреба на сила. Проверката продължаваше и в момента, но Карл все още не се беше обадил. Боби направи опит да запази самообладание, но когато Делрой бръкна в джоба на якето си, той неволно се сви.

— Не се и опитвай, Делрой! — предупреди го той. — Ще извикам и след миг тук ще бъде Ю Чан, който владее карате!

— Тоя жълтур го бива само да прави понички, но в неделя почива — иронично се усмихна Лънд. — Което означава, че сме само двамата, Херин.

Но от джоба му се показва плик, а не пистолет. Боби изпусна въздишка на облекчение. Пликът небрежно кацна на масата. Съдържанието му се оказа чек за 100 000 долара, издаден на името на адвокат Робърт Херин. И Боби изведнъж се почувства доста високо в гилдията. Все пак бе успял да стане достатъчно важен, за да бъде подкупен. Очите му пробягаха по чека.

— Издаден от банка на Каймановите острови — отбеляза той. — Умно, Делрой. Така никой не може да го проследи до Маккол.

— Ние не сме глупаци.

— По това може да се спори.

— Ето какви са условията, Херин. Оня малък нещастник Кларк няма да спре баща си по пътя към Белия дом. Нито жив, нито мъртъв. А пред теб има две възможности: или вземаш този чек и изчезваш, или още утре ще бъдеш арестуван.

— За какво?

— За пласиране на дрога.

— Никога не съм се докосвал до дрога.

— Ще се докоснеш веднага след като свърша. А моите приятели от АБН ще ти щракнат белезниците.

— С това досие, което имаш там? Едва ли. Ще им кажа, че си подхвърлил дрогата, ще предложи да ме подложат на детектора на лъжата, след което арестуваният ще си ти. Но защо водим този разговор? Нима Маккол смята, че Скоти няма да я защитава добре без мен? Трябва да ти кажа, че той изобщо не се нуждае от помощта ми.

— И вече го е доказал, нали? — ухили се Делрой. — Според Бърнс ти си неговата съвест.

Боби върна чека в плика и го подхвърли обратно.

— Изчезвай!

— Правиш голяма грешка!

— Няма да ми е първата. Ще се видим на делото, Делрой.

— Съжалявам, но няма да мога да присъствам.

— О, ще можеш, и още как! — Боби надраска името на Делрой върху призовката на бюрото си и му я подаде. — Вече си официално призован, задник!

Но в момента, в който изрече тези думи, той разбра, че е прекрачил границата. Делрой се наведе и вдигна призовката от пода. Изчете съдържанието ѝ и изражението му се промени. Направи крачка напред, сграбчи Боби за ризата и го измъкна от стола. Приблужи лицето си на двајсетина сантиметра от неговото и застрашително изръмжа:

— Ах, ти дребно, гадно...

— Хей, омбре!

На вратата се беше изправил Карлос Ернандес, облечен за църква — черни кожени панталони, черни ботуши с остри върхове, черна тениска, опъната до пръсване от яките му бицепси, и петсантиметрови сребърни гривни на двете си китки. Карлос беше висок около метър и деветдесет и тежеше стотина килограма. Старателно сресаната му черна коса блестеше от току-що положения гел.

— Махни си гадните лапи от адвоката ми, *гринго*!

Двамата се измериха с погледи. Накрая Делрой се усмихна, пусна Боби и направи няколко крачки към вратата.

— Главната ви свидетелка прие чека — обърна се той към Боби. — Прецени, че ваканцията ще ѝ се отрази доста по-добре, отколкото да стане храна за рибите в залива Галвестън.

Ухилен до уши, той се плъзна навън, без да обръща внимание на заплашителната физиономия на Карлос.

— Май стори добре, като ме извади под гаранция, а, мистър Херин?

— Да, Карлос. Благодаря ти.

Карлос извади банкнота от двайсет долара и му я подаде.

— Това е от майка ми.

* * *

— Може ли да отидем при мама? — попита Пашамей.

Скот им отвори вратата и кимна.

— Разбира се.

Пътуването от църквата в Източен Далас до сградата на федералния съд им отне само няколко минути, вероятно защото в неделя улиците бяха празни. Луис остана в колата, а Скот и момиченцата взеха асансьора за петия етаж. Вкараха ги в познатата гола стаичка. Не след дълго се появи Шауанда, която прегърна децата поред, а след това Скот прегърна нея.

Останаха известно време така, после той я хвана за раменете.

— Няма да се страхуваш от нищо по време на процеса. С показанията на Хана Стийл имаме отлична позиция за защита. А ако

изгубим, ще обжалваме на всички инстанции, включително и Върховния съд.

— Не се страхувам, мистър Фени — отвърна с бледа усмивка Шауанда. — Хората като мен добре знаят какво могат да очакват в съдебната зала. Но аз не се страхувам, защото ти си мой адвокат!

След около час се прибраха у дома. Колата на Боби беше паркирана пред къщата, а самият той седеше на верандата и пушеше цигара.

— Хана Стийл е изчезнала — мрачно рече той. — Или Маккол е успял да я купи, или Делрой я е подплашил. Но и в двата случая тя няма да даде показания. Прецакаха ни, Скоти!

Скот паркира на две преки от сградата на федералния съд. Сянка нямаше, затова смъкна страничните стъкла със сантиметър надолу. Надяваше се, че това няма да позволи на температурата в купето да достигне стойности, които биха разтопили арматурното табло. Момичетата го последваха на тротоара. Бяха облечени с най-хубавите дрехи на Бу, които Ребека ѝ беше купувала от „Найман Маркъс“. Пашамей носеше бяла рокличка на черни точки и бяла шапка с широка периферия, а Бу светлосиня, с шапка в същия цвят. Ако не бяха сплетените им на плитчици коси, и двете щяха да бъдат свършени копия на истински южняшки красавици.

Скот измъкна кърпичка от задния си джоб, свали тъмните очила и попи потта от челото си. После облече сакото, заключи колата и вдигна куфарчето си. Плати за целодневен престой и тръгна напред, обзет от огромен прилив на енергия. Така се чувстваше пред мач с противник, чиито играчи бяха по-едри, по-силни и по-гадни от него.

Очите му се спряха на двете момиченца. Бу беше голямата любов на живота му, а Пашамей отдавна приемаше като свое второ дете. И двете бяха възбудени, сякаш отиваха на посещение в зоологическата градина, а не на дело за убийство. Бъбреха си и се кискаха, докато...

Докато не завиха по Комърс стрийт. Всички се заковаха на място. Пред входа на федералния съд се бяха струпали стотици хора. От двете страни на улицата бяха паркирани десетки микробуси на местни, национални и кабелни телевизии. Сателитните чинии по покривите им и камерите в ръцете на репортерите бяха готови да уловят и разпространят всяка важна новина. Редът се поддържаше от десетки униформени полицаи. Обещаният от Бъфорд медиен цирк очевидно започваше.

— А. Скот, какво чакат всичките тези хора? — попита Бу.

— Мен.

Той сложи ръце върху раменете на децата и решително продължи напред. Репортерите ги забелязаха и се втурнаха насреща им, понесли

камери и микрофони. Приличаха на защитници, хукнали да пресекат пътя на номер 22 след първия съдийски сигнал. А самият Скот изведнъж бе обзет от чувството, че предпочита да се сблъска с яките играчи на противника, вместо с тези пощурели репортери, тръгнали на лов за сензации. Миг по-късно се оказа обграден от десетки микрофони.

— Със самозащита ли ще се оправдава Шауанда?

— Има ли други жени, които ще свидетелстват, че Кларк ги е изнасилил?

— Ще призовете ли сенатора?

Скот отвърна с едно лаконично „без коментар“ и продължи напред. Репортерите се прехвърлиха на Пашамей и тикнаха микрофоните си в лицето ѝ.

— Мислиш ли, че майка ти е убила Кларк?

— Къде ще живееш, ако бъде осъдена?

— Още ли обичаш майка си?

Бесен, Скот се завъртя и разблъска микрофоните.

— Оставете я на мира!

Но Пашамей вече беше спряла. Главата ѝ се вдигна към най-близкия репортер, на лицето ѝ се появи особено изражение.

— Разбира се, че обичам мама — тихо отговори тя и наоколо изведнъж настъпи тишина.

Едно чернокожо момиченце беше успяло да обуздае участниците в медийния цирк. Тълпата бавно се раздели, позволявайки им безпрепятствен достъп до сградата на федералния съд.

Слязоха от асансьора на петнайсетия етаж и тръгнаха по коридора към съдебната зала на Бъфорд. На една пейка седеше Делрой Лънд, разтворил вестник на спортните страници. Скот го виждаше за пръв път след инцидента в търговския център. Плешивият му хвърли безразличен поглед и отново се обърна към вестника. По закон трябваше да чака пред залата като всеки призован свидетел по делото.

Скот пропусна момичетата пред себе си и ги насочи към първия ред. На втория седяха сенатор Мак Маккол и съпругата му. Той срещна погледа на Скот и ръката му леко помръдна, сякаш се готвеше за обичайното за политиците ръкостискане, но бързо се овладя. Очите на

Скот се плъзнаха към Джийн Маккол. Тя го гледаше с леко извити вежди, сякаш му задаваше безмълвен въпрос. После кръстоса крака, механично пригладжайки полата си. Миг преди да насочи вниманието си отново към децата, Скот забеляза познатата физиономия на Дан Форд. Бившият му старши партньор и бащински настроен ментор се беше настанил до Джийн Маккол и го гледаше мрачно. После поклати глава и се обърна.

Децата бяха настанени на местата за публиката, точно срещу ложата на съдебните заседатели. Скот искаше те да гледат дъщерята на обвиняемата и да си задават неизбежния въпрос: *Нима е възможно една грижовна майка да бъде хладнокръвна убийца?*

— Отличен ход! — прозвуча ехидният глас на Рей Бърнс.

Скот се обърна към противника си, но прокурорът само поклати глава и се насочи към масата на обвинението. Боби и Карин вече бяха заели местата си при защитата.

— Кларк Маккол лежи на пода в спалнята си и се гърчи от болка, след като е получил удар с коляно в слабините. Обвиняемата Шауанда Джоунс се навежда над него, сграбчва го за косата, опира в челото му личния си пистолет двайсет и втори калибър и натиска спусъка. После задига парите и колата му. Шауанда Джоунс убива федералния служител Кларк Маккол, след което извършва грабеж. Всичко това ще бъде подкрепено от съответните доказателства. По тази причина искам да я обявите за виновна. И настоявам за смъртна присъда.

Прокурор Рей Бърнс обърна гръб на съдебните заседатели и се върна на масата на обвинението. В един момент погледна към Скот и му намигна, очевидно доволен от встъпителната си реч. Заседателите ясно разбраха какво иска и как ще го докаже.

— Адвокат Фени — кимна към него Бъфорд.

Скот се изправи и хвърли поглед към препълнената зала. Неколкостотин души се бяха събрали тук, за да наблюдават един безпрецедентен за Далас процес. В дъното се бяха настанили „редовните посетители“ — възрастни хора, които идваха в съда всеки ден, както някои техни връстници посещаваха игрището за голф. Редовете пред тях бяха заети от обикновените зяпачи, които още на разсъмване се бяха наредили пред съдебната палата, за да си запазят

място. Следващите места бяха за юристи — главно адвокати и съдии от щатския съд, които присъстваха на процеса, за да обогатят правния си опит. И накрая семейство Маккол. Сенаторът се взираше в него така, сякаш искаше да пробие дупка в черепа му, Джийн гледаше безизразно, а Дан Форд поклащаше глава. Точно пред тях седяха Бу и Пашамей, две образцови малки обитателки на Хайланд Парк, събрали коленца и прилежно положили ръце в скута си. Бу му се усмихна и вдигна палец. А на него изведнъж му се прииска да има нейната увереност. Той пристъпи към съдебните заседатели. Възнамеряваше да оспори не уликите и доказателствата на обвинението, а неговите заключения.

— Шауанда Джоунс е проститутка, която е пристрастена към хероина — започна той. — Не присъства в залата, защото се чувства зле. Абстиненция. Съдия Бъфорд ми разреши да ви запозная с причините за нейното отсъствие, за да не го изтълкувате в нейна вреда. Ако си спомняте, по време на избора на съдебните заседатели ви помолих само за едно: дайте шанс на Шауанда. Сега животът ѝ е във вашите ръце. Слушайте внимателно. Мислете. Бъдете справедливи.

Полицай Еди Кастил се закле „да каже истината, цялата истина и само истината“, след което седна на стола, отреден за свидетелите. Беше 25-годишен, от латиноамерикански произход и изгаряше от желание да бъде полезен. Все още вярваше, че улиците на Далас могат да станат по-различни. Беше първият свидетел на обвинението.

— Какъв пост заемате в полицията на Далас, полицай Кастил? — зададе първият си въпрос Рей Бърнс.

— Патрулен полицай.

— Бяхте ли на служба в неделя, шести юни?

— Да, сър.

— По време на службата си открихте ли на „Хари Хайнс“ изоставен автомобил, марка „Мерцедес“?

— Да, сър.

— Моля, разкажете на съдебните заседатели какво направихте после.

— Въпросният автомобил беше паркиран на една от пресечките. Насочих се към него, защото коли от такива марки рядко паркират в

околностите на „Хари Хайнс“. С изключение на стриптийз клубовете. Автомобилът беше празен и аз изпратих номера му за проверка в централата. Отговориха ми, че не се издирва, а собственикът му се нарича Мак Маккол.

— Сенатор Мак Маккол?

— Да, сър. Но аз не знаех за кого става дума.

Отговорът предизвика леко раздвижване и усмивки в съдебната зала, а самият сенатор раздражено сви рамене.

— Какво направихте после?

— Колата беше регистрирана в Хайланд Парк. Дежурният предложи да се свържем с участъка там и да ги помолим да отидат до резиденцията.

— И с това вашето участие в случая приключи, така ли?

— Да, сър. Ако не броим изчакването на пътната помощ, която вдигна колата.

— В колко часа се случи това?

— Някъде около един следобед.

— Благодаря, полицай Кастил. Нямам повече въпроси.

Съдията се обърна към Скот, който поклати глава.

— Нямам въпроси към свидетеля, Ваша Светлост.

— Добре ли си, мамо?

Екипът на защитата бе взел решение да се обядва с обвиняемата, вместо да се излиза навън. В момента се намираха в голата стаичка и с апетит поглъщаха сандвичите с шунка и сирене, които момичетата бяха приготвили сутринта. Скот свали сакото си от стола и го наметна върху голите рамене на Шауанда. Клиентката му отново трепереше.

— Да, миличка, добре съм.

— Защо не ти дават от лекарството?

— Не знам.

— Мамо, съдебните заседатели непрекъснато ме гледат!

— Защото си красива — отвърна с усмивка Шауанда, свали сакото от раменете си и попита: — Как върви делото, мистър Фени?

— Нищо особено, Шауанда. Всичко е нормално.

— Мистър Бърнс е гадняр, мамо! Изправи се пред онези хора и най-безсрамно започна да лъже! Каза им, че ти си убила онова момче

Маккол и май наистина си вярваше!

— Сигурно е така, миличка.

След обедната почивка гаднярът Рей Бърнс призова втория свидетел на обвинението — сержант Роланд Джеймс от полицейския участък на Хайланд Парк. За разлика от първия свидетел, сержант Джеймс беше от онези ченгета на средна възраст, които отдавна са се примирили с факта, че нищо не може да се промени, и карат дежурство след дежурство с единствената мисъл за приближаващата се пенсия. Той заяви пред съда, че е бил дежурен следобед на 6 юни, неделя, и лично е приел съобщението на градската полиция за изоставения мерцедес на Маккол. Пристигнал пред дома на сенатора някъде около един и половина следобед.

— Забеляхте ли нещо необичайно пред къщата на Маккол, сержант? — попита Рей Бърнс.

— Не, сър.

— Какво направихте?

— Натиснах няколко пъти звънеца на входната врата, но никой не отговори. Опитах самата врата. Беше заключена. Заобиколих къщата и влязох през задната врата, която беше отключена. Влязох вътре и извиках няколко пъти, но никой не се обади.

— Какво направихте след това?

— Започнах оглед, първо долу. Не открих нищо. Всички вещи бяха по местата си. Изкачих се по вътрешната стълба на втория етаж и започнах оглед от западното крило. Открих тялото в една от спалните в източното крило.

— Чие беше тялото?

— На гол бял мъж, с огнестрелна рана в главата. Лежеше на белия килим, който беше подгизнал от кръвта.

— Това тялото на Кларк Маккол ли беше?

— Да, сър.

— Познахте го, защото сте го виждали и преди, така ли?

— Да, сър.

— Потърсихте ли признаци на живот?

— Не, сър.

— Защо?

— От състоянието му личеше, че е мъртъв, и то от доста време. Не исках да залича евентуалните следи.

— Това отговоря на специализираната ви подготовка, така ли?

— О, не, сър. Но след процеса срещу О Джей Симпсън повечето колеги предпочитат да не пипат нищо на местопрестъплението. Тогава полицията на Лос Анджелис беше обвинена в унищожаване на важни улики.

— Какво направихте по-нататък?

— Излязох от спалнята и се свързах с управлението. Говорих лично с началника, който извика федералните. Имам предвид ФБР.

— Благодаря, сержант Джеймс. Нямам повече въпроси.

Скот Фени стана и пристъпи към свидетеля.

— Защо вашият началник се е обадил във ФБР, полицай Джеймс?
— попита той.

— Вероятно защото е решил, че престъплението е под тяхната юрисдикция.

— Едно убийство?

— Жертвата е бил федерален служител.

— Знаехте ли това, когато се изправихте на вратата на спалнята му?

— Не, сър, не знаех. Но началникът вероятно е бил в течение.

— Но знаехте коя е жертвата, нали?

— Да, сър.

— Откъде познавате Кларк Маккол?

— Ами... хм... Ние сме имали чести контакти с мистър Маккол.

— Регистриран ли беше при вас?

— Да, сър.

— От колко време работите в полицията на Хайланд Парк?

— През декември ще станат двацет и три години.

— Случвало ли се е лично да арестувате Кларк Маккол?

— Да, сър.

— Колко пъти?

— Три, доколкото си спомням.

— За какво?

— За нарушаване на обществения ред.

— По-точно?

— Пиянство на публични места, още като ученик в гимназията.

— Това ли е всичко?
— Притежание на наркотици.
— Друго?
— Веднъж беше застанал гол в шадравана на университета.
— Бил ли е арестуван за сексуални престъпления?
— Не съм в течение, сър.
— А имало ли е официални оплаквания срещу него във връзка с подобни престъпления?
— Не съм в течение, сър.
— Да обобщим. Вашият началник се е обадил на ФБР, защото е знаел, че жертвата е син на сенатора Маккол, така ли?
— Да, сър. И защото това беше първото убийство в Хайланд Парк.

* * *

Следващият свидетел на обвинението беше петдесетгодишният агент на ФБР Пол Оуен, бивш военен с изправена стойка и късо подстригана коса.

— В колко часа се появихте в дома на Маккол, агент Оуен? — зададе първия си въпрос Бърнс.

— Приблизително в два и половина следобед.

— Какви действия предприехте?

— Влязох в къщата, която вече беше под охраната на местната полиция, и се качих на втория етаж, където беше извършено престъплението. Огледах тялото на жертвата, което лежеше на пода. Обадох се на нашите криминалисти и започнах да документирам местопрестъплението. Екипът пристигна в три часа следобед.

— Вие ли водехте разследването?

— Да, сър.

— И обработихте местопрестъплението, така ли?

— Да, сър. Събрахме всички налични веществени доказателства.

— Какви бяха те?

— Изрязахме килима около трупа, за да вземем кръвни проби. Събрахме няколко косъма в близост до тялото, снемем пръстови отпечатъци, не пропуснахме и различните части от дрехи, лични вещи,

чаршафите на леглото, чашите и куршума двайсет и втори калибър, забил се в пода. Оръжие от същия калибър лежеше в близост до трупа.

— Какво направихте с тези вещественни доказателства?

— Трупът беше изпратен за аутопсия, а веществените доказателства заминаха за лабораторията на ФБР в Куонтико, Вирджиния.

— Направихте ли тест с луминол, за да потърсите други кървави петна в стаята?

— Да, сър.

— Открихте ли кръв на други места?

— Не, сър.

— Значи жертвата е починала там, където я намерихте?

— Да, сър. Тялото не беше местено.

— Направихте ли бърза проверка на снетите отпечатъци?

— Да, сър. Тук, в Далас.

— Открихте ли съвпадение?

— Да, сър. Отпечатъците по чашата и пистолета принадлежат на обвиняемата.

— Шауанда Джоунс?

— Да, сър.

— Какво направихте после?

— Извадихме заповед за арестуването ѝ.

— Вие ли извършихте ареста?

— Не, сър. Изпратих агент Едуардс.

— Какво направихте по-нататък?

— Позвъних на близките на жертвата.

— На сенатор Маккол?

— Да, сър. Съобщих на сенатора, че синът му е бил убит в дома им.

— Как реагира сенатор Маккол?

— Попита как е бил убит синът му.

— Казахте ли му?

— Да, сър.

— Добре. Да се върнем на местопрестъплението, агент Оуен. Направихте ли снимки?

— Да, сър.

Рей Бърнс пристъпи към Скот и му подаде четирите фотографии, които щеше да предложи на съдебните заседатели. По време на предварителните заседания проблемът със снимките се превърна в обект на разгорещени спорове. Бърнс настояваше да представи над двайсет, но съдията одобри само четири. Едната беше изключително изразителна. Скот подаде снимките на седналата до него Карин. Сътрудничката му рязко си пое дъх, а той със закъснение се сети, че тя ги вижда за пръв път. Това му напомни да се обърне към двете момиченца и да им направи знак да гледат встрани. Сутринта, по време на закуската, бяха обсъдили въпроса и Скот ги бе накарал да обещаят да не поглеждат към фотографиите, които ще бъдат представени на процеса.

— Агент Оуен, погледнете на екрана пред себе си и обяснете какво се вижда на снимката, която показваме на съдебните заседатели.

— Това е местопрестъплението в общ план. Така, както го заварих. Снимката е направена от вратата на спалнята. Леглото е точно насреща, банята е вдясно, трупът вляво. Тук се виждат само краката му.

— Местопрестъплението е представено точно, така ли?

— Да, сър.

На екрана се появи следващата снимка.

— Вашето описание, агент Оуен.

— Леглото. От този близък план се вижда, че... хм... то е било използвано.

— Отговаря ли снимката на това, което видяхте?

— Да, сър. Съвсем точно.

— А тази?

— Това е банята, сър. И тя отговоря на онова, което видях.

— И последната...

Присъстващите в залата тихо ахнаха. В ложата на заседателите настъпи объркване. Двете домакини извърнаха очи, барманът направи гримаса, а продавачът на автомобили се облеци. Най-важната снимка на Рей Бърнс показваше в близък план трупа на Кларк Маккол. Отворените му очи бяха празни, на челото му зееше грозна дупка, а под главата му имаше локва кръв.

— Това е снимка на жертвата. Убитият беше гол, без видими травми по тялото, с изключение на огнестрелната рана на главата. Под

дясното му око имаше лек оток, лицето му бе издраскано. Входящата рана от изстрела бе отляво.

Скот се обърна към момичетата. Те гледаха в краката си, но широката периферия на шапката на Пашамей леко помръдна. Той щракна с пръсти и детето се обърна да го погледне. От изражението му личеше, че вече бе късно за каквито и да било предупреждения.

Рей изчака грозната сцена да попие дълбоко в съзнанието на съдебните заседатели и едва тогава проговори:

— Нямам повече въпроси.

През следващите трийсет минути Боби подложи агент Оуен на кръстосан разпит относно токсикологичните проби, доказващи наличието на алкохол и кокаин в кръвта на Кларк Маккол. Направи го с единствената цел да накара заседателите да мислят и за нещо друго освен за ужасната снимка. След което съдията закри заседанието. Скот, Боби, Карин и децата се прибраха у дома, а Маккол даде пресконференция на входа на съдебната палата. Сенаторът говореше с увереността на човек, чиито думи няма да бъдат оспорени от Хана Стийл.

— Всеки човек би мечтал да има син като Кларк! — обяви накрая той.

— Само не изпадай в депресия, Скоти — изломоти Боби. Устата му беше пълна с китайска храна, която си бяха купили на връщане. — Първият ден на едно наказателно дело винаги е гаден. Трябва да сме доволни, че онзи тип не ни изненада с нищо.

— Не съм депресиран от свидетелите на обвинението, Боби — въздъхна Скот. — Загрижен съм за нашата защита. Не разполагаме с нищо!

Бяха се отделили в своя тъгъл на кухнята, а момичетата седяха на пода в противоположния край.

— Карл продължава да работи.

— Къде е той, по дяволите?

— В Дел Рио.

— Какво прави чак на границата?

— Карл си е такъв — сви рамене Боби. — Даваш му пълна свобода на действие и не питаш. Винаги успява да изрови нещо.

— Надявам се този път да го изрови час по-скоро — изръмжа Скот. — Защото делото не върви на добре.

Боби ухапа поредното ребърце, оглозга го и го измъкна от устата си чисто като свирка.

— Не се притеснявай за днешния ден, Скоти — въздъхна той. — Утре ще бъде още по-зле.

* * *

Когато Скот влезе в стаята на момичетата, те вече бяха в леглото. След молитвата Пашамей вдигна глава.

— Една вечер застреляха някакъв човек пред апартамента ни. Когато полицията дойде, ние с мама излязохме навън. Бяха покрили убития с бял чаршаф. До днес се питах как ли е изглеждал, но вече знам.

— Ти обеща да не гледаш, Пашамей!

— Извинявай, мистър Фени, ама трябваше да го видя. Защото всички казват, че мама го е убила. Ама тя не го е направила. Нали й вярваш, мистър Фени?

Скот се взря в огромните кафяви очи.

— Разбира се, че й вярвам — излъга той.

На другата сутрин Скот и децата нямаха проблеми при влизането в съдебната палата. Репортерите не крещяха въпроси, а камерите ги следяха от почетно разстояние. Дрехите на момичетата бяха безупречно съчетани по цвят. Бяха избрани от Бу, която доскоро упорито отказваше да ги носи въпреки заплахите на Ребека, но сега старателно преглеждаше гардероба си, защото си даваше сметка, че облеклото им е важно за майката на Пашамей.

Отново минаха покрай Делрой Лънд, който сякаш не беше мръднал от вчера насам. Само спортната страница на вестника му носеше днешна дата. Отново главите на присъстващите се извърнаха към тях, сякаш булка влизаше в църква; отново минаха по пътеката до първия ред и седнаха в очакване на сутрешното заседание. Скот отново размени погледи със семейство Маккол и Дан Форд. Бившият му шеф явно бе тук, за да стане свидетел на окончателното му поражение.

Скот бързо разбра, че Боби ще се окаже прав. Вторият ден на процеса се оказа много по-тежък. Първият свидетел на обвинението беше човекът, извършил ареста. Федерален агент Анди Едуардс, четирийсетгодишен, обясни, че е арестувал Шауанда Джоунс в шест следобед на шести юни, неделя, в апартамента ѝ в Южен Далас. Прочел ѝ правата, а след това извършил обиск на жилището с надлежно издадена съдебна заповед. По време на този обиск били открити и конфискувани пакети с хероин, дрехи, десет банкноти по сто долара и руса перука. След това обвиняемата била отведена в следствения арест, където дала доброволни писмени показания. В тях тя признала, че на 5 юни, неделя, е била в компанията на убития, правила е секс с него в Хайланд Парк, после двамата са се сбили, тя го е ударила, взела е парите и мерцедеса му, който по-късно изоставила близо до „Хари Хайнс“.

Рей Бърнс се насочи към мястото си. Очите му срещнаха погледа на Пашамей, която направи гримаса на отвращение и му се изплези. Той само поклати глава, но двама от съдебните заседатели —

зъботехникът и учителят — забелязаха това и на лицата им се появиха усмивки.

За момента момичетата бяха най-силното оръжие на защитата и той възнамеряваше да го използва.

Скот стана и започна кръстосания разпит.

— Агент Едуардс, с какво се занимаваше мис Джоунс, когато я посетихте в апартамента ѝ?

— Седеше на стъпалата и играеше с дъщеря си.

— Това ли е дъщеря ѝ? — попита Скот и посочи Пашамей.

— Да, сър — кимна свидетелят. — Струва ми се, че е тя.

— Мис Джоунс направи ли опит да избяга?

— Не, сър.

— Оказа ли съпротива?

— Не, сър.

— А държеше ли се като убийца?

— Възраждам! — скочи от стола си Рей Бърнс. — Въпросът насочва към предположения.

Скот се обърна към съдията.

— Ваша Светлост, агент Едуардс е опитен служител на ФБР, който е извършил... — Хвърли поглед към свидетеля и попита: — Колко убийци сте арестували?

— Десетки.

— Който е арестувал десетки хора, извършили убийство — продължи адвокатът. — По тази причина той познава много добре тяхното поведение.

— Възражението се отхвърля.

— Агент Едуардс, в момента, в който арестувахте Шауанда Джоунс, тя държеше ли се като убийца?

— Не, сър.

— Обяснихте ли ѝ, че я арестувате за убийството на Кларк Маккол?

— Да, сър.

— И какво отговори тя?

— Кой?

— Мис Джоунс.

— Не, сър. Тя така отговори: „Кой?“. Аз казах Кларк Маккол и тя рече: „Кой?“.

— Значи не е знаела кой е той?

— По всяка вероятност.

— Тя лично ли написа доброволните си показания в ареста?

— Не, сър. Записа ги стенограф, а след това ги распечатахме.

Мис Джоунс ги прочете, аз ѝ ги прочетох, после ги подписа.

— Забелязах, че в тези показания тя не признава да е убила Кларк Маккол. Зададохте ли ѝ този въпрос?

— Да, сър. Тя отрече.

Следващият свидетел на Рей Бърнс беше агентът на ФБР Уендъл Ли, експерт по криминалистика, който представи резултатите от изследването на веществените доказателства. Беше точен и методичен, като счетоводител, представящ тримесечния си финансов отчет. Бърнс го разпита за процедурите по приемане и изследване на доказателствата, с цел да се избегнат евентуалните грешки. След което премина към конкретната част.

— Агент Ли, при вас пристигнаха напоени с кръв парчета от килима на местопрестъплението. Това кръвта на Кларк Маккол ли беше?

— Да, сър. ДНК тестовете го доказаха по категоричен начин.

— А космите? На кого принадлежат те?

— Също на Кларк Маккол. Установихме го пак с помощта на ДНК анализ.

— От коя част на тялото бяха те?

— От черепа — отговори агент Ли и докосна дясното си слепоочие. — От тази област тук. Бяха изскубнати заедно с корените.

— Разкажете ни за дрехите.

— На изследване бяха подложени синьо поло, джинси и маратонки. Не открихме нищо особено.

— А чаршафите?

— Върху чаршафите нямаше семенна течност. Такава имаше в презерватива, който свалихме от члена на жертвата.

— Открихте ли нещо друго по тях?

— Да, сър. Генитални косъмчета, отговарящи на ДНК теста на Кларк Маккол, плюс синтетични влакна със светъл цвят.

— Изследвахте ли тези влакна?

— Да, сър. Те отговарят на влакната от русата перука, конфискувана от жилището на обвиняемата.

— Тази перука ли? — попита Рей Бърнс и вдигна прозрачен пластмасов плик. — Представена е в съда като вещественно доказателство номер петнайсет.

— Да, сър.

— Разкажете ни за пръстовите отпечатьци.

— Такива бяха свалени от чашите, плота в банята, пистолета и автомобила. Всички принадлежат на Кларк Маккол и Шауанда Джоунс. С изключение на онези по оръжието на престъплението, които са само на Шауанда Джоунс.

— Имаше ли и други, неидентифицирани отпечатьци?

— Не, сър.

— Добре. Сега да се спрем на оръжието. Извършихте ли балистична експертиза на куршума двайсет и втори калибър, който открихте забит в пода на спалнята?

— Да, сър. Той е бил изстрелян от пистолета двайсет и втори калибър, който открихме на местопрестъплението.

— Което означава, че куршумът, убил Кларк Маккол, е бил изстрелян от пистолета на Шауанда Джоунс?

— Да, сър.

— Нямам повече въпроси.

Скот стана и пристъпи към свидетеля.

— Агент Ли, вие споменахте, че дрехите на обвиняемата са били конфискувани по време на ареста. Вярно ли е това?

— Да, сър.

— По тях открихте ли следи от кръвта на Кларк Маккол?

— Не, сър.

— А не очаквахте ли да откриете такива следи? Все пак жертвата е била застреляна от упор.

— Не и ако в момента на престъплението тя е била гола.

След този провал Скот се отказа да разпитва доктор Виктор Ърбайна, главен съдебен лекар на Далас. Той даде мнение, че смъртта е настъпила вследствие „огнестрелна рана в главата“, посочвайки предполагаемия час: „някъде около десет и половина вечерта в събота, пети юни“. След което добави подробности за входната и изходната рана, проследявайки пътя на куршума през мозъка. Другата причина да

се откаже се съдържаше във факта, че това би удължило присъствието на патолога в съдебната зала, което би повлияло още по-зле на съдебните заседатели.

Днешният импровизиран обяд се състоеше от сандвичи с яйчена салата, приготвени от Пашамей Джоунс, увити във фолио и донесени в хладилна чанта заедно с любимата ѝ кока-кола с ванилия. Скот направи кратко резюме на сутрешното заседание, а Пашамей се похвали:

— Мамо, аз се изплезих на мистър Бърнс!

— Това не е прилично, Пашамей.

— И той не е приличен. Трябваше да го чуеш какви неща говори за теб! Ушите ти щяха да пламнат!

— По-добре ли си, Шауанда? — попита Скот. — Ще можеш ли да дадеш показания?

— Кога?

— Утре.

Следобед беше изслушан агентът на ФБР Хенри Ху, експерт по криминалистика. Той се съгласи със становището на доктор Ърбайна за пътя на куршума през мозъка на Кларк Маккол, след което се впусна в дълго и изпълнено с подробности изложение, изразяващо експертното му мнение за начина, по който е било извършено престъплението. За целта прибегна до специално изработени графични изображения на фигурите на жертвата и убиеца във всички възможни пози, предшествващи убийството. Бяха записани резултатите от съответните измервания, а между фигурите бяха прокарани пунктирани линии на вероятните позиции, сред които се отличаваше дебелия черна черта на куршума, изминал пътя от дулото на оръжието до черепа на жертвата. Доктор Ху насочи дълга метална показалка към екрана.

— В момента на изстрела жертвата е била в полуклекнало положение. Стигнахме до това заключение, след като прекарахме права линия между изходната рана на черепа и мястото, на което куршумът се забива в пода. Ръстът на убития е метър и осемдесет. Ако

е бил застрелян прав, пътят на куршума под наклон от двайсет и осем градуса би означавал, че извършителят е вдигнал оръжието над главата си и е стрелял. Доста трудно от физическа гледна точка изпълнение — доктор Ху направи демонстрация с вдигнати ръце, — освен ако извършителят не е бил необичайно висок. В случай обаче, че жертвата е била на колене, входната рана се оказва само на сто двайсет и пет сантиметра от пода. Пак е доста високо. Най-вероятно тя е била в полуклекнало положение, сякаш се е надигала от пода. При това положение главата се намира на около сто сантиметра от пода. Височината отговаря на изстрел, произведен от човек с нормален ръст, който държи пистолета пред себе си. Плюс-минус няколко сантиметра. — Агент Ху отново прибягна до нагледна демонстрация и заключи: — Така пътят на куршума през мозъка до мястото, на което се забива в пода, представлява права линия.

Съдебните заседатели започнаха да кимат, очевидно убедени от точността на анализа.

— Знаем още, че кичур коса на жертвата е бил изтръгнат от корен — продължи доктор Ху. — Действие, което изисква голяма физическа сила. Това ни води до следното заключение относно начина, по който е било извършено престъплението. Кларк Маккол е лежал на пода на спалнята, а извършителят го е сграбчил за косата и го е повдигнал на около метър от пода, след което е опрял пистолета в главата му и е натиснал спусъка. В резултат на изстрела тялото на жертвата е отлетяло назад и е паднало на пода — точно там, където е било открито. А в ръката на извършителя е останал кичур изскубнати косми.

Кларк Маккол бе изнасилвач, но бе умрял по ужасен начин. Симпатиите на съдебните заседатели продължаваха да са на страната на чернокожото момиченце на първия ред, но фактите си бяха факти. И те сочеха, че майката на това момиченце е убила Кларк Маккол.

Рей Бърнс се изправи и с тържествуваща усмивка заяви:

— Обвинението приключи с разпита на свидетелите, Ваша Светлост.

Скот забеляза погледите, които си размениха прокурорът и Маккол. Сенаторът леко кимна, очевидно доволен от хода на процеса. Без съмнение, той беше подхвърлил на Рей, че никога няма да забрави

тази услуга, особено ако името на Бърнс се появеше в списъка на предложенията за високи постове във федералната съдебна система.

В следващия момент Скот улови погледа на Дан Форд, в който се четеше ням въпрос: *И ти зарязва кариерата си за тази убийца?!*

Съдия Бъфорд закри заседанието. В девет нула-нула на следващия ден щяха да започнат пледоариите на защитата. Сега Скот трябваше да реши каква да бъде тя.

Вечерята на пода в кухнята приличаше на погребение.

— Всичко, казано от Ху, беше вярно, но това изобщо не доказва вината на Шауанда — отбеляза Боби. — Проблемът е, че в онази нощ тя е била в тази стая, борила се е с жертвата, а убийството е било извършено с нейния пистолет. Всеки разумен човек би приел, че тя го е извършила. Без показанията на Хана Стийл тезата за самозащита е несъстоятелна. Няма как да поискаме от съда да я оправдае на тази база. Освен това Шауанда не признава, че е застреляла Кларк.

— И какво ще правим?

— Трябва да отговорим на един въпрос, Скоти. Въпросът, по който заседателите на всяка цена трябва да получат яснота: кой е убил Кларк Маккол? След като не е Шауанда, значи е някой друг. Който е влязъл в къщата веднага след като тя си е тръгнала и преди Кларк да се надигне от пода и да се облече. Който е взел пистолета на Шауанда, опрял го е в главата на Кларк и е натиснал спусъка.

Скот въздъхна и поклати глава.

— Нещо ново от Карл?

— Ще се появи само ако е открил нещо.

— Е, за тази цел разполага с дванайсет часа. В момента ние имаме единствено твърденията на Шауанда. Нейните думи срещу намерените доказателства.

— Мама ще даде показания, така ли? — обади се Пашамей.

— Да, миличка. Трябва да го направи.

— А какво ще облече?

— Не съм мислил за това.

— По време на разпродажбата запазихме някои неща на мама — обади се Бу. — Искахме да ги дадем на майката на Пашамей, след като я освободят.

Скот се извърна към Карин.

— Ще помогнеш ли на момичетата да изберат нещо?

— Разбира се.

— Поне ще е облечена добре.

Замълчаха, продължавайки да дъвчат готовата мексиканска храна, която бяха купили по пътя насам. Скот разсеяно гледаше децата и се питаше какъв ли ще бъде животът на Пашамей, когато майка ѝ бъде прехвърлена в килията на смъртниците. И след като екзекуцията стане факт. После изведнъж забеляза, че Бу държи вилицата с лявата си ръка.

— Ела тук, миличка — рече той.

Детето стана от пода и се приближи. Той взе станиоловата обвивка от купичката си и я прегъна във формата на буквата Г. После остави импровизирания пистолет на пода.

— Вдигни го, ако обичаш.

— Това да не е пистолет? — сбърчи вежди Бу.

— Да.

Момичето сви рамене, наведе се и вдигна станиола с лявата си ръка.

— А сега ме хвани за косата.

Тя се изправи пред него и сграбчи косата му с дясната си ръка.

— Опри пистолета до главата ми, сякаш искаш да ме застреляш.

Бу се подчини и станиолът докосна челото на Скот, малко над дясното око.

— Куршумът, убил Кларк, е проникнал в челото му над лявото око — отбеляза Боби.

— Което означава, че убиецът е бил десняк.

Гледайки вилицата в лявата ръка на Бу, Скот изведнъж си спомни, че при първата им среща Шауанда държеше писалката с лявата си ръка.

— Майка ти левичарка ли е, Пашамей?

— Да, сър, мистър Фени. Всичко прави с лявата ръка.

— Защитата призовава агент Хенри Ху.

Рей Бърнс реагира мълниеносно.

— Ваша Светлост! — скочи на крака той. — Вчера адвокатът на защитата се отказа от разпит на този свидетел, а днес го призовава!

— Мистър Фени? — вдигна глава съдията.

— Точно това възнамерявам да сторя, Ваша Светлост.

— Продължавайте.

Убеждението, че клиентката му е убила Кларк Маккол, се бе оказало толкова дълбоко, че той беше пропуснал да зададе един основен въпрос на експерта: с коя ръка е действал убиецът, с лявата или дясната? Беше сигурен, че клиентката му лъже, и изобщо не си беше направил труда да допусне и обратната възможност — че казва истината. Но сега, за пръв път от назначаването му за защитник по делото „Съединените щати срещу Шауанда Джоунс“, адвокат Скот Фени осъзна, че тази жена беше невинна.

Но кой тогава беше убил Кларк Маккол?

Агент Ху зае мястото на свидетелите. Скот изчака съдията да го предупреди, че все още е под клетва, след което започна:

— Вчерашните ви показания пред съда бяха изключително прецизни, агент Ху. Моите поздравления.

— Благодаря.

— Ще ви помоля отново да възстановим обстоятелствата, при които е бил убит Кларк Маккол, ако не възразявате.

— Разбира се.

— Колегата ми, адвокат Херин, ще играе ролята на асистент. Боби, клекни на пода, ако обичаш.

Боби напусна масата на защитата и коленичи пред Скот.

— Агент Ху, според вашите показания Кларк е бил полулегнал, както мистър Херин в момента. Така ли е?

— Да.

— А убиецът е бил с лице към него, както съм аз в момента.

— Да.

— И го е сграбчил за косата отдясно, така ли?

Скот хвана косата на Боби с лявата си ръка.

— Да.

— След което е опрял пистолета в челото му, над лявото око. — Изпъна показалеца на дясната си ръка като дуло на пистолет и го опря в главата на Боби. — И после е натиснал спусъка.

— Да. Мисля, че престъплението е било извършено точно по този начин.

— И аз съм напълно съгласен с вас. Но тази демонстрация не ви ли говори и още нещо? Нещо много важно.

— Моля? — сви вежди агент Ху.

— Убиецът е бил десняк.

Лицето на експерта се отпусна.

— Да — кимна той. — По всичко личи, че е така.

— Убиецът е сграбчил косата на Кларк с лявата си ръка, а дясната му е стискала пистолета, нали така?

— Да, така сочи логиката.

— Още нещо, агент Ху. Съдебният лекар твърди, че под дясното око на Кларк е имало малък оток, най-вероятно от юмручен удар.

— Това е вярно.

— Какво ще бъде експертното ви заключение за този удар? Десняк ли го е нанесъл или левичар?

— Левичар.

— Значи човекът, който е ударил Кларк Маккол, е бил левичар, но човекът, който го е убил — десняк, така ли?

— Твърде вероятно — спокойно отвърна доктор Ху.

Скот призова агент Едуардс, който беше арестувал Шауанда.

— Вие дадохте показания, според които лично сте арестували обвиняемата, нали така?

— Да, сър.

— И сте снели показанията й?

— Да, сър.

— Които по-късно са били напечатани на машина?

— Да, сър.

— И тя ги прочете и подписа, нали?
— Да, сър.
— С коя ръка ги подписа, агент Едуардс?
Свидетелят се замисли за момент, после отговори:
— С лявата, сър.

Съдебните заседатели все още не бяха виждали Шаунда. Разбира се, познаваха я от вестниците и телевизията, но не я бяха виждали на живо. Но искаха да я видят и чуят, да я наблюдават внимателно в момента, в който отрича да е убила Кларк Маккол. Скот си даваше ясна сметка, че въпреки Петата поправка трябва да я призове като свидетел. И да я подготви така, че да направи максимално благоприятно впечатление на заседателите. За тази цел бе измолил съдията да ѝ разреши лечение с метадон и бе успял да я държи далеч от залата до този момент.

Очите на всички присъстващи — съдия, заседатели, прокурори и публика, бяха приковани в страничната врата, от която всеки момент щеше да се появи Шаунда Джоунс. Бу, Пашамей и Карин бяха допуснати в килията, за да ѝ помогнат в обличането. Разбира се, след като бяха обискирани от униформена надзирателка. Преди няколко минути момичетата се върнаха в съдебната зала и Бу го поздрави с вдигнат палец.

Вратата се отвори и в залата се разнесе тих шепот. Шаунда нямаше нищо общо с наркоманката, която Скот беше посетил по-рано сутринта. Изглеждаше млада и смайващо красива. Скот беше забравил, че е само на двайсет и три, защото беше състарена от хероина. Но днес тази жена беше успяла да си върне младостта. Носеше тъмносиния костюм на Ребека, нейните обувки с високи токове, нейния грим. Косата ѝ беше леко тупирана и старателно сресана, очите ѝ — живи и ясни. Погледна Скот и се усмихна. Шаунда приличаше на Холи Бери в най-добрите ѝ дни.

Съдебните заседатели я проследиха с очи, докато се насочваше към масата на защитата, ескортирана от Рон. А тя вдигна глава и ги изгледа — един по един, внимателно и спокойно. Първото впечатление беше добро. Скот не се сдържа и се обърна да погледне семейство Маккол. Лицето на сенатора издаваше тревога, а това на Джийн

ревност. Седнал до тях, Дан Форд наблюдаваше представлението с нов интерес.

Скот се изправи и обяви:

— Защитата призовава Шауанда Джоунс.

Младата жена се приближи до стола на свидетелите, положи клетва и седна.

— Вие левичарка ли сте, мис Джоунс? — зададе първия си въпрос Скот.

— Да, сър.

— Вие ли убихте Кларк Маккол?

— Не, сър, мистър Фени. Не съм.

— Добре, нека поговорим за живота ви. Къде сте родена?

— В комплекса.

— Комплекса в Южен Далас, където живеете и в момента ли?

— Да, сър.

— Как се казва майка ви?

— Мама? Казваше се Дорина.

— Как се казва баща ви?

— Знаете, че не знам, мистър Фени.

— Вашите родители не бяха женени, нали?

— Не, мистър Фени. Баща ми е бял, а мама е работила при него.

Чистила е офиса му.

— Значи сте незаконородена?

— Не, сър. Родена съм в една болница в Паркланд.

— Ясно. Но не познавате баща си, така ли?

— Не, сър.

— В комплекса в южната част на града ли сте израснали?

— Да, сър.

— Когато бяхте на тринайсет години, почина майка ви, така ли?

— Да.

— От какво почина?

— Нямахме доктор.

— Имам предвид заболяването. Рак или нещо друго?

— Не, сър. Почина, защото нямаше доктор. Падна и ние повикахме линейка, ама тя не дойде.

— Сама ли израснахте?

— Да, сър.

— В лоша среда?

— В комплекса няма друга среда, мистър Фени. Хората са без работа и се забъркват в неприятности.

— Вие също, така ли?

— Моята неприятност се казваше Еди.

— Бащата на детето ви, така ли?

— Да, сър. Беше бял, продаваше дрога. Един ден ме видя, бях на четиринайсет. Хареса това, което видя, даде ми малко дрога и аз му позволих да ме пипне.

— Еди ви е дал хероин?

— Да, сър.

— И на шестнайсет станахте зависима, така ли?

— Да, сър.

— По това време ли станахте и проститутка?

— Да, сър.

— Защо?

Очите на свидетелката се сведоха.

— Ами, мъжете си мислеха, че между краката на Шауанда ще намерят всичко, което им липсва в живота. Ама не е така. — Вдигна глава и добави: — Това е единственото нещо, което мъжете са искали от мен.

— Имате ли дъщеря, мис Джоунс?

— Що за въпрос, мистър Фени? Нали живее при вас?

Учителят и домакините се усмигнаха. Скот се обърна към Пашамей и ѝ направи знак да се изправи. Тя се подчини, а на лицето ѝ се появи най-невинното изражение на света.

— Това ли е дъщеря ви?

— Да, сър. Това е моето момиченце.

Пашамей се обърна към съдебните заседатели и направи реверанс. Сега вече всички се усмигнаха. Детето наистина си го биваше.

Съдията даде обедна почивка, след която Шауанда щеше да даде показания за нощта на убийството. Тя отказа да се присъедини към децата на пода, а предпочете компанията на Скот, Боби и Карин на

масата. Взе един сандвич с риба тон, внимавайки да не изцапа елегантния костюм от „Найман Маркъс“.

— За утре сме ти приготвили още по-страхотни дрехи, мамо — обади се Пашамей.

— Как се справям, мистър Фени?

— Много добре, Шауанда. Но следобед ще ти бъде доста по-трудно.

— Мислиш ли, че ще ми повярват?

Няма, помисли си той, но на глас каза обратното.

— Мис Джоунс — изправи се Скот. — Нека се върнем на нощта в събота, пети юни. Взехте ли хероин този ден?

— След като съм била жива, значи съм взела.

— Всеки ден ли вземате хероин?

— Два, понякога и три пъти.

— Инжектирахте ли си хероин, преди да тръгнете на работа в споменатата вечер?

— Да, сър. Така ми е по-лесно.

— В какъв смисъл ви е по-лесно?

— Да правя секс.

— Ясно. Дойде Кики, ваша позната проститутка, и двете заедно се отправихте към „Хари Хайнс“, така ли?

— Да, сър. Винаги работим там.

— И зачакахте да се появят мъже.

— Никога не чакаме дълго.

— Кларк Маккол ли се появи?

— Да, сър. Ама аз не го познавах. За мен беше само едно бяло момче с черен мерцедес.

— Той предложи ли ви хиляда долара, за да прекарате нощта с него?

— Да, сър.

— О, и още нещо... Работихте ли... хм... за друг клиент, преди да се появи Кларк?

— Не, сър. Аз не работя за никого освен за себе си.

— Имам предвид дали някой друг клиент ви е платил за сексуални услуги.

— Духнах на едно ченге, ама то не ми плати.

— Правили ли сте орален секс с униформен полицай?

— Да, сър, мистър Фени. За да не ни закача. Ние с Кики се редуваме в тая работа.

— Ясно. Да се върнем на Кларк Маккол. Качихте се в колата му и той ви заведе в дома си в Хайланд Парк, така ли?

— Да, сър.

— И влязохте вътре?

— Да, сър.

— Качихте ли се в спалнята му?

— Да, сър.

— Разкажете на съда какво се случи там.

Шауанда се обърна към съдебните заседатели и им описа събитията през въпросната нощ — спокойно и подробно, без срам или чувство за вина. Двамата с Кларк осъществили сексуален акт, но след като тя го накарала да си сложи презерватив.

— Не искам да го пипна тоя СПИН, знаете. Трябва да се грижа за моята Пашамей.

После той станал груб и започнал да я бие и да я нарича „мръсна негърка“. Тя се защитавала с всички сили. Издрала лицето му, ударила го с юмрук под окото и го изритала в слабините. Той паднал на пода, а тя си взела обещаните хиляда долара, грабнала ключовете от мерцедеса и се върнала на „Хари Хайнс“, където зарязала колата.

— Кларк Маккол жив ли беше, когато го оставихте в спалнята?

— О, да, сър, съвсем жив. Псуваше и проклинаше като побъркан!

— Какво направихте двете с Кики след това?

— Прибрахме се и си легнахме.

— Какво правихте на другия ден, в неделя?

— Станах да приготвя закуска на Пашамей, после отидохме на църква.

— Отидохте на църква?

В погледа на свидетелката се появи смайване.

— Мистър Фени, защо са църквите, ако няма грешници?

Заседателите се усмигнаха.

— Какво правехте в момента, в който агентите на ФБР дойдоха да ви арестуват?

— Седях на стъпалата и гледах как Пашамей си играе.

— Разбрахте ли защо ви арестуват?
— Казаха, че съм убила някакъв човек. Аз рекох, че никой не съм убивала, ама те не ми повярваха.
— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.
Рей Бърнс за малко не събори Скот. Изгаряше от нетърпение да започне кръстосания разпит на свидетелката.
— Мис Джоунс, вие сте проститутка, нали?
— Да, сър.
— Зависима от хероин?
— Да, сър.
— Бяхте ли с Кларк Маккол в нощта на убийството му?
— Тъй казва полицията. Аз не знам кога е бил убит.
— Той взе ли ви от улицата, за да правите секс?
— Да, сър.
— Предложи ли ви хиляда долара за цялата нощ?
— Да, сър.
— Качихте ли се в колата му, марка „Мерцедес“?
— Да, сър.
— И той ви закара в дома си, така ли?
— Да, сър.
— Качихте ли се в неговата спалня и той предложи ли ви алкохол?
— Да, сър.
— Той свали дрехите си, вие свалихте вашите и двамата осъществихте сексуален акт, така ли?
— Да, сър.
— След този акт ли го ударихте под окото?
— Преди това той ми удари няколко плесника и ме нарече „мръсна негърка“.
— Изритахте ли го в слабините?
— Не, сър, не го изритах в слабините, а в топките.
— Добре, в топките.
— Защото той отново се нахвърли върху мен.
— А вие извадихте пистолета си и го застреляхте, така ли?
— Не, сър. Никого не съм застреляла.
— Знаете ли, че вашият пистолет е оръжието на престъплението?
— Не знам нищо такова. Вие го казвате.

Рей Бърнс вдигна найлоновия плик с пистолета 22-ри калибър.

— Това е вашият пистолет, нали?

— Да, сър.

— Защо носите пистолет?

— Ако живеете в комплекса и някой влезе в дома ви, ще остарее, докато дойде полицията.

— Вие застреляхте Кларк Маккол, нали?

— Не, сър. Никого не съм застреляла.

— Откраднахте ли му хиляда долара?

— Не, сър. Изработих си ги.

— А колата му? И нея ли изработихте?

— Не, сър. Взех я назаем, за да се върна.

— За да избягате от местопрестъплението ли?

— Не, сър. За да избягам, преди да ме е нападнал отново.

— И се прибрахте у дома, при дъщеря си, сякаш нищо не се е случило, така ли?

— Да, сър. За мен нищо не се беше случило.

— Мис Джоунс, нима очаквате, че съдебните заседатели ще ви повярват?

Шауанда се обърна към ложата, огледа лицата на хората и тихо промълви:

— Не, сър. Не очаквам, че някой ще ми повярва.

* * *

Скот тръгна към стълбите, за да каже „лека нощ“ на децата. Спря пред малкия телевизор на кухненския плот, по който течаха късните новини с подробности от процеса. На екрана се появи лицето на Шауанда, скицирано от художник. Репортерът каза, че обвиняемата е хубава жена, с достойно поведение. Заседателите я изслушали с внимание и уважение, а в края на заседанието били объркани от факта, че убиецът най-вероятно е бил десняк, а обвиняемата със сигурност е левичарка.

„Ако Шауанда Джоунс не е убила Кларк Маккол, кой тогава го е извършил?“ — завърши с въпрос водещият.

Скот се наведе да завие децата.

— Вече знам какво прави мама с клиентите си, мистър Фени — прошепна Пашамей и отвори очи.

— Така ли?

— Да. Мама им дава да я пипат по интимните части и да вкарват вътре техните интимни части. Нали това се нарича секс, мистър Фени?

— Да, миличка.

— Защо, мистър Фени? Мама винаги ми е казвала да не позволявам на момчетата да ме пипат. Защо тогава позволява на големите да я пипат?

— Ти вече даде отговор на този въпрос, Пашамей — въздъхна Скот. — Защото обича теб, но не обича себе си.

— Животът ѝ е бил тъжен, нали, мистър Фени?

— Да, миличка.

— Сега вече знам защо винаги е тъжна. Защото никога не е имала някой, който да я обича цялата, а не само интимните ѝ части.

— Права си.

— Ама днес беше много хубава, нали?

— Много — кимна Скот.

— Достатъчно хубава, за да се омъжи?

Главата на Бу се надигна от възглавницата.

— А. Скот, ние искаме да живеем заедно — обяви тя. — С теб и с нейната майка. Това ще е страхотен хепиенд, нали?

Скот седна на леглото. Досега му се беше удавало да се изплъзва от неудобните въпроси на дъщеря си, но след трите дни на процеса децата вече бяха достатъчно зрели, за да чуят истината.

— Хепиенд има само в приказките, деца. Не и в реалния живот.

На следващата сутрин Шауанда се появи в бежовия костюм на Ребека и изглеждаше още по-хубава. Очите на всички присъстващи бяха заковани в Скот, но той гледаше нея. Тя беше казала истината на своя адвокат, но той си даваше ясна сметка, че в съдебната зала истината рядко тържествува. Боби беше прав. Когато заседателите се оттеглят, за да решат съдбата на Шауанда, те несъмнено ще си зададат въпроса: *Ако тя не е убила Кларк Маккол, кой тогава?* Те се нуждаеха от отговор, но Скот не можеше да им го даде. Нямахше никаква представа.

По тази причина реши да хвърли въдицата. Когато нямат представа какво е станало, адвокатите винаги „отиват на риба“. Тоест започват да задават всевъзможни въпроси с надеждата, че свидетелят ще изтърве нещо ново. Нещо, което ще се закачи на кукичката и ще им позволи да изградят правдоподобна защита. Разбира се, почти никога не се получаваше, но Скот нямаше избор.

— Защитата призовава Мак Маккол — обяви той.

— Възраждавам! — скочи Рей Бърнс. — Сенатор Маккол не фигурира в списъка на свидетелите!

— Това е вярно, мистър Фени — кимна съдията. — Имате ли основателни причини да призовавате свидетел извън списъка?

— Да, сър, имам. Прокурорът прави всичко възможно да окачи клиентката ми на въжето, следователно и аз трябва да направя всичко възможно, за да му попреча.

По лицето на Бъфорд пробяга едва забележима усмивка.

— Възражението се отхвърля! — обяви той.

Сенатор Маккол бавно се надигна от мястото си на втория ред, опипа сакото и вратовръзката си и се насочи към банката на свидетелите, без да поглежда към Скот. Даде клетва и зае величествена поза, като за портрет.

— Сенатор Маккол, вярно ли е, че вашият син е злоупотребявал с алкохол и наркотици?

— Кларк действително имаше проблеми с някои субстанции, но успя да ги преодолее — отвърна с достойнство Маккол.

— А да е имал проблеми с насилието, упражнявано върху жени?

— Съжالياвам, но не разбирам въпроса.

— Познавате ли жена на име Хана Стийл?

— Не, не познавам такава жена.

— Никога ли не сте чували името Хана Стийл?

— Не.

— Никога ли не сте давали пари на жена, която се казва Хана Стийл?

— Не.

— А знаете ли, че преди година жена с това име е направила официално оплакване в полицията срещу Кларк? В него се твърди, че тя е била бита и изнасилена от вашия син.

— Не знам такова нещо. Разполагате ли с копие на това оплакване?

— Сенатор Маккол, платихте ли на Хана Стийл сумата от петстотин хиляди долара, за да оттегли жалбата си срещу Кларк и да напусне града?

Сенаторът заби очи в очите на Скот и направи единственото нещо, което политиците владеят по-добре от адвокатите. Излъга.

— Не, разбира се.

— Платихте ли на още шест жени, внесли жалби за изнасилване от страна на Кларк?

— Разполагате ли с имена в подкрепа на тези обвинения, мистър Фени? — премина в настъпление Маккол. — Хвърляте ги пред телевизионните камери, но не разполагате с никакви доказателства в тяхна подкрепа, нали?

Скот хвърли кос поглед към Дан Форд. Някогашният му ментор и старши съдружник в уважавана юридическа фирма не показваше с нищо, че в момента слуша как един сенатор на Съединените щати лъжесвидетелства. Той знаеше имената на всичките седем жени, защото лично беше платил за мълчанието им. Скот прекрасно съзнаваше, че Дан Форд разполага с абсолютно законната привилегия за поверителност на отношенията адвокат-клиент, която му позволяваше да скрие всичко — от замърсяването с олово на една река до лъжата, изречена пред федерален съд. Затова се обърна към Маккол.

— Отговорете на въпроса, господин сенатор.
— Не, не съм плащал на никакви жени.
— Кларк притежаваше ли собствен апартамент във Вашингтон?
— Да.
— В него ли живееше като член на Федералната комисия?
— Да.
— Очаквахте ли да присъства на старта на предизборната ви кампания, определен за седми юни, понеделник?
— Да. Той обеща, че ще дойде.
— А знаехте ли, че Кларк е пристигнал в Далас на пети юни, събота?
— Не. Научих за това от обаждането на ФБР.
— Изненадахте ли се, че се е озовал в Далас?
— Не. Изненадах се, че е мъртъв.
— Кларк често ли отскачаше до Далас?
— Да. Не харесваше Вашингтон.
— И скачаше в първия самолет, просто ей така? Без дори да ви предупреди?
— Да. Той беше... импулсивен.
— А когато идваше тук, отсядаше ли в семейната ви резиденция в Хайланд Парк?
— Да.
— Познавате ли Делрой Лънд?
— Да.
— Ваш служител ли е?
— Да.
— Какви са задълженията му?
— Той е мой личен телохранител.
— И се занимава единствено с физическата ви охрана, така ли?
— Понякога ми пренася и багажа. Имам болки в гърба, знаете.
— А не е ли подкупил Хана Стийл от ваше име?
— Не.
— Вие ли го изпратихте да подкупи моят сътрудник и колега Боби Херин?
— Не. Дори не познавам мистър Херин. Ще ми го посочите ли?
Оказа се обаче, че Боби Херин не е в съдебната зала. Получил спешно съобщение по мобилния телефон, той незабелязано се беше

измъкнал навън.

— Ваша Светлост! — изправи се Рей Бърнс. — Нима ще позволите на мистър Фени да обижда цяла сутрин старши сенатора на Тексас? Не трябва ли да му задава въпроси по делото?

— Възражение ли правите, мистър Бърнс?

— Точно така! Възраждавам, защото въпросите нямат нищо общо с делото!

— Възражението се отхвърля — отрязва го Бъфорд, обърна се към защитника и добави: — Моля, свържете въпросите си с делото, мистър Фени.

Само да знаех как, отговори мислено Скот и механично погледна към вратата на залата. Там се беше изправил Боби Херин и му правеше знаци да поиска почивка. Съдията разреши. Петнайсет минути.

Скот последва Боби към дъното на коридора, където ги чакаше Карл Кинкейд с голям жълт плик в ръце. Висок и слаб, той беше облечен с фланелка за голф, върху която беше наметнал карирано яке. Скот пое плика и измъкна съдържанието му. Минута по-късно вдигна глава и попита:

— Знаеш ли какво означава това?

— Знам — кимна частният детектив. — Тоя тип е замесен.

— Как успя да се сдобиеш с него?

— Виж какво — усмихна се Карл. — Обещавам да не те уча как се подкупват съдии, ако не ми казваш как да си върша работата!

При възобновяването на съдебното заседание Скот вече беше наясно по какъв начин сенаторът Маккол е свързан с убийството на сина си: чрез своя телохранител.

— Ваша Светлост, защитата призовава Делрой Лънд — обяви той.

— Нямате ли повече въпроси към сенатор Маккол?

— Не, сър.

— Много добре.

Съдията кимна на пристава, който излезе от залата и миг по-късно се появи отново, придружен от Делрой Лънд. Бившият

федерален агент се държеше с достойнство, като ченге, което навремето е всявало страх в душите на престъпниците. Насочи се към мястото на свидетелите, положи клетва и седна. Облегна се назад, претметна крак върху крак и пренебрежително се огледа. Сякаш беше собственик на залата заедно с хората в нея. Скот безпогрешно отгатна отношението на заседателите — още преди да беше отворил уста, те вече го мразеха. С това бройката на хората, които ненавиждаха Делрой Лънд, стана минимум тринайсет.

— Пак се срещаме, мистър Лънд — хладно се усмихна той и започна разпита.

Делрой беше на петдесет и една години, роден и израснал във Виктория, Тексас. Завършил тексаската полицейска школа, той бе започнал кариерата си като патрулен полицай в Хюстън, а три години по-късно бе постъпил в АБН. В продължение на двайсет години бе водил война с разпространителите на наркотици в Южен Тексас. Разведен, без деца. Преди шест години се бе пенсионирал и беше преминал на служба при сенатор Маккол.

— Мистър Лънд, случвало ли се е да поставяте капан на заподозрени?

— Не.

— Някога да сте подхвърляли дрога в жилището или колата на заподозрян?

— Не.

— А да сте употребявали физическо насилие над заподозрян?

— Не.

Но очите на свидетеля казваха „да“ и това не остана незабелязано от заседателите, най-вече чернокожите и латиноамериканците.

— А убивали ли сте?

— Да.

— Колко души?

— Девет, за които съм сигурен.

— Но може и да са повече, така ли?

— Когато водиш битка с мексиканските наркобарони, нямаш време да броиш.

— А убивали ли сте някого от упор, лице в лице?

— Да.

— Къде и кога?

— В Ларедо, през деветдесет и четвърта.

— При какви обстоятелства?

— Аз бяха агент на АБН, а той наркотрафикант, който не искаше да влиза в затвора. Извади пистолет, но аз стрелях пръв.

Съдебните заседатели разбраха, че Делрой Лънд е способен на убийство.

— Как се почувствахте?

— Щастлив. Той умря, а аз останах жив.

— Но това не е единственият случай да застреляте някого от упор, нали, мистър Лънд?

— Вероятно имате предвид Дел Рио? — присви очи Делрой.

— Да.

— Бях напълно оправдан.

— Свалянето на обвинение от страна на разширен състав съдебни заседатели не означава оправдаване, мистър Лънд. Означава липса на достатъчно доказателства за процес.

— Възраavam — изправи се Рей Бърнс. — Забележката няма връзка с делото. Мистър Лънд не е тук, за да бъде съден.

— А може би трябва — намеси се Скот.

— Възражението се отхвърля — намеси се съдия Бъфорд.

Скот отново се обърна към свидетеля.

— Мистър Лънд, разкажете на съда какво се случи в Дел Рио, Тексас, през нощта на тринайсети март 1998 година.

— Застрелях един заподозрян по време на сблъсък с наркотрафиканти.

— Застреляли сте шестнайсетгодишно момче.

— Изглеждаше по-голям.

Скот отвори жълтия плик, извади документите и ги разстла на масата. След като бе разбрал, че Лънд е бил наказван за нанасяне на телесна повреда, Карл беше решил да се зарови по-дълбоко. И беше открил още мръсотии.

— Мистър Лънд, според служебния доклад на Агенцията по случая...

— Този доклад е поверителен! Откъде сте се сдобили с него?

— Съжالياвам, мистър Лънд, но отговорът на въпроса ви попада в графата „поверителност на отношенията адвокат-клиент“. В този

доклад пише, че през въпросната нощ вие сте се приближили към група мексиканци, момчета и момичета, събрали се пред някакъв бар в центъра на Дел Рио. Според собствените ви показания сте ги заподозрели, че търгуват с наркотици, но свидетели твърдят, че сте били пиян и сте направили неприлично предложение на едно от момичетата.

— Това е лъжа.

— При възникналия спор сте застреляли шестнайсетгодишно невъоръжено момче.

— То посегна да извади оръжие.

— В доклада се сочи, че на мястото на инцидента не е било открито оръжие.

— Приятелчетата му избягаха с него.

— А не започна ли спорът, защото момчето ви се е озъбило, мистър Лънд?

— Заподозреният отказа да се подчини на заповедите ми и се нахвърли отгоре ми. Нещата излязоха извън контрол. Понякога става и така.

— Но изглежда, че на вас често ви се случва нещата да излязат извън контрол. В досието ви са отбелязани девет случая на стрелба с фатален край, плюс многократна употреба на огнестрелно оръжие. Имате една дузина наказания за ненужна употреба на сила, разследван сте от вътрешноведомствената комисия за провеждане на забранени операции без знанието на преките ви началници. Бих казал, че кариерата ви в Агенцията е била доста бурна, мистър Лънд.

— Цивилни! — процеди Лънд и презрително поклати глава. — Войната с наркотиците не е като да играеш карти в голф клуба, мистър Фени. Мексиканските наркокартели са пълни с жестоки и безскрупулни убийци. Нека ви напомня Хуарес, където бяха избити над сто жени, повечето от тях млади американки. Тяхно дело са отвлеченията и убийствата на десетки американски туристи в Нуево Ларедо, чиито тела бяха открити по-късно във водите на Рио Гранде. Те избиват нашите гранични патрули и католически свещеници, държат в ръцете си цялата мексиканска полиция. Онези, които не са с тях, просто биват ликвидирани. Нима искате да се появят и в Далас? Такива като мен ги държат отвъд реката.

— Може и да е вярно, мистър Лънд, но вашите началници явно са започнали да се уморяват от методите ви.

— Банда нещастни бюрократи, които не са и помирисвали това, което става на границата.

— Малко след инцидента в Дел Рио са ви принудили да си подадете оставката, нали?

— Да. Направиха го хора, които мислеха не за резултати, а за собствената си кариера. А аз имах резултати.

— И при обработката на Хана Стийл ли имахте резултати?

— Не знам за какво говорите.

— Мистър Лънд, не подкупихте ли Хана Стийл, за да ѝ попречите да дойде в тази зала?

— Не.

— Заплашихте ли я, че ще я превърнете в храна за рибите?

— Не си падам по риболова.

— Отговорете на въпроса.

— Не, никого не съм заплашвал.

— Познавате ли Хана Стийл?

— Не.

— Опитахте ли се да подкупите колегата ми Робърт Херин, за да се откаже от делото?

— Не.

— И не сте му предложили сто хиляди долара, така ли?

— Не.

— Познавахте ли Кларк Маккол?

— Да.

— Какво е мнението ви за него?

— Честно ли?

— Разбира се. Нали сме в съда.

— Той беше един малък не... — Делрой млъкна и хвърли поглед към сенатор Маккол.

— Кажете, кажете. Малък негодник, нали? Чували са ви да го описвате по този начин.

Делрой върна погледа си към лицето на Скот.

— Кларк беше наистина добро момче.

— Наистина добро момче, което обича да бие и изнасилва, така ли?

— Не знам нищо за това.

— Къде бяхте през нощта на пети юни, събота?

— Във Вашингтон.

Скот вдигна един документ от купчината пред себе си.

— Мистър Лънд, разполагам с копие от самолетен билет, първа класа, от Вашингтон за Далас, полет 1607 на „Американ Еърлайнс“, за осем и двайсет и три минути сутринта на пети юни, издаден на името на Кларк Маккол.

— И какво от това?

— Разполагам с копие на още един самолетен билет, първа класа, от Вашингтон за Далас, полет 1815 на „Ю Ес Еървейс“, за осем и трийсет сутринта на пети юни. Той е издаден на ваше име.

— Трябва да е грешка — отвърна, без да му мигне окото Лънд.

— Нима допускате, че има друг със същото име?

— Човек никога не знае.

— Мястото на Кларк е било резервирано на четвърти юни, в четири и трийсет и седем следобед. Вашата резервация е била направена двайсет и осем минути по-късно. Имали сте свой човек в офиса на Кларк, който ви е докладвал за всичко, нали?

— Не.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка?

— Какво?

— Свидетелството ви за правоуправление. Мога ли да го видя?

За пръв път от началото на разпита в тъмните очи на Делрой се появи сянка на безпокойство. Той леко се наведе и измъкна портфейла си от задния джоб.

— Ще разрешите ли да се приближа до свидетеля, Ваша Светлост? — попита Скот.

Бъфорд кимна. Адвокатът взе книжката, върна се на масата на защитата и я постави до някакъв документ.

— Мистър Лънд, сигурен ли сте, че този самолетен билет не е ваш?

— Да, сигурен съм.

— В такъв случай как ще обясните договора за наемане на автомобил, сключен на пети юни на летище „Далас“, върху който стои вашият подпис и номерът на вашата шофьорска книжка?

Делрой свали крака си и сведе очи. Изражението му не се промени, но челюстните му мускули започнаха да потрепват. Сякаш дъвчеше тебешир. На широкото му чело се появиха ситни капчици пот. Той лъжеше и всички присъстващи в залата го разбраха. Коего означаваше, че всеки момент можеше бъде обвинен в даване на лъжливи показания. Но Делрой Лънд не би могъл да води толкова битки с мексиканските наркопласъори, ако не притежаваше желязна воля и самообладание. Бавно вдигна глава, закова очи в Скот и заяви:

— Сега се сещам, че в онзи ден наистина бях в Далас. Просто ми беше изскочило от ума.

— Забравили сте, така ли?

— Да, забравил съм.

— Добре, ще приемем, че е така. Пристигнали сте в Далас в единайсет сутринта в събота, пети юни, а сте отпътували в неделя, с полета на „Ю Ес Еървейс“ в шестнайсет и четирийсет и пет. Нали така?

— Мисля, че беше така.

— Защо дойдохте в Далас за някакви си трийсет часа?

— За да се изучукам — ухили се Лънд и махна с ръка към Шауанда. — Да се възползвам от пълната програма на някоя като онази русата.

— Имате ли навик да използвате носна кърпичка, мистър Лънд?

— Да. Заради алергията.

— Може ли да я видя?

Свидетелят измъкна кърпичката от задния джоб на панталона си и му я подаде.

— Подарявам ви я.

Скот се обърна към масата, за да вземе писалка и лист хартия, погледна към Шауанда и изведнъж замръзна на място. Косата ѝ бе кафява, а не руса като... — Той се обърна и закова очи във веществените доказателства, струпани на масата на обвинението. Като онази перука! Перуката, която Шауанда беше носила в нощта на убийството. Делрой обаче я нарече „русата“, което означаваше, че е бил там!

Убиецът на Кларк Маккол се казваше Делрой Лънд!

Адреналинът му се покачи, мислите му бясно запрепускаха. Убиецът седеше на стола на свидетелите на три метра от него, но той

нямаше как да докаже престъплението му. Делрой Лънд имаше богат опит и знаеше как да заличи следите си. Единствената надежда на Скот беше да го притисне до стената и да изтръгне самопризнание. Лънд трябваше да заяви, че лично е ликвидирал Кларк Маккол. Ситуацията беше достойна за Пери Мейсън. Ситуация, за която мечтае всеки адвокат, но която се появява единствено на телевизионния и филмовия екран.

Скот се приближи към Делрой Лънд и постави писалката и листа пред него.

— Бихте ли се подписали, мистър Лънд?

Делрой сви рамене и взе писалката с дясната си ръка.

— Вие сте десняк, мистър Лънд — каза Скот.

— И какво от това? — изръмжа бодигардът.

— Според показанията на експерта по криминология на ФБР убиецът на Кларк Маккол е десняк също като вас. Убийството е било извършено в Далас на пети юни. Вие също сте били в Далас на пети юни.

— Деветдесет процента от хората в тази зала са десняци — спокойно отвърна Лънд. — А още повече са били в Далас на пети юни.

— Но никой от тях не е имал причини да убие Кларк Маккол, нали?

— Питайте тях — сви рамене свидетелят.

— Ще попитам вас. Вие ли убихте Кларк Маккол?

Рей Бърнс се изправи с намерението да протестира.

— Ваша Светлост...

— Седнете на мястото си, мистър Бърнс! — заповяда Бъфорд, без да отделя очи от лицето на Делрой. — Отговорете на въпроса, мистър Лънд!

— Не съм убил Кларк. И защо да го правя? Аз работя за баща му!

— Който иска да стане президент.

— И какво от това?

— Ако се разчуе, че синът му употребява кокаин, ползва услугите на проститутки, а по всяка вероятност и е изнасилвил няколко момичета, шансовете на сенатор Маккол за Белия дом стават горе-долу еднакви с шансовете на обвиняемата. Не е ли така?

— О, я зарежи тия шибани дрънканици! — изръмжа Делрой.

— Внимавайте с езика, който използвате, мистър Лънд! — сухо го предупреди съдията.

— По дяволите! — извика извън себе си бодигардът. — Ако отрочето скапаняк е мотив за убийство, половината политици във Вашингтон вече щяха да са претрепали децата си! Не знам за никакви изнасилвания, но нима си въобразявате, че Кларк е единственият син на политик, който пие, смърка и прави разни други неща, които не са по вкуса на родителите му? Градът е пълен с богаташки синчета, на които всичко им се поднася на сребърна тепсия, но те предпочитат да се издрискат в нея!

— Мистър Лънд, защо на пети юни решихте да потърсите сексуални удоволствия точно в Далас?

— Защото в Далас живеят най-красивите жени на света — сви рамене Делрой.

— Вероятно е така, но вие работите за сенатор Маккол във Вашингтон. Със сигурност бихте намерили задоволителна проститутка и в столицата, още повече че само два дни по-късно, на седми юни, сенаторът е трябвало да обяви официалния старт на кампанията си за Белия дом. Но вместо да останете във Вашингтон, вие заминавате за Далас на същия ден като Кларк. Не дойдохте ли тук да убиете Кларк, мистър Лънд?

— Вече ви казах, че не съм го убил — въздъхна Делрой.

— Тогава защо дойдохте в Далас? Защо напуснахте Вашингтон два дни преди най-важния ден в политическата кариера на сенатора? Защо тръгнахте да си търсите проститутка в Далас, а не останахте да пазите шефа си?

Скот пое дъх да продължи и изведнъж разбра.

— Това е истинската причина, нали?

— Какво?

— Много е просто.

— За какво говорите?

— Не сте дошли тук да убиете Кларк. Дошли сте в Далас да предпазите сенатор Маккол.

— Не знам за какво говорите, по дяволите!

— Сега ще ви обясня. Кажете ми, мистър Лънд, какво най-често се случваше при появите на Кларк в Далас?

— Предавам се — вдигна ръце Делрой. — Какво?

— Забъркваше се в неприятности. При всяка негова поява у дома. Все пак бе достатъчно съобразителен да върши безобразията си само в Далас, където татенцето има достатъчно влияние, за да го измъкне. Името Маккол означава много в Далас, а с парите на Маккол в Далас може да се купи всичко — включително и седем жертви на брутално изнасилване.

— Вече казах, че не знам нищо за никакво изнасилване.

— Но сенатор Маккол не може да допусне поредна издънка на сина си точно преди официалното откриване на президентската му кампания. Той не се страхува, че Кларк ще бъде арестуван за пиянство или употреба на наркотици, защото, както правилно посочихте, това е обикновено явление. Но обвинението в изнасилване не е обикновено явление. Особено когато става въпрос за сина на следващия президент. Медиите ще започнат разследване и вероятно ще стигнат и до другите момичета, а сенаторът вече е похарчил милиони, за да им затвори устата и да не позволи на Кларк да разруши политическото му бъдеще. Моментът е изключително важен. Всички допитвания до общественото мнение сочат, че Маккол има огромна преднина пред конкурентите си и вече докосва мечтата на живота си. Има само едно нещо на света, което може да му попречи да влезе в Белия дом. Какво е то? Синът изнасилвач. Само той може да разбие голямата мечта на сенатор Маккол!

Скот се обърна и насочи показалеца си към сенатора, седнал на втория ред.

— И когато сенатор Маккол разбира, че Кларк е тръгнал за Далас, той ви заповядва да го последвате и да направите всичко възможно да го възпрете от поредните глупости! — В ръката му се появи нов документ от плика на Карл. — Кларк си е направил резервация за обратния полет до Вашингтон на шести юни, в петнайсет и двайсет и една. Очевидно е искал да се върне навреме за старта на предизборната кампания. Сенаторът знае, че синът му отскача до Далас само за съботната вечер, което означава едно: демоните на Кларк отново го зоват. Отива у дома да се напие и надруска и да си потърси момиче. Но сенаторът отлично знае какво става, когато се пробудят демоните на Кларк, и в никакъв случай не може да си го позволи. Не може да се събуди в неделя сутринта и да прочете във вестника, че синът му е бил арестуван в Далас за поредния побой и

изнасилване. Затова се обръща към вас, мистър Лънд. Вие сте човекът, който трябва да сменя пелените на разглезеното синче, да бъде негов ангел пазител, да го държи далеч от неприятностите и най-вече от репортерите. Вие сте пристигнали в Далас, за да предпазите сенатор Маккол от собствения му син!

Очите на Делрой отново се насочиха към сенатора. Този път Скот се обърна заедно с него и остана силно озадачен. Върху лицето на Маккол се беше изписала огромна изненада. А това означаваше, че тезата му е изцяло погрешна. Трябваше му една секунда, за да се окопити.

— Всъщност сенаторът не ви е изпращал никъде, нали? — бързо продължи той. — Цялата акция е била по ваша лична инициатива. Още една неразрешена операция, а? Но защо не казахте на сенатора? За да го държите по-далеч от мръсотията или за да не го тревожите в навечерието на най-важното събитие в живота му? — Замълча за известно време, после поклати глава. — И в двата случая сте се появили тук, за да не позволите на Кларк да прецака баща си. Затова взехте самолета за Далас на пети юни, нали, мистър Лънд?

— Не.

— Веднага след пристигането сте наели кола и сте започнали да следите Кларк.

— Не.

— И го проследихте до „Хари Хайнс“, обичайната пиаца на проститутките, нали?

— Не.

— И видяхте как мерцедесът на Кларк спира пред две чернокожи проститутки, нали? Едната носеше червена перука, другата руса...

— Не.

— Момичето с русата перука се качи в колата на Кларк...

— Не знам.

— И това момиче е обвиняемата, нали?

— Не знам.

— Защо тогава я нарекохте „русата“?

— Аз...

— Косата ѝ е кестенява, а не руса, мистър Лънд. А от въпросната вечер насам тя нито веднъж не си е слагала перуката, защото беше в затвора!

Скот се приближи до масата на обвинението и взе перуката.

— Разрешете на обвиняемата да я сложи, господин съдия.

— Разрешавам.

Шауанда се подчини, а Скот я посочи с пръст:

— Мистър Лънд, в *онази* нощ вие сте видели обвиняемата с *тази* перука и затова я нарекохте „русата“. И така, виждате я да влиза в колата на Кларк. Проследявате ги до Хайланд Парк и паркирате встрани от къщата. Кларк не може да си навлече големи неприятности с чернокожа проститутка. Е, може и да я понатупа, но какво ще направи тя? Ще извика ченгетата? Едва ли. Тя не е негова състудентка от ЮМУ, а само проститутка. По тази причина стоите отвън, изчакайки момчето да си направи удоволствието. Но в един момент виждате, че обвиняемата потегля с неговия мерцедес. Хуквате нагоре по стълбите и заварвате Кларк гол на пода. Държи си топките и псува. И какво правите? Започвате да му се присмивате. Богаташко синче със сритани от черна проститутка топки. Наистина си е за смях. Започвате да му се подигравате. Нарекохте ли го скапаняк?

— Не съм бил там.

— Но на Кларк не му хареса, нали? Вие сте просто служител на баща му, а служителите не си позволяват да се надсмиват над един Маккол. Затова той започва да ви псува. С колко сте по-тежък от него, мистър Лънд? С петдесет кила? Но алкохолът и кокаинът са го направили смел, а ритниците на проститутката — бесен. По тази причина започва да ви псува, както е псувал проститутката. А после какво? Какво още ви каза? Кой бяха думите, заради които пожелахте да го убиете?

Скот щракна с пръсти и заби показалец в гърдите му.

— Заплашил ви е с уволнение! Заплашил е да разкаже на баща си какво се е случило. Е, не се знае дали е щял да успее, но вие не сте искали да рискувате. Какво щяхте да правите тогава? Да се върнете в Агенцията? Не, с вашето досие това е изключено. Перспективите пред вас не са били особено блестящи, нали, мистър Лънд? Бихте могли да се надявате на работа като охранител в „Уолмарт“, нищо повече. Кое би означавало, че великият Делрой Лънд, страшилището за мексиканските наркобарони, ще гони из паркинга разни клептомани. Това щеше да донесе бъдещето без сенатор Маккол, нали? И тази перспектива ви ядоса, нали? Богаташко синче на пода заплашваше

бъдещето ви! Гадният малък скапаняк! И нещата пак излязоха извън контрол, мистър Лънд. Нали така? Кларк ви се зъби също като онова мексиканче в Дел Рио. Гневът замъглява разсъдъка ви. Единственото ви желание е да убиете Кларк Маккол. В същия момент забелязвате пистолета на пода. Вадите кърпичката от джоба си, увивате я около ръкохватката и вдигате пистолета с дясната ръка. Пристъпвате към Кларк, навеждате се и го сграбчвате за косата с лявата. После опирате дулото в челото му, малко над лявото око, и натискате спусъка. Застреляхте Кларк Маккол точно както застреляхте онова момче в Дел Рио. Нали така, мистър Лънд?

Очите на Делрой отново се извъртяха към залата. Скот се обърна и проследи продължителния поглед, който си размениха сенаторът и неговият бодигард. После Маккол наведе глава, лицето му помръкна. Изведнъж заприлича на уморен старец. Може би защото си даде сметка, че синът му е бил убит от личния му телохранител, а може би защото се сбогува завинаги с мечтата си да влезе в Белия дом. Скот, отново се извърна към свидетеля.

— Разчитахте вината за убийството да бъде хвърлена върху обвиняемата. Извършено е с нейния пистолет, навсякъде има нейни отпечатъци. Но не отчетохте един важен факт, защото не го знаете — тя е левичарка. Това се е случило през онази нощ. Нещата са излезли от контрол и вие сте убили Кларк Маккол! Нали, мистър Лънд?

Скот се обърна към съдебните заседатели. Всички се бяха привели напред, сякаш се бореха със силен насрещен вятър. Бъфорд се извъртя в стола си и закова тежък поглед върху свидетеля. От изражението на Рей Бърнс личеше, че вече е казал сбогом на мечтаното повишение във Вашингтон. Боби, Карин и Шауанда буквално бяха легнали върху масата на защитата. Дан Форд беше опрял лакти на стола пред себе си и сякаш се молеше, преплел пръсти пред лицето си. Бу и Пашамей се държаха за ръце като финалистки в конкурс за красота. Цялата съдебна зала очакваше да чуе признанието на Делрой Лънд. В този кратък миг Скот реши, че Делрой се нуждае от допълнително побутване, което да го изкара от нерви.

Взе от масата на обвинението една от снимките на убийтия и поиска разрешение да се приближи към свидетеля. Съдията мълчаливо кимна. Скот застана пред Делрой, пусна снимката в скута му и каза:

— Хайде, признай си! Аз знам, че си убил Кларк, съдебните заседатели го знаят, дори и сенаторът не се съмнява в това!

Лицето на Делрой беше зачервено и потно. Дишането му се ускори. Вените на голата му глава се издуха от рязко повишеното кръвно налягане и заприличаха на синкави конци, увити около белия скалп. Месестите му ръце сграбчиха снимката и я смачкаха на топка, сякаш между пръстите му не беше обикновена фотографска хартия, а противният спомен за Кларк Маккол. И Скот разбра, че нещата всеки момент ще излязат извън контрол. Гневът щеше да вземе връх и Делрой Лънд щеше да изкрещи: *Да, аз убих Кларк! Аз убих гадния скапаняк!* Но когато Делрой най-сетне повдигна глава, очите му гледаха предизвикателно.

— Тогава го докажи! — процеди той.

— Защитата приключи със свидетеля, Ваша Светлост.

Рей Бърнс се опита да спаси вашингтонското си назначение, като призова отново Хенри Ху и го притисна да заяви, макар и неохотно, че левичар може да използва оръжие и с дясната си ръка. Скот го изчака да седне и взе напосоки някакъв документ от масата.

— Ваша Светлост, може ли да се приближа към свидетеля?

— Да.

Скот заобиколи масата и се насочи към агента. На крачка от него се спъна в някакво въображаемо препятствие и изпусна листа на пода. Изправи се преднамерено бавно, позволявайки на агент Ху да прояви любезността си. Той стана от мястото си, наведе се и вдигна документа. Направи го с дясната ръка, на метър от ложата на заседателите.

— Вие десняк ли сте, агент Ху? — попита Скот.

Експертът моментално схвана целта на постановката. Беше вдигнал листа с дясната си ръка, защото това беше естествената му реакция. Така би постъпил всеки, включително и убиецът на Кларк Маккол.

— Да, десняк съм — отвърна с лека усмивка той.

— Нямам повече въпроси.

Карин и Боби приготвиха спагети в кухнята, момичетата се къпеха, а Скот се беше проснал на пода, напълно изтощен и физически, и психически.

— Няма значение какво ще се случи утре, Скоти. Ти направи всичко за нея.

— Благодаря, Боби. Но искам да подчертая, че го направих заради Шаунда. Не за да си го върна на Маккол или Дан Форд, а заради нея.

— Благодаря, че го казваш. Имах нужда да го чуя.

— Знам. И ти благодаря, Боби.

— За какво?

— Че остана до мен и че си скъса задника от работа, макар да знаеш, че няма да ти бъде платено.

Бирата спря на сантиметър от устата на Боби.

— Няма да ми бъде платено ли?!

След молитвата Пашамей вдигна глава и каза:

— Мистър Фени, не искам този мистър Маккол да стане президент!

— И аз — усмихна се Скот.

— А онзи Делрой е лош човек, нали?

— Той ли е убил Кларк? — намеси се Бу.

— Да, и на двата въпроса.

— Ще влезе ли в затвора?

— Не знам — отвърна Скот и се изправи. — А сега е време за сън, защото утре ни чака тежък ден. Заключение, пледоарии, а може би и присъда.

— Утре ще освободят ли мама?

— Може би да. А може би не.

Пашамей се замисли за момент, после кимна:

— Благодаря, мистър Фени.

— За какво, миличка?

— Защото се грижиш за мама.

Скот свали очилата и избърса очи.

— Благодарение на майка ти моят живот стана по-добър, мила — рече той. — И благодарение на теб.

Адвокат А. Скот Фени се изправи пред дванайсетте американски граждани и заговори:

— Когато бях малък, майка ми всяка вечер ми четеше откъси от любимата си книга „Да убиеш присмехулник“. Сигурно сте я чели или сте гледали филма. Историята на едно момиченце и баща му, адвокат на име Атикъс Финч. Достоен човек и добър адвокат — качества, които са се срещали рядко и през трийсетте години, когато се развива действието.

„Бъди като Атикъс, Скоти — казваше ми тя. — Бъди адвокат и прави добро.“ Дори ме кръсти на него: Атикъс Скот Фени. Минаха години, мама почина, а аз станах адвокат. Но не станах Атикъс Финч. Не направих кой знае колко добро. Натрупах много пари, но не накарах мама да се гордее с мен.

Както и да е, това е друга история.

А може и да е същата. Защото историята, която се развива тук, в тази зала, може да накара вашите майки да се гордеят с вас.

В книгата Атикъс поема защитата на един чернокож, който се казва Том Робинсън. Той е обвинен в побой и изнасилване на бяла девойка. Атикъс доказва, че девойката е пребита от човек, който използва лявата си ръка, защото подута и наранена е дясната част от лицето ѝ. Но лявата ръка на Том е осакатена при отдавнашен инцидент. Атикъс доказва, че извършителят не е Том, изтъквайки пред съда, че бащата на девойката е левичар, който я бие жестоко, когато е пиян. Всички в съдебната зала са убедени, че извършителят на престъплението е именно той, а не Том. Но въпреки това заседателите, дванайсет души с бял цвят на кожата, осъждат Том Робинсън, защото е чернокож.

Историята се развива в Алабама през трийсетте години на миналия век, в друго време и друг свят. Тогава законът имал само два цвята — черен и бял. Но нашата история се развива в Далас, Тексас, седемдесет години по-късно. Днес светът не е същият, нещата са се

променили. Не достатъчно и не навсякъде, но в нашите съдилища това със сигурност е станало. Цветът на закона се е променил и вече не е черно-бял. Съдиите са други, съдебните заседатели са други. Според доскорошния ми шеф днес цветът на закона е зелен. Законът се е превърнал в закон на парите, защото парите управляват. И той е прав. Адвокатите използват закона, за да трупат пари, политиците го продават срещу пари, хората се съдят за пари. Парите властват във всички области на закона, с изключение на една. Мястото, на което седите, ложата на съдебните заседатели. Вие не сте в тази ложа заради пари, а заради истината.

А каква е истината в нашата история? Първата истина е, че Кларк Маккол е бил убит от човек, който предпочита да използва дясната си ръка, който е достатъчно силен да го вдигне от пода за косата и достатъчно зъл, за да опре пистолет в главата му и да го гледа в очите, докато натиска спусъка. Човек, който има достатъчно опит в разследванията на убийства, за да не остави следи на местопрестъплението. Истината е, че този човек се нарича Делрой Лънд.

Втората истина е, че Делрой Лънд е проследил Кларк до Далас, последвал го е на „Хари Хайнс“, където той наел обвиняемата с нейната руса перука, карал е след него до дома му в Хайланд Парк. А когато видял, че обвиняемата потегля оттам с мерцедеса на Кларк, влязъл в къщата. Там заварил голия Кларк, който лежал на пода, притискал интимните си части и ругаел обвиняемата. Започнал да му се присмива, а Кларк побеснял и го напсувал. В резултат Делрой също побеснял и убил Кларк. Нещата излезли извън контрол и синът на сенатора загубил живота си.

Третата истина е, че Шауанда Джоунс е невинна. Кларк Маккол е убит от човек, който действа с дясната ръка, докато Шауанда Джоунс е левичарка. Тя не е извършила убийството.

Това е истината. Така сочат доказателствата. Ние доказахме, че обвиняемата е невинна и отговорихме на въпроса, на който този съд търсеше отговор: *кой* е убиецът на Кларк Маккол. Сега остава последната част от историята, нейният епилог. Която вие трябва да напишете. Какъв ще бъде този епилог? Копие на онзи в романа „Да убиеш присмехулник“, в който обвиняемият е осъден, защото е с черен цвят на кожата? Или вие ще напишете нов епилог, в който цветът на

закона не е черен, бял или зелен и в който ще възтържествуват истината и справедливостта независимо от факта, че обвиняемата е бедна и чернокожа?

Скот направи малка пауза, хвърли поглед към съдийската маса, след което отново се обърна към съдебните заседатели:

— Дами и господа, преди съдия Бъфорд да ме определи за защитник по това дело, бях победител в играта, наречена практикуване на правото. И това определяше отношението ми към него — просто като към игра. Не играех, за да възтържествуват истината и справедливостта, а за да спечеля. Играех за пари и слава. Но не бях прав. Правото не е игра, в която се печелят пари. Законът служи на истината и справедливостта. И на живота. Днес става въпрос за живота на жената пред вас.

Този процес ми даде шанс да направя нещо, което не съм правил никога досега: да накарам майка ми да се гордее с мен. Надявам се, че най-после съм успял... — Замълча за момент, после тихо добави: — Надявам се, че и вашите майки ще се гордеят с вас.

В 11:45 ч. съдията проведе инструктаж на съдебните заседатели и те се оттеглиха за обяд и начало на дискусиите. Бъфорд се затвори в своя кабинет, Шауанда беше отведена в килията си, а Скот, Боби, Карин и момичетата поеха към къщи.

В хода на кариерата си Скот много пъти беше чакал произнасянето на присъди. Но това бяха граждански дела, при които значение имаха единствено парите. Той се връщаше в кантората и запълваше времето си с изчисления: колко да поиска от клиента, в случай че присъдата е неблагоприятна за него, какъв хонорар да си начисли в обратния случай. Клиентите печелеха или губеха, адвокатите винаги печелеха.

Но това дело беше различно. Не ставаше въпрос за пари, а за живота на Шауанда. Дванайсет души щяха да решат дали ще живее, или ще умре. Дали ще прекара остатъка от живота си в затвора, или ще излезе на свобода. Дали Пашамей ще има майка, или само спомен за нея.

Съдебният пристав се обади в един и половина. Съдебните заседатели бяха стигнали до решение.

— Моля, станете, мис Джоунс — каза съдия Бъфорд.

Всички се изправиха. В очите на някои заседатели — чернокожи, бели, мургави, проблясваха сълзи. Шауанда открито плачеше. Ръката ѝ здраво стискаше пръстите на Скот, тялото ѝ трепереше. Той я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

Старши заседателят подаде лист хартия на пристава, който го занесе на съдията. Бъфорд си сложи очилата, хвърли кос поглед на написаното и спря очи върху лицето на обвиняемата.

— Съдебните заседатели по наказателно дело „Съединените американски щати срещу Шауанда Джоунс“ решиха, че обвиняемата е невинна — обяви той.

Краката на Шауанда се подгънаха и ако не беше Скот, тя щеше да се строполи на пода. Забила нос в гърдите му, младата жена неудържимо се разрида. Той я притисна към себе си, а сълзите му се смесиха с нейните. Бу и Пашамей се втурнаха към тях, а залата изригна в аплодисменти. Съдебните заседатели се запрегръщаха, а репортерите се скупчиха около Скот и Шауанда. Рей Бърнс седеше на мястото си и мрачно поклащаше глава, а Боби и Карин се целуваха като младоженци. Сенатор Маккол разблъска тълпата и се насочи към изхода. Смаян от развоя на събитията, Дан Форд поклащаше глава.

Шауанда се надигна на пръсти и прошепна на Скот:

— Атикъс е име на праведник!

Скот се обърна към съдийската банка и срещна очите на Бъфорд. Възрастният мъж леко му кимна.

Шауанда Джоунс беше свободна. Половин час по-късно те найсетне успяха да си пробият път сред тълпата репортери и телевизионни камери. Дан Форд стоеше на тротоара. Скот пропусна Шауанда и момичета пред себе си и тръгна към него.

— Скоти, момчето ми! — протегна му ръка Дан. — Ти си един наистина великолепен адвокат!

— Вече не съм твоето момче, Дан — сдържано отвърна Скот.

— Ами, как да кажа... Виж какво, Мак няма да влезе в Белия дом и това променя нещата. Защо не се върнеш при нас? Ще заемеш стария

си кабинет, аз ще уредя нещата с Дибрел и банката. Ще си купиш друга къща, ще си върнеш ферарито. Ще си върнеш целия предишен живот. С повишение, разбира се. Да речем, един милион годишно. Нелоша заплата за трийсет и пет годишен адвокат. Какво ще кажеш?

По друго време и на друго място офертата би го накарала да подскочи от радост. Не и сега.

— Не ставам за „Форд-Стивънс“, Дан — поклати глава Скот и се обърна.

Пътят му беше препречен от друго познато лице. Хари Хенкинс.

— Хари! — възкликна той. — Как я караш, приятелю?

По време на тригодишното му членство в клуба Скот и Хари играеха голф всяка събота. Коего в повечето случаи означаваше, че всяка събота Скот си тръгваше със сто долара в джоба повече. Просто защото Хари имаше кофти начален удар. Стиснаха си ръцете и Скот посочи с палец към съдебната палата зад гърба си.

— Дело ли имаш?

Хари Хенкинс беше най-известният адвокат по бракоразводни дела в Далас. Приеха го в голф клуба едва след като подписа декларация, че никога няма да представлява съпруга на някой от членовете.

— Ами... Не... — промърмори Хари, сведе очи към излъсканите си обувки и смутено добави: — Вземи това...

Опитното око на Скот моментално улови наименованието на бланката, която лежеше най-отгоре на документите обемистия плик: **ЗАЯВЛЕНИЕ ЗА РАЗВОД.**

— Исках да ти го връча лично, Скот. За да ти обясня.

— Подала е молба за развод?

Хари кимна.

— Нае ме Треј. Той ще ми плаща. Може да си го позволи, защото спечели турнир с награда от милион долара.

Скот едва се сдържа да не избухне в смях.

— Хей, Хари, колко пъти сме играли голф с теб? Сто пъти, а може би и повече. А сега вземаш парите на мъжа, с когото избяга жена ми?!

— Нямаше как да му откажа, Скот. Той ми помогна да подобря началния си удар.

— Е, това вече е друга работа! — открито се разсмя Скот. Наистина е важно да си справиш началния замах!

— Много съжалявам, Скот! — вдигна ръце Хари.

— Тя щастлива ли е?

— Едно време бях женен за такава като нея — сви рамене Хари.

— С тях човек никога не е сигурен.

— Искат ли си Бу?

— Какво?

Скот размаха заявлението под носа му.

— Искат ли дъщеря ни да живее с нея?

— Не — поклати глава Хари. — Твърди, че професионалният голф не е място за малки момиченца. Каза още, че ти имаш нужда от Бу повече, отколкото детето се нуждае от нея.

Скот се обърна да си върви, но гласът на колежката му го спря.

— Ще му взема парите на оня, Скот — каза специалистът по разводите. — Но няма да ти отнема детето!

Скот си спомни, че преди няколко години Хенкинс беше изгубил децата си в люта съдебна битка.

— Благодаря ти, Хари.

Настигна близките си на пресечката, където ги чакаше Луис, облегал на очуканата си кола. Разперила ръце и вдигнала глава към небето, Шауанда се въртеше в кръг. Една красива млада жена с блестяща на слънцето гладка кожа. Пашамей и Бу весело се смееха. Това беше най-хубавият миг в цялата кариера на адвокат Атикъс Скот Фени.

— А. Скот, те искат да ни помогнат при преместването — извика Бу.

— Няма да стане, момичето ми — извика в отговор Скот. — Това едва ли е най-подходящата работа за Шауанда след три месеца в килията.

— О, напротив, мистър Фени — усмихна му се Шауанда. — Още утре ние с Пашамей ще дойдем у вас. Луис ще ни докара.

Чернокожият гигант се приближи и стисна ръката му.

— Ти си добър човек, мистър Фени.

— Благодаря, че се грижи за децата, Луис. Благодаря за всичко. — Скот се обърна към Шауанда. — Виж какво, искам да започнеш лечението. Аз ще платя. Ясно?

— Мислех, че вече нямаш пари.

— Продадох къщата. Освен това ти предлагам да работиш за мен. Ние с Боби решихме да отворим адвокатска кантора. Но ти и Пашамей трябва да се изнесете от комплекса.

— Благодаря ти, че ми беше адвокат, мистър Фени — прошепна Шауанда, усмихна се и го погали по бузата. — Благодаря ти за грижите.

Гледаше го така, сякаш искаше да запомни лицето му завинаги. После се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Никога няма да те забравя, мистър Фени!

Той също нямаше да я забрави.

А когато се прибра у дома, с изненада установи, че на масата го чакат вкусни енчилади. Консуела де ла Роса скочи и увисна на врата му. Току-що беше пристигнала от границата. Сутринта ѝ беше позвънил сеньор Гутиерес с новината, че имиграционната служба ѝ е издала редовна зелена карта. Дошла като гръм от ясно небе, според думите му. Той не знаел как и защо е станало това, но на нея изобщо не ѝ пукаше. Важното беше, че отново е със сеньор Фени и Бу, нейното истинско семейство.

Вечерта, когато Скот се качи да целуне дъщеря си за лека нощ, Бу се усмихна.

— Видя ли, че и в реалния живот може да има хепиенд, А. Скот?

ЕПИЛОГ

Момичетата пицяха от удоволствие.

От процеса бяха изминали четири месеца. Наметнал халат върху пижамата, Скот седеше на канапето в малката къща до парка на ЮМУ и с усмивка гледаше как децата отварят коледните си подаръци.

Животът им беше претърпял коренна промяна.

Скот посрещаше Коледа без съпруга, а Бу — без майка. Ребека ги бе напуснала окончателно. От време на време Бу тихо плачеше в леглото. След последното дело той също бе плакал. Но в момента и двамата се чувстваха по-добре. Той беше сигурен, че никога вече няма да се жени, въпреки че Бу непрекъснато го сватосваше. Напоследък твърдеше, че учителката ѝ мис Досън е луда по него. Той я беше виждал само веднъж на паркинга. Младата жена изглеждаше доста добре.

Бу и Пашамей бяха неразделни. Учета в трети клас в основното училище в Хайланд Парк. Пашамей беше единственото чернокожо дете там, а Бу — единственото бяло момиченце с плитчици. Бяха като сестри, което предстоеше да бъде узаконено след последното дело за осиновяване.

Скот работеше с Боби, който живееше с Карин. Консуела очакваше дете от Естебан. Преди месец двамата сключиха брак според мексиканските традиции в католическата катедрала „Сантуарио де Гуадалупе“. Скот водеше булката, а Бу беше шаферка.

Големия Чарли отново се превърна в част от живота му. Често им гостуваше с двете си момичета. Вече не говореха за футбола, който играеха едно време, а мислеха как да отгледат децата си при новите условия. Защото Скот Фени и Чарлс Джаксън сега бяха бащи и това им стигаше.

Скот упражняваше професията си в новооткритата адвокатска кантора на втория етаж на стара сграда южно от Хайланд Парк, в съдружие с Боби и Карин. „Фени, Херин и Дъглас“ пое защитата на трийсет собственици на жилища, чиито имоти общината беше

определила за събаряне, за да се освободи терен за новия хотел на Том Дибрел. В момента подготвяха съдебен иск срещу общината за грубо нарушение на федералните закони за строителство на обществени сгради от името на обитателите на жилищните комплекси в Южен Далас. Луис събираше подписите на съгражданите си от врата на врата. Той бе успял да изглади различията си с ФБР благодарение на новата популярност на Скот сред представителите на федералната съдебна система. Боби продължаваше да защитава клиентите си от мексиканския бар в Източен Далас, а обвиненията срещу Карлос Ернандес отпаднаха поради съществени пропуски в следствието. В момента той учеше за юридически помощник и работеше като преводач за клиентите на Боби, които не владееха английски. Скот ходеше на работа по джинси, а веднъж седмично обядваше с момичетата в училищния стол. От време на време играеше баскетбол с Боби и Джон Уокър на игрището на Християнската младежка асоциация.

От прозорците на кабинета му се разкриваше чудесна гледка към центъра на Далас. Можеше да гледа Дибрел Тауър, без да става от стола си. Бившата секретарка на Карин беше донесла новината, че „Форд-Стивънс“ приключва годината с рекордна печалба. Дан Форд управляваше успешно своята процъфтяваща империя, без да обръща внимание на дребните неприятности, като например честата покупка на нови гуми за мерцедеса си. Неизвестни вандали най-редовно му режеха гумите в подземния паркинг на сградата. Сид Грийнбърг продължаваше да заема някогашния кабинет на Скот и да шофира някогашното му ферари, практикувайки неотклонно агресивното и творческо приложение на правото в полза на някогашния му клиент.

Когато Франк Търнър внесе в съда иск за 10 милиона долара срещу Том Дибрел, обвинен в сексуален тормоз от русокосата си рецепционистка, Скот не изпита очакваното удовлетворение. То не го споходи и когато Хари Хенкинс заведе дело за развод от името на четвъртата съпруга на Том, която го обвиняваше в изневяра и настояваше да получи 50 милиона долара, нито пък когато Агенцията за защита на околната среда заведе дело във Върховния съд срещу Дибрел Пропърти Къмпани и нейния президент Томас Дж. Дибрел, заедно и поотделно, за щети в размер на 75 милиона долара,

причинени от замърсяването с олово на двеста декара земя край бреговете на Тринити Ривър.

Но изпита огромно облекчение, когато Делрой Лънд беше арестуван и обвинен в убийството на Кларк Маккол и възпрепятстване на правосъдието, а Хана Стийл се съгласи да даде показания в предстоящия процес. Мак Маккол се оттегли от надпреварата в президентските избори. В замяна на това беше избран за лидер на мнозинството в Сената. Малко по-късно обаче му беше поставена диагноза рак на простатата. Рей Бърнс получи назначение като прокурор в Лъбок. Федералният съдия Самюъл Бъфорд остана на поста си в Далас.

Веднага след процеса Скот накара Шауанда и Пашамей да напуснат комплекса и им нае малка къщичка в близост до Хайланд Парк. Той пое всички разноси по лечението на младата жена, която се бори с всички сили с порока, но не успя да го победи. Два месеца след процеса Шауанда Джоунс си инжектира поредната доза хероин, заспа и не се събуди. Пашамей преживя тежко загубата ѝ, но заяви, че майка ѝ е на по-добро място и вече няма нужда от лекарството си. По време на вече редовното им присъствие на неделната литургия не пропускаше да се помоли за душата ѝ.

Вечер Скот четеше нова книга на момичетата. „Да убиеш присмехулник“. Те най-много харесваха Бу Радли.

Издание:

Автор: Марк Хименес

Заглавие: Цветът на закона

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 954-769-119-8; 978-954-769-119-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17607>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.